TEK BAŞINA

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

LISA GARDNER

Bölüm 1

Gece yarısı aldığı çağrıdan sonra on beş saatlik bir vardiyaya başlamıştı. Doksan üçüncü karayolundaki trafik canavarları ortalığı birbirine katıyordu. Şehir, yılın bu zamanlarında hep böyleydi. Ağaçlar çıplak, göz açıp kapayana kadar gece oluyor ve tatillerse bir o kadar sıkıcı ve çabuk geçiyordu. Dışarıda çiğ, dondurucu bir hava vardı. Dostluk kokan yaz barbekülerinden sonra, şehrin soğuk sokaklarında, yaprakların buz gibi kaldırımlar arasında uçuşmalarından başka bir ses duyulması imkânsızdı artık.

Birçok polis memuru, içinde bulundukları mevsimin kısa, soğuk ve karanlık günlerinden şikâyetçiydi. Fakat şahsen, Bobby Dodge kasım ayını hiçbir zaman önemsememişti. Bugün de fikrini değiştirecek bir şey olmamıştı işte.

Bobby'nin vardiyası ufak bir trafik kazası ile başladı, bunu iki defa arkadan çarpışan, kuzeyli ahmaklar takip etti. Dört saatlik evrak telaşından sonra, işin zor kısmını atlattığını düşünmeye başlamıştı. Ancak çok geçmeden meşhur, tıklım tıklım doksan üçüncü otobanda, beş arabanın üst üste binmiş bir

yığınak halindeki enkazı göründü. Hız yapan bir taksi şoförü dört şerit birden değiştirmeye cüret etmiş ve hızını alamayan bir reklam şirketi sahibi de Hummer'ıyla onu biçip geçmişti. Hummer bir ağır sıklet şampiyonu edasıyla ona vurmuş; enkaz halindeki taksi nakavt olup savrulurken üç arabayı da beraberinde götürmüştü. Bu yüzden Bobby dört tane çekici çağırmak zorunda kaldı ve ardından kazanın şemasını çizdi. Kazanın oluşmasında rol alan reklamcının öğlen atıştırmasında birkaç martini yudumlamış olması gerçeği de ortaya çıkınca tutukla maktan başka şansı kalmamıştı.

Alkolün etkisindeki bir şoförü enselemek daha çok evrak işi demekti haliyle. Fakat Güney Boston'daki karakola giderken (kimsenin şerit haklarına saygı göstermeden araba kullandığı, hatta askerilere bile yol vermeyen sürücülerle dolu bir yolun tam ortasında) ve zengin reklam müdürünün hapishaneye girmemekte direndiği bir münakaşa ile sonlanacak bu ufak gezinti pek de eğlenceli olacak gibi gözükmüyordu.

Reklam Müdürü, Bobby'den oldukça iriydi. Genelde arkadaşları ufak tefek ahmaklarla başa çıkmak zorunda kalırken, o karşısında iri, kuvvetli ve göz alıcı ikaz levhalarının aksine davranan bir adamla karşılaşmanın karmaşası içindeydi. Bu sırada adam, sinsice kapının menteşesini sağ eliyle sıkıca kavradı, hantal vücudunu arkasındaki ufak tefek eskortu bir bowling kukası gibi devirmek için arkaya savurdu ve sonra... Sonra ne olacaktı yani? Ağzına kadar silahlı polisle dolu bir karakoldan koşarak kaçmayı

mı deneyecekti? Bobby sağa doğru bir hamle yapıp bacağını uzatarak çelme taktı, ardından da ağırsıklet şampiyonunun yeri öpmesini seyretti. Adam yere öyle bir çakıldı ki, işi başından aşkın polis memurları durup bu bedava şovu alkışlayacak kadar zaman ayırdılar.

"Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz?" diye böğürüyordu sarhoş reklamcı. "Seni, komiserini ve bütün kahrolası Massachusetts'i dava edeceğim. Ve bu davayı kazanacağım. Duydun mu? *Donuna kadar her şeyini alacağım!*"

Bobby hantal adamı hırpalayarak ayaklarının altına aldı. Reklamcı, Bobby'nin, başparmağına basmasıyla çektiği acıdan olsa gerek, bir ton küfür ederek bağırdı. Daha sonra Bobby adamı sürükleyerek hücresine götürdü ve kapıyı kilitledi.

"Eğer kusacaksan, lütfen tuvaleti kullan," diye uyardı Bobby, müdürün renginin iyiden iyiye attığını fark ederek. Adamsa Bobby'ye kulak asmadan eğilip yere çıkardı içinde ne var ne yoksa.

Bobby kafasını sallayarak, "Zengin hıyar," diye homurdandı.

Bazı günler böyle geçerdi, bilhassa Kasım aylarında.

Saat akşam onu biraz geçiyordu. Reklam Müdürü aşırı pahalı avukatı tarafından kefaletle serbest kalmış, tutuklunun kaldığı hücre yıkanmış ve saat sabahın yedisinde başlayan Bobby'nin vardiyası sonunda bitmişti. Eve gitmeliydi. Susan'ı aramalıydı. Ve alarmı sabah beşte çalıp, fevkalade döngüsü başlamadan önce uykusunu alması gerekiyordu.

Fakat en sakin, soğukkanlı ve aklı başında olduğunu çok iyi bilinenlerden biri olmasına rağmen kanında dolaşan gereğinden fazla adrenalin sürpriz vericiydi.

Bobby eve gitmek yerine üniformasını bir kot pantolon ve gömlek ile değiştirdikten sonra kasabanın barına yöneldi.

Boston Beer Garden'da sigara içip bira yudumlarken plazma televizyonun içine dalmış ondört kişi, dikdörtgen barda oturuyordu. Bobby birkaç kişiye kafasını sallayarak selam verdi, barmen Carl'a el salladı ve diğerlerinden uzak, boş bir tabureye oturdu. Carrie, genelde yediği Meksika usulü kavrulmuş fasulyesini bıraktı masaya. Carl da kolasını kendi elleriyle getirdi.

"Zor bir gün müydü Bobby?"

"Hep aynı şey."

"Susan da sana katılacak mı?"

"Bu hafta konserleri var."

"Ah, konser tabii. İki hafta sonraydı, değil mi? O çok güzel ve yetenekli bir kadın Bobby. Tekrarlamamda fayda var, onu da elimden kaçırayım deme sakın."

"Martha bu söylediklerini duymasın," dedi Bobby. "Bira fıçılarını nasıl taşıdığını gördüm, oklava ile neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyorum."

"Benim Martha'm da bir tanedir," diye onayladı Carl. "Zaten bir ayağım çukurda."

Carl, Bobby'yi fasulyeleri ve kolasıyla yalnız bıraktı. Bu sırada televizyonda canlı yayın son dakika haberiyle Revere'deki bir olayı haber veriyordu. Si-

lahlı şüpheli kendisini evine kilitlemiş ve ardından sağa sola birkaç el ateş etmişti. Boston polisi, SWAT takımını evin etrafına konuşlandırmıştı ve kimsenin işi şansa bırakmak ister gibi bir hali yoktu.

Evet, Kasım neşeli bir aydı. İnsanları kendinden geçirmiş, yaklaşan iç bunaltıcı kışa karşı savunmasız bırakmıştı. Hatta Bobby gibi hayatını sürdürmekten başka bir şey düşüncesi olmayan birini bile yoldan çıkarmaya yetmişti.

Bobby, fasulyelerini bitirip kolasını içtikten sonra hesabı masaya bıraktı. Tam kendini eve gitmek üzere ikna etmişken kemerindeki çağrı cihazı harekete geçti. Cihazdaki mesajı okuduktan sonra kapıdan hızla çıktı.

Bobby'nin bir günü böyle geçmişti ve gece de farklı olacağa benzemiyordu.

* * *

Catherine Rose Gagnon da Kasımı pek sevmeyenlerdendi ya, aslında onun için gerçek problem Ekim ayında başlamıştı. Tam olarak 22 Ekim 1980'de. Hava ılıktı, evden okula giderken güneş insanın yüzüne öpücükler konduruyordu. Kollarının arasında kitapları vardı ve geleneksel, okulun ilk günü giydiği kıyafetlerini giymişti: diz üstü kahverengi çorapları, kadife, koyu kahverengi eteği ve uzun kollu altın renkli gömleği göz kamaştırıyordu.

Arkasından ona bir araba yanaştı. Önce bunu fark etmedi, fakat hafif hafif arkasından seyreden mavi Chevrolet'nin farkına vardı, çok geçmeden.

Sonra bir adamın ona seslendiğini duydu. *Hey ha. lım. Bir saniye bana yardım eder misin? Kayıp bir köpeği arıyorum.*

Ardından acı, kanlı ve boğuk bir haykırış geldi Gözyaşları yanaklarının üzerinden kayıyordu. Korku ve acıdan alt dudağı dişlerinin arasındaydı. Ve karanlık... Titreyen ürkek bir sesle çaresizce haykırdı: "Orada kimse var mı?"

Ve uzun bir süre boyunca orada hiçbir şey yoktu.

Ona, bunun yirmi sekiz gün sürdüğünü söylediler. Catherine bunu hiçbir şekilde bilemezdi. Çünkü karanlıkta zaman yoktu, sonsuzluğa giden bir yalnızlıktan başka hiçbir şey olamazdı. Orada soğuk, sessizlik ve bazı zamanlar sesini duyduğu adamın geri geldiği anlar vardı. Ama en azından bu da bir şeydi. Saf bir hiçlik durumuydu, bir insanı aklını kaybedecek dereceye getiren hiçlik olgusunun sonsuz dalgaları karanlığın kıyısına vurmaya devam ediyordu.

Onu avcılar buldu. Kasım 18. Adamlar önce ızgaraların üzerine yerleştirilmiş kontrplakları fark etmişlerdi ve hemen tüfekleriyle kapağı yerinden oynatıp, kuyuya yaklaştıkça kızın soluksuz haykırışlarını duymuşlardı. Ardından onu başarılı bir şekilde, mezarlıktan daha ufak bu delikten çıkartıp, kışın taze, ısıran havasına bıraktılar. Daha sonra kız, eline tutuşturulan gazetedeki resimlerini gördü. Koyu gözleri kocaman olmuş, kafatası derisine yapışacak kadar incelmişti. Vücudu şimdi aniden güneşe çıkarılan küçük bir yarasa gibi tortop olmuştu.

Gazeteler Catherine'i "Şükran Günü Mucizesi

başlığıyla manşete taşımışlardı. Daha sonra ailesi onu alıp evlerine götürdü. Evde bulunan akrabalar ve komşular kızın kapısının önünden geçerken "Tanrıya Şükür, Tatile yetişebildin, Buna inanabiliyor musunuz...?" gibi ifadeler kullanıyorlardı.

Catherine oturdu, etrafındaki insanların konuşmasına katıldı. Başının etrafından geçen tepsilerden biraz yemek aşırdı ve cebine sakladı. Kafası öne eğikti, omuzları da neredeyse kulaklarına değecekti. O hâla küçük bir yarasa gibiydi ve nedense bunu açıklayamıyordu, ışık onu çok rahatsız ediyordu.

Sonrasında eve gelen birkaç polis kızla, araba ve içindeki adam hakkında sorulara yanıt aradılar. Bir yandan polisler kıza birtakım resimler gösteriyorlardı, bu sırada Catherine resimlerin arasından bir tanesini işaret etti. Sonrasında, aradan günler, haftalar geçmişti. Gerçekten fark eden neydi ki? Karakola gittiğinde, sıraya dizilmiş birkaç adamı aynanın arkasından kocaman gözleriyle süzdü ve parmağıyla tekrar işaret etti.

Richard Umbrio adlı işaret ettiği adam altı ay sonra mahkemeye çıktı. Ve bunun üç haftasında Catherine de mavi, düz elbisesi ve parlatılmış Mary Janes marka ayakkabılarıyla oradaydı. Catherine parmağıyla son bir kez daha işaret ettikten sonra Richard Umbrio müebbet hapse mahkûm edildi.

Çok fazla yemiyordu. Yemekleri cebe atmayı veya basitçe avuçlarının içinde tutmayı tercih ediyordu. Fazla uyumuyordu. Karanlıkta yatağına uzanıyor, kör bir yarasayı andıran gözleri karanlıkta isim veremediği bir şeyi arıyordu. Çoğu zaman, sadece

durup ses çıkarmadan nefes alıp alamayacağını d... niyordu.

Annesi zaman zaman, kızının yattığı odanın k... pısına gelip öylece beklerken, beyaz kansız el... köprücük kemiğinin etrafında titriyordu. Er ya d... geç Catherine aşağıdan gelen babasının usanmış bi... ifadeyle annesine seslenişini duyuyordu *"Yatağa gel, Louise. İhtiyacı olduğunda seni çağırır."*

Fakat Catherine hiçbir zaman çağırmadı.

Yıllar geçti. Catherine büyüdü, omuzları üzerinden saçlarını savurarak erkekleri yoldan çıkaran karanlık, büyülü, potansiyel güzelliğini keşfetmeye başladı. Tamamen sade, beyaz bir teni, parlak siyah saçları ve kocaman mavi gözleri vardı. Erkekler çaresizce onu arzularken, o da erkekleri keyfince elinde oynatıyordu. Onun hatası değildi, erkeklerin de olamazdı. Açıkçası Catherine'de his denen şeyden eser kalmamıştı.

Annesi 1994 yılında kanserden öldüğünde, cenazesi süresince Catherine orada bulundu ve ağlamaya çalıştı. Fakat ne kadar uğraştıysa da elinden hiçbir şey gelmiyordu, hıçkırıkları zorlama ve sahteydi.

Sonrasında evine döndü ve bu olayı bir daha düşünmemeye çalıştı. Fakat bazen gökyüzüne baktığı zamanlarda annesini kapı eşiğinde durup onu izlerken görüyordu. Bir yandan da kulağına hep alt kattan seslenen babasını duyar gibi olurdu. *"Yatağa gel, Louise. İhtiyacı olduğunda seni çağırır."*

"Hey tatlım. Kayıp bir köpeği bulmamda bana yardım eder misin?"

Kasım 1998. Şükran Günü Mucizesi seramik kü...

vefin içine kıvrıldı, ince, kemikli elleri tıraş bıçağını kavrarken soğuktan tir tir titriyordu. Kötü bir şeyler olacaktı. Karanlığın ötesinde bir karanlık yaklaşıyordu ve bunu o dahi fark edemiyordu. Beyninde canlanan tek şey bir daha asla çıkamayacağı bir çukura gömülerek o karanlığa tekrar geri dönecekti. Karanlıkta olacak şeyler aşikârdı, sesler...

"Yatağa gel, Louise. İhtiyacı olduğunda seni çağırır."

"Hey tatlım. Kayıp bir köpeği bulmamda bana yardım eder misin?"

Jilet kızın ellerinde gayet ince ve zarif gözüküyordu. Jiletin soğuk, kıldan daha ince ve keskin köşeleri bileğiyle temas ettikten sonra bir şeyleri hissedebilmişti. Sadece sıcaklığın soyut hissi ve süregelen karanlığın öncül belirtileri vücuduna kanın temas etmesinden ibaretti.

Evde bir telefon sesi duyuldu. Vücudundaki sıcaklığın soyut bir halde onu terk etmesinin verdiği uyuşukluktan sıyrılarak son bir gayretle telefona uzandı. Bu telefon hayatını kurtarmıştı. Şükran Günü Mucizesi ayağa kalkmıştı,.

Bir yandan yaptıklarını düşünürken salondaki televizyon da son dakika haberlerini geçiyordu: *Silahlı bir şüpheli, çevredeki komşularına ateş açtıktan sonra kendisini evine kapattı. Boston SWAT memurları bu durumu geçici ve aynı zamanda son derece tehlikeli olarak değerlendiriyorlar.*

Bu sırada kucağına aldığı oğlu hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Anneciğim, anneciğim, anneciğim."

Kocası da aşağıdan böğürüyordu: "Ne yaptığını

biliyorum, Cat! Sen beni aptal mı sanıyorsun? Bak bu sefer işe yaramayacak. Bundan sıyrılamayacaksın! Bu sefer olmaz!"

Jimmy bir hışımla merdivenlerden yatak odasına çıktı.

Telefon daha önce de kurtarmıştı Catherine'in hayatını. Şimdi de bir kez daha kurtarmasını için dua ediyordu. "Alo! Alo! 911 mi? Beni duyabiliyor musunuz? Galiba kocamın silahı var."

Bölüm 2

Bobby altı yıldır Massachusetts Polis Departmanı Özel Operasyon Takımının (STOP) üyesiydi. Ayda en az üç kere göreve çağırılırdı—ki bu hep kahrolası tatillere denk gelirdi— ve artık hiçbir şeye şaşırmamaya başlamıştı. Fakat bu gece, Bobby bile yanılmıştı.

Boston sokaklarında gazlayarak, aracın tekerleklerini keskin bir sağa dönüşle Park Sokağı'na doğru çevirdi, altın kubbeli Eyalet Merkez binasına yönelirken araçtan çıkan ses kulakları tırmalıyordu. Sonra aracının üstüne ışıldağını yerleştirdi ve çarşıdan uçarmışçasına Public Gardens'a doğru devam etti yoluna. Az daha her şeyi berbat edeceğini fark etti son anda. Arlington'a doğruca Marlborough'dan geçmeyi deneyecekti fakat oraya gitmek için seçtiği tek yolun da ters yön olduğunu son anda anladı. Massachusetts'li bütün iyi sürücülerin yaptığı gibi frenlere yüklendi, direksiyonu sert bir şekilde kırdı ve yolun üç şeridini yararak kayarken duyduk duymadık kalmasın diye kornaya abandı. Şimdi işi çok daha zorlaşmıştı, Marlborough'a gitmek için doğru

yolu seçmesi gerekiyordu. Sonunda, hiç zorluk çekmeden, parlayan beyaz farların üzerine doğru acil servis ambulansının kırmızı ışıklarını takip ederek yoluna devam etti.

Marlborough ve Gloucester'in köşesine vardığında bir sürü ayrıntıyı aynı anda işlemden geçirmesi gerekti. Polisin koyduğu tahtadan ışıklı barikatlar ve Boston polis departmanı araçları Back Bay'in göbeğindeki ufak bir apartman bloğunu her şeyden ayırmıştı. Sarı polis şeridi birkaç kahverengi briketli evin etrafına çekilmiş, üniformalı memurlar her köşede pozisyonlarını almaya başlamışlardı. Bu sırada acil servis ambulansı, birkaç yerel yayın aracıyla birlikte sahneye çıkmaya hazırdı.

Ortam çok açık bir şekilde ısınacağa benziyordu.

Bobby aracını hemen barikatlardan birinin yanına park etti, kapıdan aşağı zıpladı ve bagajına doğru yürüdü. İyi eğitimli bir polis nişancısının ihtiyacı olan her şey vardı içeride. Tüfek, dürbün, cephane, siyah özel kuvvetler üniforması, kaskı, çelik yeleği, yedek kıyafetleri, atıştırmak için bir şeyler, su, fasulye konservesi, gece görüşü gözlükleri, menzil tarayıcı, kamuflaj boyaları, İsviçre çakısı ve el feneri. Yerel polis arabalarının bagajında muhtemelen sadece yedek lastik olurdu; oysa bir eyalet askeri bagajındakilerle bir ay idare edebilirdi.

Bobby sırt çantasını yüklendi ve hemen olayın detaylarını incelemeye koyuldu.

Diğer SWAT takımlarına nazaran Bobby'nin taktik takımı olaya hiçbir zaman toplu olarak yaklaşmazdı. Otuz iki kişilik ekip Massachusetts'in her

yerine dağılmış, Cod burnundan Berkshire dağlarının eteğine kadar uzanan bölgeyi ele geçirmişti adeta. Merkez binası Adams'ta, Bobby'nin amirinin olay yerine gitme kararını verdiği Massachusetts'in batı yakasındaki Framingham İrtibat noktasıydı.

Böyle bir durumda; bir eve yapılmış rehineli bir alıkoyma vakasında, otuz iki memurun da alarmda olması ve orada hazır bulunması gerekirdi. Bazıları için olay yerine ulaşmak üç ya da dört saati bulabilirdi. Bobby ve diğer birkaç adam için bu süre on beş dakika bile sürmemişti. Bobby'nin amiri her ne olursa olsun eyaletin her noktasına bir saat içinde en az beş adam yetiştirebilmekle övünürdü.

Bobby etrafına şöyle bir bakındıktan sonra oradaki beş memurdan biri olduğunu fark etti ve hemen işe koyulmak zorunda olduğunu anlayarak hızlandı.

SWAT birimleri genelde üç takımdan oluşurdu: giriş takımı, çevre gözetleme takımı ve keskin nişancılar. Çevre gözetleme takımının başlıca görevi yakın mesafe alanını koruma ve kollama altına almaktı. Sonra keskin nişancılar geliyordu. Onlar yakın mesafe dışındaki alanı dürbünleri ile tarayıp, binaların içindeki insanları, detayları ve hareketleri kontrol ederlerdi. Son olarak giriş takımı; eğer işbirlikçi şüphelileri dışarı çıkıp teslim olmaya ikna edememişse içeri hücum ederlerdi. Girişler hep kanlı olurdu; işin bu noktaya gelmemesi için dua eder dururdunuz ama bazen kaçınılmaz son bu olurdu işte.

Bobby'nin STOP takımı bütün bu detayları masaya yatırmasına rağmen uzmanlık alanları buna yetmiyordu. Az da olsa bu gibi bir duruma müda-

nale edecek kadar eğitim almışlardı ancak takımın sekiz keskin nişancısından biri olmasına rağmen bütün ekip toplanana kadar nişancı pozisyonu alması doğru olmazdı.

Birinci amaç, yakın mesafeyi kontrol altına almaktı. Yakın mesafe alanı olayın sahnelendiği yeri tamamen açık bir şekilde gören konumdaydı. Böyle bir pozisyonu korumak, giriş takımının yükünü büyük bir ölçüde hafifletiyordu. Kontrol ediyor ve aynı zamanda içeriye doğru ilerlemiş oluyordunuz. Bunu yapmak için iki adamın zıt köşelere konuşlanıp köşeleri bir diyagonal üzerinde gözetlemesi yeterliydi.

Adamlardan biri Bobby'ydi. Şimdi de bir ikinciyi arıyordu. Gözüne etrafta park halinde bulunan eyalet polis departmanına ait arabalar ilişti. Demek ki takımdan birileri gelmişti. Hemen sonra beyaz kamyonetin komuta merkezi olarak kullanıldığını fark etti. Sırt çantasını yüklendi ve kamyonun içine daldı.

Kamyona tırmanıp, teçhizatını yerleştirdikten sonra bir selam vererek: "Eyalet polisi Bobby Dodge," diye tekmil verdi.

"Teğmen Jachrimo". Hızlıca selamlaştıktan sonra el sıkıştılar. Zayıf görünümlü teğmen kasaba polisinden değildi, ama Boston Polis Departmanından olduğu kesindi. Bu Bobby için pek sürpriz olmamıştı: ortamda teknik olarak bir eyalet yargıcı ve buna ek olarak muhtemelen iki saat uzaklıkta olan polis komiseri bulunuyordu. Bobby kendi amirini beklerken, diğerleriyle de iyi geçinme konusunda bir ba-

kıma tecrübeye sahip olmalıydı.

Jachrimo'nun önünde beyaz bir tahta vardı ve sol üst köşesine bir plan çiziyordu. Ardından Bobby'ye dönerek, "Pozisyonun ne?" diye sordu.

"Keskin nişancı."

"Bir alanı koruyabilir misin?"

"Evet, efendim."

"Güzel..." Teğmen Jachrimo beyaz tahtadan uzaklaştı ve kamyonetin kapısından dışarıya uzanıp üzerinde üniforması olan bir memura, "Hey, hey sen. Telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Anladın mı? Bunun için telsizini kullan, çünkü bu kamyonda hiçbir şey çalışmıyor ve hiçbir şey çalışmazken burayı bir komuta merkezi olarak kullanamayız, anladın mı?"

Üniformalı hızla emirleri uygulamaya gitti; Jachrimo da Bobby'ye döndü yeniden. "Evet, neler biliyorsun bakalım?"

"Yerel bir alıkoyma, erkek şüphelinin silahı olduğunu düşünüyoruz, karısı ve çocuğu da öncelik arz eden konular." Bobby çağrı cihazına gelen mesajı aynen tekrarlıyordu.

"Şüphelinin adı Jimmy Gagnon. Size bir şey ifade ediyor mu?"

Bobby'nin bu konu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Her neyse," diye Bobby'yi teselli ettikten sonra, Jachrimo tahtada çizdiği projeyi bitirdi ardından, kabataslak etraftaki komşu binaların şemalarını tahtanın alt kısmına çizmeye başladı. "Evet, burası bulunduğumuz nokta. Kadın 911'i saat 11.30'dan hemen sonra aramış. Onun adı da Catherine Gagnon,

Jimmy'nin karısı olduğunu düşünüyoruz. 911 kadını hatta tutmaya çalışmış, fakat bir sebepten dolayı bağlantı kopmuş. Bundan altmış saniye sonra komşular 911'e etrafta silah sesleri duyduklarını belirtmişler.

"Çağrı ana merkeze geldi, ama adamlarımız Revere'deki olaya gittikleri için ben de amirinizin sizi çağırdığı Framingham'a yöneldim. Bu yüzden sizin ekibiniz öncelikli olarak yetki alanımda; belki bütün olay bitene kadar, belki de bizimkiler Revere'e intikal edene kadar. Bilemiyorum. Bu dakikadan itibaren polis memurları uzak mesafe alanını koruma altında tutacaklar." Ardından önündeki şemayı göstererek, "Bu noktalara adamlar yerleştirdim ve arabalar gösterdiğim noktalarda yolları keserek bekleyecekler." Jachrim o şemasının üstüne birkaç tane X koydu ve çabucak kahverengi binalardan birini etrafı çevreleyen kordonun dışına aldı.

"Gagnon ailesi 415 numaralı bloğun en üst dört katını kullanıyor. Üniformalılar alt kattaki daire sakinlerini ve kahverengi bloklarda oturanları önceden tahliye ettiler. Bina içerisinden şu ana kadar kimseyle bağlantı kuramadık ve işin aslı, bu beni hiç mutlu etmiyor. Bu işi bilen biri olarak ve üzülerek söylüyorum, yakın mesafeyi on dakika önce çevrelemiş ve rehine işbirlikçilerini de sekiz dakika önce hazır etmiş olmamız gerekirdi. Ama en azından bu sadece benim fikrim."

"Ekip?"

"Eyalet polisi Fusilli, Adams ve Maroni yerlerinde hazırlar. Dürbünle binayı gözetliyorlar, tah-

minimce binalardan birinin içerisinden güzel bir açı yakalamışlardır şimdiye dek. Memurlardan birini parmak izi tespiti için görevlendirdim, diğeri de umarım lanet olası telefon bağlantısını hallediyordur."

"Komşulardan bir şey öğrenebildiniz mi?"

"Giriş katı sahibinin söylediklerine göre Gagnon'lar geçtiğimiz beş yıl içinde, mekânda ciddi değişiklikler yapmış. Binanın beşinci katını, dördüncü katta bulunan muhteşem bir yatak odası için kilise tarzında kubbeli bir tavana çevirmişler, ayrıca bu odanın bir de balkona açılan kapısı var. Birinci katları ufak bir yatak odasından ibaret, girişe eklemek gerekirse, ikinci kata ve Gagnon malikânesine çıkan bir asansör bulunuyor, buna ek olarak tüm katlara erişen bir merdiven var. Binanın bodrumu, iki odalı bir yapıya sahip. Orada yaşan çiftleri tahliye ettik, fakat binaya sızabileceğimiz girişler, yangın çıkışları ya da herhangi bir konuda bir şey söylemediler. Gerçi eski bir bina, illa ki birkaç sürpriz olacaktır.

"Öyle gözüküyor ki Gagnon'lar çevreleriyle fazla haşır neşir olmamış, evde verdikleri partilere komşularını davet etmemişler. Çift kavga dövüşleriyle ünlü ve birkaç kez bu yüzden gözaltına alınmışlar. Bu nedenle alışılagelmiş bir durum, asıl çocukları için bu durum hiçte iç açıcı değil, bu yüzden biz buradayız ve bu konuyla ilgileniyoruz."

Teğmenin etrafında aniden bir hareketlenme oldu, telefon desteğiyle birlikte Bobby'nin takım arkadaşlarından biri de alana varmıştı.

"Mükemmel," dedi teğmen. Parmağıyla yeni takım elemanını işaret ederek, "Sen yakın mesafeye

ve sen," Bobby'i işaret ederek, "Bir pozisyon bul... ev hakkında bilgi istiyorum. Adam nerede, kadın nerede, çocuk nerede? Ve öğrenmemiz gereken önemli şey orda hâlâ canlı var mı? Çünkü şu ana kadar otuz dakika geçti ve biz hâlâ bir şey duyabilmiş değiliz."

* * *

Şimdi kesin bir hedefi olduğundan, Bobby hızla komuta kamyonetinden çıktı. Çünkü almak zorunda olduğu önemli kararlar vardı. Ve seçeneklerini hızlıca gözden geçirdi.

En önemlisi uygun ekipmandı. Şehir içi kamuflaj kullanacaktı, bu gri tonlamalı bir savaş takımıydı çünkü bina içerisinde ilerlerken duvarlarla bir olmak onun gizliliği için büyük bir önem taşıyordu.

Savaş kamuflajının içine hafif bir zırh giyindi. takımın geneli bu gibi koşullarda çelik yelek kullanırlardı fakat keskin nişancı için bu çok rahatsız edici olabilirdi. Hızlı hareket etmeliydi, hatta gerektiğinde bir noktada saatlerce uzanarak komut bekleyeceği anlar olacaktı onun için, ince bir yelek ve kask yeterliydi.

Sıra önemli bir seçim yapmaya geldi. Tüfek, silah, dürbün ve cephane. Bobby silah olarak Sig Sauer 3000'ini kabzasına geçirdi. Sonra menzili 1 kilometreye varan üstünde 3-9x 50mm dürbünü olan Leupold marka tüfeğini sırtına aldı. Bu menzil normal bir eyalet memuru için geçerliydi. Askeri tüfeklerle karşılaştırdığımızda menzil 5 kilometrenin üstü-

ne çıkıyordu. Askerler bu gibi tüfekleri genelde metrelerce çamurda, hantal teçhizatlarıyla sürünerek taşırlardı. Oysa Bobby'nin mesleği nadiren bu kadar eğlenceli oluyordu.

Gece görüşü gözlüklerini alıp almamak konusunda çelişkiye düştü, fakat gözetlediği alan 4 Temmuz kutlamaları kadar aydınlık olduğundan vazgeçti.

Artık sadece cephane seçimi yapması gerekiyordu. İki farklı cephane almayı tercih etti. Bunlardan biri Federallerin kullandığı 308 kalibre ve 165gram Remington mermileriydi; diğer tercihi ise yine federallerin kullandığı 168gram, aynı marka ve kalibreden oluşan fakat uç kısımları daha ağır ve küt olan mermilerdi. Bu mermilerin tek bir amacı vardı: cam gibi yüzeylerden geçerken zorlanmıyorlardı. Gece soğuktu ve binanın etrafı sıkıca örtülmüş, sanki dışarıya hava sızacak bir delik bile bırakılmamış gibiydi. Dolayısıyla ilk çemberde bunları kullanacaktı. Eğer atılacak tek bir kurşununuz olsaydı siz de işinizi şansa bırakmazdınız.

Bobby arabanın bagajından çantasına son olarak el dürbünü, menzil ölçeri, 3 pet şişe su, 2 bol kalorili gofret ve konserve fasulyesini aldıktan sonra bagajını kapattı ve hemen sokağa doğru yöneldi.

Back Bay, Boston'un eski ve zengin muhitlerinden biriydi. Yüksek binaların girişleri kahverengi granit taşlarla döşenmişti. Balkonlardaysa ihtişamlı demir korkuluklar ve zarif çerçeveli pencereler vardı. Yazın parıl parıl parlayan bu sokak, şu sıralar kapı önlerinde, polis arabalarının ışıldakları gölge-

sinde duran pahalı arabalar, kırmızı briketten d
varlarına tutunmaya çalışan cansız gri dallı sarm
şıklar olan unutulmuş müşkül çerçeveli pencerel
den ibaret bir siluetti. Binalar çok şık ve m
ama aynı zamanda kibirli şehir bloklarıydı.

Bobby ömrü boyunca çalışsa bile bu sokakta ya
şamayı geç, aylık park ücretini bile karşılayamaz
Komik olan, kimi insanların, bu gibi yerlerde yaşa
mak için hayattaki her şansa sahip olmalarına rağme
hâlâ bu tarz saçmalıkları yaşamalarıydı.

Bobby menzilin burada kriter olamayacağını bi
liyordu çünkü binalar birbirlerinden en fazla yirmi
şer metre uzaklıktaydı. Onun için pozisyon alacağ
açı çok daha önemliydi. 45 derecelik bir açı teknik
olarak problem yaratabilirdi. Bobby'nin hedef ala
cağı yer olan kahverengi bina, görünüşe göre zemin
katı da mesken olan 5 katlı bir bloktu. Buna ek ola
rak teğmenin de belirttiği gibi, beşinci kat özel bir
süit çatı katına çevrilmişti.

Teğmenin söyledikleri, Bobby'nin gördüklerini
doğrular gibiydi; büyük demir parmaklıklı bir bal
konla çevrili dördüncü katın ışıkları gözünü almıştı.

Sokağın karşısına geçti. Güzel bir açı yakalama
lıydı. Balkondaki demir parmaklıkların arası en faz
la beş ya da altı santimetreydi. Bu onun için pek bir
problem teşkil etmiyordu çünkü aldığı aylık eğitim
lerinde iki santimetrelik bir noktayı hatasız vurabi
liyordu. Ancak açı, işleri bozabilirdi. Onun için üç
santimlik bir aralıktan vurmak çocuk oyuncağıydı
fakat aşağıdan bakan 30 derecelik bir açıdan bu hiç
de kolay olmayabilirdi...

Bobby kesinlikle bir pozisyon seçmeliydi.

Gagnon'ların hemen karşısındaki dört katlı binayı gözüne kestirmiş, vakit kaybetmeden kapının önünde bitivermişti. Teğmen Jachrimo içerideki herkesin memurlar tarafından tahliye edildiğini söylemiş olsa da, kapıyı yıkarak çıkan koyu yeşil pardösülü, renkli gözlü ihtiyarı gören Bobby hiç şaşırmamıştı. Kimi insanlar, etrafları silahlı adamlarla çevrili bile olsa evlerinden ayrılmaya yanaşmıyorlardı işte.

"Hey!" dedi yaşlı adam. "Sen de polis misin? Çünkü daha önce gelen dostlarıma burayı terk etmeyeceğimi söylemiştim!"

"En üst kata çıkmam gerekiyor."

"Tüfek mi o elindeki bakayım?"

"Efendim, bu resmi bir görev. Şimdi en üst kata ulaşmam gerekiyor."

"Anladım. En üst katta büyük bir yatak odası var. Ah-ha!" Adamın gözleri yerinden çıkacak gibi oldu. "Şimdi anladım, Gagnon'ların tam karşısında olan benim balkonum. Sen takımın keskin nişancısı olmalısın, bir şeyler getirmemi ister misin?"

"Acilen en üst kata çıkmam gerekiyor efendim."

Adam yardım etmek için can atıyor gibiydi. George Harlow bir müşavirdi. Hızlı adımlarla merdivene doğru giderek Bobby'ye yol gösterdi. Adam sanki bütün gece Bobby'i beklemişti de, ona yardımcı olduğu için kendini mucizevî bir şekilde şanslı görüyordu. Adamın evi diğerlerine nazaran daha mütevazı ve ufaktı, fakat bütün bir blok da onundu. Lüks ev sahibi komşularını, bütün bir bloğa sahip oluşun-

dan doğan milyon dolarlık spekülasyonlarla de
yor olmalıydı. Daha geçtiğimiz ay Back Bay'de
nun tıpkısı bir bina yaklaşık on milyon dolara
mişti. Evet, on milyon dolar! George'un bereketli
bası ona hiç de kötü bir miras bırakmamıştı. Bina
vergileri onun belini büküyor olmalıydı ya,
darına katlanmak zorundaydı.

Acaba George polis tüfeğini inceleyebilir
Bobby sadece "Hayır" dedi.

Yatak odasına vardıklarında, duvar dekora
larından ziyade neredeyse hiç mobilya yoktu
adam çok seyahat ediyor olmalıydı, çünkü Bobby
kaldığı onca otelde bile daha çok eşya görmüştü.

Bobby , "Işıkları kapatır mısınız?" diye rica et

Bay Harlow bu isteğini yerine getirirken ner
deyse mutluluktan kahkaha atacaktı.

"Kullanabileceğim bir masanız var mı? Çok öz
bir şey olmasına gerek yok. Bir de sandalye." Ba
Harlow'un bir iskambil masası vardı, Bobby masay
kurarken yardımcısı da ona katlanan bir metal san-
dalye getirdi. Bobby'nin nefes alışı hızlanmıştı. Acaba
dört kat merdiven çıkmasından mıydı? Yoksa ne-
deni, bu hararetli gecenin resmi olarak başlaması-
nın verdiği adrenalin ve heyecandan mıydı?

Şu andan itibaren Bobby sahnede on altı dakika-
dır bulunuyordu. Kötü bir zamanlama değildi, fakat
iyi de sayılmazdı. Muhtemelen sokağa daha çok me-
mur gelmişti, çember daralıyor ve gittikçe daha sıkı
kontrol altına alınıyordu. Yakında bir memur daha
Bobby'ye nişan almasında yardımcı bir çift göz ol-
mak için katılacaktı. Daha sonra işbirlikçiler gele-

cek ve haliyle içerisiyle temasa geçilecekti.

Bobby, Sig Sauer tabancasını masanın üzerin
koydu. Tüfeğinin ayaklarını, namlunun bir iki sar
tim kadar altına yerleştirdi ve Bay Harlow'un meta
sandalyesine oturdu. Kaskını taktı ve kaskın üzerin
de bulunan telsiz düğmesini açık konumuna getirdi
Alıcı/Verici görevi üstlenen telsiz kulağının içind
duruyordu ve çenesindeki titreşimlere göre ses dal
galarını gönderiyordu.

"Keskin Nişancı Bir, Pozisyonda ve hazır."

"Devam et, Nişancı Bir," diye cevap verdi Teğ-
men Jachrimo.

Bobby gözlerini dürbüne dayadı. Nihayet Gag-
non'larla tanışma şerefine erişmişti.

Bölüm 3

Beyaz, erkek zanlının sırtını görüyorum, yaklaşık bir seksen boylarında, koyu kahverengi saçları var ve koyu mavi bir gömlek giyiyor. Dördüncü katın, binanın ön cephesine bakan alanında bulunan, ahşap ve yaklaşık kırk santim kalınlığındaki kapıların dört adım karşısında ayakta duruyor. Kapılar oldukça sağlam ve dışarıya doğru açılıyorlar; bu binanın dışarıyla olan üçüncü en yakın çıkışı. Ön cephedeki birinci çıkış yaklaşık üç metre boyunda ve kırk santim kalınlıkta bir çift kapılı bir pencere, ikinci bir çıkış ise aynı şekilde çift kapılı otuz santim kalınlığında ve dört metre uzunlukta bir pencere. Son olarak, ön cephedeki dördüncü çıkışta, aynı genişlikte başka bir pencere mevcut."

Bobby ayakta, yalnız duran erkeği gözlerini kırpmadan izlerken, Gagnon'ların binasının dördüncü katındaki detayları rapor etti. Adam hiç hareket etmi-

yordu. Acaba birini mi izliyordu? Yoksa bir şey mi arıyordu? İki eli de vücudunun ön kısmında durduğu için, adamın silahlı olup olmadığı konusunda bir şey söyleyemiyordu.

Dürbünü kullanarak evi taradı, bir kadın ve bir çocuğu arıyordu, fakat bunun sonucunda bir şey elde edemedi.

Yatak odası, muhitteki binaların hakkını verecek şekilde düzenlenmişti. Odada kral dairelerine yaraşır yataklardan bir tane vardı ve ahşaptan yapılmış kapıların paralelinde duruyordu. Parlak beyaz kumaştan yapılmış, her yanında süslemeler bulunan yatak nefis el işçiliğiyle örülmüş metal bir karyolanın üzerinde duruyordu. Hemen arkasında, alaturka desenlerle süslenmiş iki tane ufak kapak gördü. Muhtemelen bir dolabın kapakları olmalıydı bunlar. Neden sonra dolabı tamamen görür görmez soluna doğru bir kapı açıldığını fark etti. Kapının nasıl bir odaya açıldığını merak etti; acaba büyük bir banyoya mı açılıyordu? Yoksa oturma odasına bağlanan ara bir kapıya mı diye, kendine sormadan edemedi.

Oda büyük, içinde saklanacak yer çoktu. Böyle olunca hayat herkes için daha heyecan verici oluyordu herhalde.

Bobby tüfeğinin dürbünüyle evi kolaçan ediyordu, fakat bazı gölgeli alanları görmekte zorluk çektiğinden, dürbününü yeniden ayarladı. Sonra solda duran dolabın gölgesine odaklandı ama şansına orada da bir şey yoktu. Son olarak diğer ufak pencerelerin birinden içeriye göz attı fakat evdeki diğer kişilerden hiçbirine rastlamamıştı.

Peki ama kadınla çocuk neredeydi? Bu önemli bir soru işaretiydi. Çünkü operasyon nişancılar için pamuk ipliği üzerinde yürümek kadar riskliydi. Acaba ikiz yatağın üstünde, yorganın içine mi girmişlerdi? Yoksa dolaplardın birinin içindeler miydi? Belki de salonun ortasında cansız, yerde yatıyorlardı.

Bobby midesinin stres ve heyecandan gerildiğini hissetti. Bir yandan da nefesini kontrol etmek zorundaydı. Birkaç kez derin nefes alıp verdi, tansiyonunu sabitlemeliydi. Her an, her dakika bunu hissetmek zorundaydı fakat bazen dakikalar boyunca sanki böyle bir olayın içinde değilmiş gibi davranması gerekiyordu.

Normal bir harekât timinin tüfek kullanışıyla, bir keskin nişancının farkı neydi peki?

Fark şuydu: Harekât timinin kalp ritmi önemli değildi, ama bir keskin nişancının saniyeler boyunca, neredeyse sıfır ritimle, sabit durması gerekebilirdi.

Bobby uzun bekleyiş için son ayarlarını yaptı. Tüfeğinin desteğini çok ince bir ayarla masanın ucuna doğru sürükledi. Bu sayede masaya tam anlamıyla uzanabilecek, tüfeğin dipçiğini omzuyla sıkıca kavrayabilecekti. Yanağını dürbünün alt kısmına yerleştirdi ve son olarak gözlerini objektife dayadı. Objektiften gördüğü artı şeklindeki işaret sanki onun dünyasının tam ortasında kocaman bir hedef oluğu izlenimini veriyordu. Her şeyi görebilirdi; ve artık gördüğü her şeyi vurabilirdi de.

Bobby yatak odasını tekrar gezerken, beyaz erkeğin ihtişamlı yatağın tam köşesinde durmakta ol-

duğunu gördü.

Tüfeğine küt uçlu, ağır kurşunlardan bir tane yerleştirdi. Dürbününü odadaki adamın tam kafasının arkasına nişanlarken nefes alış verişi gayet muntazamdı, kalp atışları da normaldi. Atış anında elinde en ufak bir titreme dahi olmayacağını biliyordu.

Polis keskin nişancılarının temel eğitimi tek bir madde üzerinde yoğunlaşıyordu, bu da eli her an tetikte olabilecek bir şüpheliyi saf dışı etmekti. Bobby, aydan aya katıldığı eğitimlerde bir insanın beyin kökünü bir atışta parçalamayı öğrenmişti.

Bobby pozisyonundan memnundu, açı çok geniş değil, mesafe de kolaylıkla kontrol edilecek kadar kısaydı. Belki ahşap yapılı sağlam kapıların camı, kurşunlarında ufak tefek sapmalara yol açabilirdi, fakat kullandığı 165 gramlık kurşunlar her şeyin üstesinden gelebilecek kapasitedeydi. Hedefin sabit durması ve mesafenin kısa oluşu, hareket ederken hesaplaması gerektiği ince detayları da ortadan kaldırıyordu. Son olarak rüzgâr ve hava durumu, bu kadar dar bir alan için etkili kriterler olamazdı.

Kafasını silahını oynatmayacak şekilde dürbünden çekti, sağ eliyle yanında duran not defterine gördüklerini, kullandığı ekipmanı ve tüfeğinin ayarlarını not etti. Sonra masadan el dürbününü aldı ve yine silahını oynatmamaya dikkat ederek binayı gözetlemeye devam etti.

Bu sırada adam birden yatağın köşesinden ileriye doğru atıldı. Bobby'nin heyecanı biraz daha artarken, olay yavaş yavaş doruk noktasına doğru ilerliyordu. İlk seferde neden böyle hissettiğini anla-

mamıştı gerçi ama sonradan bir şeylerin farkına vardı.

Adamın duruş şekli biraz farklıydı şimdi; omuzları gayet dik, dirsekleri çıkık ve bacakları da yanlara doğru açık duruyordu. Bu, adamın kendini daha büyük ve haşmetli gösteren ve her şeye hakim olduğunu anlatan bir poz gibiydi. Bobby adamın suratını görebilse, çirkin bir ifade ve öfkeli bir bakışla karşılaşacağına bahse girebilirdi.

Bobby tekrar kadın ve çocuğu bulmak için tüm görüş alanını taradı, fakat görünürde kimsecikler yoktu. Belki de o odanın içinde bir yerlerdeydiler. Bu sırada adam odanın içinde hareket ederken Bobby de adamın suratını görebilmek için dua ediyordu.

Görünürde şu anki durumdan farklı bir şey olmadığı için Bobby kafasında binayı bölümlere ayırdı, tasarladığı planda binanın her köşesini A,B,C ya da D gibi harfler verip komuta merkezine aktaracaktı. Binanın sağı, solu ve arkasına verdiği harflerden sonra geriye görüş alanı içindeki binanın ön kısmı kaldı. Oraya da A harfini verdi. Daha sonra binanın her seviyesini, bodrum da dahil birden beşe kadar numaralandırdı. Son olarak da, A bölümündeki kapı veya pencerelerden oluşan her noktasını, detaylı boyutlarını birden başlayarak işaretledi.

Bu yaptığı bütün takım arkadaşlarına pratik bir operasyon şeması oluşturuyordu. Adam ahşap kapının önündeydi: A bölümü, 4. kat, çıkış 3 ya da olaylar kızışmaya başlarsa kısa yoldan, yalnız erkek, A-Dört-Üç diyebilecekti. Sağ sol ön arka diye uğraşmalarına hiç gerek yoktu, kısacık üç kelimeyle, bü-

tün iletişimi sağlayacaklardı.

Şemayı hazırladıktan sonra, Bobby'nin yapması gereken bazı sorular vardı. Evin içinde ciddi bir hazırlık yapılmış mıydı? Kapılar arkadan desteklenmiş ya da pencerelere tahtalar çakılmış mıydı? Evdekilerden biri bir şey saklamaya çalışıyor muydu? Veya herhangi bir şey görüş alanını kapatıyor muydu? Dışarıya evden birkaç el ateş edilmişti ve bu tehdit herkese açık bir tehlike teşkil ediyordu.

Buraya kadar her şey sakin gibi gözükeyordu. Evde ahşap kapıların önünde duran erkekten başka kimse görülmemişti. A-Dört-Üç.

Bobby elindeki dürbünü masanın üzerine bırakıp ve evi tüfeğindeki dürbünle izlemeye devam etti.

Odasındaki kapı aralığından gelen esinti parmaklarını ve yüzünü serinletiyordu. Yanına yardımcısı geldiğinde onu rüzgârın geldiği bu yönü kesmeyecek şekilde oturtacaktı. Şimdilik durumu iyiydi, nefes alıp verişi normal, kasları da gevşekti. Görüş alanını tarıyordu, sakin ama her şey için hazırdı, alarm durumunda fakat rahattı. Küçük hedef almanın her zaman küçük hatalara yol açacağını biliyordu. Artık dayandığı, minik iskambil masası ya da Kasım ayının soğuk esintisi umurunda değildi. Hatta kapının eşiğinde, bir şov izler gibi bekleyen Bay Harlow'u bile unutmuştu.

Çok geçmeden rehine işbirlikçisi gelecek, adamla telefon görüşmesi yaparak olayı tatlıya bağlamaya çalışacaktı. Eğer içeride kimse yaralanmadıysa, adamı dışarı çıkıp teslim olması için ikna etmek, dı-

şındaki bütün takımın olay sonunda yaşaması muhtemel bir utanç duygusundan kurtaracaktı. Fakat tam tersi olduğu takdirde, işler iyice ustalık isteyen bir hale gelecekti. Ama kriz yöneten takım çok başarılıydı. Daha geçen sene Bobby, Al Hanson'ı, hayattan bir beklentileri olmayan ve büyük bir ihtimalle ömür boyu hapis yatacak üç kanun kaçağını ikna ederken izlemişti.

Sonrasında Bobby'nin teğmeni her bir kaçakla tek tek ilgilenmiş, sırtlarını sıvazlayarak meseleyi fazla uzatmadıkları için teşekkür etmişti.

Bu gibi vakalar her zaman bol adrenalinli başlar genelde de aşırı derece abartılırdı. Daha sonra Bobby'nin takımı gelir ve bütün işleri yoluna koymaya çalışırdı. Acele davranmayı gerekli görmez, adım adım ilerleyerek, şiddete başvurmadan işi barış ve huzur içinde halletmeye çalışırlardı.

Bu sırada karşı binada bir hareketlenme oldu, adam telaşlı bir şekilde sağına dönerek yürümeye başladı. Bobby bu sırada adamın elinde bir silah olduğunu fark etti.

"Beyaz erkek, kapıların önünden yürüyor, A-Dört-Üç. Sağ elinde dokuz milimetrelik bir tabanca görüyorum. Beyaz kadın," bu kısmı söylerken sesi gurur dolu bir hal almıştı. "Uzun siyah saç, koyu kırmızı elbise, görünüşe göre yatağın arkasında diz çökmüş ya da oturuyor. Kapıya on beş adım uzaklıkta. A-Dört-Üç. Beyaz çocuk, koyu saçlı, anne-sinin kucağında. Yaşı en fazla iki ya da üç."

Alıcıdan Teğmen Jachrimo'nun sesi duyuldu. "Kadın veya çocuk hareket ediyor mu? Herhangi bir

yaralanma belirtisi görebiliyor musun?"

Bobby kaşlarını çattı, çünkü bunu görebilmesi çok zordu. Adam yaptığı son telaşlı hamleyle tekrar kadın ve çocuğun önüne geçti. Tabancası ise sağ elinde duruyordu hâlâ. Bobby adamın elindeki silaha odaklanmaya çalışıyordu ama zordu çünkü adam durmadan sağa sola hareket ediyordu. Bobby dürbününün ayarını yakınlaştırıp adamı takip etmeye başladı. Silahı nasıl tutuğuna bakıyor, parmak hareketlerine kadar inceliyordu. Acaba tabancalara karşı aşina biri miydi? Yoksa telaş içinde sağa sola koşuşturan bir acemi mi? Şu anda bunu kestirmesi de gayet zordu.

Adam sola doğru kayınca Bobby kadının bir şeye bağırdığını fark etti. Bu sırada çocuk hâlâ kucağındaydı—erkekti galiba—kadın onu sıkı sıkı tutuyordu. Yüzünü göğsüne bastırmış, elleriyle de kulaklarını tıkamıştı.

Olaylar birdenbire hızla gelişmeye başladı. Bobby bunu neyin tetiklediğine bir anlam verememişti ama şimdi adam da bağırmaya başlamıştı işte. Bobby objektiften adamın bağırırken etrafa saçtığı tükürüklere kadar görebiliyor, hatta sinirden boyun kaslarının gerildiğini rahatlıkla seçebiliyordu. Patlamaya hazır bir saatli bomba kadar tehlikeli bir adamın öfkesini en ufak bir ses bile duymadan izliyor olması tuhaftı.

Kadın ayağa kalktı, çocuk hâla kucağında oyuncak bir bebek gibi hareketsizdi. Kadın, sanki bir uzlaşmaya varmış gibi bağırmayı kesmiş, adam ona deli gibi bağırırken sadece onu izliyordu.

Adam aniden tabancasını kadının kafasına dayadı. Açıkta olan sol eli de çocuğu işaret ediyor gibiydi.

"Erkek şüpheli, kadına doğru yöneldi," Bobby rapor ederken kendi sesini duyuyordu. "Erkek şüpheli silahı doğrulttu."

Adamın silahı kadının kafasına doğrultulmuş haldeydi. İkisi de yatağın karşılıklı köşelerinde dururken adam hızlıca kadının yanına doğru yatağın etrafından dolandı, bu sırada kadın kılını bile kıpırdatmadan bekliyordu. Adam kadına yaklaşırken vahşice bağırıyor ve sol eliyle çocuğu çekiştiriyordu.

Çocuk sanki annesine yapışmış gibi sıkıca tutunmuş, adam da onu bir meyve kabuğu gibi koparmaya çalışıyordu. Bobby çocuğun koyu renkli, kocaman gözlerini kısacık bir an da olsa görebilmişti. Çocuk korkudan aklını kaçırmış gibiydi.

"Erkek şüpheli çocuğu aldı ve odanın diğer tarafına doğru götürüyor."

Annesinden ayrılmıştı, biraz sonra neler olacaksa onlardan da haberi olmayacaktı.

Bobby bir bakıma olayları yaşıyor fakat olanların dışında kalıyordu. Ona nefes almak kadar kolay gelen ince dürbün ayarlarını tekrarladı ve çok kısa bir hamleyle sola doğru kaydırdı. Adam çocuğu yatağın öteki tarafına götürdükten sonra tekrar kadına doğru yöneldi.

Çocuk yatağın parlak süslemeleri arasında kaybolmuştu; ne de olsa ufacık bir bebekti. Şimdi sadece adam ve kadın kalmıştı. Jimmy artık bağırmayı kesmişti. Göğsünün hızlı hızlı ileri geri hareket edi-

şine bakılırsa bağırmaktan soluk soluğa kalmış olmalıydı.

Kadın sonunda konuşmaya başladı. Bobby'nin Leupold dürbününden bakıldığında dudaklarını takip etmek hiç de zor olmuyordu.

"Şimdi ne istiyorsun Jimmy ha! Başka ne kaldı?"

Jimmy birden gülümsedi ve bu gülümseme Bobby için bundan sonra olacakların habercisiydi.

Jimmy Gagnon'un parmakları tetikte gerginleşti. Ve komşularının karanlık yatak odasında ilişkinin üçüncü tanığı Bobby Dodge onu 50 metreden alaşağı etti.

Nefes nefese kalmıştı. Göğsünde aniden karşı koyulmaz bir gerilme oluştu sonra şişen göğsünü derin bir nefes alarak rahatlattı. Tetikteki parmağını çekerken bir adam canlı bir çıngıraklı yılanı nasıl bırakıyorsa, o da öyle davrandı. Fakat gözü hâlâ dürbündeydi. Kadının hemen odanın diğer tarafına gidip çocuğa tekrar sarıldığını gördü. Kadın çocuğun kafasını, bu kez de babasından fışkıran kanları görmemesi için göğsüne bastırdı.

Bir süreliğine kadın ve çocuk birbirlerine sarılmış halde kalakaldılar. Bir çift bacak ve el kadını sarmalamış, onun yanağı da çocuğun başına dayanmıştı. Sonra kadın kafasını kaldırdı, karşı evin en üst katını gözden geçirdi ve Bobby Dodge ile göz göze geldiler.

Kadının dudaklarından *"Teşekkür ederim,"* ke-

limelerini okudu Bobby.

Sonra masadan kalktı. Hayatında ilk kez bu kadar zor nefes aldığını ve ter içinde kaldığını hissetti.

Bu sırada halen kapı aralığından şovu izlemekte olan Bay Harlow şaşkınlık içerisinde "Vay canına," dedi.

Daha sonra Bobby'nin etrafındaki hayat eski netliğine kavuştu yeniden. Ayak sesleri kulakları çınlatıyordu. Sirenler çalıyor ve memurların hepsi binaya doluşuyorlardı. Bazıları kadına, bazıları da erkeğe yöneldi.

Bobby ellerini arkasında birleştirdi, ayaklarını uzattı. Eğitimde öğrendiği gibi yanına gelecek olan memurları bekledi. Görevini tamamlamıştı. Bir hayata karşılık, başka bir hayata son vermişti.

Şimdi iş, meraklıların olayı öğrenmesine kalmıştı.

Bölüm 4

Giriş takımı evde, kafasının yarısı parçalanmış halde bir erkek şüphelinin olduğunu doğruladı. Daha sonra hızlı bir şekilde evden dışarı doğru çıkmaya başladılar. Artık apartman STOP'un yetki alanında değildi. Orası bir cinayet mahalliydi.

Savcının Suffolk County'deki evine derhal telefon açıldı ve bir savcı yardımcısının da yatağından kaldırılıp olay mahalline bir ekip inceleme grubu oluşturarak gelmesi istendi. Bobby'nin Sig Sauer marka tabancası bir delil olarak kaydedildi ve takım arkadaşları bir araya getirilerek görgü tanığı sıfatıyla sorguya çekildi.

Bobby bu sefer devriye aracının arka koltuğuna oturdu. Aslında teknik olarak bir belaya karışmamıştı fakat okuldan kaçmış bir çocuk edasıyla kendisini suçlu hissediyordu.

Medya mensupları çoktan sarı emniyet şeridinin etrafında toplanmaya başlamıştı. Etrafta flaşlar ve kamera ışıkları parlıyor, muhabirler iyi bir görüntü yakalayabilmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Adamın cesedi binadan çoktan götürülmüş, savcı göre-

vini kusursuz biçimde tamamlamıştı. Bu sırada Bobby de arabanın arka koltuğunda bekliyordu.

Oynadıkları oyunun amacı etrafa pek fazla görüntü vermemekti. Fakat medyanın rahat durmayacağı aşikârdı. Her an havadan görüntü çekmek için burada olabilirlerdi.

Bobby'nin teğmeni de gelmişti olay yerine. Devriye arabasının arka kapısını açtı ve omzuna vurarak Bobby'yi teselli etmeye çalıştı.

"Kendini nasıl hissediyorsun evlat?"

"Her şey yolunda efendim."

"Biliyorum, bu tür olaylar insanın başını ağrıtır."

"Evet, aynen öyle."

"Sana asistanlık yapacak olan birim neredeyse gelir. Sana haklarını anlatıp, destek olmaya çalışacaklardır. Böyle bir olaya maruz kalan ilk kişi sen değilsin Bobby, sonuncusu da muhtemelen olmayacaksın."

"Biliyorum Teğmen."

"İçinden geldiği gibi cevapla soruları. Eğer çok bunalırsan erteleyebilirsin de. Birlik sana bir avukat sağlayacaktır, onun için bu konuda bir problemin olmayacak."

"Oldu."

"Senin için buradayız, takımdan biri, takımın hepsi demektir. Bu hep böyle olmuştur."

Teğmen oradan ayrılmak zorunda kaldı, çünkü az sonra halkla ilişkiler departmanı basına bir açıklama yapacaktı ve onlara bilgi vermesi gerekiyordu: *Bu gece, kimliğini henüz tespit edemediğimiz bir memurun, operasyon sırasında bir şüpheliyi öldür-*

düğü sanılıyor. Eyalet savcısı şu anda konu hakkında delilleri toplamakla meşgul. Daha fazla yorumda bulunulmayacaktır.

Bu açıklamalar uzayıp gidecekti. Bobby bu filmi bir kez daha gördüğünü anımsadı. Zamanında bir memur, rutin devriye görevini yapmaktayken, içinde iki tane siyah bulunan bir Honda kamyonetten ateş edilip pusuya düşürülmüştü. Memur ateşe karşılık verip, arabanın içinde bulunan iki kişiden birini ağır yaralamış, diğerinin de ölümüne neden olmuştu. Kendisi de omzundan yaralanmıştı. Memur bu olaydan sonra hapse atılmış ve ardından çok kısa bir süre içinde kefaletle serbest kalmıştı. Toz bulutu kalktığında adam karargâhtan kaybolmuş, hatta izine hiçbir yerde rastlanamamıştı. Bu zaman sürecince basın, bu davayı gazete ve haberlerde yaptığı programlar ve yazılarla devam ettirmeye çalıştı ve zencileri savunan bir örgüt askeri ırkçılıkla suçluyordu. Savcılar bu konunun bilerek işlenmiş bir cinayet olmadığını yargı ile karara bağlamıştı, belki de memur olayda yaralanmamış olsaydı işleri daha zor olabilirdi fakat basın bu detayı hep görmezden gelmiş ve ağır yaralı suçlulardan biri de söz konusu memur hakkında ırkçılık suçlaması adında dava açmıştı. Bobby'nin bildiği kadarıyla adam şu anda milyon dolarlık davalarla zan altında bulunuyordu.

Bir daha görevine dönmemişti. Dolayısıyla Boston'daki her vatandaş, memurun muhtemelen bir ırkçı olduğunu düşünüyordu.

Görevde bir adamı öldürmek ne kadar kötü bir şey olabilirdi? Bu sorular, onun kariyerinden neler

getirip neler götüreceği konusunda onu merakla-
dırdı. Bütün suçu kendi mi üstlenmeliydi? Yoksa bu
çok uygunsuz bir hareket mi olurdu? Acaba bu işler
hep böyle mi yürürdü diye sordu kendi kendine.

Bobby tekrar kadını düşünmeye başladı. Zayıf
ve solgundu. Çocuğunu kucağına sıkı sıkı sardığı
anı görmüştü. Dudaklarıyla ona teşekkür etmişti.
Kocasını, kendinin ve çocuğunun gözleri önünde öl-
dürmüş ve kadın bunun için ona teşekkür etmişti.

Arabanın yanına biri daha yaklaştı ve cama tıkla-
dı. Bu hareketin saçma olduğunu düşündü, araba-
nın kapısı zaten açıktı. Kafasını kaldırıp baktığında
takım arkadaşlarından Patrick Loftus'u gördü.

"Ne berbat bir gece," dedi Loftus.

"Aynen."

"Ne yazık ki gösteriyi kaçırdım. Her şey söyle-
nip, bütün olaylar bittikten sonra buraya anca vara-
bildim." Loftus bu bölgede yaşıyordu, tahminen otur-
duğu yer olay yerine birkaç saat uzaklıktaydı. Bu
da, olayın ne kadar hızlı geliştiğini gösteriyordu. Bob-
by saatin kaç olduğunu bilmediğini fark etti. Çağrı-
yı almış, arabasına binmiş ve bir anda kendisini tü-
feğiyle nişan alırken bulmuştu. Bütün bu olan biten
kafasında hâlâ tam şekillenmemişti. Cevaplanması
gereken bir sürü soru vardı. Geldi, gördü ve ateş etti.
Tanrı aşkına! Bir adam öldürmüştü. Daha doğrusu,
adamın kellesini ikiye parçalamıştı.

Teşekkür ederim, demişti kadın, *teşekkür ederim.*

Bobby arabadan dışarı uzandı.

"Etrafta kamera var mı?"

"Hepsini uzakl

"İyi," dedikten sonra sokağa kusmaya başladı.

"Senin adına çok üzgünüm," dedi Loftus sessiz-

ce.

Bobby tekrar koltuğa yaslandı ve gözlerini kapattı. "Evet," dedi. "Ben de, ben de çok üzgünüm."

Başka bir departmandan birkaç memur daha geldi. Dost canlısı meslektaşlar gibi gözüküyorlardı, sanki bir grup destekçi gibiydiler. Az sonra eyalet savcısı gelecek, Bobby de sorulan soruları oldukça çabuk ve içinden nasıl geliyorsa öyle cevaplamak zorunda kalacaktı. Ayrıca eyalet polisi örgütü Bobby'nin hakkı olan avukatın parasını ödemekle yükümlüydü. Bobby'nin sorguyu yarıda kesme hakkı vardı, çünkü böyle bir olaydan sonra bu çok can sıkıcı bir hale gelebilirdi. Genelde savcılar, olayda yer alan kişilerin —bu bir polis memuru bile olsa— sorgularında acımasızca yüklenir, hatta suçlamalarda bulunurlardı.

Bobby'nin sorgu hakkında bilmesi gereken belli şeyler vardı, bunun en önemlisi neden son çare olarak silahını kullandın gibi bir soruya, kendi ya da başka birinin hayatının kaçınılmaz bir tehlike altında olduğunun yanıtını vermesi gerekirdi. Bunu hiç unutmamalıydı.

Savcı yardımcısının, konu hakkında kesin bir yargıya varması için haftalara ihtiyacı vardı. Bobby'nin silahı incelenmeli, onun ve komutanlarının arasında geçen telsiz kayıtları dinlenmeliydi. Cinayet mahallinde balistik incelemeler yapmaları gere-

kiyordu. Son olarak olaya karışmış gözüken herkes sorgudan geçecekti. Bunlar Bobby'nin takımı, kadın, çocuk, şu bizim Bay Harlow ve olaya tanık olan herkes olabilirdi. Sorgulamanın sonunda cinayet suçunu yükleme hakkı savcının elindeydi. Bobby'nin atışı gerekli bir atışsa, onun için pek problem olmayacaktı, halkla ilişkiler ve savcılık onun lehine rapor verecek ve Bobby göreve geri dönecekti. Ama eğer savcı cinayet suçlamasını uygun görürse...

Her neyse, dereyi görmeden paçayı sıvamamak herkes için en iyisi olurdu.

Şu andan itibaren Bobby ücretli izine çıkarılmıştı. Bu onun yaşadığı geceyi atlatması için ihtiyaç duyacağı uzun bir dönem olacak gibiydi. Bu zaman sürecinde böyle bir olay yaşamış biriyle konuşmanın yararlı olabileceğini düşündü. Memur örgütü bunun için bir randevu ayarlayabilirdi, hatta isterse onun için olay sonrası bir danışman bile atamaları mümkündü. Örgüt bu fikrin, Bobby'nin kariyeri için yararı olabileceğini bile düşündü.

Bir polis için bile adam öldürmek büyük bir olaydı, bununla ne kadar kısa sürede yüzleşmeye cesaret edebilirse, normal hayatına da o kadar çabuk dönecekti.

Bu sırada memur arkadaşları odayı terk ederken, sorgu-yu yapacak olan görevliler içeriye girdi.

Saat sabah tam üç otuzdu ve Bobby yaklaşık yirmi iki saattir ayaktaydı. İçeriye savcılıktan gelen memurlar onu alıp savcının odasına götürdü. Girdiği odada herkesin elinde taze, üstünde buharlar tüten sabah kahveleri vardı. Tahta bir masanın etrafında

oturanlar, kahvede eski dostlar iskambil oynuyormuş görüntüsü veriyordu.

Bobby kendindeydi, yaklaşık bir gündür uyku uyumamış olması onun bir keskin nişancı olmasını engelleyemezdi. Görevi, anlık adrenalin salgılarıyla kan basıncının tepelere fırlamasından ibaret olsa da, o küçücük bir kareden, dünyasını ufak bir artının ortasına alıp saatlerce konsantre olmuş bir şekilde durabilirdi.

Ve tüm görevliler, oyunu kitabına göre oynamaya başladı.

Bobby çağrıyı aldığında neredeydi?

Boston Beer Garden, diye cevapladı ve oyuna 1-0 yenik başladı. Barda kola içtiğini, hatta barmenin ona şahitlik yapabileceğini ekledikten sonra skoru eşitlemişti.

Vardiyası saat kaçta başlamıştı? Ve saat kaçta paydos etmişti? On beş saatlik bir vardiyada olması görevlilerin, kaşlarının meraklı bir biçimde şekil değiştirmesine neden oldu. Aldığı eğitim sayesinde uykusuzluğa uzun süre dayanabildiğini iddia etse bile, bu konuda daha fazla ikna edici olamayacağını anlamıştı.

Olay yerine nasıl ulaşmıştı, olaya tepkisi ne kadar hızlı olmuştu, teğmen Jachrimo ile yaptığı konuşma hakkında neler söyleyebilirdi? Görevliler bir şeyin peşindeydi, bu yüzden Bobby'nin cevapları kısaldı, kendini bir anda suçlanacakmış gibi hissetti, fakat bunun kaynağını çözemedi. Meslektaşlık, görevliler tarafından bir yana bırakılmıştı. Sorular gittikçe zorlaşıyor, adamların tavrı bir hayli sert-

leşiyordu.

Bay Harlow'un evine girmeyi nasıl başarmıştı? Bu da cevaplaması gereken bir soruydu. Metal masanın üstüne tüfeğini nasıl kurduğunu anlattı, neden camları aralamayı tercih etmişti? Kurşun seçimini neden küt uçlu olarak yapmıştı?

Evin içinde neyi, kimi görmüştü?

Bobby bu bölümde başarılıydı. İçerdekilerin isimlerini sadece renklerine göre söyledi. Beyaz kadın şüpheli ve beyaz erkek şüpheliden bahsetti, hatta onlara karı koca olduklarını da söylemedi. Aralarındaki ufaklığın çocukları olduğunu da bilmiyorlardı. Olabildiğince doğal görünmeye çalıştı, bir adam öldürmüştü, evet, ama bu kişisel bir dava değildi.

Sonunda görevliler olayın uç noktasına değindiler. Acaba Bobby, kurbanın James Gagnon olduğunu biliyor muydu?

Bobby ilk defa duraksadı.

Bir kurban. Sorguda kullanılabilecek ilginç kelimelerden biriydi. Çocuğu kucağındayken, karısının kafasına bir tabanca dayayan ve elini tetiğe götürüp, onu sıkmaya teşebbüs eden adam, bir şüpheli olmaktan çıkmış ve bir kurban olmuştu. Bobby avukat hakkını kullanmanın tam sırası olduğunu düşündü. Ama vazgeçti.

Sorulara verebileceği en dürüst yanıtları verdi. Teğmen Jachrimo, içerdekilerin kimlikleri hakkında kısaca bilgi vermişti, fakat bu konuda Bobby kesin bir onay aldığını hatırlamıyordu.

Sorgu yapan memurlar tekrar arkalarına yaslandıklarında, acaba sakinleşmişler miydi? Yoksa hâla

şüpheleniyorlar mıydı? Bunu söylemek çok zordu. Bobby'nin kadınla daha önce sosyal, ya da şahsi bir teması olup olmadığını öğrenmek istediler. Acaba olay sırasında kadınla konuşmuş muydu?

"Hayır," dedi Bobby.

Şimdi sıra işin en ayrıntılı bölümüne gelmişti. Ne olmuştu da Bobby silahını ateşlemek zorunda kalmıştı? Acaba bunu yaparken komutanından onay istemiş miydi?

Hayır.

Kurban, Bobby'ye ya da başka bir memura sözlü sataşmada veya tehditte bulunmuş muydu?

Hayır.

Peki, karısına karşı böyle bir davranışta bulundu mu?

Bobby bunu da duymamıştı.

Ama kurbanın elinde bir silah vardı.

Evet.

Peki, onu ateşledi mi?

Birkaç el silah sesi duyulduğu raporunu almıştı.

Bu olanlar, Bobby olay yerine gelmeden önce olmuştu. Ama sonrası? Bobby kurbanın silahını ateşlediğine şahit olmuş muydu?

Parmağı tetikteydi ve sıkmak üzereydi.

Yani silahı ateşledi.

Evet. Hayır. Emin değildi. O da ateş ediyordu, ben de ateş ediyordum, her şey çok hızlı oldu.

Yani kurban silahını ateşlemedi.

Emin değilim.

Yani kurban silahını sadece kadının kafasına doğrultmuştu. Peki uzun bir süredir zaten bunu yap-

mıyor muydu?

Adamın eli tetikteydi.

Peki, ama onu sıktı mı? Karısını öldürmeye te
şebbüs etti mi?

Orada kesin bir tehdit olduğu kanısına vardı

Neden memur Dodge, neden?

Adamın gülüşü yüzünden. Bobby bunu söyleye
memişti ama şunları ekledi: "Zanlı, kadından iki
adım ötede duruyordu, kafasına dokuz milimetrelik
bir tabancayı doğrultmuş ve eli de tetiğin üzerinde
gidip geliyordu. Bunun kesin ve zorlayıcı bir tehdit
olduğunu düşündüm."

Peki, adamın kucağında çocuğu dururken karı-
sını vurabileceğini gerçekten düşündün mü?

Evet, efendim, gerçekten vurabileceğini düşün-
düm.

Neden memur Dodge, neden?

Çünkü efendim, bazen böyle boktan şeyler ola-
biliyor.

Sorgu memurları sonunda onu doğrular gibi ka-
falarını salladılar. Ve aynı soruları tekrar tekrar sor-
maya devam ettiler. Bobby adamların taktiklerini
biliyordu, bir adama hikâyesini ne kadar tekrarlatır-
san, o kadar sarpa sarardı, Yalanlar çoğalır, gerçek-
ler ise bir köşede unutulur giderdi. Sorguya çeken-
lerin yaptığı şey basitti. Bobby'nin önüne bir ip atı-
yorlar ve o iple kendisini asmasını bekliyorlardı.

Nihayet saat altı buçukta pes ettiler. Sorgu odası-
nın camlarından içeri yeni bir gün doğuyordu ve bo-
ğucu odada meslektaşlık havası tekrar eski haline
dönüyordu.

Sormaları gereken bütün sorular için üzgün olduklarını belirttiler, bilirsiniz işte prosedür meselesinden dolayıydı. Şanssız bir geceydi herkes için. Memurlar içinse Bobby'nin işbirliği yapması güzel bir davranıştı, bunu takdir ettiler. Herkes işin derinine inmeye çalışıyordu, bilirsiniz işte. Ne kadar kısa zamanda doğruya ulaşırlarsa, o kadar çabuk bu olayı atlatacaklardı.

Soracak daha çok şeyleri vardı, fazla uzaklaşmasını istemiyorlardı, Bobby ne demek istediklerini anlar gibi onlara kafa salladı.

Sandalyesini geri itip ayağa kalkarken, bir görevlinin ona hâlâ kısık gözlerle baktığını fark etti.

Birden içinden onu boğazlamak geçti, sonra odadan ayrıldı. Dışarıda teğmen bekliyordu onu.

Teğmen Bruni, "Nasıl geçti?" diye sordu.

"O kadar iç açıcı değil."

Bobby, Susan'ın kaldığı daireye vardığında güneş doğmuş, gökyüzü masmaviydi. Sabah yolcuları çoktan yollara dökülmüştü. Telsizinden yolların tıkalı olduğunu, meydana gelen trafik kazalarını ve yanlış yere park etmiş arabaların mevkilerini duyabiliyordu. Gün olağan rutininde gelişiyordu. Şehir sakinleri kilitli kafeslerinden çıkıp kaldırımları ve kafeleri doldurmaya gidiyorlardı.

Arabasından dışarı adım atar atmaz, gerçeklikten uzak bir dakika boyunca, soğuk, dizel kokan, çimento tadında şehir havasında derin derin nefeslendi; sanki o geceyi hiç yaşamamış gibiydi. Bina-

lar, otoparklar ve şehrin bu anları gerçekti, sahte [illegible] adamı vurmuş olmasıydı, sadece derin bir kâbus parçasıydı. Şimdi, üniformasını giydikten sonra araba basına binip işine gitmeliydi.

Yakınından bir adam geçerken, şehir kamuflajı kıyafetiyle bitkin duran Bobby'e bir bakış attı. Bu bakış Bobby'i biraz da olsa kendine getirdi, adımlarını hızlandırdı. Emektar sırt çantasını da alıp Susan'a doğru yola koyuldu.

İkinci çalışında Susan kapıyı üzerinde pembe bir bornozla açtı; yataktan yeni kalktığı her halinden belliydi. Sahne çalışmaları genelde gecenin ilerleyen saatlerine kadar uzardı. Bu yüzden Susan sabahları geç kalkmayı ister istemez alışkanlık haline getirmişti.

Kız bütün uyku sersemliğiyle kapıda öylece durup Bobby'ye baktı ve "Selam tatlım," diye selamladı onu. Üzerindeki mahmurluğun verdiği sempati yavaş yavaş azalırken, yerini ani bir endişe aldı. "Senin işte olman gerekmiyor muydu? Bobby, bir sorun mu var?"

Bobby daireye girdi. Söylemesi gereken pek çok şey vardı. Kelimelerin göğüs kafesini sıkıştırdığını hissediyordu. Susan, Boston senfoni orkestrasında viyolonsel çalıyordu. Tanıştıkları yer ise bir konser salonu değil, sıradan bir bardı.

Bobby'nin klasik müzikle uzaktan yakından ilgisi yoktu, yaptığı şey sadece sportif yayınlar yapan barlarda takılıp, basketbolla ilgili bütün alternatif oyunları oynamak ve buz gibi bira içmekten ibaretti. Oysa onun aksine Susan uzun dalgalı etekler giyer,

parka uzun yürüyüşler yapmaya çıkar ve çayını Ritz'te içerdi.

Ona çıkma teklif ettiğinde pek umutlu değildi ya, teklifini kabul ettiğini duyunca ciddi ciddi şok olmuştu. Günler haftaları kovaladı, haftalar aylar oldu ve ilişkileri göz açıp kapayıncaya kadar bir yılını doldurdu. Bobby, bazen Susan'ın her an kendi kaldığı üç odalı küçük evine taşınacağını düşünürdü. Sonra oturup evlilik hayalleri kurar, bebekleri düşünür ve emekli olduğunda seveceği torunlarını hayal ederdi.

Fakat bu teklifi yapmak için kendini hiçbir zaman hazır hissetmeyecekti belki de. Sabahları kapıda bütün gecenin yorgunluğuyla terli ve bitkin bir halde çıkacağı günlerin olacağından şüpheleniyordu. Onu gördüğü için mutlu olmasının yanı sıra, kendisini böyle bir sabah nasıl içeri aldığına inanmakta güçlük çekti.

Susan'ın dünyası gerçekten büyüleyiciydi. Bobby gibi bir adamla ne işi vardı sahiden?

Kısık bir sesle, "Bobby?" diye seslendi Susan.

Bobby ne diyeceğini bilemiyordu. Sıkı sıkı kilitlenmiş dudaklarından, içinde birikmiş olan garip duyguları çıkarıp alamazdı kimse.

Tanrım, babasının öldürülüşünü izleyen o zavallı çocuk aklının köşesinde ona masum bakışlarıyla bir şeyler söyler gibi duruyordu.

O şuursuz adam Bobby'ye neden başka bir çare bırakmamıştı. Jimmy Gagnon neden Bobby'nin hayatını mahvetmişti?

Bobby hareket etmeye başladı, ama kendisi bile ne yaptığının farkında değildi. Elleri Susan'ın geceliğinin içine doğru kayarken onun çıplak tenini arıyordu. Susan bir şeyler söylemeye çalıştı. Ne dediğini hiçbir şekilde duyamazdı. Geceliğini elleriyle sıyırdı ve parmakları göğsünü kaplayan ince sutyenin üzerinde gezinirken kafasını da boynuna gömdü.

Kızın güzel parmakları vardı, uzun ve narindi ama aşırı derece kuvvetli gibi gözüküyordu. Tahtadan yapılmış bir enstrümandan harikalar yaratabilecek parmaklardı bunlar. Onlar da adamın sırtındaki kasları kavramaya çalışırken bir yandan gömleğini çıkarttı ve pantolonuyla uğraşmaya başladı.

Kız çok yavaştı, adamsa çaresiz ve açtı. İsimlendiremediği ihtiyaçları vardı ve içgüdüsel olarak kızın ona bunları verebileceğini düşünüyordu.

Bugüne kadar kıza çok narin davranması bir acayipti. Kızın teni paha biçilmez Hint kumaşına benziyordu, güzelliğiyse daha uzun süre paslanmayacak kadar saf ve tazeydi. Adamın dişleri kızın omzuna saplandı, elleriyle kalçalarını kavradı ve onu yukarıya doğru iterken, aynı zamanda kendine doğru çekiyordu.

Sonra parke zemine doğru yuvarlandılar. Bu sefer ipler kızın elindeydi, adam ise altta aynı çaresizlikle çırpınan bir kedi gibi hareket ediyordu. Kızın dudakları adamın göğsünün üzerinde tur atıyor, ufak ve narin vücudu adamın geniş ve koyu bedeninde kıvrılıyordu. Bir zıtlık vardı, aydınlık ve karanlık,

iyilik ve kötülük, daha açık tabir etmek gerekirse bütün saflığın içinde kaybolmuş bir benliğin çaresizliği kızın bedeninde bir şeyler arıyordu.

Kız adamın üstünde kendini ona doğru itiyordu, şimdi omuzlarını geriye atmış, göğüsleri ise ileriye doğru fırlamıştı İkisinin de birbirine ihtiyacı vardı, aynı aydınlık ve karanlık, iyilik ve kötülükte olduğu gibi.

Saniyeler geçtikçe adamın arayışları beynindeki o çaresiz kadın ve kucağındaki çocuğunun bakışlarıyla karşılaştı.

Susan gırtlağından boşalan bir inlemeyle, Bobby'nin üzerine doğru uzandı, Bobby karanlıkta kaybolmuş sönük bir balon gibi yerde yatıyordu, sonu gelmeyen bir karanlık ve içinde tükenmek bilmeyen çaresiz solukların doldurduğu bir balon gibi yerde uzanıp kalmıştı.

Bölüm 5

Doktor Elizabeth Lane yavru bir köpek almayı düşünüyordu veya bir kedi de olabilirdi. Aslında bir balık da hiç fena olmazdı. Zaten dört yaşındaki bir çocuk ancak bir balık yetiştirebilirdi.

Genelde yılın bu zamanları sıkıcı geçer, tatillerden pek zevk alınmazdı. İnsanlar bu günlerde heyecanla, yakında gelecek olan bahar aylarını düşünür, o da kendi kendine bu konuşmayı her yıl yapardı. Sonra da, yılın bu zamanları olduğundan daha tenha ve sıkıcı olan apartmanına gider ve evini neşelendirecek, sıcak, bahar dolu günleri hatırlardı.

Aslına bakılırsa herkesin bildiği gibi bu çok gerekli bir konuşma değildi, çünkü sıkıcı olmasına rağmen çok "güzel" bir daireye sahipti. Yuvarlak desenli camları ve yüksek ferah bir tavanı, parlak kızılcık renginde döşemeleri vardı. Buna ek olarak, profesyonel hayatının büyük bir bölümünü alçak, siyah deriden sofalar, değerli ahşaptan yapılma dolaplar ve Soho stili paslanmaz çelikten lambaları almak için çalışarak geçirmişti. Almayı düşündüğü yavru köpeklerin, yerdeki ipek halılarla çok uyum içinde olmayacağından adı gibi emindi, hatta ahşap

dekorasyon kediler için de pek akıl kârı bir seçim olamazdı. Fakat sahip olduğu hiçbir şey, balık beslemeye engel teşkil etmiyordu. Hatta bir akvaryum ev dekorasyonu için hiç de fena olmazdı.

Diğer bir nedense, gelecek eğlenceli tatil günleri için ajandasında da pek bir randevusu yoktu, çünkü geçtiğimiz birkaç hafta günde on saat çalışarak tedavi etmeye çalıştığı insanlardan bir nevi kurtulmuştu. Yaptığı tek iş, açgözlü obezite hastalarını şükran günü sofrasına hazırlamak, manikdepresifleri ilaç tedavisiyle şeker gibi birer insana dönüştürmek, kimse beni sevmiyor bunalımından kurtarıp, bir festival havasına sokmaktan ibaretti. Kısacası, bütün kaçıkları, takıntısı olanları ve psikolojik desteğe ihtiyacı olanları aileleriyle bir araya getirmek için hazırlaması gerekiyordu.

Sadece bunlar bile Elizabeth'in evine aşık olmasına bir neden sayılabilirdi, bu arada balık beslemeye elverişli olmasını da unutmamak gerekirdi tabii.

Dürüst olmak gerekirse Elizabeth'in güzel bir yaşantısı vardı. Evini, şehir yaşamını, hatta işinin neredeyse her anını seviyordu. Kırklı yaşlara dayanmış bir psikiyatrist olmasına rağmen diğerleri gibi kırk yaşına dayanmış bir doktor havasına sahip değildi, çünkü yükünün ne kadar ağır olduğu umurunda bile olmazdı onun. Başarısız bir evlilik, hiç sahip olamadığı çocuklar, kilometrelerce uzaktaki ailesi ve Chicago ilk bakışta çok mühim şeyler gibi gözükmüyordu aslında. Fakat şimdi herkesin işi başından aşkındı ve uzun mesafeli bir uçuş gözlerinde o kadar büyüyordu ki yapılan ziyaretler gitgide azalıyordu.

Ailesini görmeyeli ne kadar da uzun zaman olmuştu. Şimdi eski evine geri dönmek hoş bir hareket olmazdı, onun için ailesini kendi halinde, kendi ritüelleri ve rutinleri ile baş başa bırakmalıydı. O bir yabancı olabilirdi, ama olaylara yabancı kalmayan biri olmayı hep benimsemişti.

Belki Uzakdoğu cinsinden bir siyam balığı almalıydı, ya da daha mantıklısı, güdük ficus ağaçlarından bir tane alıp bakmak, her gece evine söylediği suşileri çöpe atmaktan daha az zahmet verici olabilirdi. Bu sadece bir fikirdi tabii.

Ofisin dış kapısındaki zil çaldı. Elizabeth bunu duymazdan geldi; ne de olsa şehirdeki bir ofisin yaşantısına alışmıştı, buna benzer birçok ses devamlı kulaklarında çınlıyordu. Zil tekrar çaldı. Bu sefer, sinirli bir ifadeyle kafasını kaldırdı. Saat akşamüstü beşi geçiyordu, siparişler için geç bir zamandı ve cumaları mesai dışında randevu almıyordu, çünkü kendi hayatını önemseyen bir kişiliğe sahipti, onun da biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Zil üçüncü kez ısrarla ve kulak tırmalayarak çaldı. Bu sefer odasından çıkıp sekreterinin bilgisayarına gidecek kadar meraklanmıştı, bilgisayara uzandı ve kapı dışarısını gören güvenlik kameralarını izledi.

Gördükleri karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Ama o kadar da şaşırtıcı değildi belki de.

Elizabeth adamı içeri aldı, saniyeler sonra adam merdivenleri çıkıp ikinci kattaki ofisine geldi. Dışarıda hava serinlemişti fakat adamın kafasındaki koyu mavi askeri şapkanın ve kırmızı, sımsıkı sarmalanmış atkının havayla alakası yoktu. Ama işte, ne

yaparsa yapsın, gözleri ele veriyordu onu.

Elizabeth masasının üstünde duran Boston Herald gazetesine bir göz attıktan sonra bu bakışların ona hiç de yabancı gelmediğini düşündü. Gazetenin manşetinde, *Eyalet polisi, Yargıç'ın oğlunu öldürdü* yazıyordu. *Gece yarısı yapılan operasyon, bir aileyi harap etti.*

Gazetedeki resimler muhtemelen adamın haberi olmadan çekilmişti. Resimdeki bakışları keskin ve vahşiydi. Elizabeth bir adam öldürmenin ne denli bir his olduğunu tahmin edemiyordu, fakat adamın bakışları bunun ne kadar kötü bir tecrübe olduğunu anlatır gibiydi.

Elini uzatarak, "İyi akşamlar," dedi. "Ben Doktor Elizabeth Lane."

Adam doktorun elini samimi ve seri bir şekilde sıktı, sonra ellerini paltosunun ceplerine götürdü. "Bobby Dodge," diye mırıldandı. "Teğmen Bruni sizinle konuşmuş olmalı."

"Evet, benimle görüşmenizin yararlı olacağını söyledi."

Bobby çekinerek, "Bir randevu almam gerekir miydi?" diye sordu. "Bu hiç aklıma gelmedi, sanırım uğramadan önce aramam gerekirdi ve şu an saat bir hayli geç oldu. Sonra uğrasam daha mantıklı olacaktır."

Elizabeth gülümsedi. "Randevu almak genelde daha yardımcı oluyor, fakat bu akşam için planlarım son anda iptal oldu, o yüzden şanslı sayılırsınız. Şu anda burada olduğunuza göre size yardımcı olabilirim."

"Bunun nasıl bir görüşme olacağı konusunda hiçbir fikrim yok," dedi Bobby. Heyecanlı konuşuyordu. "Açıkçası daha önce böyle bir konuda hiç yardım almadım, hatta bunun işe yarayacağından da emin değilim. Ama teğmen buraya gelmemi söyledi, bizim birimden bazı arkadaşlar da bunun yararlı olacağından söz etti ve işte ben de buradayım."

"Peki, aklınızdan neler geçiyor?"

"İşimi yaptığımı düşünüyorum. Utandığımı söyleyemem, çünkü bir kadın ve çocuk, bugün benim sayemde hayattalar."

Elizabeth onaylar gibi kafasını salladı, fakat bu kadar büyük bir olaya karışıp üzgün olmadığını kesin olarak söyleyen biri, mutlaka vicdan azabı çekiyordur diye düşündü.

Elbise askısını göstererek, "Eşyalarınızı lütfen bırakın ve beni takip edin."

Bobby paltosunu, şapkasını ve atkısını askıya yerleştirdi. Elizabeth mimikleriyle ona ofisinin kapısını gösterdi ve arkasından takip ederek içeriye girdi; girerken bir yandan da onun ruh halini yansıtan davranışlarını not ediyordu.

Otuzlu yaşların ortalarında gibi göründüğünü düşündü. Çok iri yarı bir adam değildi. Yaklaşık bir seksen boyundaydı ve kilosu boyuna göre normaldi. Kendindeydi, hareketlerini kontrol edebiliyor, ne yaptığının farkında gözüküyordu. Üzerinde eskimiş bir kot ve pamuklu koyu mavi bir gömleği vardı. Ailesi işçi kesiminden olmalıydı ve Bobby de ailenin üniversite görmüş ilk ferdiydi muhtemelen. Ancak sonradan, babasının hayallerini bir kenara bıra-

kıp eyalet polisliğine girmiş, ekonomik statü olarak babasını çoktan aşmış olmasına rağmen köklerin den o kadar da uzaklaşmamış gibiydi. Ormanda koşu yaparken kendini çok rahat hissettiği için, bunu bir hobi haline getirmişti.

Tabii ki bunlar birer tahminden ibaretti, o bu oyunu yeni bir hasta ile karşılaştığında her zaman yeniden oynardı. Tahminleri tuttuğunda ise onu çok mutlu ederdi.

Birlikte ofise girdiler. İçeri girer girmez Bobby odadaki deri, klasik hasta koltuğunu işaret etti.

"Bu koltuğa uzanmayacağım, değil mi?"

"Buradaki iskemlelerden birini alabilirsiniz."

Elizabeth'in ofisinde iki tane asker yeşilinden iskemle bulunuyordu, masanın arkasındaydılar ve loş ışıkta pek gözükmüyorlardı. Bu yüzden hastaların çoğu girer girmez deri koltuğu görüyor ve çeşitli tepkilerde bulunuyorlardı. Elizabeth bir ara iskemleleri daha göz önüne koymak için ofisin düzenini değiştirmeyi düşünmüştü fakat onun da biraz eğlenmeye ihtiyacı vardı.

Bobby iskemlelerden birini aldı ve ucuna oturdu. Bakışları gazetedekilerden farksız, gri ve keskindi. Dizleri yanlara doğru açık, iki elini birleştirmiş bir şekilde ofisi inceliyordu. Kırmızıya kaçan bir kahverengine boyanmış duvarlar neredeyse bütün dikkati üstüne çekiyordu. Her yer plaket ve madalyalarla doluydu, camdan baktığında gördüğü Japon usulü Zen bahçesi de muhtemelen takıntılı hastaları deli ediyor olmalıydı.

Doktorun aklını adamla ilgili karıştıran bir

vardı, ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Sıradan biri değildi, olağandışı bir sükûnete sahipti. Söylediği hiçbir şeyi tekrarlamıyor, yaptığı hiçbir hareketi geri almıyordu. Adamın uzun süren sessizlik durumlarında çıt çıkarmadan durabileceği kanısına vardı. Böyle bir hastanın üstüne gitmeye gerek yoktu, zaten her şeyi kendi duruşuyla gözler önüne seriyordu.

"Rahat mısınız?" diye sordu nihayet.

"Beklediğim gibi değilmiş."

"Ne bekliyordunuz?"

"Bu kadar... bu kadar güzel bir yer beklemiyordum." Tabii bununla zenginliği ifade ediyordu ya, ikisi de bunun farkındaydı zaten. "Gerçekten eyalet için mi çalışıyorsunuz?"

"Eyalet polisiyle on beş yıldır çalışıyorum. Babam emekli bir Chicago dedektifiydi, yani bu alanda çalışmak için kişisel bir nedenim var diyebiliriz." Elizabeth omuzlarını silkti. "Sanırım fiyatlarımı hiç değiştirmemeliydim."

"Size bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlatayım isterseniz?"

"Tabii. Memnun olurum."

"Massachusetts eyalet polisi olarak çalışıyorum. Burada geçen konuşmaları birimime rapor etmek gibi bir görevim var, tabii ki sizin bana anlattığınız gizli şeylerin limitini koyarak. Ama spesifik detaylardan hiç kimseye bahsetmem, çünkü sonuçlar ve benim görüşlerimi rapor etmem daha önemlidir. Mesela siz bana her gece üç kadeh viski içtiğinizi söylersiniz, ben de buna karşılık sizin ertesi gün göreve

dönmemenizi tavsiye ederim. Bu sizin için yeterince açık mı? Söylediklerime kulak verin, çünkü gerçekten ilginç bir yaklaşımdır," diye homurdandı.

Elizabeth sessizce, "Bence dürüstlük her şeye rağmen en uygun prensiptir," dedi. "Size yardımcı olmak için buradayım, eğer aksini düşünüyorsanız size yardımcı olabilecek başka bir doktoru önerebilirim."

Bobby omuzlarını silkerek, "Tamam, size ne anlatmamı istiyorsunuz?"

Elizabeth tekrar gülümsedi. Çok misafirperver bir tavırla sözlerine başlarken bundan daha iyi bir hasta olamayacağını düşündü. "O zaman ana konularla başlayalım." Not aldığı panoyu eline aldı. "Adınız?"

"Robert G. Dodge."

"Peki, G'nin açılımı nedir?"

"Bu benim gizlilik sınırlarım içinde, o yüzden söyleyemeyeceğim."

"Demek bu kadar kararlısınız? Geoffrey mi?"

"Hayır."

"Godfrey?"

"Nasıl oldu da..?"

"Tamam, şunu söylemeliyim ki ben de göbek adımı açıklamayı sevmem. Godfrey. Aileden birinin adı mı?"

"Babamın söylediğine göre, evet."

"Ya aileniz?"

"Babam. Adı Larry, aslına bakarsanız Lawrence."

"Peki anneniz?"

"Gitti."

"Gitti mi?"

"Aynen öyle, gitti. Sanırım dört ya da beş yaşındaydım. Pardon altı ya da yedi olmalı... Her neyse kısacası bilmiyorum, sadece gittiğini biliyorum."

Elizabeth devam etmesi için bekledi.

"Babamla evliliğinin yürümediğini zannediyorum," diye ekledi Bobby. *Ne yapabilirdim ki?* der gibi kollarını iki yana açtı. Doğrusu o yaşta gerçekten ne yapabilirdi ki?

"Kardeş?"

"Bir tane var. Benden büyük. Adı George Chandler Dodge, yani evet, bütün aile köhne ortaçağ İngiliz adlarıyla dolu. Peki, şimdi bunun olayla ne ilgisi var?"

"Bilmem. Sizce bu olayla bir ilgisi olabilir mi?"

Bobby ayağa kalkmıştı. "Hayır, hem de söylediğim hiçbir şeyin olayla alakası yok, bu yüzden insanlar psikologlar gibi düşünmüyor."

Elizabeth oturması için pes etmiş gibi ellerini uzattı. "Sizi anlıyorum, yaptığım şey elimdeki formu doldurmak; ve kaydınız için de genellikle böyle ufak bir sohbet yapmak zorundayım."

Bobby tekrar oturdu. Bakışları hâlâ sertti, ancak keskin gözlerini kısmış, doktorun kişiliğini çözmeye çalışıyordu. Doktor onun bu bakışlarla kaç insanı kendine karşı pozitif kılabileceğini merak etti. Ruh haliyle ilgili notlarına ekledi: Tanıdığı insan sayısı çok, ama çok fazla arkadaşa sahip değil. Kesinlikle unutmuyor ve affetmiyor. Ve annesinin gitmesi konusunda yalan söyledi.

"Bunun daha basit bir şey olmasını bekliyorum."

"Bence gayet basit."

"Ne sormanız gerekiyorsa sorun ve ben de [illegible] mem gereken cevapları vereyim. Sonunda ikimiz [illegible] hayatlarımıza devam edelim."

"Bu hedefinize hayran kaldım."

"Ömrümü bu hedef üzerine kurmayacağım ya!"

"Bunu ben de tavsiye etmezdim zaten," diye onayladı Elizabeth. "Fakat ne yazık ki bu oturup sohbet etmekten ibaret bir iş değil."

"Neden olmasın?"

"Öncelikle bir randevu almadınız ve her şeyi konuşmak için yeterli vaktimiz yok."

"Ah-ha."

"Bu yüzden bu akşam için biraz daha sohbet edelim, Pazartesi günü tekrar görüşürüz."

"Pazartesi..." biraz düşündükten sonra, "Tamamdır." diye profesyonel psikiyatristi isteksizce onayladı. "Bunu yapacağım."

"Güzel, anlaştığımıza sevindim." Kadının sesi söylediklerine nazaran kuru çıkmıştı gerçi ama en azından Bobby'yi gülümsetmeyi başarmıştı. Efendi bir gülüşü vardı. Yüzündeki sert çizgileri yok ediyor, gözlerinin altına birer parantez açıyordu. Doktor onu gülerken gördüğünde bayağı şaşırmıştı; gülünce çok yakışıklı oluyordu.

"Belki de dün geceden bahsetmek yerine bugünden konuşabiliriz," dedi Elizabeth.

"Bugün mü?"

"Evet, birini öldürdükten sonra başlayan, yeni hayatınızın ilk günü, bugün. İşte bu dikkate değer

bir şey. Uyuya-bildiniz mi?"

"Biraz."

"Bir şeyler yediniz mi?"

Bunu düşünmesi gerekti, sonra şaşkın bir görüntüye büründü. "Hayır, sanırım yemedim. Akşamüstü evden kahve içmek için çıktım, fakat *Boston Herald*'ı görünce o kahveyi de içemedim."

"Gazeteyi aldınız mı?"

"Evet."

"Yazılanları okudunuz mu?"

"Gerektiği kadar okudum."

"Peki, siz ne düşünüyorsunuz?"

"Massachusetts Eyalet polisi hiçbir zaman sivilleri hedef almaz. Bu, bir yargıcın oğlu olsa bile."

"Sizce güzel bir kurgu mu?"

"Evet. Eğer okuduğum üç paragrafı göz önüne alırsak size katılıyorum."

"Daha fazla okumadınız mı? Sizin daha meraklı olabileceğinizi düşünmüştüm."

"Ne olduğu hakkında mı? Bunun için bir gazeteciye ihtiyacım yok. Ben zaten en ön koltukta oturuyordum."

"Hayır, ben kurban hakkında demek istedim. Jimmy Gagnon hakkında."

Bu, onu köşeye sıkıştırmıştı. Kadın ona düşünmesi için biraz zaman verdi. Onu savunmasız yakalamıştı, fakat o düşünmesi için verilen zamanı kullandı. Sonunda, "İstihbarat, taktik birimlerin sahip olamadığı bir lükstür," dedi. "Dün gece tetiği çekerken adamın adı, komşuları babası veya geçmişi umurumda bile değildi. Köpeğini dövüp dövmediği, ye-

timhanelere bağış yapıp yapmadığı da ilgilendirmiyordu beni. Bildiğim tek şey adamın, bir kadının kafasına silah dayadığı ve elini tetiğe götürdüğüydü. Hareketlerimi, onun hareketlerine göre planlamalıydım ve böyle de yaptım. Bu yüzden gerisi umurumda bile değil, niçin kendime zarar vereyim ki?"

Elizabeth tekrar gülümsedi. Bu Bobby Dodge hoşuna gitmişti. Uzun yıllardır bu kadar reddedilmiş ve seviyesinin indirgemesine maruz kalmamış olsa da, Bobby Dodge'u sevmişti.

"Antrenman?" diye sordu. "Bugün hiç spor yaptınız mı?"

"Hayır. Aslında koşuya çıkmayı düşünüyordum. Fakat resmimin bütün duvarlarda asılı olduğunu görünce..."

"Anlıyorum. Tamam, bu sizin hafta sonu için yapacağınız ilk ödeviniz olsun. Fiziksel açıdan kendinizi iyi hissetmeniz gerekir ki, duygusal olarak da kendinize güvenebilesiniz. Bu ortamdan kaçabileceğiniz bir yer var mı? Babanız ya da ağabeyiniz?"

"Kız arkadaşımın evi olabilir."

"Peki, bu konuda o ne diyecek?"

"Bilmiyorum, böyle bir şey için konuşmaya hiç zama-nımız olmadı."

"Evet, yaşadıklarını göz önüne alırsak, senin iyi bir yardımlaşma ağına ihtiyacın var. Yerinde olsam bunun için onunla konuşurdum." Elizabeth adama doğru uzandı. "Dün gece olanlar ciddi şeylerdi Bobby. Bunları atlatman için yirmi saat çok kısa bir süre. Öncelikle söylediğim şeyleri yapmalısın. Günde üç öğün güzel yemek ye ve uzun bir uyku çek. Eğer

kendini rahatsız ve gergin hissedersen hafif egzersizler yaparak bunun üstesinden gelebilirsin. Fakat dikkatli ol, elli mil koşarak kafandakileri yok etmeye çalışmak yerine, on mil koşman seni rahatlatmaya yetecektir. Bu sınırı geçmemeye dikkat et."

"Kırk dokuz milden fazla koşmayacağıma söz veriyorum."

"Tamamdır, sana güzel bir hafta sonu diliyorum."

"Ye, uyu ve egzersiz yap... hepsi bu mu? Sonra iyileşecek miyim? Bir hafta sonra işime dönebilir miyim?"

"Ye, uyu ve egzersiz yap, ilerisini daha sonra konuşuruz," diye düzeltti doktor. "Fakat bu gece olmaz. Sana telefon numaramı vereceğim. Konuşma ihtiyacı duyarsan beni arayabilirsin. Pazartesi saat üçte görüşürüz, nasıl sence de uygun mu?"

Omuzlarını silkerek, "Çalışmamı istemeyeceklerdir, yani günlerim boş geçecek," dedi Bobby.

"Güzel." İkisi de ayağa kalktı. Doktorun düşündüğünün aksine Bobby kapıya yönelmedi. Aksine oracıkta başıboş biri gibi durdu.

"Bazen," dedi aniden. "Bazen ne olduğunu düşündüğüm zaman gerçekten çok sinirleniyorum. Kendime değil, konuyla alakalı, adamın çocuğu ve karısını zor durumda bırakıp benim onu vurmama zorlaması. Bir adamı öldürdüğün için ondan nefret etmek. Sizce de bu çok garip değil mi?"

"Şunu söylemeliyim ki hissettikleriniz, yaşadığınız olaylardan sonra normal gözüküyor."

Bobby kafasını sallayarak onayladı, fakat bakışlarındaki rahatsızlık gitmemişti. "Size bir soru daha

sorabilir miyim? Genel bir psikolojik durum hakkında?"

"Tabi mesleğimle alakalıysa, benim de işimi yapmamı sağlayın."

"Bu tarz yerel olaylara çağrıldığımız çok olur. Neredeyse haftada üç kez, belki de dört. Bir çiftin bahçesinde durup birbirlerine bağırmasını izliyorsunuz, birbirlerine ne kadar bağırıp zarar verdikleri önemli değil. Canımı sıkan tek şey bu insanların daima birlikte oldukları. Ve erkek arkadaşını arabaya bindirirken birazcık katı davrandığınız zaman 911'i arayan, yüzünde yumruğun izi hâla duran kız, erkeğine zarar verdiğimiz için bize saldırabiliyor. Neredeyse on vakanın dokuzunda bu böyle oluyor."

Konuşmanın nereye gittiğini merak ederken, "Aile içi taciz vakaları her zaman karmaşık olmuştur," dedi doktor.

"Peki, sizce kocasını öldürdüğünüz bir kadının size teşekkür etmesi garipsenmesi gereken bir şey mi?"

Elizabeth duraksadı. "Evet, alışılagelmiş bir tepki olmasa gerek."

"Ben de aynen böyle düşünmüştüm."

"Fakat bunun çok önemli bir anlamı olduğunu düşünmüyorum."

"Bunun bir anlamı olmalı doktor. Yoksa böyle söylemezdi."

"Bobby, Bayan Gagnon'la konuştun mu? Jimmy'nin karısını tanıyor muydun?

"Hayır, doktor. Size en ufak bir kelime konuşmadığımız konusunda yemin edebilirim."

Bobby bu sırada ofisin girişine gelmişti. Doktor da onu arkasından takip ediyor ve farklı bir görüntü yakalamak için gözlerini bir radar gibi kullanıyordu.

"Pazartesi saat üçte görüşmek üzere." Bobby gözleriyle doktora selam verdikten sonra kapıya doğru yöneldi. Doktor daha sonra onu Boylston sokağından aşağıya doğru yürürken izledi. Omuzları soğuktan kasılmış, ellerini de, montunun cebine gömmüştü.

Doktor Elizabeth Lane, Bobby'nin görüntüsü kaybolana kadar onu camdan izledi, sonunda da derin bir nefes aldı.

Şimdi yapacağı şeyden nefret ediyordu.

Telefonu eline aldı.

"Merhaba." Birkaç dakika geçtikten sonra, "Özür dilerim. Başınız sağ olsun. Bunun çok garip olduğunun farkındayım." Ve sonra, "Zamanlamam için gerçekten özür dilerim efendim, fakat sizinle konuşacak şeylerim var."

Bölüm 6

Bobby Boston'un güneyine doğru ilerlerken, bir yandan da şimdi ne yapacağını düşünüyordu. Doktor haklıydı; karnı açtı, yorgun ve gergindi. Bugünlük her şeyi bir kenara bırakıp evine dönmek ve biraz dinlenmek istiyordu. Üç katlı müstakil bir evi vardı, iki katını kiraya verip biraz gelir sağlamak istiyordu, gerçekten düşük bir miktardı. Evdeki sakinlerden kiracı Bayan Higgins, Bobby'den önce de buradaydı. Evin önceki sahibi yaptığı anlaşmada Bayan Higgins'ten yüzbeş dolar alıyordu ve Bobby' nin vicdanı da bu rakamı arttırmaya el vermemişti bir türlü. Güney Boston'lılar böyle olurlardı; diğerlerine karşı hep sorumlu ve cana yakın. Bobby de dışarıdan biri olarak, civarda ev sahibi olmuş bir yabancı olarak, bu ruha ayak uydurmak zorunda olduğunu hissetmişti. Sonuçta Bayan Higgins'in aynı kirayla evde oturmasına izin vermişti. Karşılığında da onun pişirdiği çikolatalı kekleri yiyor, torunları hakkındaki hikâyeleri dinliyordu.

Bayan Higgins şimdi Bobby'e karşı bir hayal kırıklığı hissedecekti. Susan'ı seviyor ve ilişkilerini

onaylıyordu. Susan tatlı bir kızdı, kibardı ve tam tamına birinci sınıf bir eş hamuruyla yoğrulmuştu.

Ve sona ermişti. Bobby, belki de bu hakikatin hâlâ canını acıtıyor olmasından dolayı, daha önce danışmanına da yalan söylemişti bu konuda. Beş saatten beri Susan ve o ayrıydılar. Bu bir fanteziydi ve şimdi de sona ermişti.

Öğleden sonra saat birde sıçrayarak yataktan kalktı. Dışarıdan gelen trafik gürültüsü ve güneş ışığı uyandırmıştı onu sevimsiz bir şekilde. Aman tanrım! Alarmını duymamıştı. Başka bir evdeydi ve üniformalarını bulamıyordu, işte şimdi başı dertteydi.

Sonra olay tekrar gözlerinin önüne geldi. Gece, aydınlık bir operasyon, bir adamın beyninin odaya saçılışı. Susan'ın yatağında yatıyordu ve kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Öyle ki, bir an için kalp krizi geçirdiğini düşündü. Nefes alamıyor, kolu titriyor ve göğsüne ağrılar saplanıyordu.

Sonra tekrar başa döndü. Susan'ın sarışın kafası omuzlarında sıcak bir ağırlık hissi veriyordu. Vücudunun bütün ağırlığı onun üzerindeydi, sol bacağı kalçalarının arasında duruyordu, yatak örtüsü lavanta ve seks kokuyordu.

Kolunu altından çekti, kız bu sırada diğer tarafa doğru döndü ve derince içini çektikten sonra tekrar uykuya daldı. Onu izlerken hissettiklerini adlandıramıyordu. Yanaklarına dokunup onun kokusunu içine çekmek istiyordu, arkasına kıvrılıp bir çocuk gibi sarılmak istiyordu ona.

Uyanmamayı; uyanırsa bu günün hiç yaşanmamış olacağını düşündü. Kendisi ve Susan da olduk-

ları yerde durabilirlerdi ve Bobby ona hiçbir şey söylemek zorunda kalmazdı, dünyası sarı saç, sıcak ve çıplak birer vücut ve lavanta kokan yatak örtüsüyle sürüp gidebilirdi.

Yaptıklarıyla hiç yüzleşmeyebilirdi, tetiği çeken adam olmak zorunda kalmazdı. Tanrım hayat ne kadar saçmalıkla doluydu.

Bobby yataktan çıktı. Dün gece saat sekizden beri tuvaletini yapmadığını, banyoya gidince anlamıştı ve çişini yaparken bir an hiç bitmeyecekmiş gibi gelmişti. Sonra üzerini giyindi, kişisel eşyalarını sakladığı en alt çekmecesine uzandı ve çantasını doldurmaya başladı. Son derece sessiz hareket etmeye çalışıyordu.

Yatak odasının kapısında durakladı. Susan'ın yanağını öptüğü anlar ve sarı saçlarının kıvrımları gözlerinin önüne geliyordu. Bobby sonu gelmeyen bir ağrı hissetti içinde. Sanki bu hep böyle devam edecekti.

Annesi nadiren gelirdi Bobby'nin aklına; o da hep böyle anlarda olurdu. Hep sahip olamayacağı bir şeyi istediği, kararsız ve kendini eksik hissettiği zamanlarda. O hep içeriyi gören, ama sonsuza dek dışarıda kalmış bir yabancı gibiydi.

Dün gece kadının çocuğu nasıl kucakladığını düşündü, elleri kulaklarını sıkıca kapamıştı ve göğsüne bastırıyordu sıkıca. Annesi ona böyle davransa, kendini karanlık ve sonunu bilmediği bir yolda yürür gibi hissederdi herhalde.

Öğleden sonra saat ikiydi. Doksan üçüncü otobanda, hız yapanları, sarhoşları ve motorcuları hız

kesmeden kovalayacağı, güneşli ve güzel bir gündü. Kız arkadaşının yatak odasının kapısı önünde durduğu zaman içinde bir şeylerin parçalandığını hissetti. Keskin ve ağır bir acı. Tam anlamıyla fiziksel bir işkenceydi.

Sonra bu durumun en kötü halini atlattı. Geriye kalan, sonsuzlukta kaybolan, soyut bir ağrıydı, olanlara karşı yakılmış hafif bir ağıt gibiydi. Bununla yaşamaya devam edebilirdi. Zaten öyle olmuştu, bu acıyı yıllardır üzerinde taşıyordu.

Oradan ayrıldı.

Kapıyı yavaşça kapatırken çıkardığı ses Susan'ın gözlerini açtı. Yanında kimse olmadığını fark edince ona seslendi. Fakat Bobby çoktan apartmanın girişine varmıştı ve onu duyması için çok geçti.

L sokağındaki meyhane, duman altı olmuş, dart oynayan sarhoşların bulunduğu ve sigara yasağı gelmeden önce sitcom'ların yayınlanmadığı eski meyhaneleri temsil eden bir mekândı. Burası polisler kadar yerlilerin de uğrak yerlerinden biriydi.

Bir adamın yorucu bir gün sonunda dinlenebileceği ender mekânlardandı.

Cuma günü olmasından dolayı bir hayli kalabalıktı, Bobby orda kalıp kalmama tereddüdü içindeyken, loş ışıkların arasından Boston Polis Departmanı memuru Walter Jensen onu gördü ve hemen kalkmak üzere olduğu tabüresini yakaladı.

"Bobby, adamım! Hadi yanımıza gel, otur. Evindeymiş gibi hisset dostum. Hey Gary, bu adama bir

bira ısmarlıyorum!"

Çağrıldığı yere giderken gayrı ihtiyari olarak, "Kola," diye düzeltti. Ahşap barda oturan adamlardan bazılarını tanıyor, bazılarını ise tanıyamıyordu. Barın arka tarafında ise, Gary çoktan bir bira doldurmaya başlamıştı bile.

Walter inatla "Bira," dedi. "Çağrı cihazı artık seni yakalayamaz dostum, sen izinlisin üstündeki şu beş yüz kilo gibi görünen yükü bir kenara bırak, şimdi otur ve soğuk bir bira iç."

Sürpriz bir şekilde, "Neyse ne," dedi Bobby. "Haklısın."

Bobby birasını onu ilk kutlayan biri olacak Walt'tan aldı. "Olayı birinci ağız olan Teğmen Jachrimo'dan duydum, sen yapman gerekeni yaptın dostum, hem de bir pencerenin arkasından, kolay değil. Tanrı aşkına Bobby, güzel bir atıştı."

Daha sonra BPD'den Donny de zafere ortak olmak için, Bobby'nin birasını tazeledi.

"Her şey ortada dostum, parayla saadet olmuyor. Söylesene Walt, kaç kez gittik oraya? Üç, dört, beş? Şu partiyi kaçırdığımız için çok üzgünüm."

Bobby, Walter ve Donny'yi ilk kez Boston SWAT takımında beraber görmüştü, "Revere'de işler nasıl?" diye sordu.

"Hep aynı, hep aynı," dedi Donny. "Adam kendini tavan arasına kilitlemiş, bir şişe viski içmiş. Teğmenin sabrının taştığını gördüğünde hemen teslim olmaya yanaşıverdi. İçeri girdik, adamı sıkıca bağladık ama dışarı çıkarırken adam horluyordu. Gerçekten can sıkıcıydı, bağırmaya fırsatımız bile

olmadı."

"Back Bay'e hiç uğradığınız oldu mu?"

"Tabii ki. Jimmy ve karısı bu tarz olaylardan çok haz alırlar. Adam sarhoş olur, kadın çıldırır ve bu lasın eğlence."

"Karısını dövüyor muydu?"

Donny hayır dercesine omuzlarını silkti. "Biz hiç şahit olmadık, kendisi de itiraf etmedi. Zaten bizi çağıranlar genelde kendileri değil, komşularıydı."

"Demek komşuları kavga etmelerini istemiyordu."

"Jimmy etrafa bir şeyler fırlatmaya bayılırdı. Bir keresinde balkona doğru bir sandalye fırlattı, tabii aşağıya seken sandalye komşularının Volvo'sunun üstüne konuverdi. Komşuların bundan pek zevk almadığını söylemem gerek yok herhalde."

"Çağrıldığınız zaman ne yapıyordunuz?"

"Pek bir şey sayılmaz. Birkaç memur yanlarına gider, mutlu çiftle konuşurdu. Bir keresinde çağrıyı ben almıştım, Jimmy özür diledi ve bonkör bir davranışla bana bir bira ısmarladı. Kadın hiçbir zaman, hiçbir şey söylemezdi. Soğuk nevale, bana sorarsan, tabii Jimmy gibi biriyle evliysen çeneni tutmayı bileceksin."

"Şiddet yanlısı biri mi?"

"Bir keresinde orda bulunmuştum ve duvarda bir yumruk izine rastladım," dedi Walt. "Kadın bir şey söylemedi fakat görüntüşe göre bir erkek yumruğuna benziyordu."

"Peki ya çocuk?"

"Ona hiç rastlamadım, sanırım bir dadıları ola-

cak. Bu çocuk için de isabetli bir seçim."

Bobby ikinci birasını bitirmek üzereydi. Donny barmene bir tane daha diye işaret etti, Bobby bu durumdan şikayetçi olmadı. Kısaca, "Sizce bir yargıcın oğlu her zaman haklı mıdır?" diye sordu.

Walter fikri olmadığını işaret ederek, "Bildiğim kadarıyla, Jimmy ne zaman bir belaya bulaşsa, babasını arar, babası başka bir yeri ve böylelikle her şey ortadan kalkarmış. Keşke biz de bu kadar şanslı olabilseydik."

"Bu sefer kurtulamadı," dedi Bobby.

"Evet. Güzel bir atıştı Bobby. Açıkçası orda sen olmasan şu anda karısı ve çocuğu çoktan ölmüş olabilirdi, gerçekten ciddi bir şey."

Etraflarına daha çok adam toplanmaya başladı. Bazıları sırtını sıvazlıyor, bazılarıysa ona yeni bir bira söylüyordu. Yavaş yavaş dudaklarına değen bardağı hissetmemeye başlamış, aşırı derecede sıcak olan barın gürültüsünde kaybolur gibi olmuştu, fakat gözünden hiç kaçmayan bir şey vardı. Bazıları ona gülümsemiyor, oturdukları köşeden ona sinsi ve suçlar gözle bakıyor, ne zaman yüz yüze gelseler hemen kafalarını çeviriyorlardı.

Şimdi daha önce hiç hissetmediği bir şeyle karşılaşmıştı. Donny ve Walter ona bir kahramanmış gibi davranıyor ve saygı duyuyor, biraz da haline acıyorlardı. Çünkü, o adam öldürmüş bir polisti. Günün sonunda, yargıcın kararı ya da departmanın olayı normal olarak nitelemesi önemsizdi. Medyanın hükmü altında geçen bir çağda yaşıyorlardı ve bu çağda polisler silahlarını ateşlememeliydiler. Onlar

silahlarını ateşlediklerinde değil, görev sırasında şehit olduklarında onurlandırılırlardı. Kendilerini korumak için bile silah çekmeleri, medya için bir acizlik unsuruydu.

Teğmeni onu bulduğunda, tazelenmiş birasıyla körkütük sarhoş olma yolunda adım adım ilerliyordu. Teğmenin getirdiği haberler içeriye girişinden belliydi.

"Tanrı aşkına Bobby, sen ne halt yiyorsun burada? Şehrin yarısı seni izliyor ve sen gelmiş burada kafa çekiyorsun."

Teğmen Bruni, Bobby'i yakasından tutarak meyhanenin kapısına doğru yöneldi ve sokakta sürüklemeye başladı.

"Yok... Saat, saate bakmayı unutmuşum," Dışarısı soğuktu, kasımın sert ayazı suratına vurduğunda, Bobby gözlerini bir baykuş gibi kırpmaya başladı.

"Kameramanlar seni çekmek için buraya geliyorlar. Sanırım içeriden bir köstebek, basına senin bir meyhanede kafanı çektiğin haberini sızdırmış. Şükürler olsun ki verilmiş sadakan varmış, çünkü köstebeğin çağrı cihazından basına gittiği belirlenmiş. Ben de seni buradan götürmek için görevlendirildim. Şimdi beni iyi dinle, tamam mı?"

Teğmen Bruni aniden durdu. Nefesinden çıkan buhar, Bobby'nin suratına vuruyordu. İki yakasından sarılıp sarsmaya başladı.

"Bobby, başın dertte."

"Dinle Bobby. Şehirde bugün işler çok karışık. Yargıç Gagnon, oğlu öldüğü için kızgın bir boğa gibi sağa sola saldırıyor. Sanırım hiçbir neden veya mazeret kabul edecek gibi gözükmüyor. İntikam için dişlerini bilemeye başlamış ve hedefinde de sen varsın."

Bobby'nin söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Bütün dünya, etrafında dönüyor gibiydi, rüzgâr suratına çarparken biranın etkisi de damarlarında hâlâ dolaşıyordu, duş alması lazımdı. Yüce İsa adına! Uyumaya ihtiyacı vardı.

Teşekkür ederim demişti kadın, *Teşekkür ederim.*

Sonra içinden: *Ne aşağılık bir sürtük!* Teşekkür etmek ha? Ona teşekkür etmek yerine, ayyaş kocasından yıllar önce boşanmış olması gerekirdi, ya da saatler öncesinden onu sakinleştirecek bir şeyler yapması lazımdı. Belki de çocuğunu elinden hiç bırakmamalıydı, ya da adamı çileden çıkartıp o soğuk, kinli gülüşe zorlamamalıydı. O odada Jimmy' yle konuşan tek kişi oydu. Yani Bobby'yi tetiği çekme konusunda zorlamamalıydı, böylece o da bir adam öldürüp lanet olası hayatını berbat etmek zorunda kalmayacaktı. Bir meyhanede, utanç dolu duygularla ve bitkin düşmüş olmayacaktı. Bir adam nasıl karısı ve çocuğu önünde bir babayı öldürebilir ki? Tanrım Bobby ne halt yemişti?

Sürtük, Sürtük, Sürtük.

Teğmenden sıyrıldı, sokakta daireler çizerek öfkeyle dolanmaya başladı. Eline bir beysbol sopası alıp sokaktaki lanet olası bütün arabaların camlarını indirmek istiyordu. Lanet olası bir levyeyle bütün

kapıları indirmek ve bir bıçakla bütün lastikleri patlatmak istiyordu.

Nefes alamıyordu, göğsü kilitlenmişti. Dudakları açıktı ve ciğerlerini hava ile doldurmaya çalışıyordu ama nafile. Bir kalp krizi daha geçirdiğini düşündü. Boston'un güneyinde can verirken, bunun böyle olacağının farkındaydı, çünkü kasım ayındaydı. Yazın her şey güvenliydi, kışın da öyle fakat kasım, katil bir aydı. Lanet olsun.

"Başını dizlerine doğru çek, haydi Bobby, eğil ve sadece dediklerime odaklanmaya çalış." Omuzlarında, kafasını dizlerine doğru bastıran iki el hissetti. Şimdi önünde bir yıldızlar geçidi vardı, muazzam parlak beyaz noktacıklar karanlık bir denizde yüzer gibiydi. Kaymalarına az kalmıştı, yakında yok olup gideceklerdi. Geride kalan karanlık da onu selamlamak için can atıyordu.

Birdenbire kaburgalarındaki kilit açılmış ve içine derin, soğuk geceden bir nefes çekmişti. Kendini yola attı ve bu sırada yoldan geçen bir arabayı kıl payı ıskaladı.

Bruni halen onun arkasındaydı, onu yolun ortasından kenara çekerken tekrarlıyordu, "Beni dinle Bobby, kendini topla ve beni dinle."

Bobby gözüne ilişen bir sokak lambasının soğuk metaline sarıldı ve kavrayıp, kendini yukarı çekti. "Tamam," dedi. "Kendimdeyim."

Bruni şüpheli tavırlarla onu süzdü. "Yargıç kâtipliği ön duruşmasının ne olduğundan haberin var mı?"

"Ne? Yargıcın... neyi?"

"Yargıç kâtibi. Kâtip, Chelsea bölgesindeki s-

folk ilçe adliyesine rapor gönderir. Yani işlenen cinayetin sivil toplum kanadına bakıyor. Muhtemelen sen bunları bilmiyordun, ama herkes kâtibin ilk olarak bir cinayet işlendiğini ve bu cinayetin bir güvenlik görevlisi tarafından işlendiğini biliyor. Ve kâtip olası bir sebepten ötürü cinayeti işleyene istediği gibi katil suçlaması yükleyebilir, bunun bir güvenlik memuru olması, hatta toplum yararına yapılmış bir hareket olması da hiçbir şeyi değiştirmez. Yani yoldan geçen herhangi birisi, cebinde biraz para varsa kâtibin peşinde dolanıp tuttuğu avukatla kendi haklarını arayabilir."

"Bunların benimle ne alakası var?" diye sordu Bobby bezgin bezgin.

"Bugün saat dört kırk beş sularında, Jimmy Gagnon'un annesi ve İlçe yargıcı James Gagnon'un karısı da olan Maryanne Gagnon, yargıç kâtibiyle konuşurken görülmüş. Kasıtlı bir sebepten dolayı bir cinayet işlendiği konusunda kâtiple tartışıyormuş, bir cinayet işlendiğinin, bunu da senin yaptığının farkında."

Bobby gözlerini kapamak gibi bir hata yaptı ve dünyası birden fırıldak gibi dönmeye başladı.

"Yargıç Gagnon, eyalet yargıcının kapısında dolanmıyor Bobby, sorguya çekenlerin verdikleri rapor ya da bizim departmanın verdiği bilgiler umurunda bile değil. Bunu kişisel bir problem haline getirmiş ve senin peşinde."

"Ben... ben eyalet polisinin olası sebep suçlamalarından muaf olduğunu düşünüyordum. Tort Claim Yasası, işini yaparken doğru yaptığın sürece seni da-

va etmek yerine eyalet yasalarına göre davranıl-
larını sanıyordum."

"Bu toplumsal bir dava değil Bobby. Kimse top-
lumsal bir davayı senin üzerine yıkamaz fakat bu
geçerli bir sebepten dolayı seni cinayetle suçlaya-
yacakları anlamına da gelmez. Bu ağır bir suç, yani
eğer suçlu bulunursan hapse girmen kesin demektir.
Bu bir adamın yasaları kullanarak cebini parayla
doldurmaya çalıştığı bir dava değil. O adam senin
hayatını mahvetmek için uğraşıyor."

Bobby'nin bacakları buna daha fazla dayanama-
dı. Sola doğru düşmeye başlarken Bruni onu kolla-
rından yakalayıp ayakta tutmaya çalıştı. Ona hakim
olmaya çalışırken ikisi birden arabaların arasında
yere çöktü kaldı ve bir süreliğine ikisinin de ağzını
bıçak açmadı.

"Yüce Tanrım," dedi Bobby nihayet.

"Çok üzgünüm dostum, tanrı şahidim olsun ki
böyle bir şey olacağını biliyordum. Avukatın var mı?"

"Birliğin bir avukat sağladığını sanıyordum."

"Birlik bu konuda sana yardım edemez, çünkü
dava sana kişisel olarak açılmış, eyalet yasalarına
değil. Bu durumda kendi başının çaresine bakman
gerekiyor."

Bobby kafasını ellerinin arasına aldı. Bunu dü-
şünmek için çok yorgun ve sarhoştu. Sanki kasım
ayı iliklerindeki bütün gücü emmiş, ona hiç bir şey
bırakmayacak kadar güçsüz bırakmıştı.

"O vuruş adildi," dedi.

"Konuştuğum kimse aksini söylemiyor Bobby."

"Adam karısını öldürecekti."

"Bu akşam komuta merkezindeki ses kayıtlarını dinledim. Sen kurallara uygun davrandın Bobby. Olayları belgeledin ve bütün detayları rapor ettin. Sen eğitimde ne öğrendiysen onları uyguladın. Belki bunu başkasından duymamış olabilirsin, fakat seninle gurur duyuyorum evlat. Yapman gereken bir görevin vardı ve yüzümüzü kara çıkartmadın."

Bobby'nin konuşacak dermanı kalmamıştı. Gözlerinden yanaklarına süzülen damlaları elleriyle sildi. Çok yorgundu, dahası körkütük sarhoştu.

"Sence bunu başarabilir miyim? Adam Yargıç. Parasından ziyade itibarı da var. Daha ben ne yaptığımın farkında bile değilim. Bu, onun kazandığı anlamına geliyor, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Bruni derin bir iç çekerek. Aslında bu onun her şeyi bildiğini gösterir gibiydi.

"Anlayamıyorum. Jimmy'nin elinde bir silah vardı ve bu silahı karısına ve çocuğuna doğrultmuştu. Bu kimseye, hatta ailesine bile bir şey ifade etmiyor mu?"

"Sanırım bu iş biraz karmaşık."

"Neden? Zengin olduğu için mi? Yoksa Back Bay'de bir evi olduğu için mi? Aile huzurunu bozmak, onlara zarar vermek çok açık bir zorlamadır. Ne kadar parası olduğu umurumda bile değil!"

Teğmen sessizliğe bürünmüştü.

"Ne?" diye buyurdu Bobby, bu karmaşıklığı öğrenmek istercesine, "Tanrı aşkına ne var?"

Bruni tekrar derin bir iç çekti. "Adlı raporlarımız Jimmy'nin bir silahı olduğuna itiraz etmiyor. Onu karısının kafasına dayamış olduğunu da bili-

yorlar. Fakat onların söyledikleri...

"Raporda, evdeki problemin kadın olduğu yazılı Bobby. Raporlara göre Catherine Gagnon çocuğunu alıkoymuş ve Jimmy de çocuğunun hayatını kurtarmak için onu tehdit ediyormuş, sadece çocuğunu kurtarmak için yani."

Bölüm 7

Nathan bütün gün kusup durmuştu. Uykuya daldığında yüzü solgun ve vücudu bitkin bir halde yatağın üzerinde duruyordu. Yanaklarına kadar uzanan kirpikleri, dört yaşındaki bir çocuğa rağmen ona yorgun ve yaşlı bir izlenim katıyordu.

Bu sabah Maryanne ve James Gagnon izledikleri haberlerde oğullarının öldürüldüğünü duyunca yataktan fırladılar. Hâla uyku sersemi bir çift havasında olsalar bile bu haber onları bir hayli yıkmıştı, bu yüzden Nathan'dan gözlerini ayırmıyorlardı.

Maryanne haliyle soylu aileden gelen genç bir kız edasıyla, stresli olduğunu büyümüş mavi göz bebekleri ve titrek elleriyle gösteriyordu.

"Bunu kesinlikle kabul edemiyorum," diyordu tekrar tekrar. Bunalmış bir güneyli edasıyla isyan ediyordu. Kırk yıldır Boston'da yaşıyordu ama güneyli aksanından kurtulamamıştı bir türlü.

Bütün tiyatro oyunlarındaki gibi, Catherine karakterler hakkında çok sıkı kişisel notlar alıyordu. Küçük çocuk anneannesinden ziyade, dadısının yanına gitmeyi tercih ediyordu ve alnında devamlı sa-

hip olduğu stres ve baskının izleri vardı.

Maryanne, Catherine'e iki çift laf söylemek için onu yanına çağırmış olsa da, o yerinde kalmayı tercih etti. Dadı Prudence ise Catherine'in verdiği emirlere; doğasındaki emirlere uyma ve gizlilik ilkelerine saygılı olma huyundan tamı tamına uyuyordu. Catherine'in dadıya verdiği; Nathan'ı kesinlikle büyük anne ve babasıyla yalnız bırakmama görevi ilk başta ona basit gözükse de aslında çok zor bir görevdi. James oldukça karizmatik bir dedeydi, dadıdan bir kahve rica etmesi bile savaşı kazanacakları anlamına geliyordu.

Catherine böyle bir riski bu günlerde göze alamazdı.

Maryanne ve James, geçirdikleri uzun ve kötü geceden sonra kalacakları yerleri olmadığını bildikleri için onlara kendi evlerinde kalmalarını teklif etti. Bu trajik sahneden uzak olmaları gerektiğine inanıyorlardı. *"Tanrı aşkına Catherine, çocuğunu bir düşün, baksana hiç de iyi gözükmüyor."*

Artık James Gagnon'un sabrı kalmamıştı. Dadı, Nathan'ı muhtemelen kusması için tuvalete götürdükten sonra, James yüzündeki aşırı öfkeli ifadeyle Catherine'e döndü.

"Bu işten kolaylıkla sıyrılacağını mı sanıyorsun? Jimmy bize neler olup bittiğini anlattı. Bu savaşı kazandığını mı düşünüyorsun? Jimmy'nin ölmesinin problemleri çözeceğini mi zannediyorsun? Çünkü dinle, sana söylüyorum bu iş daha yeni başlıyor."

Catherine bir an için gerçekten panikledi. Bir yandan James'in evine altı ay önce döşettiği mutfa-

zam güvenlik sistemini düşünürken aklına yapacak hiç bir şey gelmiyordu, bunun yanında James'in ona bir avmış gibi bakışları çok fazla sürdüğünden hemen ayaklandı ve söyleyebildiği en sakin şekilde, "Neden bahsettiğini bilmiyorum James. Şimdi izninizle evime gidip kocamın cenaze töreni hakkında biraz hazırlık yapmalıyım."

Odadan çıkarken kalbi küt küt atıyor, eli ayağı titriyordu. Birkaç saniye sonra evin kapısının, arkasından şiddetle kapandığını duydu. Sonra eve bir sessizlik hâkim oldu, duyulan tek ses Nathan'ın kuru iniltileriydi.

Nathan ağlamıyordu, dün de ağlamamıştı, bugün de. Zaten büyük olasılıkla ağlamazdı, çünkü o Catherine'in oğluydu. Bütün zorlukları—doktor randevuları, bitmek tükenmek bilmez iğneleri ve korkunç testleri—çatık kaşları ve büzülmüş alnıyla izlerdi. Hemşireler onu severlerdi, fakat her dokunduklarında Nathan buna karşı koyardı.

Bu gece kâbuslar görebilirdi. Doktorların iğneleri, soluksuz çırpınışlar ve beni rahat bırakın diyen çığlıklarla dolu felaket kâbuslar. Bazen, daha nadiren kâbustan uyanır ve evdeki bütün ışıkların açılması için çığlık çığlığa bağırırdı. Bunlar zaman zaman Catherine'i eğlendirdiği gibi bazen de kendi kişisel kâbuslarına oğlunun da yakalanması onu korkuturdu.

Dadısı Prudence onunla daha önceki dadıları kadar ilgilenirdi. Daha önce Beatrice vardı, sonra Margaret, Sonya, Chloe ve onlardan önce de Abigail. Catherine bütün hepsini hatırlardı, hele Abby'i hiç unut-

mamıştı. Jimmy onu daha Nathan bir haftalıkken tutmuş, Catherine de çocuğunu kendisi büyütmek istediğinden buna karşı çıkmıştı, hatta ona bir hasta gibi davranmaya bile razıydı. Tabii bu hiç de kolay olmadı, bebek devamlı meme emerken üzerine kusmaya başlayınca, bir haftaya kalmadan evde bağıra bağıra uykusuz ve sersemce koşuşturan yine o olmuştu. Uyuyamıyor ve yemek yiyemiyordu. Her gece, istemden de olsa, ışıkları açık bırakmak zorunda kalıyordu.

Bebeği kucağında tutarken, bebek sanki ağlamıyor, ufak ve çaresiz bir kedi gibi miyavlıyordu. Fakat en ufak bir şeyin ters gitmesi sonucu bebekler ölebiliyordu. Açlıktan, dayaktan bazen de gripten. Camdan düşüyorlar, hatta AIDS'e bile yakalanabiliyorlardı. Arabalardan kaçırılanlar, parklarda oynarken kapıp götürülülenler, bazen de rahiplerin kaçırdığı bebekler. Ve bundan daha beter kaderi olanları da vardı. Catherine onları da biliyordu. Savunmasız, minicik bir bebek kendi hatası olmadığı halde bir kan emicinin ellerine düşüp kötü emellerine alet olabilirdi.

Kaç bebek şu anda açlıktan ağlarken, bu yüzden dayak yiyordu? Kaçı dadılarının gözüne masumca bakarken kafalarına tokatlar yiyordu? Günde kaç tane saf, günahsız bebek doğuyor ve onları hayata getirenler tarafından emdikleri süt burunlarından getiriliyordu?

Bununla başa çıkamayacağını düşündü, çünkü dünya çok güvensiz bir hal almıştı ve Nathan daha çok küçüktü. Annesine ihtiyacı olacaktı, annesi onu

yüzüstü bırakıp gidecekti ve bu yüzden hayatı sonsuza dek mahvolacaktı.

Onu tutmaya korkuyor, ama bırakmaya da vicdanı el vermiyordu. Ona bağlanmaktan korkuyor, fakat ondan ayrılma düşüncesi bile tüylerini diken diken ediyordu. Uykuya hasret annenin kucağındaki çocuğu ile birlikte attığı çığlıklar salonda yankılanarak yavaşça yok oluyordu.

Bir hafta sonunda Jimmy yanında genç ve güzel bir kızla kapıda belirdi. Bu durumu karısını küçük cümleler kurarak, kibar ve yavaşça onun anlayacağı bir dille anlattı. Şimdi Abby Nathan'ı alıp besleyebilir, onunla ilgilenebilirdi. Böylelikle Catherine uyuyabilirdi artık. Jimmy ona bir bardak meyve suyu ve birkaç tane hap getirdi. Tek yapması gereken, bunları içip uyumaktı; sonra her şey düzelecekti.

Abby, Nathan'a bakılırsa başarılı olmuştu. Ona soyadan yapılan yemekler vererek, hassas midesini yatıştırdı. Ona ilk hikâyesini okudu, ilk gülücüğü o kazandı ve ilk adımlarını görmek de yine ona nasip olmuştu. Akşamları Catherine onları aşağıdan dinler, Abby *İyi Geceler Aydede* hikâyesini ince ve yumuşak sesiyle okur, Nathan da minik mırıltılardan sonra onun kucağında kıvrılıp uykuya dalardı.

İlk doğum gününde yere düşmüştü Nathan. Catherine onu yerden kaldırmak istediyse de o buna çığlıklarla karşılık vermiş, dadısının yanında olmasını istemişti. Daha sonra da kollarıyla dadısının boynuna sarılmış ve kafasını da onun boynuna gömmüştü.

Ertesi gün Catherine kadını kovdu. Ve Nathan

bir ay hiç durmadan ağladı.

Abby'den sonra yine Jimmy'nin seçimi olan Chloe geldi. Çıtı pıtı bir Fransız kızıydı; göze çarpan güzel kıvrımlara sahipti. Catherine bir gün eve gelip kızı Jimmy'yle beraber yatakta görünce hiç şaşırmamıştı. Kocanızın bakıcı diye çağırdığı ve haftada bir kez bile bez değiştirmeyen bir kadından ne bekleyebilirdiniz ki?

Bundan sonra dadı tutma işini Catherine üstlendi. Yaşlı kadınlara ağırlık verdi, çünkü onlar ellerine verilen ufaklıklarla seviyelerini koruyabilen ve ipleri ellerinde tutan gerçek profesyonellerdi. Jimmy'yi baştan çıkarmak içinse çok yaşlıydılar. Catherine çocuğunun başında gerektiğinde gecelerce uykusuz beklediği için ona saygı gösterecek kadar da adildi. Nathan şimdi dört yaşını doldurmuştu. Annesi ise o eski püskü, mavi Chevrolet'den gelen sesi duyuyordu ara sıra: *Hey ufaklık. Kayıp küçük bir köpeği arıyorum.*

Tabii ki Nathan'ın kâbuslar görmesi için yabancılara ihtiyacı yoktu, onun için en büyük tehlike bu dört duvar arasında olmasıydı.

Gece saat iki olmuştu. Artık yatması gerekiyordu, fakat uyumayacağının da farkındaydı. Basın bina dışında, yiyecek bir şeyler arayan akbabalar gibi bekliyor, ara sıra devriye arabaları sokaktan geçiyor ve geçerken etrafı kolaçan edip basını izliyor, binanın dördüncü katına uzun uzun bakıyorlardı.

Jimmy öldükten hemen sonra, karısı polise ilk ifadesini verirken, kendinden emin soğukkanlı ve sakin gözüküyordu. *Kocam biraz sinirliydi. İyer eve*

gelir, sinirlidir; fakat bu sefer nasıl olduysa elinde bir silah vardı. Ne için kavga ettiğimizin ne önemi var ki? Bir adamın karısının kafasına silah dayamasını nasıl açıklayabilirsiniz? Evet, çok korkmuştum. Bütün kalbimle yemin ederim ki dedektif, bir an için öldüğümü sandım.

Memurlar Nathan'la da konuşmak istiyordu, fakat her seferinde annesi onları geri çevirdi. *Oğlum çok yorgun ve bir sarsıntı geçiriyor, çok hasta,* gibi sebeplerle şimdilik biraz zaman kazanıyordu.

Müfettişler gecenin çoğunu ve sabahı ana yatak odasını incelemekle geçirdiler. Oda şimdi sarı olay mahalli bantlarıyla çevriliydi. Halı döşemenin bir bölümü sökülmüş, kırılan camlar da süpürülmüştü. Yataklar çekildikten sonra, camdan döner kapının yerini plastik bir çuval almış, kenarlarından esen rüzgâr odadaki kokuyu bütün evin içine serpiştirmeye başlamıştı.

Kan, idrar, barut ve ölümün kokusu.

Komşuları muhtemelen evde kalma kararını duyunca onun çıldırdığını düşündüler. Basın mensupları ve memurlar da aynı fikirdeydi. Belki de Nathan'ın beynine bunları kazımaya çalışıyordu, kim bilir belki de kadın delirmişti. Peki, başka nereye gidebilirdi ki? Onun babası bu tarz olaylarda ne yapacağını bilemezdi; kocasının ailesine katılmak ise kendini aslanların kafesine atmaktan başka bir şey değildi.

Belki de aklından daha fesat bir plan geçiyordu, ya da oradan ayrılmak için henüz hazır değildi. Zira kendi gözüyle kocasını nasıl sevdiğini anlatsa, bu

olayların bu noktaya gelmesini hiç istemediğini a
lese bile ona kimse inanmayacaktı. Bunların başı
da kocasının anne ve babası geliyordu.

Polisin koyduğu bandın altından eğilerek ana y
tak odasına geçti. Siyah ve beyaz ürkütücü perde
rin sallandığı odaya girdiğinde içeriden gelen kes
kokular irkilmesine neden oldu. Öyle ağır bir k
kuydu ki bu, bir anda bütün anılarını yeniden can
landırmıştı.

Yatağın diğer tarafına ilerleyince, yerdeki kan
fark etti. Ellerini yatağın üzerinde gezdirip yerdek
kanın üstüne koydu. Ve sonra boylu boyunca koca
boş odanın zeminine uzandı.

Jimmy kıvrak gülümsemesiyle alışveriş merke
zinde dolaşırken onunla ilk tanıştığı gün aklına gel
di. "Selam parfümcü kız. Parfümünden biraz kullan
mam için ne yapmam gerekiyor?"

Jimmy ona kur yapıyordu fakat kız en ufak bir
şey bile hissetmemişti. Bunu fark etmesine rağmen
yine kibar bir tavırla, "Biliyor musun, sanırım biraz
daha alıştırma yapmam gerek."

Az sonra tek dizi üstünde çömelirken bir eliyle
de yüzüğü ona uzatarak evlenme teklif etmek için
hazırlanmıştı. Jimmy aptal bir âşık gibi her yerde
onu el üstünde tutuyor, ona bir sürü çocuk yapacağı
na dair söz veriyordu. İlk çocuğuna hamile kaldı
ğında da çılgınlar gibi sevinmişti. Jimmy ona altın
lardan, pırlantalardan bir havuz yapmış, her alışve
rişe çıktıklarında da ona şehrin yarısını satın almıştı.
Kocası dadılarla, temizlikçilerle ve kasasının ar
kadaşlarıyla yatmıştı. O Nathan'ı ilk kez acil servi-

şe yetiştirmeye çalışırken Jimmy bara kafa çekmeye gitmişti. Daha az içmesini söylediğinde Jimmy duvarları yumruklamış, oğlu hakkında yanlış bir yorumda bulunduğunda da kaburgalarına yumruğu yemişti.

Sonra, bundan altı ay kadar önce, karısına bir sevgilisinden yazılmış mektuplarla yatak odasına girdi. Saat sabahın dördünde odaya girdikten sonra yatakta uyuyan karısını yüzüstü çevirdi, mektupları üstüne fırlattıktan sonra ona bir hayvan gibi tecavüz etti.

İşini bitirdikten sonra, "Aslında başından beri bunu denemeliydim," dedi. "Belki o zaman bana karşı bir şeyler hissederdin."

Saatler sonra kahvaltı masasında karşılıklı oturup havadan sudan konuşmuşlardı.

Catherine şimdi yerden kalkıp örtüsü olmayan yatağın üzerine uzandı. Ellerini eskiden kocasının yattığı yatağın boş kenarına uzattı. Onun son bakışları gözünün önüne gelmişti, kulağının arkasından giren kurşun, sert kemiklerini kırarak dışarı çıkarken yüzündeki ifade yakışıklı değildi, albenisi yoktu, saldırgan değildi, sadece feci şekilde ihanete uğramış gibi bir hali vardı.

Catherine, karısını daha önce vuramadan ölümünü getirecek kurşunun kafasına doğru ilerlediği sırada en çok neden hayal kırıklığına uğramıştır diye merak etti.

Nathan'ın odasından bir gürültü geldi. Sanki biri onun kulağına sakin olması gerektiğini fısıldıyordu. Catherine merdivenlerden aşağı koşarak inerken ya-

naklarına süzülen göz yaşları kendisini bile şaşırmıştı

Hastanedeydi. Emirler acele ve bağırılarak etrafa duyuruluyor ve harfiyen yerine getiriliyordu. Bir hemşire kan örneği alırken bir diğeri keskin bir iğne daha vurarak görevine devam ediyordu. Nihayet üçüncü iğneden sonra Nathan güçlükle sakinleştirildi.

Nathan'ın otuz beş kiloluk bedeni hasta yatağının ortasında debelenerek oturmaya çalışıyordu. Yanakları ateş gibiydi ve her tarafından terler boşalıyordu. Zorlukla nefes almaya çalışırken bir yandan karnı içeriye gömülüyor diğer yandan kaburgaları fırlayacak gibi oluyordu.

İçerdekilerden biri, "Şiddetli karın ağrısı belirtileri..." diye bağırdı.

Bir hemşire, "Ateşi kırk dereceye yaklaşıyor, kalp atışı saniyede yüzelli, kan basıncı yüzkırk, yüzelli civarı..."

Dr. Rocco bu sırada etrafa emirler yağdırıyordu: "Bana iki miligram morfin, soğuk tampon ve vitamin bazlı aşılar lazım. Haydi millet, sallanmayın!"

Catherine bu olayı ilk kez yaşadığında kontrolsüzce titriyordu. Nathan'ı hemşireler yatağa devirip pijamalarını çıkardıklarında suratı kıdemli bir asker gibi gerilmiş, bu sırada hemşireler de çocuğun her tarafına kalbini izlemek üzere kablolar bağlamaya başlamıştı. Çocuk acı içinde kıvrandıkça, hemşireler onu daha sıkı kavrıyordu.

Bu böyle sürüp gitti. Nathan yaşam savaşı verir-

ken, hemşireler de onunla savaşıyordu.

Her şey geçtikten sonra hemşireler köşelerine çekilmiş, Nathan da metal hastane yatağının ortasında zorlukla nefes alıp şuursuzca uyurken yalnız kalmıştı. Doktor Rocco annesini yanına çağırdı...

"Catherine... Evde işlerin yolunda olmadığının farkındayım."

"Öyle mi dersiniz?" Kelimeler ağzından sert bir şekilde dökülmüştü. Aslında kendi üslubundan pişmandı, kafasını Doktor Rocco'dan çevirerek normalden daha beyaz duran duvarlara boş boş bakmaya başladı. Nathan'ın monitöründen gelen kalp atışının ritmini duydu ve gözlerini ayırmadan bu ritmi takip etmeye başladı. Bazen aynı sesi uyurken de duyduğu olurdu.

"Jimmy, Nathan konusunda bir şeyler yapmalıyız."

"Tanrım, Catherine, zavallı çocuğu biraz rahat bırakamaz mısın?"

"Jimmy, ona bir bak. O hasta, hem de çok hasta."

"Öyle mi? Senin hoşuna giden bu testlerin hiç biri bir şeyi kanıtlayamadı. Belki problem çocukta değildir. Cat, problemin sende olduğundan şüphelenmeye başladım."

"Catherine, oğlunda yine pankreas iltihabı oluşmuş. Bu yıl bu üçüncü oluyor. Onun küçük kalbi ve şu anki sağlık durumu bu gibi enfeksiyonlarla savaşmasına yetmeyebilir. Karaciğeri büyümüş ve vitaminsiz olduğuna dair izler var. Daha da kötüsü onu son görüşümden bu yana neredeyse iki kilo kay-

betmiş. Size verdiğim küçük öğünler ve genelde soya bazlı ürünlerden oluşan diyeti takip ediyor musunuz?"

"Ona yemek yedirmek gerçekten çok zor."

"Peki, en sevdiği yemeklerden denediniz mi?"

"Soya yoğurdu çok hoşuna gidiyor, fakat onu bile bir iki kaşık aldıktan sonra bir kenara bırakıyor."

"Fakat yemesi gerekir."

"Biliyorum."

"Ve vitaminlerini alması gerekiyor."

"Bunu deniyorum."

"Catherine, bak, dört yaşındaki çocuklar iştahsızlığa yakalanmazlar. Ölüm orucuna girmelerini gerektirecek bir şey olmamalı."

Çaresizce, "Biliyorum." dedi sessizce Catherine. "Biliyorum." Sonra daha karasız bir şekilde, "Yapabileceğiniz başka hiç bir şey yok mu?"

İç çekerek, "Catherine..." dedi doktor. Şimdi o da duvarlara boş boş bakıyordu. Sonra birden, "Size Doktor Iorfino'yu önerebilirim," dedi.

"Beni başka bir doktora mı yolluyorsunuz?"

"Evet, sizi pazartesi günü saat akşamüstü üçte görebilir."

Hayretler içinde, "Fakat farklı bir doktor, farklı testler demektir. Nathan bu testlerden çok yoruldu."

"Biliyorum."

"Tony..." Bunu söylerken yalvarır gibi bir hali vardı, fakat söyledikten hemen sonra üzgün olduğunu belirten ifadesi şaşkınlığını örtmüştü.

Doktor Rocco ona son bir kez daha baktı. "Pe-

diatri merkezi, resmi bir şekilde bu hastanın dosyasını kapatmamı istedi. Üzgünüm Catherine fakat başka çarem yok."

En sonunda Catherine olayların farkına varmıştı. James. Kayınpederi doktorla bizzat konuşmuş ya da bu olayı kliniğin üst tabakalarından biriyle konuşarak halletmişti. Kim olduğu artık çok da fark etmiyordu. Nathan'ın doktoru olup, onun bir dostu olması da umurunda değildi. Tony Rocco defteri kapanmıştı.

Dimdik ayağa kalktı ve doktorla tokalaştı. "Yardımlarınız için size minnettarım," diye mırıldandı.

Doktor bir saniyeliğine tereddütte kaldı. Sessizce, "Çok üzgünüm Catherine, fakat Doktor Iorfino iyi bir uzmandır," dedi.

Alay eder gibi, "Yaşlı, kel ve şişman mı peki?" diye sordu Catherine.

Tony "İyi bir doktordur." diye tekrarladı.

Catherine sadece kafasını sallayarak, "Ben de üzgünüm," dedi.

Doktorun odasından ayrılıp, yoğun bakım ünitesinin bulunduğu salona, oğlunun kablolardan yapılmış bir denizde karnının dalgalarla boğuşmasını seyretmek için indi. Eğer sabah olduğunda oğlu biraz kendisine gelmiş ve ateşi düşmüş olursa onu evine götürmeyi düşünüyordu. Odasında kendi duvarları ve kendi oyuncakları arasında oturabilirdi.

Yeni doktorundan ona bahsetmek için güzel bir ana ihtiyacı vardı. Belki de Prudence'a onu bir filme götürmesini söyleyebilirdi, ya da ona güzel birkaç gün geçirtebilirdi. Veya halihazırda bu kötü ruh ha-

lındeyken ona her şeyi anlatıp, bütün bu zorluklara rağmen başının çaresine bakmasını isteyebilirdi.

Catherine daha fazla yoğun bakım katında kalamadı. Ailelerin beklediği odaya yöneldi, daha aydınlık ve ferah bir yere ihtiyacı vardı. Burada kimse birbiriyle göz göze gelmezdi veya bir gün önce kocası vurulmuş dul bir kadınla ilgilenecek durumda değillerdi. Burada herkes kendi problemleriyle meşguldü.

Yarı yolda karşısına bir adam çıktı. Kahverengi bir takım elbisesi ve dağınık saçları vardı, tek bir şeye odaklanmış gibi hareket ediyordu.

"Catherine Rose Gagnon?"

"Evet."

"Bu belgeler size ait."

Diğer ailelerin bakışları arasında şaşkınlıkla eline tutuşturulan bir deste kâğıda baktı. Kâğıdı veren adam buralara ait olmadığı için geldiği gibi aniden kayboluvermişti. Sonra yine, aşağıda sevdiklerinin verdiği savaşa ortak olan bir avuç dolusu yabancıyla birlikte salonda kalakaldı.

Catherine resmi belge içeren zarfı açıp başlığı okudu. Neler yazdığını tahmin ediyor olmasına rağmen hâlâ şaşkınlık içindeydi. Midesinin oyulduğunu hissetti ve öne doğru eğildi.

Sonra içindeki coşku girtlağından boşalırcasına kahkaha atmaya başladı.

Yarı ağlamaklı, yarı gülerek, "Oh Jimmy, Jimmy, Jimmy. Sen ne yaptın?" diye bağırmaya başladı.

Karanlık binanın, karanlık bir odasında telefon

bir kere çaldı. Çağrı, beklenen bir çağrı olmasına rağmen telefonu açanın sıkıntısını hafifletmiyordu.

"Robinson mu?"diye sordu karşıdaki ses.

"Evet."

"Onu buldunuz mu?"

"Evet, bulduk."

"O zaman anlaştık mı?"

"Anlaşmaya sonuna kadar devam edersen o da işini sonuna kadar yapacaktır."

"Güzel, sana parayı yollayacağım."

"Ne yaptığının bilincindesindir umarım," dedi Robinson. "Onu kontrol edemem. Hapse girmeden önce de bir katildi, hapisteyken de öyle ve şimdi—"

Karşı taraftaki sözünü keserek: "Bana güven. Her şey umduğum gibi gelişiyor."

Bölüm 8

Bobby çalan telefonun sesiyle uyku sersemi bir şekilde gözlerini açtı, bir süre tavana bakarken kafasının içindeki zonklamalar gözlerinin kırpılmasına neden oluyordu. Tabii, geçen gece biranın hakkını vermişti.

Telefon ikinci kez çaldığında ise aklına gelen ilk şey, onu Susan'ın aramış olduğuydu.

Telefonu kaldırdı ve "Alo?" dedi.

Telefonun diğer ucundaki sesin Susan olmadığını anlayınca şaşırmanın yanı sıra biraz da hayal kırıklığı yaşamıştı.

"Robert Dodge?"

"Siz kimsiniz?"

"Catherine Gagnon. Kocama ateş eden sizdiniz sanırım."

Felaket bir zamanlamaydı. Bobby doğrulup yatağa oturdu. Odasına sanki bir karanlık çökmüş, bütün gölgeler üstüne üstüne gelmeye başlamıştı. Olanlara fazla tahammülü kalmamıştı artık. Zaten saat kaçtı ki? Sehpanın üstündeki alarmlı saatine bir göz attı. Saat daha altı kırkbeşi gösteriyordu, kaç saat

uyumuştu ki? Üç, olmadı dört? Bu yaşadığı olayların yanında çok yetersizdi.

"Şu an sizinle konuşamam," dedi.

"Sizi suçlamak veya üstünüze gitmek gibi bir amacım yok."

"Sizinle konuşamam," dedi Bobby bu kez daha yumuşak bir tavırla.

"Memur Dodge, eğer o atışı yapmasaydınız ben şu an yaşıyor olamazdım. Duymak istediğiniz bu mu?"

"Bayan Gagnon, yasalar ve bunlara bakan avukatlar var. Sizinle konuşurken yakalanmam hiç de hoş olmaz."

"Ne demek istediğinizi anladım. Isabella Stewart Gardner müzesine takip edilmeden geleceğinizden şüphem yok, bunu yapabilir misiniz?"

"Bakın Bayan—"

"Saat onbirde orada olurum. Veronese odasında buluşalım."

"Size iyi gezmeler diliyorum."

"Beni duymadınız galiba Memur Dodge. Düşmanımın düşmanı dostumdur, diye bir söz vardır. Bizim düşmanımız da aynı ve bizim bizden başka dostumuz yok."

Bobby, onu saat onbirde Whistler tablolarının mavi gölgelerinde resimlere bakarken buldu. Resimde muazzam kıvrımları olan bir kadın uzanmış, üzerindeki kaliteli Hint cinsi kumaşı rüzgâra savurarak poz vermişti. Catherine'le kıyaslayacak olursak, o daha sert bir duruşa sahipti. Arkadan bakıldığında

bile etkileyici bir kadındı. Uzun siyah saçları, üzerinde özel dikim dar siyah bir elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabıları vardı. Bobby kadının kendi beğenisine göre fazla zayıf olduğunu düşündü. Fakat bir an önüne döndüğünde sanki gırtlağına bir yumruk yemiş gibi oldu ve yutkundu. Belki de hareket ediş tarzında bir farklılık vardı, ya da soluk ve heykel gibi duran kocaman kara gözleri yüzünden kendini kabul ettirebilen bir dişiydi.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar hiç konuşmadan. İlk adımı atan olmamıştı.

Bobby onu ilk gördüğünde, karşısında sanki esmer bir Meryem Ana portresi duruyormuş gibi geldi. Çocuğunu sarıp sarmalamaya çalışan bir kadın. Birden aklına çocuğunu alıkoyduğu hakkındaki hikâyeler geldi. Gözüne karanlık bir perde inmişti sanki. Kadın o kadar soğukkanlı ve baştan çıkarıcı hareket ediyordu ki, muhtemelen, hatta kesinlikle onun çok tehlikeli olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Sessizce, "Rahat olabilirsiniz," dedi kadın, salonun diğer tarafından. "Burası bir sanat müzesi ve kameraları içeriye almaya izin vermiyorlar, hatırladınız mı?"

"Zekice," diye doğruladı kadını Bobby. Catherine ona ufak bir tebessüm attıktan sonra tekrar resimleri incelemeye döndü.

Bobby sonunda onun yanına yaklaşmaya cesaret edebildi. Kadının önünde durduğu Whistler tablosuna doğru yürüdü fakat aralarında biraz mesafe bırakmayı tercih etti.

Salon henüz kalabalıklaşmamıştı, zira kasım ayı-

nın başları Boston'da ölü sezon olarak geçerdi. Biraz nostalji yaşamak için çok geç, tatil alışverişi yapmak içinse erken bir tarihti. Onlardan başka salonda dört kişi daha vardı, fakat onlar da baktıkları yere tekrar dönüp bakamayacak kadar üşengeçtiler.

Kadın, "Whistler'ı sever misiniz?" diye sordu.

"Şahsen ben bir Nomar hayranıyım."

"O zaman Red Sox lanetine de inanıyor olmalısınız?"

"Aksini iddia edecek bir şeye daha rastlamadım."

"Whistler'ın bu çalışmasını seviyorum," dedi kadın. "Kadının uzun ve hassas çizgileriyle üzerindeki kumaş çok uyum sağlamış. Bence fazlasıyla erotik. Sizce bu kadın onun için sadece bir model miydi? Yoksa kadın bu pozu verdikten sonra onun sevgilisi olmuş mudur?"

Bobby verecek bir cevap bulamadı; zaten kadının da cevap bekler gibi bir havası yoktu.

"Whistler züppenin teki olarak bilinirdi. 1888'de bu resmi bitirdikten sonra nasıl olduysa hayatının aşkını bulmuş, Beatrice Goldwin'le evlenmişti. Kadın bundan sekiz sene sonra kanserden öldü. Ne acı. Peki, Whistler'ın buralı olduğunu biliyor musunuz? Lowell Massachusetts'te..."

"Bakın buraya sanat tarihi konuşmaya gelmedim."

"Ne yazık, sizce de öyle değil mi? Bence burası muhteşem bir müze."

Bobby'nin son bir bakışı yetmişti. Kadın nihayet pes etti. "Tamam bir üst kata çıkalım, üçüncü kata."

"Orada da mı Whistler'dan bahsedeceksiniz?"

"Hayır, daha gizli konulardan söz etmek istiyorum."

Birkaç insanın yanından geçerek üçüncü kata çıkan geniş merdivenleri tırmandılar. Karşılarına çıkan salonun kapısında beton suratlı iki güvenlik görevlisi onlara doğru kilitlenmiş birer füze gibi bakmaya başlamıştı. On dört yıl önce, Boston polis memuru kılığındaki iki hırsız müzeye girip on üç sanat eseri çalmışlardı. Bu, gelecekte orada çalışmak üzere görevlendirilenleri yaşanabilecek benzeri bir olaya karşı uyanık tutuyordu. Merdivenlerden çıkarken görevliler dikkatle süzdüler bu yeni ziyaretçileri.

Şimdi merdivenleri bitirip üçüncü kata varmışlardı, fakat Bobby gerektiğinden daha zor nefes aldığını hissetti. Catherine Gagnon aslında göründüğü kadar soğukkanlı değildi, yürürken elleri titriyor, bunu başkası görmesin diye de hatırladığı zaman, avuçlarını yumruk yapıp, parmaklarını saklıyordu.

Kadın salonun bir ucuna doğru ilerlerken Bobby de peşinden gitti. İster istemez bazı şeyler dikkatini çekiyordu. Parfümü mesela; tarçınımsı, kuvvetli bir kokuydu bu. Patlamaya hazır bir ısı bombası gibiydi. Ya da kıvrak, zarif bir kedi gibi yürüyüşü. Egzersiz yaptığı belliydi. Yoga ya da pilates olabileceğini tahmin etti Bobby. Her ne olursa olsun göründüğünden daha güçlü bir kadın olduğu çok açıktı.

Üçüncü kattaki odanın arka taraflarında kimsecikler yoktu. İkisi de birbirlerine, gereken yakınlıkta duruyorlardı; ne eksik, ne fazla. Sessizliği ilk bozan Catherine oldu.

Kısık bir sesle, "Kocamı severdim," dedi. "Bili-

yorum sana saçma gelebilir. Jimmy'yle ilk tanıştığımda, o...büyüleyiciydi, bonkördü ve çok nazikti. Beni hafta sonu kaçamaklarıyla Paris'e götürür ve çılgınlar gibi alışveriş yaptırırdı. Gençliğimde...gençliğimde bazı problemler yaşamıştım. Üzüntü verici şeyler. Onunla ilk tanıştığımda her şey çok güzel gidiyordu. Hayatıma girmiş ve deyim yerindeyse ayaklarımı yerden kesmişti. O benim için beyaz atlı bir prens gibiydi."

Bobby *üzüntü verici şeylerin* neler olduğunu merak etti. Bu yüzden kadının kocasını öldürmüş biri olarak, kocası hakkında daha fazla hikâye dinlemek istemiyordu.

"Fakat Jimmy hakkında yanılmışım," dedi Catherine aniden. "O beyaz atlı bir prens falan değildi. O, alkolik küfürbazın tekiydi. Baştan çıkarıcı ve karizmatik olabilirdi, evet, fakat işine geldiği zaman yüzünüze güler, kalan zamanlarda ise sizi sırtınızdan bıçaklamak için fırsat kollardı. Size yemin ederim evlenmek dışında o adamla her şeyi yapabilirdim. Ama bunu fark edememiştim. Fark ettiğimde ise çok geçti artık. Ama son zamanlar artık bu adamla daha fazla evli kalamayacağımı anlamıştım enikonu."

Kadın aniden konuşmayı kesti, sanki lanetlenmiş biri gibi kontrolden çıkıp odada kısa ve çabuk adımlarla dolaşmaya başladı.

"Sizi dövdü mü?" diye sordu Bobby.

"Size izleri gösterebilirim," derken elini kemerine götürdü. Bobby onu avuçlarından yakalayıp engel olmak istedi.

"Peki, neden polise haber vermediniz?"

"Boston polisiydi ne de olsa... Jimmy'nin babası, Yargıç Gagnon onları çoktan kölesi haline getirmişti. Eğer Jimmy'nin başı belaya girecek olursa hemen kendisine haber vermeleri gerektiğini ve bu işi yargıcın bizzat halledeceğini öğrenmişlerdi. Tabii kafama vurup beni bayıltmadan önce bundan yararlanmak Jimmy'nin hoşuna gidiyordu."

Bobby kaşlarını çattı. Bu tarz hikâyelerden hiç hoşlanmazdı; bir polis olarak inanmazdı da bunlara, fakat kadının anlattığı hikâye kısmen barda arkadaşlarından duyduklarına uyuyordu. Jimmy Gagnon hayvanın tekiydi ve babasını hapisten kurtulmak için bir araç gibi kullanıyordu.

"Peki ya oğlunuz?"

"Jimmy Nathan'a hiçbir zaman dokunmadı; zaten dokunduğu anda boşardım onu." Bunları söylerken kadının sesi biraz bocalar gibiydi. Bobby, kadının yalan söylediğinin farkındaydı.

"Bana göre bir adamın sizi devamlı dövmesi, oğlunuzu alıp kaçmak için geçerli bir neden. Bunun için de çok fazla bir paraya ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum."

"Ah, Jimmy'nin bir kuruş parası bile yoktu."

"Öyle mi? Back Bay'in göbeğinde üç katlı bir malikâneye ne dersiniz?"

"Onu babası almıştı. Kullandığımız şeylerin çoğunu babası almıştı. Jimmy'nin parası şu an bile bir vakfın kontrolündedir. Ailede onların büyük, büyük, büyük dedelerinden kalma bir gelenek var. Zamanında petrolden parayı vurmuş, ondan sonra da bir

hayli işi büyütmüşler; öyle ki daha nesiller boyu yetecek paraları var. Yalnız bunun düzenli yürümesi için bir plan yapmış: Kalacak mirasın bulunduğu kasalardan, varis, ancak ellibeş yaşına geldiğinde faydalanabilecekti. Bugüne kadar bütün babalar bunda başarılı oldular. Yani ailede para çok—Maryanne de ellibeş yaşına geldiğinde büyük bir miktar miras elde etmişti—fakat Jimmy... Jimmy'nin sahip olduğu hiçbir şey yoktu."

"Ve şimdi o da yok."

"Para doğrudan Nathan'a kalıyor. Ben bir kuruş bile alamıyorum."

Bobby bir süre düşündükten sonra, "Fakat miras sahibi olacak bir çocuğa bakan bir kişi için de gerekli kurallar vardır."

"Onu koruyacak kişi için ayırdıkları aylık belli bir miktar var," diye ekledi Catherine. "Şimdi siz benim onun bekçisi olduğumu düşünüyorsunuz, fakat bugün elime savcılıktan gelen kâğıtlarda; beni, torunlarını alıkoymakla suçlayıp dava açmışlar. Onu öldürmeye çalıştığım doğrultusunda ifade vermişler. Düşünebiliyor musunuz Memur Dodge? Kendi oğluna zarar vermek isteyen bir anne..."

Kadın ona doğru yaklaştı, samimi olmayan kişilerin duracağı mesafeden daha kısa bir mesafeye geldi ve durdu. Bobby kadının parfümünün kokusunu tekrar duydu, karşısında duran ince ve kıvrak boynu ona aşağıda incelediği, erotik sanat eserini andırır gibi oldu.

Kadın hiç hareket etmeden durdu. Ağzından tek bir kelime çıkmıyordu, fakat içinde Bobby'ye do-

kunmaya davet eden bir his vardı.

Onunla oynuyordu, bilerek cahil ve savunmasız insanların akıllarını başından almak için vücudunu bir silah gibi kullanıyordu. Aptal bir eyalet polisi. Komik olan, adamın ona bir adım daha yaklaşıp, onu kollarıyla kendi bedenine bastıracağından adı gibi emindi.

"Oğlum şu anda hastanede," diye mırıldandı Catherine.

"Ne dediniz?"

"Şu anda yoğun bakımda yatıyor. Pankreası yüzünden. Belki bu size çok ciddi bir hastalık gibi gelmeyebilir ama Nathan gibi bir çocuk için bu geçerli değil. O çok ama çok hasta ve doktorlar bunun nedenini bulamıyorlar ve kocamın ailesi bu yüzden beni suçluyor. Onlar torunu—ve mirası olan bütün parayı—alacaklar. Tabii eğer sen bana yardım etmezsen."

Bobby kadını tepeden tırnağa süzdü, "Tamam da sana neden yardım edecekmişim?"

Kadın güldü. Klasik kadınsı bir gülüştü. İlk defa gülüyordu. Catherine Gagnon, derin bir üzüntü içindeydi. Bir elini kaldırıp Bobby'nin göğsüne koydu.

"Birbirimize ihtiyacımız var," dedi sessizce. "Yargıç kâtibinin raporlarını bir düşün—"

"Bundan haberiniz var mı?"

"Tabii ki de haberim olacak. İkimiz de aynı şeyleri yaşıyoruz. Adamların yaratmaya çalıştıkları kasıtlı bir sebep var. Yani kısaca; eğer ben Nathan'ı alıkoymuşsam, sen de bir cinayet işlemiş oluyorsun."

"Ben cinayet falan işlemedim."

Kadının parmakları onun kaburgalarında geziniyordu. "Elbette. Ben nasıl çocuğuna zarar vermeyecek bir anneysem sen de aynen söylediklerinde haklısın." Kadın biraz daha yaklaştı, Bobby kadının nefesini şimdi dudaklarında hisseder gibi oldu. "Bana güvenmiyor musunuz memur Dodge? Biliyorsunuz buna mecbursunuz. Çünkü benim sizden başka güvenecek bir kimsem yok."

Bobby'nin biraz temiz hava alması gerekiyordu. Müzeden çıktıktan biraz sonra bir taksi tutup eve döndü. Eve girdiğinde salonun ortasında bir geri zekâlı gibi kalakaldı. Allah kahretsin. Ardından koşu yapmaya karar verdi.

Sağında okyanus, solunda da trafiğin akmakta olduğu G sokağından Columbia yoluna doğru gitti. Yol biraz daha tümsekleştikten sonra manzara üç katlı bloklardan muazzam yalılara dönüşmüştü. Bir yandan onları hayranlıkla izleyerek yoluna devam ederken Castle Island'a gelmişti. Burası yüksek olduğundan rüzgâr şiddetli bir biçimde suratına vuruyor, o da ileri giderken rüzgârla savaşıyordu. Şimdi zar zor eski gözetleme kulesinin duvarlarına vardı. Buradan Logan havaalanından kalkan uçakları izledi. Uçaklar sanki bütün ortalığı silip süpürmek için havalanır gibiydiler. Burada bir park vardı ve çocuklar rüzgâr yüzünden kaydırağın tepesine çıkmaya korkuyordu.

Orada bir tur daha atarken çocukların sesleri şiddetli rüzgârda birer melodi gibi kulağına geliyordu. Boston'un güneyine, gün geçtikçe daha da çok aile

geliyordu. Zamanın işçi çocukları muhtelif toplu konut projeleri sayesinde Castle Island'dan ev sahibi oluyordu. Şimdi artık beyaz yaka olmuşlardı ama çocuklar her zaman çocuktu işte.

Eve döndüğünde ciğerlerini ve kalbini yeterince çalıştırıp kafasındaki bütün bulanıklıktan kurtulmuştu.

Şimdi, daha üstünü değiştirmeden telefon rehberine sarıldı. Etrafından hâlâ terler damlıyordu. Aradığı kişiyi üçüncü denemesinde bulmuştu.

"Evet, hastanemizde Nathan Gagnon adında bir çocuk var," diye cevap verdi hemşire. "Dün gece giriş yapmış."

"Şu anda durumu nasıl?"

Hemşire, "Sağlıklı olanları genelde yoğun bakım ünitesine koymuyoruz," derken alaycı bir tavrı vardı.

"Demek istediğim, şu anki durumu nasıl? Ben Massachusetts polis departmanı memurlarındandım," deyip kimlik numarasını okudu.

"Durumu ciddi, ama şu anda normal seyrediyor."

"Şikayeti pankreastı, değil mi?"

"Olabilir."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bunun için çocuk doktorumuz Bay Rocco ile görüşmeniz gerekir."

Bobby ismi bir kenara not etti. "Çocuk hastanenize daha önce de gelmiş miydi?"

"Birkaç kez geldi, evet. Fakat memur bey, bunu doktoruyla konuşmalısınız."

"Tamam, tamam. İzin verirseniz son bir sorum

daha olacak."

Hemşire önce bunu düşünmesi gerektiğini hissetti fakat sonra umurunda olmadığını bildiği için: "Evet..."

"Peki, çocuk daha önce başka bir şikayet üzerine getirildi mi? Bilirsiniz kırık bir kemik veya darp izi gibi?"

Kadın bunalmış bir tavırla, "Sık sık merdivenlerden düşmesi gibi mi?" dedi.

"Kesinlikle. Şu sıralar merdivenlerle arası nasıl peki?"

"Son on iki ayda iki kez kemik kırılması şikayeti ile geldi."

"Son on iki ayda iki kez kemik kırılması şikayeti," diye mırıldandı Bobby. "İnanın bana, gerçekten çok yardımcı oldunuz teşekkürler," dedikten sonra telefonu kapattı.

Bobby koltuğun ucuna oturdu. Kafasından, kucağında açık olan telefon rehberine terler damlıyordu. İçindeki karanlığın geri döndüğünü hissetti, derin ve kasvetliydi. Ve bugün gerçekten ne yapması gerektiğini düşündü, koşu değildi, uykudan başka bir şeydi, hatta Susan'la konuşmaktan da daha etkili bir şey. Poligona gidip gün ağarana kadar bütün kurşunlarını boşaltmalıydı.

Aklı başında bir adam Catherine Gagnon'la konuştuklarını unuturdu. Oysa her iyi polis memurunun yapması gerektiği gibi işini yapmıştı ve şimdi gidip bütün bu olanlardan yıkanıp kurtulmak istiyordu.

Tabii ki de "akıllı" bir adam, Catherine Gagnon'-

la halka açık bir müzede konuştuklarını unutma-
lıydı. Ve yine akıllı bir adam tanımadığı bir kadının
çocuğu için endişelenmezdi.

Bobby telefon rehberini kapadıktan sonra, "Dok-
tor Rocco." diye tekrarladı ve banyoya doğru yol al-
dı.

Bölüm 9

Bobby'nin telefonu evden çıkar çıkmaz çalmaya başladı. Boston'a arabayla gitmeyi istemiyordu çünkü orada sadece park etmek bile bir ölümdü. En mantıklısını yapıp—gözünün kesmediği trafiğe dalmayarak—evine en yakın otobüs durağının yolunu tuttu. Yürürken Amerikanın en çok arananlar listesinin ilk sıralarındaki bir katil gibi hissettiği için omuzları düşük, kafası öne eğik bir şekilde hareket etmeyi tercih ediyordu.

Telefonu tekrar çaldı. Cevaplamadan önce telefona elini götürdüğünde içini bir şüphe kapladı, fakat şiddetle esen rüzgâr kelimeleri dudaklarından çalıverdi.

"Alo?"

"Tanrıya şükür Bobby. Dün geceden beri sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Selam Babalık." Bobby rahatlamıştı, fakat bu fazla sürmedi. Yürümeye devam etti, durağa sadece altı blok kalmıştı. "Seni bu sabah aradım fakat ulaşamadım."

"Telefon hattını kesmek zorunda kaldım. Bu ga-

zeteciler beni hiç rahat bırakmıyorlar."

"Bunun için üzgünüm."

"O bir avuç işe yaramaz salağa hiç bir şey anlatmadım." Bobby'nin babası Demokrat Parti'nin liderlerinden ne kadar nefret ediyorsa, gazetecilerden de o denli nefret ediyordu. "Sen iyi misin?"

"İyi olmaya çalışıyorum."

"Açığa alındın mı peki?"

"Yargıç aksini söyleyene kadar, evet."

"Bu sabah birkaç yeri aradım," dedi babası. Bir zamanlar babası gerçek adıyla, yani Larry olarak tanınırdı ama emekli olduktan sonra maaşına katkıda bulunmak için silah satan bir dükkân açtı. Buraya genelde Bobby'nin kadim meslektaşları alışveriş yapmaya geldiğinden zamanla onlar da babasını Babalık diye çağırmaya başladılar ve böylece adamcağızın adı Babalık kalmıştı. Bobby bu değişime şaşırmıştı, çünkü babası suratsız, zor bir adamın tekiydi. Yılışıklıktan da nefret ederdi, ama Larry buna pek aldırış eder gibi gözükmemişti hiç. Hatta bazen bunun çok hoşuna gittiği de olurdu. Bobby zamanla her şeyin değişeceğini biliyordu. Kendisi de değişmişti. Sadece bu uzun süren bir dönemdi.

"Hakkında iyi şeyler duyuyorum," dedi babası. "Sen yapman gereken şeyi yapmışsın."

Bobby omuzlarını silkti. Bunun için teşekkür etmek manasız geliyordu şimdi ona. Fakat hiçbir şey söylememek de olmazdı.

"Bobby..."

"Sana ulaşmak için daha çok aramalıydım," diye babasının sözünü kesti. "Seni bu kadar merakta bı-

rakmamalıydım."

"Sorun bu değil..."

Bobby cesaretini kaybetmeden hızlıca sözüne devam etti. "Bu tahmin ettiğimden daha zor bir şeymiş, beni çok etkiledi. Yani atışı yaparken hiç teredüt etmedim, ne gördüysem ona göre hareket ettim ve o anda ateş etmem gerekirdi. Ama adamın oğlu da oradaydı ve iki adım ötesindeyken babasının beynini dağıttım. Çocuk şimdi hayatı boyunca bununla yaşamak zorunda ve ben de bu düşünceyle yaşamak zorundayım ve..." Bobby'nin sesi kesildi, tahmin edemeyeceği kadar kötü hissediyordu kendini. Tanrı aşkına böyle bir batağın içine nasıl düşmüştü.

Babalık bu kez bir şey söyleyemedi.

"Bana çok dokunuyor baba," dedi sessizce. "Böyle olmayacağını düşünürdüm fakat beni çok etkiliyor. Ve dün gece... Dün gece biraz bira içtim."

Babası hemen cevap vermedi. Biraz bekledikten sonra, dokunaklı bir şekilde, "Aslında azdan ziyade yarım düzine bira içmişsin diye duydum."

"Evet, evet haklısın. Beş miydi, altı mıydı?"

"İşe yaradı mı bari?"

"Hayır."

"Peki, uyandığında neler hissettin?"

"Bok gibi."

"Ya bu gece?"

"Ağzımın payını aldım, her şeyi berbat ettim. İşim bitti." Bobby daha fazla abartmak istemiyordu. "Senden ne haber?"

"Ben iyiyim," dedi Babalık. "Bir aileye, bir tane baş belası yeter de artar diye düşünüyorum."

Bobby ister istemez gülümsedi. "Doğru, bir baş belası yeterli."

"Ya Susan?" diye sordu babası katı bir sesle. "Şimdi biraz kendine ayıracak vaktin var. Onu da alıp bana ziyarete gelebilirsiniz."

"Bilmiyorum."

"Bilmediğin nedir evlat?"

"Bir sürü şey işte... Bilmiyorum."

"Bana uğra, Bobby. Altı üstü yarım saatlik yol. Bir akşam burada geçirirsin, biraz sohbet ederiz."

"Evet, iyi olur." Fakat bunu söylerken ikisi de bunun olmayacağının farkındaydı. Babası çaba sarf ediyordu, Bobby de öyle. Fakat aralarında ikisinin de unutup affedemeyeceği olaylar vardı.

Bobby durakta bekleyen üç kişinin ona bakmaya başladığını fark etti. Yaşlı bir kadın ona ters ters bakıyordu, Bobby de ona karşılık verdi.

"Şey, baba. Gitmem gerekiyor."

"Kardeşinle konuşma fırsatın oldu mu?"

"Hayır."

"Ben onu ararım. Olanları televizyondan öğrenmesi hiç hoş olmaz."

"Baba, George Florida'da yaşıyor."

"Doğru, fakat bu tarz hikâyeler... Neyse onlar kendi hayatlarını yaşıyor, haklısın."

Hastanede nasıl olduysa Bobby kimsenin dikkatini çekmemişti. Kayıt masasında on dakika bekledikten sonra sabırsızlandı ve asansörün yanında bulunan başhekimin odasına doğru ilerledi. Kapıda doktorların bir listesini görünce Anthony J. Rocco

adını aradı, üçüncü katta odası vardı. Daha sonra merdivenlerden yukarı çıktı.

En üst kata ulaştıktan sonra camdan duvarlı bir bekleme odası gördü. İçi çocuk oyuncakları ve pelüş ayıcıklarla doluydu. İki çocuk ağlıyordu. Bir tanesi metal bir arabayı yutmaya çalışırken diğeri de ayıcıklarla boğuşmakla meşguldü. "Kuzey Boston Pediatri Kurumu" levhasını gördükten sonra işe koyulmak için güzel bir mekân olduğunu dü- şündü.

Ofisteki sekreter ara sıra Bobby'yi kesiyordu. Ağzında koca bir sakız, elinde de çevirip durduğu bir kalem, telefonla konuşuyordu. Bobby'ye doldurması için bir form uzattı. Bobby hasta olmadığını söylemek için sabırsızlıkla telefonu bırakmasını bekledi. İşin aslı, doktorla görüşmek istiyordu, o kadar. Bu, sekreteri biraz tedirgin etti, ancak Bobby polis rozetini gösterdiğinde kadın hemen telefona sarıldı ve doktora ulaşmak için dahili numarayı çevirdi.

Bobby bu bakışlar yüzünden utanmalı mıydı? Yoksa bir kahraman gibi mi davranmalıydı? Bu konuda gerçekten karasızdı. Hastaneye gelirken şık, koyu renkli gömleğini ve spor kesim ceketini giymişti. Bir cinayet vakası inceleyen dedektif havası vermeye çalışıyordu.

Kariyerinin erken dönemlerinde, polis memurluğundan soruşturma dedektifliğine geçmeyi düşünmüştü. Üniformalılar her operasyonda piyon gibi kullanılırdı, onlar elit eyalet polisleri gibi her zaman en önden giderlerdi. Dedektifler zekiydi; devriyeler ise onlara ne söylendiyse onu yaparlardı. Bobby'de

zekâ vardı, en azından teğmeni de öyle düşünü-yordu. Neden bütün hayatını bir devriye otosunda harcamak istesin ki?

Bobby STOP takımında bir yerin boşaldığını duyana kadar hep bu konuda kendisiyle mücadele halindeydi zaten. Hemen bu pozisyona başvurdu, seçimler başlamıştı. Mülakatlardan geçmesi, özel silah ve mühimmat konusundaki bilgilerini kanıtlaması ve çok zor fiziki koşullara dayanması gereken testlere tabi tutulacaktı. Daha sonra özel parkurlar geliyordu: yüksek mesafede sallanan iplerden iplere zıplayarak yüksekliğe ne kadar dayanıklı olduğunu, duman makinesi ile doldurulmuş bir odada stresle ne kadar başa çıkabildiğini kanıtlaması gerekiyordu. Genelde testler çok soğuk ve çok sıcak havalarda yapılırdı. Bazılarında kendi ağırlığı kadar teçhizat taşınır, üç saat boyunca hareket etmeden durması istenirdi.

Onların beynine her zaman aşılanan şuydu: Taktiksel takımlar her zaman, her yere gidebilirdi. Her koşulda çağrılır ve her türlü koşullara uymaları gerekirdi. Hareket ederken sağlam düşünmeli, baskı altında etkilenmeden işine devam etmeli ve hiçbir şekilde korkmamalılardı. Tabii bunların hiçbiri ek gelir için yapılmıyordu. Erkekler o takıma sadece onur ve şeref sahibi olmak için katılırlardı. İyinin en iyisi olmak için. Bir takım olduğunu—ve takım içinde birey olduğunu—hissetmek her şeyin üstesinden gelebileceklerini düşünmelerini sağlıyordu.

Bobby seçimleri geçmiş, açık pozisyonu kazanmış, ancak bir kez olsun geri dönüp bakmamıştı. En

iyilerin arasında hizmet veren, iyi bir polisti. En azından iki akşam öncesine kadar böyleydi.

Sekreter biraz önce kalktığı masasına yüzü kıpkırmızı ve soluksuz bir şekilde geri dönmüştü. Bu sırada veletlerden biri çığlık atmaya başladı. Bobby hemen bekleme salonunu ofise bağlayan kapıdan geçerek doktorun odasına yöneldi.

Koridorun yarısına geldiğinde Doktor Rocco'yu ufak bir odada otururken buldu. Masasında bir sürü kâğıt evrak, duvarlarda çocukların çizdiği resimler ve hasta randevu takvimleri bulunuyordu. Bobby'nin gözüne ilk bakışta takılan birkaç şey vardı. Birincisi doktor, gösterdiğinden daha genç biriydi; otuzlu yaşların sonlarında ya da en fazla kırk yaşında olmalıydı. İkincisi Doktor, Bobby'nin sandığından daha yakışıklı gözüküyordu: koyu siyah saçları, sıkı atletik bir vücudu ve golf kulübüne üye genç bir zengin havası vardı. Üçüncü ve son olarak Dr. Rocco da Boston Herald okuyordu ve karşısındakinin kim olduğu hakkında kesinlikle bilgisi vardı.

Bobby, "Nathan Gagnon hakkında birkaç sorum olacak?"

Doktor ilk başta bir şey söylemeyip, Bobby'yi baştan aşağıya güzelce bir süzdü. Acaba halkın arasında yüzünü saklamadan dolaşma cesaretini nereden buldu diye düşündü. Acaba doktor-hasta ilişkisinin mahremiyetine güvenerek mi gelmişti? Doktor tekrar Bobby'nin gözlerine baktı ve beklenmedik bir duyguya rastladı: Bobby korkuyordu.

Üstünde dosyalar olan sandalyeyi boşalttıktan sonra işaret ederek, "Buyurun oturun," dedi. "Size

nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bildiğim kadarıyla Nathan Gagnon'un sağlığıyla siz ilgileniyorsunuz."

"O geçen yıldı ama. Nathan'ı bana başka bir pediatrisyen, Dr. Wagner yollamıştı. Onlar da çocuğun hastalığı konusunda bir iyileşme görememişler olacak."

"Nathan'ın bir hastalığı mı var?"

"Resmi kayıtlarda BY olarak adlandırdığımız hastalığa sahip."

"BY mi?" diye sordu Bobby. Sonra da küçük bir bloknot ve bir kalem çıkardı cebinden.

"Büyüme yetersizliği yani. Nathan yaşı itibariyle boyut, ağırlık olarak bir hayli geri kalmış durumda. Kısaca normal gelişimini sürdüremiyor."

Bobby anlayamadığından kaşlarını çattı, ne demek istendiğinden emin değildi. "Yani çocuğun çok ufak mı olduğunu söylüyorsunuz?"

"Evet, öyle de diyebiliriz. Nathan'ın boyu yaklaşık seksenbeş santimetre ki bu da onu dört yaşındaki bir çocuğun sahip olabileceği en düşük değerden bile aşağıda kılıyor. Ağırlığı da otuz kilo ki bu, normal değerlere yaklaşmıyor bile. Ancak şu anki durumunu sadece boyu ve kilosuyla bağdaştırmak doğru olmaz."

"Açıklar mısınız?"

"Nathan doğuştan beri kusma, ishal ve ani ateşlenme gibi şikâyetlerle başa çıkmak zorunda kalmış. Görünüşe bakılırsa uzun bir süre kötü beslenmiş— raşitizm sorunları ve kandaki fosfat ve glikoz seviyesinde aşırı derecede düşüklük kaydettik. En başta

söylediğim gibi geleneksel büyüme değerlerinin çok gerisinde—oturmaya onbir aylıkken başlamış, dişleri ilk onsekiz aya kadar çıkmamış ve yirmialtı aylık olana kadar da yürümeye başlamamış. Bunlar hiç de olumlu semptomlar değil yani. Sonra geçen yıl içinde birkaç kez akut pankreas iltihabı ve kemik kırığıyla hastanemize getirildi. Yani büyüme konusunda sınıfta kalmış."

Bobby defterinde yeni bir sayfa açtı, "Şu kırık kemikler hakkında konuşalım. Sizce de dört yaşında bir çocuğun hastaneye bir yıl içinde iki kere kemik kırığı şikâyetiyle gelmesi anormal değil mi?"

"Nathan gibi bir hasta için değil."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Nathan kanındaki düşük fosfat seviyesi yüzünden hipofosfatemi hastalığına sahip. Raşitik durumuyla birleştirdiğinizi düşünürsek kemikleri çok şekilsiz ve kırılmaya elverişli. Kayıtlarımıza göre vücudu da çok çabuk zedeleniyor."

Bobby keskin bir bakış attı. "Bunu söylemenizin nedeni nedir?"

"Burada olmanızın nedeni bu, değil mi? Nathan'ın kötü muameleye maruz kalıp kalmadığını ortaya çıkarmak istiyorsunuz. Öldürdüğünüz adamın doğru kişi olup olmadığına emin olmak istiyorsunuz." Dr. Rocco sessizce ekledi, "Bana sorarsanız doğru hedefi seçtiniz."

Bobby'nin bakışları sertleşmişti. Konuşmanın böyle bir yere geleceğini hiç düşünmemişti. Doktorun da ona hak verir tavırlar sergilemesi sinirlerine dokunuyordu.

"Sizce Nathan kötü muameleye maruz kaldı mı?"

"Bir çocuğa zarar vermenin birçok yolu vardır," diye cevap verdi doktor.

"Nathan'ın kemiklerini başka biri mi kırdı peki?"

"Hayır. Bunun nedeni raşitizm. Bunu röntgenler ile kanıtlayabilirim."

Bobby arkasına yaslandı. Doktorun açıklamaları onu tatmin etmemiş, daha da kötüsü kafasını karıştırmıştı iyiden iyiye. "Peki, bu çocuğun nesi var? Neden bu kadar problem-le karşı karşıya?"

"Bilemiyorum."

"Bilmiyor musunuz?"

"BY'nin doğası böyledir işte—hiçbir zaman bilemeyiz. Kesin bir bulgumuz olmadan bir hastalık teşhisi koyamıyoruz bu nedenle sadece büyüme yetersizliği demekten başka çaremiz kalmıyor."

"Doktor, biraz fikir sahibi olmuşsunuzdur herhalde."

"Kesinlikle. Bütün başlangıç tahlilleri yapıldı. Kan sayımı, demir seviyeleri, idrar testi ve birkaç elektrolit değeri uyguladık. Diyabet olup olmadığını, vitamin seviyelerini ve kalıtımsal bir hastalığı olup olmadığını araştırdık hatta eyaletin en iyi endokrinoloji doktoru onu tiroit, metabolik ve hormonsal hastalıklara karşı test etti. Daha sonra iyi bir nevroloji uzmanı böbreklerini kontrol etti ve elektrolite dayalı diyabet ve anemi testleri uyguladı. Nathan'a tahliller yaptırdım, onun üzerinde çalıştım, tanıdığım en iyi uzmanlara gönderdim, fakat hâlâ bir teşhis koyabilmiş değilim. Yani tıbbi anlamda Nat-

han Gagnon'un büyük bir problemi yok ama çocuk hasta, hem de çok hasta."

Bobby bu konuşmadan bir hayli sıkılmaya başlamıştı. Elindeki kalemi biraz çevirdikten sonra masaya koydu, sonra tekrar aldı, "Jimmy Gagnon'dan hoşlanmıyordunuz," dedi.

"Onunla hiç tanışmadım."

"Hiç mi?"

"Hiç. Nathan ofisime ayda iki üç kere gelirdi. Ayrıca geçtiğimiz altı ay içinde dört kez acile kaldırıldı. Ve bu süre içerisinde Jimmy Gagnon'u bir kere bile görmedim. Bu size bir şeyleri açıklıyor olmalı."

Bobby, doktorun pahalı görüntüsünü süzdü. "Peki, Catherine Gagnon'la, yani karısıyla yatmaya ne zaman başladınız?"

Adam hiç şaşırmamış gibi gözüküyordu. "Bence o adamdan daha iyisini hak ediyordu," dedi, tereddüt etmeden.

"İhmal edilmiş bir eş, öyle mi?"

"Daha da kötüsü." Doktor masasının üzerine doğru eğildi, yüzünde gergin bir ifadeyle. "Henüz doğru soruları sormaya başlamadınız aslında. Nathan'ın kolayca darbe aldığını kanıtlayabilirim, fakat Catherine için bu geçerli değil," dedi.

"Jimmy onu döver miydi?"

"Vücudundaki yaraları kendi gözlerimle gördüm."

"Gözlerinde morluk falan?"

"O kadar da değil. Adam, görünen yerlere vurmayacak kadar kurnaz. Lisedeyken Jimmy gibi arkadaşlarım vardı. Kız arkadaşlarını gizlice dövdüklerinde, karizma sahibi olduklarını düşünürlerdi."

"Bunu rapor edebilirdiniz."

"Ciddi misiniz? Yani herhangi bir polis şu an bana baktığınız gibi tepki verir miydi? Bunun için onunla yatmam gerekmez ki. Fakat ben onunla sadece yatmış olmak için yattım. Yoksa hiçbir polisin benim raporlarıma kulak asacağını sanmıyorum."

"Jimmy'yle kendi başınıza uğraşmayı hiç düşündünüz mü?"

"Sanırım evet."

"Sonra?"

"Bir keresinde evine gittim. Karısı ve çocuğunun evde olmadığını bildiğim bir akşam. Kapısını birkaç kez çalmama rağmen açan olmadı."

Bobby'nin sesi soğuktu. "Peki, bir daha hiç denemediniz mi? Sevdiğin kadını döven bir adamın evine gidiyorsun, kapıyı açan olmuyor. Bu sizce yeterli mi?"

"Ne yapmamı isterdiniz? Kapısına dayanıp onu silahla tehdit etmemi mi?" dedi Dr. Rocco.

Bobby omuzlarını silkip dürüstçe cevap verdi. "Ben olsam yapacağım tek şey bu olurdu."

Dr. Rocco'nun nihayet yüzü kızarmaya başlamıştı. Bobby'ye göre yaptığı yetersiz bir davranış olduğundan, ona biraz daha açıklamayı ister gibi, "Jimmy'den ayrılmasını söyledim Catherine'e," dedi.

Bobby'nin gözüne bu sırada doktorun kolundaki altın künye takılmıştı. "Peki, böyle bir şeyin sonucunda onunla ilgilenecek miydiniz?" diye sordu.

Doktor yine hiçbir lafının ortada kalmamasını istercesine, "Bundan onur duyardım," diye cevaplad

"Ama kadın ayrılmadı, ilişkiye devam etti."

"Kadın, neler söylediğimin farkında olmadığımı hatırlattı. Eğer Jimmy'den ayrılacak olursa, Catherine'i ve ona yardım eden herkesin hayatının mahvolacağını biliyordu, bana da kariyerimin bir anda kitap kül olabileceğini söyledi."

"Ona inandınız mı?"

"Evet... Şey hayır. Bilmiyorum. Jimmy Gagnon'u hiç tanımadım, biliyorsunuz. Sadece hikâyelerini dinledim. Fakat altı ay önce Jimmy... Jimmy bizim ilişkimizi öğrenmiş. Birkaç mektup yazmıştım. Sanırım Catherine bunları yakacak cesareti bulamamış kendinde. Onun için hayat çok zordu, belki ona biraz umut vermek için böyle bir şey yapmıştım zaten."

Bobby bekledi.

"Geçtiğimiz gün ofisime özel bir müfettiş geldi, Nathan'la ilgili akla gelecek her türlü soruyu sordu. Hatta elinde Jimmy'den imzalı, oğlunun bütün tıbbi raporlarını onlara vermemi isteyen bir beyanat vardı. Sanırım on dakika sonra müfettişin neyin peşinde olduğunu çözdüm. Adam Nathan'ın yaşadığı bu durumun uzun süreli açlıktan ya da ailevi başka bir sebepten olup olmadığını araştırıyordu. Kısaca adam Nathan'ın hastalık sebebi olarak Catherine'i gösteriyor bunun da nedenini uzun süre oğlunu aç bırakmış olduğunu ispatlamaya çalışıyordu."

"Sizce bu mümkün mü?"

"Pek sanmıyorum."

Bobby iki kaşını da bir ok gibi kaldırıp, "Nasıl yani, pek sanmıyorum? Daha şimdi çocuğun teşhisi olmayan bir hastalığı olduğunu söylediniz ve bunun

annesi tarafından yapılmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bakın, belirlenmiş kesin bir kanıt, bulgu olmadan Nathan'ın hastalığı için tıbbi bir açıklama yapmam. Olabilir, belki aileden birisi onu aç bırakıyordur, ya da gereksiz yiyecekler verip yemek yememesi için psikolojik baskı yapıyordur. Bir doktor olarak, çocuğu, annesini ve bütün dadılarını, çocuğun yemek yeme alışkanlıkları konusunda analiz ettim. Aldığım yanıtlarda çocuğun devamlı yeterli besin hatta düzenli besinler aldığını duydum. Fakat işin sonunda ben yine bir doktorum, gün sonunda evli evine köylü köyüne gider. Ben de öyle yaparım."

"Yani biri ona kötü muamele ediyor."

"Bu *mümkün*," dedi doktor sabırsızlıkla. "Fakat ben *ihtimal* vermiyorum. Aynısını Jimmy'nin gönderdiği müfettişe de söyledim. Her neyse, bunun da bir yararı olmadı ve Catherine'le görüşmeyi kestim. Zaten o da Jimmy'yle arasını düzelti ve her şey unutuldu gitti. Eğer Catherine Jimmy'den ayrılmış olsaydı çocuğunu öpüp elveda dedikten sonra adaletin pençesine merhaba diyecekti. O zeki bir kadındı ve yapması gerekeni yaptı. Bilmenizi isterim ki, Jimmy'nin ne yaptığı konusunda net bir bilgim yok, fakat Catherine benimle olan ilişkisini bitirmek için ofisime geldiğinde güçlükle yürüyordu. Bu da Jimmy'nin neler yaptığını açıklar nitelikte. Bunu oturduğum yerden çok kesin bir şekilde tekrarlayabilirim ve yapacağım da. İyi bir iş çıkardınız memur Dodge."

Bobby gözlerini kısarak, "Jimmy'nin ölmesiyle,

Nathan'ın mucizevî bir şekilde iyileşmeye başlayacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Bilemiyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse artık bu benim sorumluluk alanımda değil. Bu sabahtan itibaren onun doktoru ben değilim artık. Pediatri kurumu başkanı Doktor Gerritsen onu başka bir çocuk uzmanı Doktor Iorfino'ya yollamamı istedi."

Bobby şaşkınlıkla, "Nathan'ın doktorluğundan kovuldunuz mu yani? Hem de kendi müdürünüz tarafından," diye sordu.

"Yargıç Gagnon'un sahip olduğu güce hayran olmamak elde değil," diye ekledi Dr. Rocco sessizce. Sonra suratında sinsice bir gülüş ifadesi belirdi, "Ama merak etmeyin memur Dodge, onu tavsiye ettiğim doktor aynı zamanda bir gen uzmanı. Şimdilik bekliyorum ama son gülen kesinlikle ben olacağım."

Bölüm 10

Bobby hastanenin kapısından çıkarken birin onu takip ettiğinin farkına vardı. Adımlarını hızlar dırıp ellerini sıkıca cebine soktu. Kafasını da kald rımları sayarmış gibi öne eğdi. Bu sayede yakaladığ açıdan arkasındaki insan trafiğini gözetleme imkân buluyordu. Klasik ayakkabılar, parlak ve siyahtı Kadın satıcılarının giydiği tarz bir ayakkabı, parlak ve göz alıcı. Babası hep böyle nitelerdi.

Adamla arasındaki mesafeyi biraz açtıktan sonra aniden bir sol yaparak onu daha iyi görmeye çalıştı. Uzun bej rengi, şık kesim bir pardösü. Pahalı kumaştan siyah pantolon. Avukat olabilir diye tahmin etti. Sonra aniden...

Bir vitrine doğru arkasını verdi ve takipçisini savunmasız yakaladı. Yaşlıca bir adamdı bu. Kahverengi parlak saçları kulaklarının etrafını kapatıyordu. Adam aniden durup kollarını iki yana açarak gülümsedi kocaman.

"Ah, beni yakaladın."

"Ve şimdi de sıra seni haklamama geldi." Bobby ileriye doğru sert bir hamle yaptı, ancak adam hâlâ

sırıtıyordu.

"Ne yapacaksın Memur Dodge? Kalabalık bir sokağın ortasında bana saldırmayı mı düşünüyorsun? İkimiz de senin birebir bir dövüşçü olmadığını biliyoruz. Sana şimdi bir tüfek ve elli metre uzakta karanlık bir balkon vermiş olsaydım başka tabii..."

Bobby adamın yakasından kavradı. Yoldan geçen üç yaya olanları gördü ve hemen sıvıştılar. Bobby, "İstersen hemen deneyelim," dedi.

"Bak Bobby..."

"Sen de kimsin lanet olası?"

"Bir dost."

"Evet, dostum, otuz saniye içinde konuşmaya başla, aksi halde seni feci şekilde pataklayacağım."

Adam şimdi sinirleri bozuk bir şekilde gülmeye başladı. Bobby'yi bir kere yoklamıştı ama şimdi ikincisi için cesaret edemiyordu. "Sadece konuşmak istiyorum," dedi.

"Neden?"

"Çünkü duyman gereken birkaç şey biliyorum."

"Avukat mısın?"

"Müfettiş."

"Kimin için çalışıyorsun?"

"Hadi Bobby, bunu sen de biliyorsun."

Bobby biraz düşündükten sonra, "James Gagnon," dedi.

"Aslında teknik olarak Maryanne Gagnon, çünkü ilgilendiğim adli dosya onun adına açılmış. Bu arada adım Harris." Adam elini uzatmasına rağmen Bobby onu görmezden geldi. "Harris Reed, Reed ve Wagner müfettişlik bürosundan. Belki de adımızı

duymuşsundur."

"Hayır. Hakkınızda en ufak bir şey duymuş değilim."

"Anladım. Rica etsem yakamı bir dakikalığına bırakır mısın? Belki de biraz yürüyüşe çıkmamız lazım. görünüşe göre egzersizlerden hoşlanan birine benziyorsun. Ama yine de Catherine Gagnon ile buluşmanızdan sonra nefesin biraz kesilmiş de olabilir tabii."

Bobby yavaşça adamın yakasını bıraktı. "Beni takip mi ediyordun?"

"Aslında daha çok neler yaptığınızı merak ettiğim için hareketlerinize karşı büyük bir ilgim söz konusu. Yürüyelim mi?"

Harris mimikleriyle kaldırımı işaret ettikten sonra Bobby dudaklarını büzüştürüp biraz düşündü daha sonra da yürümeye devam etti. Bobby merak içindeydi ve bunu ikisi de çok iyi biliyordu.

"Çok güzel bir kadın, değil mi?" diye sordu müfettiş.

Bobby haliyle cevap vermedi.

"Peki, daha çirkin bir kadın olsa sence işler kolaylaşır mıydı? Kocasını öldürdüğün bir kadınla tanışıp üstüne bir de cinsel fantezilerine malzeme etmek sinir bozucu olmalı."

"Sadede gelelim."

"Bir süredir sorular soruyorsun Memur Dodge. Sorular sorduğuna göre izin ver de birkaç tanesini cevaplayayım. Olur mu?"

Bobby karşı çıkmadı. Müfettiş nihayet ilgi alanına girmeye başlamıştı

"Kadın Filenes'te bir parfüm standında çalışıyordu," diye başladı Harris. "Bundan sana bahsetti mi? Evet, iyi ve güzel Bayan Gagnon bir parfüm tanıtımcısıydı, hayatını bununla kazanıyordu. Üniversiteye gitmemiş olmasının yanı sıra pazarlama hakkında en ufak bir bilgisi bile yoktu. Parfümleri sıkmaktan başka işi olmayan bayan, güney Boston'da fareler tarafından işgal edilmiş bir dairede yaşıyor, aynı elbiseyi günlerce giydiği oluyordu. Tabii, Jimmy'le tanışana dek."

"Jimmy onsekizinde miydi?"

"Hayır, aslında yirmiyedi yaşındaydı."

"O zaman büyük bir adamdı, yani ne yaptığının farkındaydı."

"Öyle düşünmen normal," diye onayladı Harris, Bobby'ye hak vererek. "Fakat Catherine gibi bir kadın söz konusu olduğunda görünüş aldatıcı olabilir."

"O melek kılığına girmiş bir şeytan, vesaire, vesaire, vesaire. Devam et bakalım."

"Jimmy Gagnon biraz çapkındı. Hikâyelerini dinlemişsindir. Eğlenmeyi seven, özgür bir adamdı ve ayrıca son derece bonkördü. Hayatına birçok kadın girip çıkmıştı. Tabii bu yüzden ailesi de onun için biraz endişelenmeye başlamıştı. Düşünsene böyle bir adam ne kadar sorumluluk sahibi olabilir ki? Sonra Catherine'le tanıştı. Adam sırıttıkça o da parfümleri üzerine sıktı falan; gerisini zaten biliyorsun, hepsi geçmişte kaldı.

"Benim patronlarım, yani Maryanne ve James, başta bu olaydan dolayı çok mutluydular. Catherine

sevimli, sessiz, hatta biraz da utangaçtı. Sonra haliyle Jimmy onlara kızın trajik hayat hikâyesini anlat-

n."

"Biraz üzücü bir geçmiş," diye mırıldandı Bob-

by.

"Pardon?"

"Yok bir şey."

"Catherine'in adını bir ara araştırmanı öneririm. 1980'lere bir göz at. Arşivlerde "Şükran Günü Mucizesi" diye kayıtlı olan bir şeyler bulacağına eminim. Kız, bir seks kölesine çevrilmek için, çocuklara cinsel arzu duyan bir sapık tarafından kaçırılmış ve yirmisekiz gün boyunca ormanda kazılan bir kuyuda saklamış. Onu avcılar şans eseri bulmuşlar. Yoksa başına daha neler gelirdi Tanrı bilir.

"Jimmy bu hikâyeyi çok ilginç bulmuş sanırım. Catherine'i altı yıl önce ilk tanıştıklarında görmeliydin. Biraz fazla zayıf, çukur gözlü. Güzel olduğu kadar da yürek parçalayıcı bir görüntüsü varmış. Klasiktir, o sanki kötü adamlar tarafından alıkonulan bir prenses gibiydi. Jimmy'ye bu hayatta mutlu olmak için tek şansının o olduğunu söylemiş, tabii Jimmy de bunu bir güzel yemiş hatta sindirmişti bile. Birkaç ay içinde nişanlanmışlar, sonra da evlilik. Catherine Gagnon geldi, gördü ve fethetti."

Bu sırada sohbet koyulaştıkça, koca bir bloğu yürümüş, hatta ikincisini de yarılamışlardı. Bobby adamı şaşkınlıkla dinlemeye devam ediyordu. Adamın söyledikleri, kafasındaki soru işaretlerini siler gibi oluyordu.

"Sonuçta adam güzel bir eşe sahip oldu, tabii ka-

rısı da kallavi bir banka hesabına." Bobby önemsemez bir mimikle, "Zaten bu tür zengin evliliklerinin yarısından çoğu böyle olur, ilginç olanı hâlâ duyamadım. Asıl problem nedir?"

"Oğulları Nathan. Catherine ve Jimmy evlendikten bir yıl sonra Nathan geliyor dünyaya. Bunun sonucunda ise kadın büyük bir sinirsel bunalıma giriyor. Kısacası, bir anne olmak onun için gerçekten kabul edilemeyecek bir olguydu. İşte bu yüzden Jimmy'nin anne ve babası biraz tedirgin olmaya başlamışlar. Nedeni, Catherine'in Jimmy'ye yapacakları değil elbette; asıl Nathan'a zarar verebileceğinden korkmuşlardı."

Harris birden vites değiştirmeye karar vermişti şimdi "Catherine, Richard Umbrio tarafından sokağın ortasından kaçırıldığında on iki yaşındaydı. Zamanında ben de polislik yaptım, cinayet masasında çalışıyordum. Baltimore'da. Neler gördüm neler ama bilirsin, çocuk kaçırılma olayları hep en kötü sonuçlanan olaylar olmuştur. Hem de on iki yaşında kaçırılan küçücük bir kız, düşünebiliyor musun? Evinden okuluna dönerken bir arabaya zorla konulmuş ve arka koltukta ciğerleri patlayana kadar bağırmış olsa da kimsenin duymadığı bir kız. Onu kaçıran Richard Umbrio da öyle her zaman rastladığımız, korkak tıfıl tiplerden değildi tabii. Henüz yirmi yaşında olmasına rağmen 1.95 boyunda ve 150 kilo ağırlığında bir pislik. Komşuları bile onu gördükleri zaman göz göze gelmemek için yollarını değiştirirlermiş. Catherine'se sadece kırk beş kiloydu o zamanlar. Bu eşleşmede sence kız karşısındakine ne

yapabilir ki? Dur ben sana söyleyeyim, yeryüzünde kimse bu durumda öyle bir adama karşı koyamaz.

"Richard onu ormana götürmüş; götürdüğü yer evine pek uzak değil. Onu toprağın altına saklamış ve ihtiyacı olduğunda gidip onu ziyaret etmiş, tabii kimse de hiçbir şey duymamış. Ona tuvaletini yapması için teneke bir kutu vermiş; artı bir bidon su ve bir iki dilim de ekmek. Ne bir battaniye ne de en ufak bir ışık. Üşümesi bile umurunda değilmiş. Onu ahırdaki bir hayvan gibi yeraltında saklamış. Ve yaklaşık bir ay boyunca ona ne isterse ve ne zaman isterse yapmış.

"Sanırım böyle, bu derece sistemli yapılmış bir kaçırma olayı ufak bir çocuğu ne kadar etkiler diye merak ediyorsundur. Kızın neler hissettiğini düşünsene bir. Karanlıkta uzunca süreler tek başına kalıyor, sonra ziyaretine gelen tek kişi de bir seri katil ve tecavüzcü oluyor. Düşüncesi bile insanın kanını donduruyor, değil mi?"

Bobby hâlâ söze girmemiş ve ona cevap vermemişti. Şimdi dişlerini sıkmış, avuçlarını da bir yumruk haline getirmiş, Harris'in daha kötü bölüme gelip gelmediğini merak eder olmuştu. Bu açıkça hikâyenin ısınma turuydu. Harris hâlâ alıştırma yapıyordu.

"Catherine belki bulunduğu için şanslı sayılır, belki de tam tersi. Bir insan acaba böyle bir olaydan sonra nasıl normale döner? Bütün bunları arkada bırakıp normal insanlar gibi yaşayabilmek ne kadar mümkün acaba?"

Harris bir an durakladı, sonra devam etti. "Cat-

herine, Nathan doğduktan sonra uyuyamaz olmuştu. Jimmy onu, evin içinde koşuştururken bazen de ışıkların hepsini sonuna kadar açarken yakalamaya başlamış. Onu her seferinde yatağa geri getirirmiş ama o aynılarını tekrarlamaya devam edermiş. Jimmy ışıkları kapatır, kadın da gidip onları tekrar açarmış, hatta fırın üstü lambasını bile. Tabii garip davranışları bunlarla da sınırlı değil. Nathan'ı almaya gittiği zamanlar onu vücudundan uzak tutar, bebek ne kadar bağırırsa o da bebeğe nereye koyması gerektiğini bilmediği sıcak bir çorba tabağı gibi davranırmış. Üçüncü günün sonunda Jimmy onu bebek karyolasının önünde, göğsüne bir yastığı bastırmış halde bulmuş, ne yapıyorsun diye sorduğunda kadın ona, 'Nathan çok yorgun olduğunu ve uykusu geldiğini söyledi,' diye cevap vermiş. Bunun üzerine panikleyen Jimmy ailesini çağırmak zorunda kalmış. Ailesi olayı gördüğünde Nathan'ı bundan sonra annesiyle yalnız bırakmama kararı almışlar ve bir dadı bulmak için işe koyulmuşlar.

"Sonra, dadı geldiğinde işler birazcık durulmuş. Çünkü Catherine çocuğu her zaman dadıya emanet etmiş, bir daha da arkasına bakmamış. Dadı çocuğa bakarken Catherine de güzellik salonlarında dolaşıyormuş. Tabii bunu gören Jimmy düş kırıklığına uğramış. Çok sevimli bir kadınla evlenmenin yanı sıra onu kurtardığını düşünen Jimmy karşılığını böyle almayı hiç ummuyormuş haliyle. Kadın çocuğunu bırakıp Avrupa seyahatlerine, dost diye tabir ettiği adamlarla gezmeye gitmeye başlamış. Tamam, Jimmy'nin vefakâr bir koca olduğunu söyleyemeyiz

ama buna da kimse mutlu bir evlilik diyemez."

"Peki, Jimmy onu neden terk etmemiş?" diye sordu Bobby. "Yoksa kadını dövmek daha mı eğlenceli gelmiş?"

"Ah, şu meşhur dayak hikâyeleri. Demek sen de duydun. Doğruyu söylemek gerekirse bu gibi aile içi şiddet vakaları gerektiğinden çok abartılır. Bana bir polis raporu ya da içi fotoğraf dolu bir kasa ya da en azından bunları görmüş bir görgü tanığı bulabilir misin? Hikâye anlatmak kolaydır, biz gerçeklere dönelim."

Bobby bir parmağını havaya kaldırarak, "Koşul bir: Eğer Jimmy evliliğinde mutlu olmadığını hissettiyse neden ondan ayrılmadı?"

"Bunu yapmış. Ama Nathan'ın ilk hastalanışı da bu döneme denk geliyor."

"Nasıl?"

"Evet, doğru duydun. Jimmy Catherine'den ayrılmaya çalıştığı sıralarda, Nathan sihirli bir şekilde hastalanmış. Catherine'e kalırsa çocuk çok hastaymış. Özel tahlillerin yapılması gerekiyormuş, tıbbi bakım görmesi gerekiyormuş. Catherine parayı basıtırıp en iyi uzmanları sıraya dizince Jimmy de hemen eve dönmeye karar vermiş. Oğlu ölümcül bir hastalıkla pençeleşirken karısını yalnız bırakamazdı tabii.

"Olaylar bu şekilde seyrediyormuş işte. Catherine kocasının terzisiyle yatarken yakalanır, Jimmy deliye döner ve ne hikmetse Nathan da acilen hastaneye kaldırılır. Çocuk gerçekten hastadır ama Jimmy ortaya çıkar çıkmaz Nathan mucize eseri iyileşmek-

tedir. Tahmin ettiğin gibi Maryanne ve James bu konuda gayet kaygılanmaya başlamışlar. Sadece Jimmy'nin harap olmasından değil, torunlarının başına gelebileceklerden dolayı da endişe içindeymişler."

"Bunun üzerine torunlarına kötü muamele edildiğini iddia etmeye başlamışlar," diye araya girdi Bobby. "Harris elinde bu hikâyeyi destekleyecek kanıtların var mı? Çünkü Nathan'ın doktoru anlattığın bu hastalık konusunun tıbbi bir açıklaması olduğunu savunuyor."

"Doktor Rocco mu?" Harris durdu ve umursamaz bir tavırla, "Ondan çocukları ve karısına selam söylemesini iste. Catherine o zavallı adamı parmağında oynatıyor, kadının mutlu olacağını bilse, ona güneşin mavi bir kaşar peynirinden yapıldığını söyleyecek kadar saf bir zavallı o. Altı ay önce Jimmy doktorla karısının yattığını öğrenmiş. Zaten ben de meseleye bundan sonra dahil oldum. Catherine'in neyin peşinde olduğunu öğrenmek ve Nathan'a tam anlamıyla neler olduğunu çözmek gibi bir amacım da var. Hatta gerekirse onu korumam altına alabilirim. Çünkü Jimmy gerektiğinden fazla acı çekti. Altı ay önce boşanma hazırlıklarına girişmişti bile."

Sokağın başına varmışlardı şimdi. Trafik kilitlenmiş, araçların gürültüsü kulakları tırmalamaya başlamıştı. Ama aniden bütün bunların bir önemi kalmadı. Bobby, Harris'in şimdi ne söyleyeceğini tahmin etmişti aniden.

"James ve Maryanne şüphelenmekte [illegible]dılar.

Ama ne yazık ki Catherine'in ne kadar zeki bir kadın olabileceğini hesaba katmamışlardı. Bütün dikkati torunları üzerine verdikleri için Jimmy akıllarının ucundan bile geçmiyordu.

"Salı sabahı, Jimmy Gagnon karısından resmen boşanma talebinde bulunmuştu. Ve sadece altmış saat kadar sonra öldü. Siz söyleyin memur bey, sizce bu bir tesadüf için çok fazla değil mi?"

"Yapma Harris. Bu sıradan bir aile içi kavga ihtimaliydi. Kadın bunların sonucunda neler olacağını tahmin edemezdi ki."

"Perşembe gecesi televizyon izledin mi Memur Dodge? Boston polis departmanına verilen görevi duymanı öneririm. Göreve çağırılan memurlar zaten karı kocayı önceden tanıyanlar, fakat bu sefer görevi aldıklarında biraz daha kurnaz davranacaklardır diye düşünüyorum. Acaba Catherine de o gece haberleri duymuş mudur diye merak ediyorum."

"Bana kalırsa Catherine Jimmy'nin o gece eve sarhoş geleceğini, öfkeden çılgına döneceğini ve hemen bir silaha sarılacağını tahmin edemezdi."

"Gerçekten mi? Çünkü ben bunu yapabilecek birçok kadın tanıyorum. Yani kocasının damarına nasıl basabileceğini bilen kadınlardan bahsediyorum. Bunun için bir kavga başlatıp onun onurunu yerle bir etmeleri yeterli olacaktır. Eminim bu tip şeylerle daha önce sen de karşılaşmışsındır Memur Dodge. Şu dünyada kocasını çileden çıkarıp katil edemeyecek bir kadın var mıdır acaba?"

Harris ona manalı bir bakış attı, bu sefer Bobby ona seri cevap verecek gibi gözükmüyordu.

"Kadın seni tekrar arayacak, oğlunun çok hasta olduğunu söyleyecek. Senin, çocuğu için tek umudu olduğunu tekrarlayacak. Yardım etmen için yalvaracak. Yaptığı tek iş bu Memur Dodge, erkeklerin hayatını mahvetmek."

"Yani sen şimdi ciddi ciddi Jimmy'ye karşılık vermek uğruna çocuğunu öldürebileceğine mi inanıyorsun?"

Harris omuzlarını silkti. "Erkekler vahşi olabilirler, Memur Dodge, ama lütfen kabul edelim, kadınlar acımasızdır."

Bölüm 11

Adam, Faneuil Çarşısının dışarısında bir kafenin bahçesinde otururken önündeki büyük boy sütlü kahvesine bakıyor, bir yandan da manzarayı seyrediyordu. Bu mekâna ne halt olmuştu böyle? Onun hatıralarındaki Faneuil çarşısında zengin butikler, eski İrlanda pubları ve bir sürü hediyelik eşya satan dükkân vardı. Şimdiyse Disney ürünleri satan dükkâna bakıyor, Gap ve Ann Taylor mağazalarını izliyordu. Tarihi çarşı şimdilerde aptal bir banliyö pazarına dönmüştü. "İşte size büyük bir gelişme," dedi içinden.

Adam homurdanarak kahvesinden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. O, yıllardır içmeyi beklediği bu kahvenin aromasını tadarken, bir yandan da etraftaki kafelerde kahvelerini yudumlayan televizyon karakterlerini, rock yıldızlarını ve film aktrislerini izlemeye gelmişti. Şık kıyafetler giyer, tamamen kafein dolu içkinizi yudumlar ve sonra yanınızda Jennifer Aniston'a benzeyen karınızla cipinize biner arka koltuktaki goldenretriever cinsi köpeğinizle yola koyulurdunuz. İşte Amerikan Rüyasına

hoş geldiniz.

Sonunda geçmesini merakla beklediği bunca yıldan sonra cevabını almıştı. Adam onca para vererek içtiği kahvesinin neden bu kadar pahalı olduğuna bile anlam verememişti. Kahveyi geri göndermek istedi, bunu yapmak için sadece kapkara saçlarıyla kasada duran suratının her köşesinde demir parçaları saplı boş bakışlı kasiyere uzunca bir bakış atması yeterli oldu. Hiç bir şey söylemesine gerek yoktu. Sadece durup bakacaktı. Kızın ona parasını geri vermesi bir dakikadan daha az bir süre aldı.

Sonra kız hemen mutfak arkasına çaresizce özlediği sigarayı içmeye gidecek ve bu sırada kendi kendine parayı neden geri verdiği hakkında emin olmayan tavırlar sergileyecekti.

O anda kızın yüzünü görmek isterdi işte. Yaklaşık çeyrek asır olmuştu ve küçük bir kızın suratının korkuyla dolu olduğunu görmeyi özlemişti. Gözlerinin fal taşı gibi açıldığı, göz bebeklerinin koca koca büyüdüğü ve suratının geri kalanının bembeyaz kesildiği o anları özlemişti. Korkunun kızda yarattığı etkiyi ve kızın salt korkunun etkisi altına girdiğinde artık adama karşı koyamayacağını anlayıp ona kendini teslim etmeye karar verdiği anı özlemişti.

Adam sekizbinüçyüzaltmışüç gün içeride kalmıştı. Hapse girdiğinde yirmi yaşında ya var, ya yoktu. Gerçi genç irisiydi, bir boğa gibi kuvvetliydi ve mahkemede komşularının da ifade ettiği gibi "insanı korkutan bir tuhaflığı" vardı. Ama yine de bir çocuktu.

Şimdi, yani sadece birkaç saat önce kırkdört yaşındaki bu yaşlı adam tekrar suçsuz bir vatandaşa

dönüşmüştü işte. Tahliye görevlileri yaşın da etkisiyle yumuşadığını ve hayvani içgüdülerini yok ettiğini düşünüyordu. Yirmibeş yıl en kaliteli duvarlar arasında kalmak ona yaramıştı, şimdi o iyi bir çocuktu.

Bütün bunları düşünürken içinden, "Yok canım," dedi. Gerçeği söylemek gerekirse içinden birilerini öldürmek geçiyordu.

Bu sırada yanından onsekiz, ondokuz yaşlarında iki kız geçti. Kızlardan biri izlendiğini anlayınca dönüp dudaklarıyla adama bir işaret yaptı. Kızın kot pantolonu çok dar ve düşük belliydi. Hatta o kadar dardı ki sanki kıçına boyanmış bir resim gibi duruyordu. Sonra diğer kız, arkadaşını kolundan tutarak hızlıca yürümeye devam etti. Adam gülümseyip gitmelerine izin verdi. Kötü kahveyi biraz olsun telafi etmişti bu.

Mahkûmiyeti hırsızlık davaları yüzünden orta güvenlikli duble oda tarzı bir hücrede başladı. Mahkeme ona, "Bu işi de mahvetme," diye şiddetle ikazda bulunmuştu. "Senin gibi bir adam için verilebilecek en güzel ceza bu olmalı."

İlk gece hücrede kaldığı arkadaşı, odanın bir köşesine kıvrılıp kendisine tecavüz etmemesi için yalvarmıştı. Adam da bu insan müsveddesine iğrenerek bakmıştı. Onun bu taraklarda bezi olmazdı ki.

İkinci gece hücre arkadaşı tekrar ağlamaya başlayınca o daha fazla dayanamayıp bayıltana kadar dövmüştü. En azından susturmayı başarmıştı bu sayede. Tabii bir de hapishanede itibar kazanmasına yaramıştı.

O farkında değildi ama çakallar onu çoktan izlemeye başlamış, dedikodular da etrafta dolaşır olmuştu. İçeri girer girmez vukuat çıkardığı için onu genel bir koğuşa aldılar. Asıl macera da o zaman başlamıştı. Beyaz bir adamın hapishanede iki seçeneği vardı: siyahlara ve Latinlere karşı korunabilmek için ya Ari ırk kardeşliğine ya da tanrıya sığınmak zorundaydı. Tanrının kudreti çimentodan örülü bir kodesin içersinde çok fazla etkili olamayacağından bizim "ufak" adam bir Neo-Nazi oluvermişti.

Hücrenin duvarına delik açmayı ve sonra açılan deliği diş macunuyla örtüp üzerine resim çizerek uyuşturucuları saklamayı, pantolon paçalarına sigara, eroin, kokain saklayıp elden ele dolaştırmayı ve tıraş bıçaklarını demirden kapılara monte edip, çaylak gardiyanların parmaklarını koparmayı öğrendi.

Pis kokan, adi ve sinirli adamların arasında yaşamaya alıştı. Topluluk içinde işemeye alıştı. Saçma sapan çığlıklar arasında uyumayı, iğrenç sidik ve ter kokusu dolu odada nefes alıp, gün ardına gün geçirerek yaşamayı öğrenmişti.

Aslında bu öğrendikleri yeterli sayılmazdı. İkinci yıl onu köşeye sıkıştırmayı başardılar. Boston Red Sox takımı dünya şampiyonluğuna koşarken bütün gardiyanlar da televizyona kilitlenmişti. Bundan istifade, İspanyollar da onu bir çırpıda alaşağı ediverdiler. Görevliler hiçbir şeyden haberleri olmadığını söylemişler ve onları televizyondan gözlerini ayırmayan, adamın iki Neo-Nazi dostu da doğrulamıştı.

Adam iriydi, güçlüydü. Ona saldıran sekiz kişi-

nin muhtelif kemiklerini ve kaburgalarını kırmayı başarmıştı. Onlar da adamın böbreğini el yapımı bir şişle kullanılmaz hale getirip adamı bir gergedan gibi yere serdikten sonra kanlar içinde oracıkta bırakıp gitmişlerdi.

Daha sonra beyaz adamlardan biri gelip eğilerek, "Bebek tecavüzcüsü," demiş ve suratına tükürmüştü.

Kafasından yattığı beton zemine kanlar akarken plan yapmaya başlamıştı.

Hapishane görevlileri o kadar da akılsız sayılmazdı. Onu tekrar genel bir koğuşa koymakla onun ölmekten beter olacağını biliyorlardı. İki kişilik bir hücreye koysalar, bu sefer hücre arkadaşı ölmekten beter olacaktı. Peki, ne yapacaklardı?

Hücre hapsi kalan en son seçenekti. İşe yaramaz avukatının söyledikleri doğru çıkmıştı nihayet. Orta güvenlikteki bir hücrede hapis yatması böyle bir adam için verilebilecek en iyi cezalardan birisi olmuştu.

Şimdi zamanını dört metrekarelik bir odada geçiriyordu. Günde bir saat dışarı çıkarılıyor, bu süre zarfında da, köpek kulübesi kadar bir yerde egzersiz yapıp temizlenmeye çalışıyordu. Odasında kafası hizasına gelen dikdörtgen şeklindeki pencereden, yaprakların yeşilden altın rengine, sonra da kahverengiye dönüşünü izliyordu. Ağaçların çırılçıplak halinde, karla örtülmelerini ve mevsimlerin acı verici şekilde yavaş geçen döngüsünü aylar, yıllar boyu izleyip durdu.

Şimdi onun yapmak için uğraşması gereken, ko-

ğuş kâhyası olmaktı. Kâhya odaları temizler ve günlük ihtiyaçları karşılamak için uğraşırdı, bunun getirisi de onu tekrar geniş bir hücreye koymaları oluyordu. Evet, bu arzuladığı muhteşem yaşamın ta kendisiydi. Onun için en büyük zevk televizyon kumandasını eline alıp Britney Spears gösteren kanalları izlemekti.

Adamın oturup kara kara düşünmesi ve yarın ne olacağı hakkında planlar yapması için gerektiğinden fazla zamanı vardı.

Hapishanelerde gücün neyse itibarın da oydu. Güç para demekti. Önceleri nefret edilendi, korkulandı, şimdi ise çok sakin ve sabırlıydı. Sigaraları cimri bir tüccar gibi zulasına biriktirir, hapishaneye gelen ve onun kim olduğunu umursamayan çaylakları beklerdi dört gözle.

Bu planları gerçekleştirmek için sekiz yıl bekledi. Şanslı talihli hapishaneye girdiğinde ondan yaşlı olmayan bir çelimsizdi, bunların yanı sıra zayıf bir vücudu ve sivilce dolu bir suratı vardı. Daha sonra bu ufaklığın, annesinin bakıcılık yaptığı çocuklarla uygunsuz filmler çektiği ortaya çıktı. Onu da aynı suçtan yargılanan "adamımız" gibi orta seviye güvenlikteki bir hücreye attılar. Her gece gözlerini kırpmadan, karanlıktan çıkacak öcüleri bekleyen çocuklar gibi bir köşede oturuyordu.

İlk önce adam ona ulaştı. Gardiyanın birine biraz rüşvet vermiş ve eline de "Bay Bosu" imzalı bir not verip çocuğa yollamıştı. Biraz daha fazla para ve biraz daha not, şimdi çocuk yağlanmış ve hazır bir şekilde bekliyordu. Bay Bosu onu ikna etti. Eğer ço-

cuk hapiste rahat etmek istiyorsa diğerlerinden önce davranmalı ve ölümcül bir darbe indirmeliydi. İlk haftalarda ne kadar itibar kazanırsa ileride o kadar rahat edecekti.

Çocuk ona anlatılmak istenenin ne olduğunun farkındaydı, Bay Bosu da ona akıl hocalığı yapmaya dünden hazırdı. Ona bir çakı yapıp nasıl saklayacağını öğretti. Daha sonra da sakladığı yerden çıkarıp ölümcül darbeyi vurmayı öğrendi. Tabii hedefini nasıl seçmesi gerektiğini de bilmek zorundaydı.

Adam Latinleri pek sallamıyordu. Hepsinin canı cehenneme, adamlar spor olsun diye beyazları doğrarlardı. Fakat Bay Bosu'nun daha büyük ve etkili planları vardı.

Olay bir perşembe günü gerçekleşti. Bir kafeteryada. Pornocu çocuk azılı katil olan ağabeylerine yemek servisi yapıyordu. Bu arada yanına iki beyaz Neo-Nazi belirdi. Çocuk biraz daha yemek alma bahanesiyle arka tarafa geçti. Bu arada kimse dikkatini çocuğa vermemişti.

İlk Neo-Nazi'yi ağzını açamadan yere serdi, bunu gören diğer arkadaşı tepsisiyle onun üzerine zıplayama çalışırken çocuk çoktan onun gırtlağını parçalamıştı.

Adam daha sonra o ufacık veledin iki tane azılı katili nasıl yere serdiği, onların boğazını saldırgan bir örümcek gibi dişleyip nasıl paramparça ettiği hakkında anlatılan hikâyeleri dinledi keyifle. Adamlardan fışkıran kan nerdeyse beş metreye fırlamış, üzerindeki kırmızı lekeleri gören ahmaklar, yedikleri yarı pişmiş spagettinin mide bulandıran sosu zan-

netmişlerdi.

Ardından bir kargaşa başladı tabii. Neo-Nazîler, kalın kafalı mağara adamları olarak, masalarından fırlayıp gördükleri ilk düşmana saldırmaya başlamıştı. Tabii bu arada kimse dönüp arkadaşlarını parçalamaya devam eden uzun kollu çocukla ilgilenmeye vakit bulamamıştı.

Sonra bütün gardiyanlar kafeteryaya doluştular. Kalkanlarıyla mahkumları iteleyerek ortalara ulaşmaya çalışıyor, bir yandan da ellerindeki metal coplarla ayakta durmaya çalışanların diz kapaklarının arkasına vurup onları etkisiz hale getiriyorlardı. Bütün salon tamamen kitlenmiş, alarmlar çalmaya başlamıştı. Bu sırada olayı başlatan çocuk elindeki çakıyı kaldırarak, "Sizi lanet olası sapıklardan bana dokunmaya cesareti olan var mı?" diye bağırdı.

Adam bunun zafer anı olduğunu düşünmüştü. Bu küçük öğrencisi onu çok şaşırtmış, çok da memnun etmişti. İki gün sonra çocuk ortadan kayboldu tabii. Çamaşırhane kana bulanmıştı fakat ortada cesetten eser yoktu. Hapishanede—kırmızı et yemeyin dedikoduları da aynı anda yayılmaya başlamıştı.

Bu olaylardan sonra eyalet, hapishanelerdeki çetecilik olaylarını bitirmek üzere özel birimler oluşturdu. Hapishane müdürü de her gün mahkûmları toplayıp "ırksal hassasiyetler" üzerine konuşmalar yapıp konuyla ilgili videoları zorla izletmeye başladı. O günden sonra mahkûmlar birilerini eşek sudan gelinceye kadar dövmeden önce, "Hayır, bunun ırkıyla ilgisi yok, sadece kişisel bir mesele," demeyi ihmal etmiyorlardı.

Şimdi nasıl olduysa gizemli Bay Bosu hakkında dedikodular ve fısıltılar yayılmaya başlamıştı. Onun arkadaşları ve bağlantıları vardı. Bay Bosu'nun kim olduğunu kimse bilmiyordu fakat herkes onun demir parmaklıklar ardında bir idol olduğunu konusunda hemfikirdi.

Bay Bosu tatmin olmuştu. Köpek kulübesi kadar hücresinde geçirdiği onca zamandan sonra özel bir şey yapmış, herkesin gözünde korkunç bir yaratığa dönüşmüştü.

Adam şimdi şimdi, kodesin bahçesinde koşup egzersiz yaparken, mekiklerin şınavların otur kalkların sonunda dışarıda daha huzurlu bir hayatın olduğunun farkına varmıştı. Tahliye edilecekti. Dünyaya geri dönecekti. Hem de eskisinden daha sert, zeki ve güçlü biri olarak.

Her şey ne kadar harika olacaktı.

Bir zamanlar ufak bir çocuktu. Bütün kurallara uyar, fakat zaman zaman hatalar yapardı. Şimdiyse bir adam olmuştu. Deneyim kazanmıştı. Sabrın ne kadar değerli bir olgu olduğunu da artık çok iyi biliyordu. Ayrıca hem içerideki hem de dışarıdaki yasal sistemi a'dan z'ye öğrenmişti.

Cezasını çekmişti. Ve bir daha hapse geri dönmek gibi bir niyeti de yoktu.

Vay be! Adam kendine bir kariyer planı oluşturmak için bir vizyon bile oluşturmuştu. Bunu, işlerini yapacağı Patron X onu aramadan önce de düşünmüştü. Gerçi patron olmadan bu kadar erken tahliye olamazdı ama olsun.

Bay Bosu kendine çuvallar dolusu bir hazine ya-

pacaktı. Ve bunu da hayatta yapabildiği en iyi şekilde: insanların hayatlarını mahvederek yapacaktı.

Adam gülümsedi. Elindeki plastik kahve bardağını bir çırpıda buruşturup masadan kalktı. Etraftakiler şimdi dönmüş, adama bakmaya başlamışlardı. Sonra olabildiğince seri bir şekilde tekrar kafalarını geri çevirdiler.

Bay Bosu yirmi beş yıl önce tek bir hata yapmıştı. O kızı hayatta bırakmıştı.

Şimdiyse bu hatayı tekrarlamaya niyeti yoktu.

Bölüm 12

Catherine arabasıyla babasının evine doğru yola koyuldu. Kış çirkin suratını göstermeye başladığında bir başka gün, ışıklarını yitiriyor ve erken doğmuş bir bebek gibi ölümle tanışıyordu. Yorgundu. Kemiklerine kadar işleyen bitkinlik, ellerinin direksiyona yapışmasına ve koltuğunda da biçimsiz bir şekilde oturmasına neden oluyordu. Jimmy araba kullanırken onu hep rahatsız ederdi. Çünkü araba kullanırken çok yorulur, bu yüzden de varacakları yere gelene kadar bir ağaca girmemeleri için onu hep konuştururdu.

Şimdi eski kocasını düşünürken içinde derin bir yerlerde keskin bir acının battığını hissetti. Birbirlerine güzel birer kelime etmeyeli ne kadar zaman olmuştu? Birbirlerine aşık olduklarını en son ne zaman söylemişlerdi? Aslında bunu fark etmediğini düşündü. Kocasının hayatında hep kalıcı bir yeri vardı ve bir insan kaybettiği bir uzvunu ne kadar özlerse o da onu o kadar özlüyordu. Bir zamanlar bir bütünken, şimdi, kuşkuyla içinde bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordu.

Babasının evinin civarına vardı. Onun mekânı. Aile bu evi, kızları beş yaşındayken almışlardı. Koca bir çiftliği andıran bir dönümlük arazilerinin etrafında diğer mütevazı komşularının arsaları bulunuyordu. Yıllar çok fazla bir şey değiştirmemişti. Babası evinin etrafındaki beyaz kaplamayı ve büyük kırmızı panjurları eskisi gibi korumuştu.

Salı günü, boş ve ölü bir gündü. Cumartesileri ise herkes kendi bahçesinde çalışır, diktikleri bitkilere bakıp çimlerini düzeltirlerdi. Ve her çarşamba akşamı, babası, McGlashens ve Bodells'lerle bira içip kâğıt oynamak için toplanırdı. Bu sayede çocuklarına ve torunlarına anlatacak hikâyeleri olabilecekti. Eskiden oynadığı arkadaşları, marketlerde, bankalarda, bakkal ve manavlarda çalışıyor; bazıları da çoluk çocuğa karışmış, arabalarıyla pikniğe gidiyor ve sevimli köpekleriyle oynuyorlardı. Onunla beraber yetişen çocukların hepsi şimdi düzenli ve huzurlu bir hayata sahipti.

Bazen, yaşadığı felaketten sonra, neden bu olanlar onların başına gelmedi diye merak ederdi. Neden onlar mavi arabayla karşılaşmadılar? Neden onları biri durdurup köpeğini aradığı için yardım istemedi?

Şimdi döneceği sokaktan nefret ediyordu.

Mercedes'ini yolun kenarına park etti. Durduğu yerden babasının, evin önüne yerleştirdiği ışıkları ve dört basamaklı verandayı görebiliyordu. Derin bir nefes aldı, geliş nedenini hatırlattı kendine ve sonunda arabadan indi.

Arabadan çıkar çıkmaz, soğuk hava yüzüne fena çarpmıştı. Kontrolsüzce titredi. Kafasını kaldırıp ka-

ranlığın çıkışı olmayan bir tünele çevirdiği sokağa baktı. Arkasını dönüp baktığında da manzara aynıydı.

Ve birden, bu sokaktan ne kadar nefret ettiğini anımsadı. Evden, bahçeden ve 1970'lerden kalma komşularından. Ailesinin burada bir ev almasını adil olmayan bir kader diye niteledi içinden. Onların burada kalmasını da bilinçli bir zalimlik olarak adlandırdı.

Babası, "Bunun komşularla alakası yok," diye annesine olaydan sonra çok kez tekrar etmişti. "Tek bir adam yüzünden buradan taşınırsak Catherine sence ne düşünür?"

Sizin beni önemsediğinizi düşünürdüm.

Düzgün nefes alıp veremiyordu, kendini kaybedecekmiş gibi hissetti. Yumruklarını sıkıp buna karşı koymaya çalıştı. "Mutlu bir yer düşün," dedi kendi kendine. Sonra "Allah kahretsin," diyerek kapıya doğru yöneldi.

Babası onu bekliyordu. Kız merdivenlerden çıktıktan sonra babası tahta kapıyı açtı ve kenarda bekleyerek onun içeriyi girmesini sağladı.

İçeriye girdiklerinde, babası montunu aldı ve eskiden olduğu gibi, "Yolculuk nasıldı?" diye sordu.

"Fena değildi."

"Ya trafik?"

"İdare eder."

"Bir Cumartesi gecesi şehre geri dönmen doğru olur mu bilmem..." diye mırıldandı adam.

"Sorun değil, çaresine bakarım baba."

Babası tekrar trafik hakkında homurdandı—kı-

zının yaşadığı yeri, kızının onun yaşadığı yeri sevmediği kadar sevmiyordu aslında. Daha sonra ufak oturma odasını işaret etti. Halı eskisi gibi altın renkliydi, koltuklar da eski kahverengi çiçekli desenli koltukları hâlâ. Catherine zamanında babası için mobilyaları yenilemeyi önermişti, fakat o kabul etmemişti. Kanepe rahattı, halıysa dayanaklı. O zaten göze hoş gelen yeni şeylere ihtiyaç duymuyordu.

Catherine oturduğu ufak sevimli koltuğun ucuna doğru yanaşıp ve ellerini dizleri üstünde birleştirdi. Bu koltuğa oturduğunda kendini hep bir zaman tünelinde gibi hissettiği için neye bakıp neye odaklanacağını bilemiyordu. Bugün halının üstündeki bir noktayı seçti ve ona odaklandı.

Sessizce, "Seninle bir konu hakkında konuşmak istiyorum," dedi.

"Susadın mı? Bir şeyler içmek ister misin?"

"Hayır."

"Dolapta soda var. Tabii bira da var istersen."

"Susamadım baba."

"Bir bardak suya ne dersin? O kadar yol geldin, ağzın kurumuştur mutlaka. Dur sana biraz su getireyim."

Tartışmak istemiyordu. Babası mutfağa gitti ve elinde papatya desenli, içi su dolu iki bardakla geri döndü. Adam kendi televizyon koltuğuna oturdu, kızsa kanepede kalmayı tercih etti. Ve sudan birkaç yudum içti.

Sonra, "Olanları biliyorsun," dedi.

Babası ona bakamıyordu. Bakışları odanın etrafında pinpon topu gibi dolanıyor sonunda da karısı-

nın resmi olan bir çerçevede kalıyordu. Catherine babasının yüzündeki üzgün ve yaşlı ifadeyi fark etmişti.

"Evet," dedi adam sonunda.

"Böyle sona erdiği için üzgünüm, gerçekten... Jimmy öldüğü için üzgünüm."

"Seni dövüyordu," dedi babası. Catherine babasının bildiğini ilk defa öğreniyordu.

"Bazen."

"O iyi bir adam değildi."

"Hayır."

"Hep parası yüzünden, öyle değil mi?" derken kız babasının sesindeki ani sinirlenmeyi fark etti.

Kız bir an durakladı, elleri daha çok titremeye başladı. Bardaktan bir yudum su daha almak için elini uzattı fakat bardağı kavrayamadı. Odadan bir anda kaçıp gitmeyi çok istediğini düşündü.

"Nathan'a iyi davranıyordu."

"O bir sıçana bile bakamaz, bırak size iyi davransın."

"Baba..."

"Onu çok önce terk etmeliydin."

"Bu bildiğinden daha karmaşık..."

"Adam seni dövüyordu. Ondan ayrılmalıydın, ondan ayrılıp buraya gelmeliydin."

Catherine ağzını açmasına rağmen ne söyleyeceğini bilemiyordu. Böyle bir teklifi babası daha önce yapmamıştı. Hatta evliliği hakkında en ufak bir yorum bile yapmamıştı. Onun düğününe katılmış ve Jimmy'nin elini sıkıp, ona iyi bir koca olması için iyi şanslar dilemişti. Ondan sonra da eski arkadaşlarıyla

kâğıt oynayıp monoton hayatına geri dönmüştü. Her şükran günü ve yılbaşında ortaya çıkar, dünürlerine yemeğe gidip biraz hindi yer, Nathan'a bir hediye verir, herkese iyi dilekler sunduktan sonra çok sevdiği ortamına geri dönerek, ortadan kaybolurdu. Bazen annesi hayatta olmuş olsa, her şeyin daha farklı olabileceğini düşünürdü Catherine. Kimse bilemezdi ki.

"Artık bunun önemi kalmadı," dedi kız.

"Bence de öyle," dedikten sonra, babası bir yudum su daha içti.

"Tabii bir mesele daha var. Gagnon ailesi, Jimmy'nin akrabaları, beni torunlarına kötü muamele etmekle suçluyorlar. Ona kötü davrandığımı, onu ihmal ettiğimi düşünüyorlar."

Babası, "Şu hastalıklar mı?" diye sordu.

"Nathan'ın yeme düzeniyle oynadığımı iddia ediyorlar, ya da öyle bir şey işte. Oğlumu kasten hasta etmeye çalıştığımı düşünüyorlar."

Babası gözlerine bakarak, "Yapıyor musun?"

"Baba!"

"Neredeyse devamlı hastanede."

"O hasta baba."

"Fakat doktorlar hiçbir şey bulamadılar."

"Şu anda pankreasında bir problem var, Doktor Rocco'yu ara, o lanet olası yerden herhangi birini ara." Catherine ayağa kalktı. "O benim oğlum. Onun iyileşmesi için her şeyi denedim, türlü badireler atlattım. Nasıl olur da... Bunu nasıl söylersin! Allah kahretsin, bu ne cüret!"

Şimdi çığlık çığlığa bağırmaya başlamıştı. Jim-

my'nin onunla boşanmak için avukatla yaptığı görüşmeyi paralel hattan dinledikten sonra sanki beyninin bir köşesinde günlerdir bunu yapmak için bekliyormuş gibi bir düşünce olduğunu sanıyordu.

"Bir kuruş para bile alamayacağından emin misiniz?" diye sormuştu avukata. *"Ailem bu konuda çok kararlı, onun bir kuruşa bile dokunmasını istemiyorlar."*

Avukat *"Nathan yoksa para da yok,"* diye rahatlatmaya çalıştı Jimmy'yi. *"Her şey kontrolüm altında, bir saat içinde size dosyaları ileteceğim."*

Babasına, "Ben oğlumu seviyorum." diye bağırdı. "Neden kimse Nathan'ı sevdiğime inanmıyor?"

Sonra bütün direnci kırıldı. Bacakları artık tutmuyordu. Kahverengi kanepenin üzerine çöktü, omuzlarını yukarı çekti ve garip hıçkırığa benzeyen sesler çıkararak kendinden geçti. Sanki bir an Jimmy, Nathan... Herkes onu terk etmiş; ailesiz, parasız tamamen yapayalnız farelerle birlikte yaşadığı o daireye geri dönmüştü. Sokağın başında mavi bir araba görünecek, yerde kocaman bir çukur açılacak ve onu oradan kurtaracak bir şey olmayacaktı.

Babası hâlâ karşısında oturuyor ve gözlerini annesinin resmine dikmiş, hiçbir şey söylemeden dinliyordu. Nihayet babasının bu duruşu kızına biraz güç vermiş, kendine gelmesini sağlamıştı. Elleriyle gözlerinin altını sildi.

Sessizce, "Bana destek olacak mısın baba?" diye sordu.

"Para mı istiyorsun?"

"Hayır, baba," derken sesi tekrar normale dön-

müştü. Kendisini, karşısında bir çocuk varmış gibi sakin konuşmak için ikna etti. "Bir duruşma olacak, beni gözaltına almak için yapılacak bir duruşma. Bu akşamüstü avukatla görüştüm. Gagnon ailesi görgü tanıkları getirip, torunlarına kötü davrandığımı ispatlamaya çalışacaklar. Benim de kendi tanıklarıma ihtiyacım var. Nathan'a bir tehdit olmadığımı kanıtlamalıyım en azından."

"Nathan şimdi nerede?"

"Şu anda hastanede, pankreası azdı."

"Orada olman gerekmez mi?"

"Elbette orada olmam gerekir!" Derin bir nefes daha almaya çalıştı. "Fakat şimdi buradayım baba. Seninle oğlumun geleceği hakkında konuşuyorum. Kim ne düşünürse düşünsün oğlumu kaybetmek gibi bir niyetim yok."

"Gagnon'lar kötü bir aile değil," dedi babası.

"Hayır. Onlar da kendilerince Nathan'ı çok seviyorlar."

"Evet. Çünkü torunları, sahip oldukları son şey."

"Oğlum da benim sahip olduğum son şey."

"Bence torunlarına iyi bakacaklardır."

Catherine gözlerini kırptı, hafiften çıldırmaya başlar gibi oldu. "Ben de ona sahip çıkabilirim!"

Babası şimdi gözlerinin içine bakıyor, kızı da babasının gözlerindeki şiddetli ıstırabı fark ediyordu. "Sen eskiden çok mutlu bir çocuktun."

"Baba?"

"Eski resimleri, kamera çekimlerini çıkarttım. Çatı arasını temizliyordum, biraz işler vardı onlarla uğraştım. Galiba romatizmalarım gitgide artıyor, bi-

birsin işte merdivenleri çıkmakta bile güçlük çekiyorum. Neyse, dün tavan arasından çıkan eski şeylere bir göz attım. Filmleri de izledim."

Kız bir şey söyleyemedi, babasının gözünden yaşlar damlamaya başladı.

"Sen çok güzel bir kızdın," dedi babası. "Saçların hep arkanda atkuyruğu gibi durur, kızıl kızıl parlardı. Annen her sabah onları tarar, sen de her gün farklı bir toka takardın. Kırmızı en sevdiğin renkti, ondan sonra pembe gelirdi.

"Arka bahçedeydin. Doğum günündü galiba. Ama pasta yoktu ortalıkta. Diğer çocuklar gitmişti ve biz de çocuk havuzunu doldurmuştuk. Suyun içinde çok eğleniyordun, her yere su sıçratıyordun, sana hortumu tuttuğum zaman da çılgınlar gibi bağırıyordun.

"Gülüyordun," diye tekrarladı yaşlı adam. "Catherine, seni yirmi yıldır gülerken göremedim."

Kızın göğsü sıkıştı. Bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündü, sonra kafasını sallayıp sözleri inkâr edermiş gibi dinlemeye devam etti.

"Annen seni çok severdi." Adam birden ayağa kalkıp kızına arkasını döndü. "Onun öldüğü için seviniyorum. Olanlara şahit olmadığı için çok mutluyum."

"Baba..."

"Sen haksızsın Catherine. Bize geri döndün, o cehennemden kurtulup bize döndüğün için tanrıya ne kadar dua ettiğimize yine tanrı şahittir. Ama haksızsın. Sonuç olarak küçük kızımız o gün öldü ve şimdi karşımda duranın kim olduğunu bilemiyorum. Artık gülmüyorsun bile. Bazen artık bir şey hisset-

tığından bile şüphe duyuyorum."

Kız tekrar kafasını inkâr edercesine salladı, fakat babası ısrarla söylediklerini sanki uzun bir yolculuktan sonra son durağa gelmiş biri gibi doğruluyordu. Tekrar kızına döndü ve gözlerinin içine baktı.

"Nathan'ı onlara bırakmalısın."

"O benim oğlum."

"Onların çok parası var, ona iyi bakacaklar. Belki de ona hastalığını iyileştirecek bir doktor bile bulabilirler."

"Ona iyi bir doktor bulmak için ben de uğraşıp didiniyorum!"

Babası onu hiç duymuyormuş gibi konuşmasına devam etti. "Onlar torunlarına bir psikolog ayarlayabilirler. Sanırım yıllar önce bizim yapmamız gereken de buydu."

Catherine ayağa kalktı. "Sen benim babamsın. Senin desteğini istiyorum. Verecek misin?"

"Sanırım bu doğru olmaz."

"Verecek misin?"

Kızının elini tutmak ister gibi uzattı ellerini. Kız ise hışımla geri itti. Babası ona üzüntüyle gülümserken tekrarladı, "Sen mutlu bir çocuktun," dedi sessizce. "Belki de çok geç değildir. Belki doğru yardımı alırsan sen de eskisi gibi mutlu olabilirsin. Annen hep bunu istedi, biliyorsun. Hatta kansere yakalandığında bile. Yaşamak için hiç dua etmezdi. Hep kızım tekrar, bir kere daha gülsün diye dua etti. Fakat sen hiç gülmedin Catherine. Annen ölümle pençeleşiyordu ve sen ona ufacık bir dudak hareketini bile çok gördün."

"Bana kızgınsın demek? Her şey bu yüzden mi? Annem ölürken ona gülümsemediğim için mi benden nefret ediyorsun? Sen... Sen..."

Artık konuşamıyordu, kelimelerin ötesine geçmişti, şokun ve öfkenin etkisiyle aptallaşmıştı. Bir asıklık bulsa ayağından tutup saplayabilirdi o anda. Sonra da şamdanın etrafına dolayıp, babasının kafasına vurmak için kullanacaktı.

Kendisini, "Bana ayırdığın zaman için teşekkür ederim." derken duydu. Ellerini vücudunun yanlarına koydu, derin bir nefes alıp verdi. Tekrar sakinleşmişti. Soğuktu, evet. Kupkuruydu içi. Fakat onun için de babası için de böylesi daha iyiydi.

Catherine montunu aldı ve dikkatle kapıya yöneldi.

Babası da kapının eşiğinde durup, kızını merdivenlerden inip, arabasına giderken seyretti, sonra da arkasından el salladı. Bu ister istemez yapılmış, olağan hareket, kızının çığlık atmamak için dişleriyle alt dudağını ısırmasına neden olmuştu.

Her zaman yaptığı ayarda, arabasını vitesi geriye takarak yola çıkardı. Frene bastı, vitesi ileriye attı ve gaza yüklendi. Sokağın çıkışına doğru giderken bir hayli hızlıydı. Dişleri de hâla kansız bıraktığı alt dudağını sıkmakla meşguldü.

Kadının desteğe ihtiyacı vardı. Avukatı durumu ona yeterince açık bir şekilde anlatmıştı; kimsenin yardımı olmazsa Gagnon'lar davayı kazanacaktı ve Nathan'ı ondan alacaklardı. Belki de bir daha oğlunu hiç göremeyecekti.

Bu durumda tamamen yalnız kalacak ve beş pa-

rasız ortada kalacaktı.

Aman tanrım, peki ya şimdi ne yapacaktı?

Kafası allak bullak olmuş, tüm dikkati dağılmıştı. Çaresizce cevaplar arıyordu. Doğru ya, bu yüzden görememişti. Üçüncü ya da dördüncü yolağzına gelene kadar da fark edememişti. Nihayet kafasını kaldırıp dikiz aynasına baktı.

Birisi mesajı onun rujunu kullanarak yazmıştı. Ruju arabanın içindeki konsolun üstünde bıraktığını hatırladı. Koyu vişne kırmızısı, sevgililer gününde satılan güllerinki gibi ya da taze akıtılmış kan gibi kırmızıydı.

Verilen mesaj basitti. Şöyle yazıyordu: *Böö!*

Bölüm 13

Bobby eve döndü. Telesekreterinde yaklaşık otuz tane mesaj vardı ve bunların yirmidokuzu kan emici gazetecilerin—size özel bir röportaj teklifim var—mesajlarıyla doluydu. Sonuncu mesajsa Teğmeni tarafından yollanmış, onu akşam yemeğine kendi evine davet ediyordu.

Bruni, "Hadi bize gel," diyordu telefonda. "Rachel koca bir ineğin yarısından rosto yaptı ve etrafına da beş kilo haşlanmış patates doldurdu. Domuz gibi yemek yiyeceğiz, hayvanlar gibi böğürüp soluğu tuvalette atış yaparken buluruz. Eğlenceli olacak."

Bruni iyi bir adamdı. Takımıyla devamlı ilgilenir, onları hep bir arada tutmaya özen gösterirdi. Akşam yemeği davetini çok içtenlikle yapmıştı ve Bobby'nin de bu yüzden onlara katılması gerekirdi. Bu onun için de iyi olacaktı. Evden uzaklaşacak, böylece daha fazla başını belaya sokmaktan kurtulacaktı.

Yanıp sönen aletten uzaklaşıp ufak mutfağına gitti. Buzdolabını açtıktan sonra içindeki boş manzarayı bir süre izledi.

Susan'ı aramak istedi. Ne diyecekti ki ona? *Ben salağın tekiyim, aptalım, daha da kötüsü bir kati-*

lim. Bunların hiç birisi işe yarayacak gibi gözükmüyordu, hiç biri bir şeyi değiştirmeyecekti.

Pizza, diye düşündü. Mahalledeki pizzacıya gidip kendine birkaç parça bir şeyler ısmarlayabilirdi. Fakat pizza düşüncesi onun aklına birayı getiriyordu. Ve birden aklına gelen bira kalp atışlarını hızlandırıp ağzından salyalar gelmesine neden oldu.

Evet, işte aradığı buydu. İyi kalpli Teğmenin de, normalden fazla mükemmel olan Susan'ın da canı cehenneme. Hatta göğsünü tırmalayıp kendisini kucakta oturan bir kedi gibi hissetmesine neden olan tehlikeli Catherine Gagnon'u da boş ver diye bir haykırış yükseldi içinden. Hepsinin canı cehenneme, onun kimseye ihtiyacı yoktu.

Sadece bir biraya ihtiyacı vardı.

Sonra beyninin en ücra köşelerinden bir yerden gelen bir ses, en kısa zamanda bu hislerine karşı koymazsa biraz sonra soluğu bir barda alacağını söylemeye başladı. Gittiği zaman da içecekti.

Bobby telefonu eline alıp bir çağrı yaptı; daha sonra pişmanlık duymaması için de çok geç olmadan kapıyı çarpıp evden dışarı çıktı.

Doktor Lane onu hemen ofisinin girişinde karşıladı. Bobby ilk gördüğünde, kadının üzerinde tayyör vardı. Kahverengi pantolon, kareli ceket ve fildişi renginde bir bluz. Pahalı kıyafetler diye düşündü, fakat bunların onun için önemi yoktu. Kadın çok erkeksi gözüküyordu. Şirket başkanı gibi, büyük bir toplantıya katılacakmış gibi hareket ediyordu, fakat kadının kıyafetleriyle gülüşü birbirine hiç uymu-

yordu.

Bu cumartesi gecesi çıkmazda kalmış bir polis memuruyla ilgilenmesi gerekecekti, fakat iş kıyafetlerini giymemişti. Hava soğuk olduğundan, koyu kahverengi yünlü bir pantolon ve el örgüsü İrlanda işi bir kazak giymişti bu sefer. Kazak boynunun kıvrımlarını kapatırken uzun, kestane kızılı saçlarını ortaya çıkartmıştı. Kadın bir ofiste olmak yerine, elinde iyi bir kitapla ya da karşısında yakışıklı bir erkekle bir şöminenin önünde vakit geçiriyor olmayı tercih ederdi herhalde.

Kadının bu görüntüsü Bobby'ye rahatsızlık veriyordu, bu yüzden onunla göz teması yapmaktan kaçındı. Atkısını çözdü ve paltosunu askılığa yerleştirdi.

Doktor, "Size içecek bir şeyler getirmemi ister misiniz?" diye sordu, ofisinin kapısından girerken. "Su, kahve; soda, sıcak çikolata?"

Bobby kolayı tercih etti, doktorun bardak teklifini de geri çevirdi. Kadın masasının arkasına dolaşıp koltuğuna oturdu. Bobby de geçen cuma akşamı kullandığı sandalyesini aldı ve yine ucuna doğru otururak dengesini sağladı.

Nihayet, "Kola için teşekkürler," diyebildi.

"Rica ederim, bir şey değil."

"Eğer planlarınıza engel olduysam özür dilerim."

"Hayır, mühim değil."

Bobby, "Herhangi bir planınız var mıydı?" diye sordu ister istemez.

"Yakındaki fidanlığa gidip, bir ficus ağacı almayı düşünüyordum."

Bobby, "Anladım," dedi.

Kadın da, "Evet," diye ona katıldı.

"Peki gün içerisinde ne yaptınız?" diye sordu Bobby salak gibi. "Bir işiniz var mıydı?"

Kadın ona büyük bir keyifle karşılık veriyordu. Son görüşmelerindeki şikayetlerinden sonra, adam şimdi bocalamamak için kısa ve net cümleler kuruyordu, ikisi de bunun farkındaydı. Adam ilk önce kadının ona blöf yaptığını anladığını ve bu işi daha fazla kovalamamasını söyleyeceğini sanmıştı fakat kadın sorusuna cevap verdi. "Vallahi bugün ilginç bir şey yapmadım. Koşmayı düşündüm ama hava çok soğuktu, yemek pişireyim dedim, ona da üşendim. Sonra bir kitap okuyayım bari dedim ama uykudan gözlerimi açamıyordum. Yani bütün günümü nasıl yaşamam gerektiğini sorgulayarak geçirdim, sonra da unuttum gitti tabii. Her şeye rağmen bence mükemmel bir gündü. Ya siz?"

"Bana verdiğiniz tavsiyeleri görmezden gelmekle geçirdim."

"Anladım, evet, ilk kez olmuyor."

Bobby artık konuya girmeye karar verdi. "Dün gece bir bara gittim."

Kadın bu sonucu beklermiş gibi bir tavırla onu dinlemeye devam etti.

"Bir baktım ki deliler gibi içiyorum."

"Çok mu?"

"Yeteri kadar." Derin bir nefes daha aldı. "Normalde benim içmemem gerekiyor."

"Sen alkolik misin Bobby?"

"Bilmiyorum," derken bu soruyu kendi içindede

de sorgulaması gerektiğini düşündü Bobby. Kendi verdiği cevap bile onu tatmin etmemiş olacak, "Alkol almadığım zaman hayat daha güzel," dedi.

"Anladığım kadarıyla bu konuda bazı tecrübelerin olmuş."

"Öyle de denebilir," derken elindeki kola şişesiyle oynuyordu. Uzaktan ofisteki halı karmaşık bir yeşil renkte gibi gözüküyordu. Biraz daha dikkat ettiğinde halının sadece bir renkten oluşmadığını fark etti. Birçok ilmek bir araya gelip saf bir yeşilden ziyade daha zengin ve göz alıcı bir yeşil meydana getirmişti.

"Babam eskiden çok içerdi. Hem de çok, her gece. İşten eve geldiğinde yaptığı ilk iş dolaba koşup kendine soğuk bir bira almaktı. Bize de, stresini aldığını, onun için içtiğini söylerdi. Birkaç biradan ne çıkardı ki? Erkek kardeşimle ben daha küçücüktük. O ne derse inanırdık. Tabii aradan biraz zaman geçtikten sonra bunun birkaç birayla sınırlı olmadığını anladık.

"Akademiye katıldıktan sonra, vardiya sonrası bar sefalarına başladım. Arkadaşlarla takılır, biraz güler, birkaç bira içerdik. Bilirsin işte stres atmak amacıyla. Bir yerden sonra ben de birkaç birayla kalmaz olmuştum. Ne kadar içiyordum kim bilir. Ertesi günkü vardiyalara geç kalmayı alışkanlık haline getirmiştim. Sonra bir akşam arkadaşımın birinden ufak bir trafik kazası haberini aldım. Kötü haber, babam kırk mil hız yaparken GM kamyonetiyle bir ağaca toslamıştı. İyi haber ise, kazayı burnu bile kanamadan atlatmıştı. O kurtulmuştu, fakat araba hur-

daya dönmüştü."

Halıya bakan kafasını kaldırdı. "Babam alkolikti. Alkol metreye üflediğinde neredeyse normalin iki katı çıktı. Bu halde bir arabanın direksiyonuna geçmemiş olması gerekirdi; o arabadan çıktığı için çok şanslı, iyi ki de sadece bir ağaca çarpmış. O gece kendisi de ben de çok korkmuştuk. Aynı televizyondaki şu reklâm gibi: İşte bir yanda hayatınız, diğer yanda da alkolle dolu hayatınız.

"Sonra onunla bir anlaşma yaptım. O içmediği sürece ben de ağzıma alkol sürmeyecektim. Sonra bunun ona yaradığını gördüm. Sonra da bunu bana yardım etmek için kabul ettiğini hissettim."

"Peki, işe yaradı mı?"

"Bildiğim kadarıyla son on yıldır bu söze bağlı kaldık ikimiz de. Ta ki dün geceye kadar."

"Peki, dün gecenin farkı neydi Bobby?"

"Sizi temin ederim sadece arkadaşlarım bana zorla bira ısmarladıkları için içtim, zaten yıllar sonra ilk defa içecektim, işe de gitmiyordum, yani ufak tefek bir şeyler içebilirdim. Açıkçası, on yıl aradan sonra bir bira neyi değiştirir ki? Ama aslında birçok şeyi değiştirdiğini söyleyebilirim."

"Ama yalancı durumuna düşmüş olurdun."

Bobby, "Hep onun yüzünü görüyordum," diye fısıldadı. "Ne zaman gözlerimi kapatsam onu gördüm. Ben işimi yapmıştım, kahretsin." Kafasını öne eğerek, "Tanrım, bu kadar zor olacağını hiç bilemezdim."

Doktor ona hemen cevap vermedi. Söylenenler havada bir süreliğine asılı kaldı. Bobby kolasını ağzına götürüp bir yudum aldı ve yutkundu. Sonra ka-

fasını kaldırıp maun renkli pencerelerin arasından gün ışığına doğru baktı. Jimmy Gagnon'un suratı apaçık orada Bobby'ye bakıyordu. Beyaz erkek şüpheli, elindeki silahı karısına ve oğluna doğrultmuştu. Beyaz erkek şüpheli, Bobby'nin 165 gramlık mermisi kafasına isabet ettiği anda şaşkın. Ölü bir adam nasıl gözükür bilir misiniz? Ürkektir.

Peki, bu adamı öldüren kişiye diğerleri ne gözle bakarlar bilir misiniz? Hayranlıkla, korku ve acıma duygusu ile.

Elizabeth, "Biraz daha içmeyi düşünüyor musun?" diye sordu sessizce.

"Evet."

"Peki, bir alkolik grubuna katılmak sence yararlı olur mu?"

"Yabancılarla problemlerimi paylaşmayı sevmem."

"Peki, babanla bunları konuşmak yardımcı olur mu?"

"Babamla problemlerimi konuşmak da hoşuma gitmez."

"E, peki sana kim yardım edecek, Bobby?"

"Sanırım sadece siz."

Doktor düşünceli bir şekilde kafasını salladı. "Bilmen gereken bir şey var," dedi bir dakika sonra. "Daha ileri gitmeden... Bu konuya daha önceden katılan biri daha var. Yargıç Gagnon'la görüştüm."

"Ne?"

"O benim hastam değildi."

Bobby sandalyesinden fırladı. "Ne diyorsun sen!" Kadına çok vahşi bir bakış attı; buna inanamıyordu.

"Bu prensiplerinize aykırı değil mi? Bunu nasıl yaparsın? Bir gün problemleri olan bir adamla konuşuyorsun, ertesi günse onu dava eden adama danışmanlık mı yapıyorsun?"

Doktor Lane bir elini havaya kaldırdı. "Yargıç bir profesyonelin görüşünü almak için gelmiş. Onunla yarım saat görüştüm. Sonra ona daha fazla yardımcı olabilecek bir doktora yönlendirdim."

"Neden? Neden size geldi? Ne öğrenmek istiyordu?" Bobby doktorun masasına doğru eğildi, çenesi kilitlenmiş ve kasları gerilmişti. Çok öfkeliydi ve bunun yüzüne de yansıdığının farkındaydı.

Elizabeth ise gözlerini kaçırmadan konuşmaya devam etti. "Dün gece Yargıç Gagnon'la konuştum. Ve onun da izniyle, neler konuştuğumuzu sana da anlatacağım. Şu anda sana alıştıra alıştıra söylemeye çalışıyorum, fakat pek işe yarayacak gibi gözükmüyor."

"Çabuk söyle!"

"Önce oturmanı isteyeceğim."

"Söyle, dedim."

"Memur Dodge, lütfen oturun."

Doktorun bakışları aynı çizgiyi koruyordu. Birkaç dakika sonra, Bobby masasından uzaklaştı ve sandalyesine geri oturdu. Sonra masadaki kola kutusunu aldı ve ellerinde oynamaya başladı. Vücudunda bir gerginlik hissetti. Soluksuz kaldı. Panikledi. Kahretsin, böyle hissetmekten yorulmuştu. Dünyadan kopar gibiydi, bir daha kontrolü eline alamayacak gibi hissediyordu kendini.

"Yargıç Gagnon benim ismimi bir dostundan al-

mış. Buraya psikolojik bir fenomenle ilgili bilgi almak için gelmiş. Sanırım Munchausen Sendromunu duymuşsunuzdur."

"Kahretsin," dedi Bobby.

"Yargıç bana gelini Catherine hakkında biraz bir şeyler anlattı. Onu geçmişten tanıyan birinin, gelinini bu sendromla bağdaştırabilme ihtimali olup olmadığını öğrenmek istedi. Esasında benim ona, torunlarının hastalığı konusunda Catherine'in yalan söyleyebileceğini ya da onu bilerek hasta edip dikkatleri üzerine çekmek amacı olduğunu söylememi istedi."

"Peki, siz ne cevap verdiniz?"

"Ben bunun uzmanlık alanıma girmediğini söyledim. Bildiğim kadarıyla bu sendroma karşılık bir profil olmadığını, eğer torunlarının tehlikede olduklarını düşünüyorlarsa onu bir an önce profesyonel destek alıp, yasalara başvurarak Catherine'in elinden kurtarmaları gerektiğini söyledim."

"Bunu yapacak mı?"

"Bilmiyorum, ona önerdiğim ismi not etti ve zaman ayırdığım için bana teşekkür ederek ayrıldı."

"Bu ne zaman gerçekleşti?"

"Altı ay önce."

"*Altı ay mı?* Adam torununun güvenliği için uzman yardımı almaya gelmiş, fakat altı ay geçmesine rağmen hiçbir şey yapmamış mı?"

Doktor sessizce, "Bobby," dedi. "Ben o evin içinde neler yaşandığını bilmiyorum, konumuza dönersek, sen de o evde neler yaşandığını bilmiyordun."

"Hayır," dedi Bobby sert bir şekilde. "Ben oraya

bir hakim ve jüri gibi çıktım ve bir adamı vurdum. Kahretsin. Sadece işimi yaptım... Allah Kahretsin."

Elizabeth masaya doğru eğildi. "Dün gece çok parlak bir fikrini ortaya koydun Bobby. Taktiksel kuvvetler bilgi sahibi olma lüksünden yoksundur dedin. Bunu hatırlıyor musun Bobby?

"Evet."

"Daha da önemlisi buna hâlâ inanıyor musun?"

"Bir adam öldü. Bilgim olmaması iyi bir mazeret sayılır mı bilmem."

"Bu bir mazeret değil, Bobby. Bu hayatın bir gerçeği."

Kola kutusunu sıkarak, "Aynen öyle," dedi. "Ne boktan bir durum."

Bobby kola kutusunu çöpe fırlattı. Elizabeth ise masasındaki kâğıtları düzeltti. Sessizlik sürüyordu.

"Ailen hakkında konuşmak ister misin?" dedi Elizabeth nihayet.

"Hayır."

"Peki, adamı vurduğun gün hakkında konuşmak ister misin?"

"Katiyen hayır."

"Tamam, tamam. Hadi biraz işinden konuşalım o zaman. Neden polislik?"

Omuzlarını silkerek, "Üniforma çok hoşuma gidiyor."

"Peki, ailede başka kanun görevlileri de var mı? Arkadaşlar, akrabalar?"

"Pek sanmıyorum."

"Yani sen ilksin. Yeni bir aile geleneği başlatıyorsun demek."

"Bu benim işte. Vahşi bir çocuğum ben," derken hâlâ münakaşa eder gibi bir hali vardı Bobby'nin.

Elizabeth'in elleri de masasının üstünde bir ileri bir geri hareket edip duruyordu. "Seni rozete götüren şey neydi? Dünyadaki onca işin arasından, bu işi seçmenin sebebi nedir?"

"Bilmiyorum, küçükken ya astronot ya da polis olmak istediğimi söylerdim. Astronot olmak polisliğe nazaran daha zor bir meslek olduğu için bunu seçtim."

"Peki ya baban?"

"Babam mı? Babamın benimle pek bir sorunu olmadı."

"O hayatını nasıl kazanıyordu?"

"Gilette firmasında kamyon sürücülüğü yapıyordu."

"Peki annen?"

"Bilmiyorum."

"Babana annen hakkında hiç soru sorduğun olur mu?"

"Uzun zamandır hayır." Bobby kadına gözünü kırpmadan bakmaya başladı. "Şimdi de ailem hakkında sorular sormaya başladınız."

"Evet öyle. Pekala, astronotluk işi biraz zor olduğundan vazgeçtin. Peki, neden özel kuvvetler, yani taktiksel takım?"

"Oradaki heyecan yüzünden tabii ki."

"Keskin nişancı mı olmak istiyordun? Hep silahlara ilgi duydun mu?"

"Daha önce bir tüfeği elime bile almamıştım."

Bobby sonunda doktoru şaşırtmayı başarmıştı.

"STOP takımına katılmadan önce bir tüfeği eline bile almamış mıydın yani?"

"Evet, aynen öyle. Babam kendi çapında silah koleksiyonu yapmaya çalışırdı. Fakat onunkiler ufak tabancalardı, yani ciddi ciddi atış yaptığımı söyleyemem. O sadece güzel parçaları toplarken bununla sadece hobi olarak ilgilenirdi."

"Peki, sen nasıl bir keskin nişancı oldun?"

"Bu işte yetenekli sayılırım."

"Yetenekli mi?"

Bobby içini çekti. "Taktiksel takım seçmelerinde silahlar konusunda uzmanlık bildirmek için bazı testlere giriyorsunuz. Ben de tüfeği seçtim ve başarılı oldum. Orada burada biraz alıştırma yaptım ve uzmanlık derecesini aldım. Sonrada Teğmenim bana nişancı olmak ister misin diye sordu."

"Yani tüfeklere karşı doğuştan bir yeteneğin mi var?"

"Sanıyorum öyle." Bu konuşmalar Bobby'yi rahatsız etmişti. Sonrasında hemen düzeltme ihtiyacı duydu. "Bir keskin nişancı olmak sadece insanlara ateş etmekten ibaret değildir, resmi olarak bile ismi Keskin Nişancı-Gözcü diye geçiyor."

"Açıklar mısın?"

Bobby tekrar masaya doğru uzandı ve ellerini iki yana açarak konuşmasına devam etti. "Her ay atış poligonuna gider, atış yetilerimin hâlâ üst seviyede olup olmadığını kontrol ederim ve alıştırma yaparım. Fakat gerçek bir görevde, silahımı ateşleme ihtimalim neredeyse binde bir—kahretsin, belki de milyonda bir. Hep hazır olmak için eğitilirsin. Fakat

gel gelelim yaptığımız işin büyük bir bölümü görev aldığımız alanı keşfetmektir. Nişancılar gizli öncü birliklerdir. Dürbünlerimizi kimsenin giremediği ve göremediği yerleri keşfetmek için kullanırız. Olay yerinde kaç kişi olduğunu belirler, ne giydiklerini ne yaptıklarını rapor ederiz. Biz bütün takımın gözleri sayılırız."

"Bunun için eğitim alıyor musunuz?"

"Her zaman. KIMS oyunları ve buna benzer şeyler."

"KIMS oyunları mı?"

"Evet, KIMS. Kısaltmanın neye karşılık geldiğini tam hatırlayamıyorum. Sanırım Rudyard Kipling'in bir romanının adı olmalı. İşin özü gözcülüktür burada. Eğitim alanına çıkıyorsunuz, eğitmen alandaki on tane nesneyi belirlemenizi istiyor ve bunun için size altmış saniye veriyor. Dürbünü kapıp fırlıyorsunuz." Kola kutusunu işaret ederek, "Size bu teneke kutusunun özelliklerini sayabilirim, yeni gözüküyor, kırmızı ve beyaz, muhtemelen Coca Cola"—sonra kutunun kenarını göstererek— "muhtemelen içi boş. Ya da tahminen yirmi iki santim uzunluğunda, yeşil kaplamalı bir kablo görüyorum. Bir ucundan kesilmiş ve bakır telin kirli olduğunu seçebiliyorum. Bu tarz şeyler işte."

Doktor ona şaşırmış bir ifadeyle bakıyordu. "Yani profesyonelce nesneleri belirlemek üzerine eğitiliyorsunuz. Bu, hayatını nasıl etkiliyor peki? Delirir gibi olmuyor musun? Her gittiğin yerde ufak ve ince detaylara takılmak..."

Bobby tekrar yüzünü buruşturup omuzlarını silk-

ti. "Susan olsa, hiçbir şeye dikkat etmediğimi söylerdi herhalde. En son saçını yaptırdığında bunu fark etmem iki haftamı almıştı."

"Peki, Susan kim?"

"Kız arkadaşım." Kendi kendini ele vermişti. "Eski kız arkadaşım."

"Evet, cuma günü de ondan bahsetmiştin. Fakat her şeyin yolunda gittiğini düşünüyordum. Sen de öyle söylemiştin diye hatırlıyorum."

"Yalan söyledim."

"Yalan mı söyledin?"

"Evet."

"Ve bunun nedeni nedir?"

"Çünkü sizinle yeni tanışmıştım. Biraz da kendimi huzursuz hissediyordum. Çünkü... Sen söyle, ben bir erkeğim bazen yalan söylemem normaldir herhalde."

Sevimli Doktor Bobby'nin bu açıklamasından pek de memnun kalmış gibi gözükmüyordu. "Peki, Susan'la aranızda ne oldu?"

"Bilmiyorum."

"Sadece çekip gitti demek."

"Sayılmaz," diye içini çekti Bobby ve derin bir nefes aldı. "Çekip giden benim."

"Öylece çekip gittin mi? Bir dakika bunu açıklığa kavuşturalım, sen şimdi operasyondan kız arkadaşına hiç bahsetmedin, öyle mi?"

"Hayır bahsetmedim."

"Neden?"

"Bilemiyorum."

"Saçma." Sonunda söylemişti. Adam gözlerini

kırptı. "Sen zeki bir adamsın Bobby Dodge. Kendi sınırlarını aşmaya izin vermediğinden ne kadar zeki olduğunun farkında değilsin. Hiçbir şeyi nedensiz yere yapmazsın. Yani neden bunları Susan'la konuşmadın? Yoksa umursamadın mı hiç?"

"Bilmiyorum." Kendini ele vermeye devam ediyordu. Kadın haklıydı aslında. "Bunu duyduğunda korkudan titreyeceğini düşündüm. Onun dünyasında polisler her şeyin yolunda ve güvende olmasını sağlayan insanlar. Yani bir babanın beynini çocuğunun önünde uçuran insanlara benze-miyorlar."

"Bunu kaldıramayacağını düşündün."

"Bunu kaldıramayacağını biliyordum."

"Kendi kendinize ne güzel kararlar alıyorsunuz."

"Hey, siz sordunuz, ben de cevapladım."

Bobby oturduğu yerde doğruldu. "Siz ne biçim bir doktorsunuz?"

"Bobby, şimdi sana bir soru soracağım fakat bunu hemen yanıtlamanı istemiyorum. Bunu yanıtlamadan önce çok fazla düşünüp kesin bir cevap vermeni bekliyorum. Polislerin iyi insanlar olduğu dünya Susan'ın mı, yoksa Bobby'nin dünyası mı?"

Bobby'nin bakışları halıya yöneldi ve hiçbir şey söyleyemedi.

"Şimdiye kadar birkaç defa Jimmy Gagnon'u oğlunun gözleri önünde öldürdüğünü söyledin. Bu seni bir hayli rahatsız ediyor olmalı. Peki, bu sahnede seni etkileyen güçlü ve zengin babanın gözler önünde öldürülmesi mi, yoksa çaresiz zavallı çocuğun sevdiği birisini ölürken izlemesi mi?"

Bobby bakışlarını halıdan ayırmıyordu.

"Bobby?" diye dikkatini çekmeye çalıştı Elizabeth.

Bakışları nihayet eski yerine gelmişti, "Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istediğimi sanmıyorum," dedi.

Bobby paltosunu giymiş, atkısını bağlıyordu. "Sizce Yargıç Gagnon'un haklı olma ihtimali var mıdır?"

Hastası kendini sarıp sarmalarken Elizabeth de resepsiyon masasının köşesinde oturuyordu. "Bu konu hakkında en ufak bir fikrim bile yok."

"Bunu hayal etmek zor gibi. Bir anne sadece dikkat çekmek için neden çocuğuna zarar versin ki. Munchausen Sendromu çok yaygın bir kanı değil, fakat yılda tahminen bin iki yüz yeni vakanın kayıtlara geçtiğini öğrendim."

"Dikkat etmemiz gereken belirtiler nelerdir?"

"Sıra dışı hastalıklarla büyümüş bir çocuk. Bir hafta tümüyle sağlıklı olan, gelecek hafta ise aniden ve ciddi şekilde hastalanan bir çocuk. Ya da ani çocuk ölümüyle yüzleşmiş olan bir aile."

Bobby aceleyle, "Bugün Nathan Gagnon'un doktoruyla görüştüm," dedi. "Çocuğa tam anlamıyla bir teşhis ve tedavi bulamamış."

Elizabeth bir dakikalığına sessizliğini korudu. Sonra, "Peki bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Bobby ona uzun bir bakış attı. "Oraya gittim, iyi ya da kötü fikir, zaten artık çok bir şey de fark etmez."

"Ne yapıyorsun Bobby?"

"Atkımı bağlıyorum."

"Ne dediğimi çok iyi anladın."

"Gagnon'lar beni cinayetle suçluyorlar. Bunu sana söyleyen oldu mu? Birkaç ayak oyunuyla oğullarının ölümünü üstüme yıkamaya çalışıyorlar. Dürüst olmak gerekirse doktor, artık hayatımın 'iyi' kavramına uyduğunu hiç sanmıyorum."

"Cinayetle suçlanmak çok zor olmalı."

"Öyle mi dersiniz?"

Doktor adamın alaycı tavrına karşılık vermeyi reddetti. "Bobby, perşembe gecesi senin için büyük bir trajediydi. Gagnonlar için de öyle. Nathan için de. Bir adam öldürdükten sonra duyacağın herhangi bir haberin seni mutlu edeceğini mi düşünüyorsun?"

Bobby dosdoğru kadının gözlerinin içine baktı. Soluk gri bakışlarında daha önce rastlamadığı bir şey vardı Elizabeth'in. Bu kesinlikle nefesini kesmiş, iliklerine kadar dondurmuştu.

"Onun yakasını bırakmam Doktor," dedi Bobby sessizce. "Eğer oğluna zarar veriyorsa, kocasını öldürmem için türlü oyunlar çevirdiyse... Catherine Gagnon erkeklerle başa çıkabildiğini düşünüyor. Fakat benim gibisiyle daha hiç karşılaşmadı."

Bu sırada atkısını bağlamayı bitirmişti.

Elizabeth derin bir iç çekti ve kafasını salladı. Ona söylemek istediği şeyler vardı. Fakat bunların hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Dinlemeye hazır değildi. Belki de Bobby daha bunu tam anlamıyla kavrayamamıştı.

"Nathan Gagnon'dan sen sorumlu değilsin," de-

di doktor sessizce. Fakat Bobby çoktan kapıdan dışarı çıkmıştı.

Bölüm 14

Catherine doğrudan hastanenin yolunu tutmuştu. Nathan hâlâ uykudaydı. Kalp monitörü iyi bir seviyede seyrediyor, bu sırada da serumdan gelen morfin yavaşça damarlarına gidiyordu. Nöbetçi hemşirenin rapor edecek çok fazla bir verisi yoktu. Nathan damar yoluyla aldığı ilaçlar sayesinde ateşi düşük ve ağrıları kontrol altında uyuyordu. Belki de yarın taburcu olup evine dönebilirdi. Annesi bunun için bir doktorla konuşmalıydı.

Catherine uzun ve gölgeler altındaki salona doğru baktı. Makineler bipliyor, aspiratörler uğulduyor, perdelerin arkasındaki hastalarına refakat eden yakınları salonun köşelerinde yorgun argın bekleşiyorlardı. Hastanede olağan bir geceydi işte. Çok az hemşire, çok fazla yabancı ve karanlık köşeler gözüne çarpıyordu.

"Nathan çok hasta," dedi yeniden.

"Evet."

"Daha çok hemşirenin onunla ilgilenmesi gerektiğini düşünüyorum. Burada kiralayabileceğim bir hemşire ya da hizmetli var mı? İyi bir ücret ödeye-

ceğim."

Hemşire ona şöyle bir baktı. "Biliyorsunuz hanımefendi, bu hastanede sadece odalara bakan hemşireler var."

Catherine sessizce, "O benim çocuğum," dedi. "Onun için endişeleniyorum."

"Tatlım, buradaki çocukların her birinin bir sahibi var."

Hemşire ona yardım etmeyecek gibi gözüküyordu. Catherine bu sefer doktoru telefonla arayarak yardım istedi, fakat doktor Nathan'ın taburcu olmasını reddetti. Nathan sözde "durumu" nedeniyle hastanede kalmalıydı.

Bütün bunlar da ne demek oluyor böyle diye düşündü Catherine sinirli bir şekilde. O meşhur kimsenin teşhis koyamadığı sendrom muydu? Tony Rocco'yu aramayı düşündü. Ona yalvarabilirdi, ondan bunu rica edebilirdi. Belki de Tony gelip Nathan'ın taburcu olması için gereken belgeleri imzalardı.

Ya sonra ne olacaktı? Nathan'ı eve götürecek, çocuk da mucizevî bir şekilde iyileşecek ve güvende mi olacaktı?

Böö diyordu arabasındaki mesajda, Böö...

Hem de kendi arabasının içindeki rujla babasının parkında duran arabanın arka camına yazılmıştı.

Hızlı adımlarla hastaneyi terk etti.

Evine geldiğinde odaların arasında manyaklar gibi gidip gidip geliyordu. Binanın dışında bekleyen muhabirler gitmişti. Polisler de. Akbabalara ihtiyacı olduğunda neredeydiler? Muhtemelen akşam biri daha vurulmuştur diye düşündü. Belki de bir se-

natör genç bir piliçle yakalanmıştır. Meşhur insanların bu tarz skandallarını kovalamak bile daha uzun sürüyordu.

Kapıları, pencereleri kontrol etti. Evdeki bütün ışıkları yaktı. Ana yatak odasında hâlâ engeller vardı. Polis odayı halen cinayet mahalli olarak gördüğü için etraftaki sarı bantlar duruyordu. Evdeki hiçbir şeye dokunma izni yoktu. Kırılan pencereyi sadece plastik bir çuvalla örtmüşlerdi. Bu dışarıdan gelecek bir hırsızı nasıl engelleyecekti? Hem çuvalın etrafından içeriye soğuk geliyordu. Onlar için 'dokunma' demek kolaydı tabii.

Ufak komodinin yerini değiştirdi. Kırık sürgülü camın önüne koydu. Komodin bir kadının taşıyabileceği kadar hafifti, doğal olarak bir erkek için de öyleydi. Komodini girişi kapatacak şekilde koyacaktı, dışarıdaki spot lambaları da üst verandaya doğru çevirip girişi aydınlattı mı tamamdı.

Aşağıya, Prudence'e bakmak için indi.

"Yardımına ihtiyacım var," dedi canlı bir şekilde dadıya. "Evde ufak tefek değişiklikler yapacağız."

Prudence hiç bir şey söylemedi. Yılların tecrübesi diye düşündü Catherine. Yılların verdiği, pahalı İngiliz eğitimi kadına bu soğukkanlılığı bahşetmişti.

Birlikte üst kata çıktılar. Prudence çamdan yapılı ağır komodini, sürgülü cam kapının önüne itmek için ona yardım etti. Orada hâlâ cam parçaları vardı, ayrıca kan da hâlâ olduğu yerde duruyordu. Prudence bunların hepsini gördü fakat tek kelime etmedi.

Catherine aşağıdaki çamaşırhaneye inip alet çantasını bulana kadar ortalığı birbirine kattı. Daha son-

ra yukarı gelip kapının çerçevelerine çiviler çakmaya başladığında, Prudence nihayet konuştu.

"Hanımefendi?"

Catherine birden, "Dışarıda birisini gördüm," dedi. "İçeriyi gözetliyordu, muhtemelen kısa yoldan birkaç dolar kovalayan bir muhabir olmalı. Sence Back Bay cinayet mahallinin tam bir fotoğrafı gazetelerde ne kadar eder? Kimsenin bu trajediden kendine pay çıkarmasını istemiyorum."

Prudence bu açıklamayı yeterli görmüş gibiydi.

Bir dakika sonra Catherine ekledi: "Sana teşekkür etmek istiyorum, bilirsin işte. Çok kötü bir zaman geçirdik. Allah bilir sen neler düşünüyorsun. Fakat sen hep Nathan'ın yanında oldun. Bunu takdir ediyorum. Sana ihtiyacı var biliyorsun. Bütün bu olanlar sırasında, onun yanında olmana ihtiyacı var."

"Nathan daha iyi mi?"

"Yarın evde olması lazım." Kafasında başka bir düşünce vardı Catherine'in. "Eğer kendini iyi hissederse, hep beraber bir tatile gidebiliriz. Sıcak bir yere, kumlu plajları ve küçük şemsiyeli kokteylleri olan bir yere. Bu olanlardan... Bu olanlardan biraz uzaklaşabiliriz."

Son çiviyi de çakmayı tamamladıktan sonra, kapıyı sıkıca iterek sağlam olup olmadığını denedi. Çiviler tutmuştu.

Bu işimizi görür, diye umuyordu.

"Prudence, eğer kapıya tanımadığımız biri gelirse açma. Eğer başka birisini... Muhabirler falan... Görürsen lütfen bana haber ver."

"Tamam, hanımefendi," dedi Prudence. "Peki

ışıklar?"

"Sanırım," dedi Catherine, hâlâ derin nefesler alıyordu. "Sanırım ışıkları bir süre daha açık bırakacağız."

Tony Rocco uzun bir gün geçirmişti. Akşam on olmuştu ve hastaneden daha yeni ayrılıyordu. On yıldır bu işin içindeydi, fakat şimdi personelin en üst noktasındaydı. Oyunun bu kısmında, orada ikamet edenler, çocukların hiç bitmeyen dertleriyle uğraşmak zorundaydılar. Oysa o buraya daha büyük hedefler için gelmişti.

Karısı her gece yaptığı bu işi ona hatırlatıp serzenişte bulunurdu. "Tanrı aşkına, Tony, ne zaman biraz itibar kazanmaya başlayacaksın? O kahrolası hastaneden uzaklaş. Özel bir muayenehanen olsa çok daha fazla para kazanabilirsin. Şimdi eve getirdiğinin üç, hatta dört katını alman işten bile değil. Çok şeyler yapabiliriz..."

Karısını dinlemeyi beş yıl önce bırakmıştı. Yıllar önce, bir şükran günü akşam yemeğinin ortasında, annesinin, kocasının arkadaşlarıyla golf oynamaya gittiğiyle ilgili dedikoduları dinlerken kafasını kaldırıp masanın öbür ucuna baktığında, üç yıldır evli olduğu sevimli kadını görmüştü. Fakat aniden, aslında annesiyle evlenmiş olduğunu anlamıştı. Bu, kafasında şimşek gibi çakmış, yumruk yemişe dönmüştü.

Kendi annesi ihtiyar dırdırcının tekiydi. Tek işi dedikodularla insanların başını şişirmekti. Karısı da annesi gibiydi. Ve gelecek on beş yıl içinde kendisi

de gitgide babasına benzeyecekti. Kamburu çıkacak, çenesi kaplumbağa gibi yapışacak, kulakları işitmez olacaktı.

Aslında hemen o anda boşanmış olması gerekirdi, fakat arada düşünülmesi gereken çocuklar vardı. Evet, canından çok sevdiği güzel çocukları. Akşam yemeğine geç geldiğinde anneleri gibi suçlayıcı bakışlar atmayı öğrenmiş evlatları.

Kendini tekrar Catherine'i düşünürken buldu. Ona dokuz ay önce ilk uğradığı günkü halini hatırladı. Nathan'ın tıbbi raporlarını okurken omzunun üzerinden eğildiğinde uzun saçları nasıl da okşamıştı yanaklarını.

Bir gün ofise yanında Nathan olmadan gelmişti. Üzerinde uzun siyah bir yağmurluk vardı. İçeriye girmiş ve kapıyı üstlerine kilitlemişti. Gözlerinin içine bakıp, "Sana ihtiyacım var," demişti.

Sonra üzerindeki uzun yağmurluğu atarak, bembeyaz ve iştah kabartan tenini ortaya çıkartmıştı. Doktor onu oracıkta yakalayıp duvara dayamıştı. Pantolonu çok geçmeden ayaklarına düşmüş, kadının bacakları belini kavramıştı sıkı sıkı.

Kadın zevkin doruklarına ulaşırken dişlerini de adamın omzuna geçirmişti. Sonra birlikte zemine yuvarlanmışlardı. Kadın şimdi ellerinin ve dizlerinin üzerinde duruyor, doktor da ona arkadan sahip oluyordu. Azgın bir yeniyetme gibi hiç aralık vermeksizin sürüp gitmişti bu mücadele.

Olanlardan sonra ikisi de hareket edemeyecek kadar yoruldukları için, doktor eliyle telefona uza-

nip resepsiyondaki kıza o günkü tüm randevuları iptal etmesini söylemişti. Bu sırada Catherine'in vücudundaki ezikler gözüne ilişmişti.

Kadın önemli olmadığını söylemişti. Sözde mutfaktaki dolap kapağına çarpmıştı. O gün ikisi de yaraların bir insan elinden çıkmış olmasıyla ilgili bir yorum yapmadılar.

Ona Jimmy'den bahsettiği gün ağlamıştı ilk kez. Copley Meydanında bir otelde kalıyorlardı. Daha yirmi dakika öncesine kadar dizlerinin üzerinde durup, doktorun sadece dergilerde okuduğu türden şeyler yapıp durmuştu kadın. Ama şimdi sıkıca göğsüne bastırıp saçlarını okşamaya başlamıştı.

Sana ihtiyacım var, diye fısıldıyordu kadın. *Aman tanrım, Tony, bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Çok korkuyorum...*

Tony şimdi bu salak hastaneden ayrılması gerektiğini düşünüyordu. Boş otoparkta yürürken ayak sesleri etrafta çınlıyordu. İnsanların ne yapması gerektiği konusunda verdikleri tavsiyelerden bıkmıştı. Karısı, Pediatri Kurumu başkanı, Yargıç Gagnon... Amaçladığı hiçbir şeyi yapamayacaksa, uzun yıllar boyunca deliler gibi çalışmanın ne anlamı vardı?

Catherine Gagnon'a aşıktı ve bütün bu saçmalıklardan da yorulmuştu. Şu dakikada Catherine'in evine gidip, onu geri aldığını söyleyecek, onu üzdüğü için özür dileyecek ve Nathan'a yardımcı olamayacağını söylediği için de üzgün olduğunu belirtecekti.

Lanet olsun, bugün bir eyalet polisinin karşısın-

da durup yarım yamalak Catherine'i sevdiğini ve onu Jimmy'nin elinden kurtarmak için yeterince çaba sarf etmediğini söyleyemediği için kahroluyordu. Hele polisin ona bakışları... hiç unutamamıştı.

Olay buydu, bütün sorumluluğu üzerine alacak, kendi ayakları üzerinde duracaktı. İlk defa kendi istediği bir şeyi yapacaktı. Hayatındaki diğer kadının da canı cehennemeydi.

Tony arabasına ulaşmıştı. Cebinden anahtarlarını çıkarırken ellerinin heyecandan hâlâ titrediğini fark etti.

Doktor, arkasından gelen sesleri ancak arabanın kapısını açtıktan sonra duyabildi.

Ayak sesleri koridorda yavaşça ilerliyordu. Lastik ayakkabılar, beyaz kaplamalı zeminde titizce ilerliyordu. Perdeler hışırdıyor, kalp monitörleri bip bip ötüyor, solunum cihazları da boğuk bir iniltiyle katılıyordu bu şarkıya.

Hemşire gitmişti. Herhalde birinin yanına gitmişti ya da başka bir yere.

Koridor karanlık ve sessizdi.

Adam yavaş yavaş adımlar attıktan sonra doğru odaya varmıştı.

Yatağın ayaklarında bir gölge belirdi. Dört yaşındaki Nathan irkilmişti. Kafasını sesin geldiği yöne doğru çevirdi, gözlerini açıp perdelerin arasından baktı.

Adam bu sırada nefesini tutuyordu.

Nathan fısıldadı, "Baba."

Bölüm 15

Bobby bitik haldeydi. Telefonu tekrar çaldığında daha kafasını yastığına yeni koymuştu. Bu sefer aklına Susan gelmedi. Düşünceleri doğrudan Catherine'le ilgiliydi. Hayal gördüğünü anladı. Jimmy Gagnon'un karısını düşünüyordu. Kadın siyah saçları omuzlarından göğsüne doğru akar bir şekilde çırılçıplak kafasının içinde dolanıyordu.

"Sadece birazcık uyumak istiyorum," dedi ahizeye.

"Hâlâ dedektifçilik oynamaya kararlı mısınız Memur Dodge?"

Sesin, kimin sesi olduğunu anlaması için aradan bir dakika kadar zaman geçti. Harris'ti, Gagnon'ların emektar dedektifi. Bobby'nin bakışları doğruca saatine yöneldi. Saat gecenin ikisiydi. Kahretsin, biraz uykusunu almaya ihtiyacı vardı. "Efendim?" diye cevap verdi.

"Boston polis departmanında hiç arkadaşınız var mı?" diye sordu dedektif. "Sanırım orada bulunmaktan zevk alacağınız bir cinayet mahalli var."

"Kim?"

Harris bir saniyeliğine durduktan sonra, "Doktor Tony Rocco. Hastanenin otoparkında. En iyi ayakkabılarınızla gelmeyin. Ortalık fena dağılmış anladığım kadarıyla."

Dedektif D.D. Warren, Boston cinayet masasında sekiz yıldan daha uzun bir süredir bulunuyordu. Kıvrak yapılı esnek bir vücudu ve baştan çıkaran mavi gözleri olan bu sarışın çıtır, Rocco'nun öldürüldüğü cinayet mahallinde çalışıyordu. Üzerinde dar kesim bir kot pantolon, İtalyan stil çizmeler ve karamel renginde bir deri ceket vardı. Bu manzara *Sex and The City* dizisinin New York polis departmanının mavisiyle karşılaştığı bir bölüm gibiydi. Bir sürü adam onu kesiyordu. Fakat D.D herkes gibi yemek yer, uyur ve işine özen gösterirdi ve bu konuda da kimseye şans tanımazdı.

Bobby'yle geçmişleri eskiye dayanıyordu. Yıllar önce ikili çıkmaya başlamış, sonra departman tarafından görevlerine atandıklarında kız şehir dışına gönderilmişti. Birbirlerinden uzak olmalarına rağmen ilişkileri bir süre daha devam etmişti. Bobby zaten ayrıldıkları zamanı artık hatırlamıyordu bile. Muhtemelen ikisi de çok meşguldü. Çok önemli de değildi zaten. Arkadaş olarak devam ettiklerinde durum daha iyi gözüküyordu. Bobby kızın bir kurşun hızında yükselen kariyerini takdir ediyordu—yakında teğmen olacaktı—ve D.D, STOP takımıyla çalışmaktan her zaman zevk alacağından emindi.

D.D. bu sırada yeşil bir BMW 450i'nin içerisini

incelerken bir yandan da dudaklarını ısırıyordu. Onun karşısında kamerayla donatılmış bir cinayet masası uzmanı olayı fotoğraflamakla meşguldü. Ardı ardına çakan flaşlar ve durmaksızın akan makara çalışmaya devam ederken Bobby de yaklaşıyordu olay mahalline.

Saat gecenin üçü olmasına rağmen garaj oldukça kalabalıktı. Başsavcının arabası, cinayet masası ekiplerinin kamyoneti, sayısız devriye aracı, birkaç tane dedektif aracıyla birlikte Bobby'nin gözüne ilişen güzel bir sedan araba daha vardı. Muhtemelen sorgu yargıcının arabası olmalıydı. Cinayetle ilgilenen bir sürü araba. Herkes buraya toplanmıştı sanki.

Bobby içine soğuk bir nefes çekti, ellerini sıkıca paltosunun ceplerine sokarak onu en güzel şekilde saklayacak hareketi yaptı. Birkaç kafa onun tarafına doğru dönmüştü. Bazılarını tanıyor, bazılarını tanımıyordu. Oysa onu herkes tanıyordu, bugüne kadar yaptığı mükemmel işlere rağmen BMW'nin yanına yaklaştığında ortalığı buza çeviren bir hava kapladı.

"Selam Bobby," dedi D.D. daha kafasını bile kaldırmadan.

"Çizmelerin güzelmiş."

Kız yaptığı işe verdiği ciddiyetle devam etti konuşmasına. "Bence semtte dolaşmak için çok geç bir saat," dedi.

"Uyku tutmadı."

"Telefonun deliler gibi durmadan çalıyordu, değil mi?" Kadın nihayet Bobby'ye baktı ve gözlerini düşünceli bir şekilde kısarak, "Kulakların sağlammış demek, Bobby, bu işi kimsenin duymaması için

elimizden geleni yapıyoruz."

Bobby kızın ne demek istediğini anlamış, fakat cevap vermek istememişti. "Önümüzdeki bir saati şu duvara yaslanıp tırnaklarımı törpüleyerek geçirsem, bu senin için ne kadar problem olurdu?"

"Sana buranın maniküre kesinlikle yasak bir bölge olduğunu söylerdim." D.D. kafasını sola doğru çevirerek işaret etti. Bobby işaret edilen yerde Başsavcı Rick Copley'nin tıbbi inceleme uzmanıyla derin bir sohbette olduğunu gördü. Bobby, Rick Copley'yi en son gördüğünde, adamlarıyla birlikte atış talimi yapıyorlardı. Yani evet, Bobby'nin orda bulunması gerçekten problem olabilirdi.

Sessizce, "Detaylar?" diye sordu D.D.'ye.

Kadın ona tekrar baktı, "Kurbanların profilini oluşturduğumuzda daha kaç kere senin adınla karşılaşacağız?"

"Bir defa, bu akşam. Nathan Gagnon hakkında biraz bilgi almak için onunla ilk defa bu akşam tanıştım ve biraz sohbet ettim."

Kadın söylenenleri hemen kafasında toparladı, elindeki verileri birleştirdi, "Kahretsin, çocuğun doktoruymuş demek."

"Evet."

"Başka neler biliyorsun?"

"Çocuğun annesiyle bir ilişkisi varmış. Zaten hâlâ çocuğun annesinin kötü muamelesine maruz kalıp kalmadığı veya kasıtlı bir şekilde hasta edilip edilmediği konusunda sorguya çekiliyormuş. İşin aslı ailenin her iki tarafından da baskı altına alınmış. Sıra sende."

D.D. bakışlarını yola doğru çevirdi. Copley hâlâ uzmanla konuşuyordu, fakat şimdi onlara doğru bakıyordu ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Dedektif arabanın içini göstererek, "Ön koltukta bir doktor. Görünüşe göre kapısını açar açmaz biri ona arkadan saldırmış."

"Vurulmuş mu?"

"Bıçak izi."

Bobby, D.D.'nin omuzlarının üzerinden arabanın içine bakmaya çalışırken, "Ağır iş," dedi.

"Gördüklerin bunun yarısı bile değil," dedi D.D.

Copley bu sırada onlara doğru ilerlemeye başlamıştı.

D.D. "Buradan gitmelisin," dedi Bobby'ye

"Sanırım haklısın."

"Ama unutma, hâlâ Paris'e gideceğiz."

Bobby mesajı almıştı. "Görüşürüz."

Copley oraya varmadan, Bobby merdivenlerden çıkıp mekândan uzaklaştı. Yargıcın yanındaki uzmanlardan biri, "Aman tanrım, bu gördüğüm kan mı?" dedi hayretler içinde. Arabayı incelemekte olan diğer bir uzman da ona, "Hayır, aslında bu kadının rujundan çıkan boya," diye cevap verdi.

Casablanca's, Cambridge'in gösterişli Akdeniz restoranlarından biriydi. Martini çeşitleriyle donatılmış barı ve zengin menüsüyle Harvards'ın züppe müşteri profilinin en büyük rakiplerindendi. Bogey's ise eyalet merkezi binasının sokağında bulunan ufak bir lokantaydı. Yirmi dört saat hizmete açık, plastik tabureleri olan ve yıllardır temizlik görme-

miş ızgarasıyla tam polislere göre bir mekândı.

Bobby, üzerindeki sabah mahmurluğunu atmak ve gözlerindeki ağırlıktan kurtulmak için buraya kadar yürümeyi tercih etmişti. Mekâna vardığında saat sabah beşi biraz geçiyordu, güneş daha yüzünü göstermemiş, fakat yemekler çoktan hazırlanmıştı. Yaklaşık yirmi dakika yumurta ve sosis kokan yerde bekledikten sonra nihayet ufak masalardan birine oturmayı başardı. Midesi kazınıyordu; üç tane yumurta, altı parça sosis ve İngiliz tereyağına bulanmış bir kaç dilim ekmek sipariş etti. Ismarladığı yemeklerin kalitesi tartışılırdı, fakat hepsi protein içeren yiyeceklerdi. Ağzındaki lokmaları büyük boy bir portakal suyu ile midesine gönderdi, sonra da bir kahve söyledi.

D.D. mekâna girdiğinde, Bobby kafein ve yediği onca yemeğin etkisiyle kendinden geçmek üzereydi. Kadının üzerinde, üstüne yapışık bir tişört vardı ve tişörtün üzerinde de koca koca harflerle "Suçlu" yazıyordu. Çizmeleriyle birlikte güzel bir uyum sağlamıştı.

Bobby'nin boş tabağına bakarak masaya oturdu. "Ne yani, bana hiç bir şey bırakmadın mı?"

"Ne istersin?"

"Dünyanın en büyük portakal suyuyla birlikte, yumurta, sosis, Fransız ekmeği. Sonra birkaç dilim pasta da fena olmaz."

"Demek o kadarcık?"

"Kesinlikle, açlıktan geberiyorum."

Bobby kasaya siparişleri vermeye gitti. Geri döndüğünde D.D. onun kahvesini servis dolabından al-

dığı başka bir fincana dolduruyordu. Fincanını aldı, kahve makinesine gidip kendine bir kahve daha doldurdu ve üzerine kremasını ekledi. Hafızası onu yanıltmıyorsa, D.D. bir oturuşta aşağı yukarı bir tır şoförü kadar yiyebiliyordu. Bir sürü krema, şeker, kal-be giden damarları tıkayacak ne varsa onun listesin- deydi.

Masaya yemekler ve kahveyle yüklendikten sonra geri döndü. Nihayet kadının gözüne girmeyi başarmıştı.

Yemeklere girişmeden önce Bobby'ye, "Peki haberleri kimden aldın?" diye sordu. Ayrıntıları bilmek istiyordu.

"Harris Reed. Bir müfettiş. Gagnon'lar için çalışıyor."

"Gagnon'lar için mi dedin? Yani Yargıç ve Maryanne mi?"

"Evet, muhteşem ikilinin ta kendileri."

Kadın kaşlarını çattı. "Peki, bu Reed denilen adam nerden biliyor?"

"Bu konuda bir şey söylemedi."

"Departmanda bağlantıları mı var?"

"Büyük ihtimalle."

Kadın sırıtarak, "Karakollar... bir polis bir bardak su içer sonra bütün karakol tuvalete gider. Demek Gagnon'lar olayları yakından takip ediyor."

"Görünüşe göre evet."

"İlginç." Kahvesine şekerleri doldurup kremayı açtı. "Peki ya sen, Bobby? Bütün bu olanlardan sonra gidip bir yerlerde balık falan tutman gerekmez mi? Ya da öyle bir şey."

Bobby ellerini iki yana açarak, "Ben balık tutamam," dedi.

"Açılan dava hakkındaki yasal yönergeleri inceledim, gerçekten saçmalık."

Bobby itiraz etmedi.

"Avukatın var mı? Durum ne kadar kötü?"

"Bilmiyorum," derken omuzlarını silkti Bobby. "Avukat bulmak için alışverişe çıkmadım, bu aralar meşgulüm."

Kadın kahveyi karıştırmayı bıraktı. "Bobby bu olayı biraz ciddiye alman gerekiyor, Eğer bir polis işini yaptığı için cinayetle suçlanıyorsa... İşimiz var demektir."

Bobby yine itiraz etmedi.

"Arkadaşların olduğunu biliyorsun. Perşembe günü çağrıyı alıp geldiğinde hep beraber çalıştınız, hiçbiri senin bu duruma düşmeni istemez."

Bobby bu konuda fazla konuşmak istemiyordu. Ne yaptıysa artık geçmişte kalmıştı. "Garajda durumlar nasıl?" diye sordu. "Biricik doktorumuza ne olmuş?"

D.D. içini çekti ve kahvesinden uzun bir yudum alarak arkasına yaslandı. "Tam emin değilim, fakat şunu söyleyebilirim ki doktor birilerinin etrafında uzun süre dolaşmış."

"Yanlışa düşmüş bir sevgili gibi mi?"

"Düzeltmek gerekirse aşık olduğu kadının çıldırmış kocası diyebiliriz. Doktor arkadan saldırıya uğramış, saldıran elindeki cismi çok kuvvetli sallamış olmalı ki doktorun boynunun yarısını kesmiş."

"İğrenç," diye mırıldandı Bobby.

"Ve şöyle olmuş. Şüpheli, doktoru tam arabasına eğilirken yakalamış, çünkü bütün iğrenç parçalar sürücü koltuğunun üstünde toplanmış. Tabii olay burada sona ermemiş, doktor feci şekilde parçalara ayrılmış."

"Öf..."

D.D. de ona aynı şekilde "Öf ya," diyerek katıldı.

Bobby kaşlarını çattı. Bu kişisel bir olay gibi gözüküyordu. Garaj bu kadar olayın bir arada gerçekleşmesi için iyi seçilmiş bir mekândı. "Güvenlik kameralarından bir şeyler yakalayabildiniz mi?"

"Şimdi onları inceliyoruz. Benim gördüğüm kayıtlar çok karlıydı pek bir şey seçemedim. Bunu yapan her kimse planlı bir şekilde hareket etmiş. Doktoru etkisiz hale getirip hemen onun yan koltuğuna geçmiş. Arabanın camları karartmalı ve hava da karanlık olduğu için oradan biri geçmiş bile olsa, içerisinde iki kişinin öylece oturduğunu düşünürdü herhalde. İnsanlar çok film izliyor, yemin ederim hem de çok."

D.D.'nin yemekleri geldi. Tost ekmeklerinin arasına yumurtaları ve sosisleri dizmeye başlarken, gözleri parlıyordu. Sonra ellerini sosa doğru götürdü.

"Kan revan içinde kalmıştır herhalde," dedi Bobby. "Böyle bir şey yaparken... Her yere sıçratmış olmalı."

"Sence öyle." Fransız ekmeğinden kahvaltı sandviçinden bıçağıyla bir parça kesti ve mutlu bir şekilde yuttu. "Sen de oradaydın Bobby. Kocaman soğuk garajı, ona bağlı olan koca hastaneyi gözlerinin önü-

ne getir ve bana neye ulaşmış olabiliriz onu söyle."

Bobby geriye doğru düşündü. Tavandaki ışıkların yansımasıyla çimento zemin düzgün ve tertemiz gözüküyordu. Ufacık kırmızı bir damla bile yoktu. Kaşları çatıldı, aklındakileri tekrar gözden geçirdi sonra birden gülmeye başladı. "Bir hastane, ameliyat atıkları."

"Tam isabet. Hastanenin batıya bakan çıkışında içinde tıbbi atıklar ve bir çift ayakkabı bulunan bir çöp poşeti bulduk. Yani akıllı katilimiz, parçaları ayırmış, işini halletmiş, sonra da işe yaramaz parçaları ve ayakkabılarını güzelce çöpe atmış. Muhtemelen garaja da kıdemli bir cerrah gibi girmiş olmalı. İşi bitince sessizce bir an beklemiş, arabadan çıkmış, sonra da çöpleri yok edip ortalıktan kaybolmuş."

"İki tane ayak izine rastlamış olmalısınız," dedi Bobby. "Arabada ve arabanın dışında."

"Ön yolcu koltuğu tarafında kan lekesiyle karışık bir iz bulduk. Burayı parçalarla birlikte yok etmeye çalışmış. Tam anlamıyla başaramamış fakat ayak izlerinin çoğunu yok etmiş. Zeki bir budala."

"İleri görüşlü." Bobby yüksek sesle düşünüyordu, "Plan sağlam."

"Tam olarak öyle diyemeyiz. Biraz düşünmüş ama adamın istediği her şey zaten elinin altındaymış yani önceden fazla kafa yormasına gerek kalmamış. Ama tabii, katil tam anlamıyla bir cerrah değil. Olanlara bakılırsa en azından bizim bulgularımız bunu gösteriyor." D.D. neredeyse tabağının yarısını bitirmişti. Yemeğin verdiği rehavetle iç çekmeye başladı. "Of, bu çok güzel. Vallahi bana ani

bir kalp krizi geçirtmeyeceğini bilsem her gün buraya gelirim."

"Peki, şüpheliler hakkında ne biliyorsun?"

"Bunu sorman çok komik."

"Bunu benim yaptığımı düşünmüyorsunuz, değil mi?" Bobby ciddi bir şekilde ürkmeye başlamıştı.

"Senin yaptığını düşünmem mi gerekir?"

"D.D..."

"Rahatla Bobby. Peşinde olduğumuz kişi senin kız arkadaşın. Catherine Gagnon."

Bobby yine kaşlarını çattı. Kız arkadaşın yorumu onu biraz yemler gibi oldu fakat o yeme atlamadı. Biraz geçtikten sonra, "Anlamadım," dedi.

"Başsavcılık dünden itibaren Jimmy'nin karısı hakkında incelemeler yapmaya başladı. Dedikodular, kadının kocası öldükten sonra çok fazla bunalıma girdiğini söylüyor. Bir başka dedikodu da kadının kiralık bir yardımcı aradığını—ya da saf bir salağın kalbini çalmaya çalıştığını söylüyor."

"Catherine'in doktora, kocasını öldürtmek için ilgi gösterdiğine mi inanıyorlar?"

"Copley dün biricik doktorumuzdan bir randevu almak istemiş ama doktor onu reddetmiş."

Bobby fincanı ellerinin arasında sıkı sıkı tutarken kafasını anlamış gibi salladı. Çok derin düşünmeye başlamıştı şimdi. "Peki, Rocco, Catherine ile dostsa kadın onu neden öldürmek istesin veya birine öldürmesi için para versin?"

D.D. omuzlarını silkti. Bobby'nin gözlerine bakmıyordu. "Jimmy'yi Rocco'nun öldürmediği kesin."

Bobby sessizce, "Evet," diye doğruladı. "O yap-

madı." D.D.'ye bakmaya devam etti, fakat onun gözleri hâlâ tabağına odaklıydı.

"Belki de Catherine, kocasını öldürmesi için onunla konuşmuştur," dedi D.D. bir dakika sonra. "Belki de daha sonra başsavcının bu işle ilgilendiğini öğrenmiş olabilir. Bu da onu Tony Rocco'yu öldürmesi için motive etmiş büyük olasılıkla—yani doktor onun başını belaya sokamadan susturulmuş oldu."

"Fakat katil büyük olasılıkla erkek."

"Kadın çekici, parası da var. Kim olsa ona bir yardım eli uzatır."

Bobby, "Başka bir yardımın önünü kesmek için yardım almak," diyerek keskin bir görüş ortaya attı.

D.D. omuzlarını silkti. "Bu Copley'nin teorisi. Bense hâlâ kıskanç koca ihtimali üzerinde duruyorum. Eğer bir amaç uğruna birini öldürüyorsan, otopsi yapar gibi adamı parçalar mıydın?"

"Bu daha çok kişisel bir şey gibi gözüküyor."

"Artı, düşünülmesi gereken bir mesaj var."

"Mesaj mı?"

"Evet. Arka cama yazılmış. Doktor da bu mesajı yakından okurken yakalanmış olmalı."

"Ne yazıyor?"

" 'Böö'."

"Böö mü?"

"Evet, rujla yazılmış."

"Ruj demek."

"Aynen öyle. Ve Catherine Gagnon üzerine bahse girerim ki, rujun rengi kan kırmızı."

D.D. tabağını tamamen temizlemiş, hatta parlatmıştı. Bobby adisyonu masadan aldı ve beraber kalktılar.

"Copley bu akşam seni ziyarete gelecek," diye ekledi D.D.

"Sence flört mü, yoksa beni gerçekten seviyor mu?"

"Seni ve hanımefendiyi dün Gardner müzesinde oynaşırken gördüğünü söylüyor."

Bobby adisyonu çıkardı ve cebinden paraları alıp saymaya başladı.

"Bu hiç iyi değil," diye devam etti D.D. sessizce. "Ölü adamın karısıyla görülmek insanlar için iyi malzeme olur. O kadın bir bela," dedi D.D.

Bahşiş için iki teklik yeterdi.

"Adam onu boşayacaktı, bilirsin çocuğun bütün vekâletini almak için. Bazen, zengin bir eş olmakla kenara atılmış bir eski eş olmak arasında ince bir çizgi vardır. Perşembe gecesi, Catherine Gagnon bu sınırı aştı. Bu işe girdiysen bunları da hesaplayacaksın."

Bobby sonunda konuya katıldı. "Kadının bütün bu olayları ayarladığına inanabiliyor musun? Önce bir kavga başlatıyor, kocasının bir silah bulmasını sağlıyor, sonra her şeyi onun vurulacağı ihtimaline getirene kadar uğraşıyor ve nihayetinde bundan kendisi sorumlu olmuyor."

D.D. hemen cevap vermedi. Konuşmaya başladığında, keşke konuşmamış olsa diye pişman oldu. "Onu tanıyor muydun Bobby? Çağrıyı almadan önce onunla hiç bir temasın oldu mu? Herhangi sıra-

dan bir karşılaşma ya da bir arkadaşının arkadaşı?"

"Hayır."

D.D. arkasına yaslandı. Suratında hâlâ bir belanın tedirginliği vardı, gözleri onu izliyordu. Bobby cüzdanını cebine koymak için ayağa kalktı. Sonra da mekândan çıkmak üzere yürümeye başladı.

"Bobby," diye seslendi D.D. arkasından. Kadının yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. Kederli ve meraklı görünüyordu. Bir an düşünüp vazgeçmiş ancak sonunda dayanamayıp çıkarmıştı baklayı ağzından.

"Atışı yaptığında... Zor muydu? Karşında gerçek bir insanı görmek seni tereddüde düşürdü mü?"

Kadına kötü bir bakış attıktan sonra konuşmayı kesip masadan kalkıp gitmek onu kolayca kırabilirdi. Ama D.D. onun arkadaşıydı. Kadim bir dostuydu ve işin aslı, kızın sorduğu soruyu Bobby gayet iyi anlamıştı. Bu her polisin merak etmesi gereken bir şeydi. Eğitimlerde onca zaman harcamıştı, fakat iş buraya, gerçek sahaya geldiğinde, hayatınız pahasına alacağınız bir kararın eşiğine geldiğinizde kadim bir meslektaş her zaman yanınızda olurdu...

Onunla dosdoğru konuşacaktı.

"Tanrıya yemin ederim ki," dedi sessizce, "hiç bir şey hissetmedim."

D.D.'nin bakışları yere doğru eğildi. Ona tekrar bakamayacaktı. Zira adam da artık şaşkınlığını üstünden atmış gözüküyordu. Olan onca olaydan üç gün sonra, işlerin ancak böyle yürüdüğünü anlayabilmişti.

Bobby ona tekrar mimikleriyle selam vererek kapıya doğru yöneldi.

Bölüm 16

Bobby lokantadan iki blok uzaklaştıktan sonra yanına gösterişli, siyah bir makam arabası yanaştı. Karanlık pencerelerinden biri açıldı. İçeriye bir bakış atınca başının belada olduğunu anlaması uzun sürmedi.

Arkasından onun yürüme hızına yaklaşmaya çalışan arabanın içindeki Harris Reed'e, "Senin başka bir eğlencen yok mu?" diye sordu. Bu arada arabanın arkasındaki trafikten rahatsız edici kornalar yükselmeye başlamıştı bile.

"Arabaya bin," dedi Harris.

"Hayır."

"Patronlarım seninle konuşmaktan zevk alacaklar."

"Onlara başka bir dava açmalarını söyle."

"Onlar çok güçlü insanlar Memur Dodge, onlarla iyi bir diyalog kurarsan bütün dertlerin sona erebilir."

"Aman ne kadar naziksin." Adımlarını sıklaştırdı. "Hâlâ yürüyorum."

taktik değiştirdi. "Hadi ama Memur Dodsöz. Ne de olsa oğullarını öldürdün; eminim onlara ayıracak biraz vaktin vardır."

Bobby'nin adımları yavaşladı. Harris arabayı durdurdu. "Bu adilce bir dövüş olmuyor," dedi Ardından sert bir bakış attı. İsteksiz bir şekilde kapıyı açtığı sırada, Harris bir pislik gibi sırıtıyordu.

* * *

Gagnon'lar Otel LeRoux'ya yerleşmişlerdi. Duruma bakılırsa Beacon-Hill'deki milyonluk malikânelerinin etrafında çok fazla gazeteci vardı, bu yüzden onlar da buraya taşınmak zorunda kalmışlardı. Bobby'nin duyumlarına göre Bayan Gagnon ne yemek yiyor, ne de uyuyabiliyordu. Yargıç Gagnon otelin en üst katında bir kral dairesi kiralamıştı ve karısının sinirlerini yatıştırmak için birkaç tane masöz de onlarla birlikte bulunuyordu.

Söz patronlarına gelince Harris'in çenesi düşüyordu. Gagnon'ların aslında Georgia'lı olduklarını, Bayan Gagnon'nun kabarık saçları ve tamamen saten elbisesiyle safkan bir sosyetik olduğunu ve James Gagnon'la, ta 62'lere dayanan tanışma hikâyelerini anlattı. Aslında paranın kaynağı Bayan Gagnon tarafından geliyordu. Ama yargıç da eskilerden beri hırslı bir hukuk öğrencisi olmuştu. Kızın ailesi bu birleşmeyi onaylamış ve babası da James'e kendi hukuk bürosunda bir iş vereceğini söylemişti.

Üzücü bir şekilde Maryanne'in bütün ailesi— annesi, babası ve küçük kız kardeşi düğüne haftalar

kala bir trafik kazasında hayatlarını kaybetmişlerdi. Maryanne'nin bu olaydan sonra tamamen çöktüğünü söylemeye gerek yoktu. James de gelinini biraz rahatlatmak uğruna eyaletten uzaklaşmıştı. Boston'a taşınıp taze ve yeni bir sayfa açmak istiyorlardı.

Bu olaydan kısa bir süre sonra Maryanne hamile kalmıştı. Kötü haber ise, doğan çocukları, ilk küçük James hasta doğmuş ve birkaç ay içinde ölmüştü. Maryanne ve James ölen bebeklerini aile kabrine gömmek için son bir kez daha Atlanta'ya dönmüşlerdi.

İki yıl sonra, aileye küçük Jimmy katılmıştı. Bundan sonra James ve Maryanne bir daha dönüp arkalarına bakmadılar.

Bobby doğan ikinci çocuğa da Jimmy adını verme fikrinin tüyler ürpertici olduğunu düşündü. İlki küçük Jimmy' ydi, ikincisi ise sadece Jimmy.

Kral dairesine girdikten sonra Bobby ilk olarak Gagnon'ların insanları etkilemek konusunda deneyimli olduklarını düşündü. Yerler İtalyan mermeriyle döşeliydi, pahalı antikalar ve o kadar geniş pencereleri vardı ki, onları örtmek için kullanılan perdeler için bir fabrika ipekböceği harcanmış olduğunu düşündü. Türünün en iyi örneği olan otel, aynı kalitedeki konuklarına uygun bir ortam hazırlıyordu.

Maryanne Gagnon altmışlı yaşların ortalarında gösteriyordu. Ama onca yıldan sonra hâlâ düzgün bir şekle sahipti; sadece omuzları biraz düşmüştü. Saçlarıysa yıllar içinde platin sarısından daha platine kaçar olmuştu o kadar. Kadının boynunda üç kat,

inci bir kolye, parmağında da golf topu büyük lüğünde bir yüzük vardı. Fransız tarzı zarif koltukta, krem rengi ipek elbisesiyle otururken arkasındaki perdeyle nerdeyse bir olmuştu.

Yargıç Gagnon ise mekânın tek hakimiydi. Yargıç karısının arkasında dimdik duruyordu. Üzerindeki şık ceketi, Bobby iki maaşıyla belki zor alırdı. İlerlemiş yaşından dolayı adamın saçları kurşun grisine dönmüştü, fakat Bobby yılların, adamın gücünden çok az şey götürdüğünü ilk bakışta söyleyebilirdi. Gözleri hâlâ parlıyordu, çenesi sert ve köşeliydi ağzı da sert bir şekilde kapalıydı. Bu adamın görüntüsüne bakarak bir mahkemeyi kontrol ettiğini söyleyebilirdi. Hatta bir ülkeyi yönetirken bile hayal edebilirdi.

"Zayıf karakterli Jimmy Gagnon'un" babasına değil de annesine çektiğine karar verdi Bobby.

"O kadar da büyük gözükmüyorsun," diyerek, ilk olarak Maryanne Gagnon konuştu. Sonra kafasını çevirip kocasına doğru bakarken Bobby, kadının ellerinin kucağında titrediğini fark etti. "Onun daha iri yarı olmasını beklemez miydin sen de?" diye sordu kocasına.

James karısının omuzlarını sıktı. İşin aslı, bu dayanışma gösterisi, Bobby'yi, kıyafetlerden veya odadan daha çok huzursuz etmişti. Zikzak desenli, gri ve gül rengi mermer zemini incelemeye koyuldu.

Yargıç Gagnon odanın diğer tarafından, "Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu. "Bir fincan kahve?"

"Hayır."

"Yiyecek bir şey?"

"O kadar fazla kalacağımı düşünmüyorum."

James bu kararı kabul eder gibi gözüktü. Yanındaki koltuğu gösterdi. "Lütfen oturun."

Bobby bu teklifi de yerine getirmek istemiyordu, fakat odanın diğer tarafına gidip krem rengindeki aşk koltuğunun kenarına oturdu ve ellerini kucağında bir yumruk haline getirdi. Gagnon'ların kusursuz kıyafetlerine tezat, Bobby'nin üzerinde eski bir kot pantolon, mavi bir gömlek ve eski bir kazak vardı. Gece yarısı yatağından, bir cinayet mahalline gitmek için çıkmıştı, suratları bir karış bir aileyi ziyaret edeceğini bilmiyordu. Tabii ki Gagnon'lar, onu getirmesi için Harris'i görevlendirdiğinden bu durumun farkındaydılar.

James tekrar, "Harris senin Catherine ile görüştüğünü söylüyor," dedi. Bobby sıranın kendi şovunu yapmaya geldiğini düşündü. Maryanne artık Bobby'ye bakmıyordu. Bobby bir kaç dakika sonra kadının sessizce ağladığını fark etti. Yüzü dikkatli bir şekilde başka tarafa çevriliydi ve gözlerinden yaşlar damlıyordu.

"Memur Dodge?"

"Catherine ile görüştüm," derken kendine geldi Bobby. Bakışları hâlâ Maryanne'deydi. Bir şeyler söylemek istedi. *Üzgünüm. Oğlun hiç acı çekmedi. Hem en azından hâlâ bir torununuz var...*

Bobby buraya gelmekle salaklık etmişti. Bunu şimdi görebiliyordu. Gagnon'lar adice bir oyun düzenlemiş, o da bunun tam ortasından girmişti.

"Ateş etmeden önce gelinimi tanıyor muydun?" diye bastırdı James.

Bobby bakışlarını yaşlı adama çevirmeye zorladı. Bugünlerde herkes soru soruyor gibiydi. "Hayır," dedi kısaca.

"Emin misin?"

"Sadece tanıdığım insanlarla ilgilenirim."

James hafifçe bir kaşını kaldırdı. "O gece tam olarak ne gördün? Jimmy'nin öldüğü gece?"

Bobby'nin bakışları birden Maryanne'e yöneldi. " Eğer bu konu hakkında konuşacaksak onun odada olması doğru olmaz."

James, "Maryanne?" dedi yavaşça karısına, o da kocasına bir kez daha baktı. Az önce ağlayan kadın şimdi toparlanmış, yedekte sakladığı kuvvetleri kullanıyor gibiydi. Kadın kocasının elini tuttu. Sonra ikisi de aynı anda müttefik kuvvetler gibi Bobby'ye döndüler.

"Bilmek istiyorum," dedi Maryanne hafifçe. "O benim oğlumdu. O doğarken oradaydım. Ölümünü de bilmek istiyorum."

Bobby kadının çok zeki olduğunu düşündü. Yaklaşık dört cümleyle onun kalbini söküp almıştı.

"Aile içi şiddet ihbarı almıştık," dedi Bobby sükunetini bozmadan. "Bir kadın 911'i aramış, kocasının silahlı olduğunu söylemiş. Etraftan da silah sesleri duyulduğu hakkında bilgiler alınmıştı. Sokağın karşısında pozisyon alıp şüpheliyi gözetledim..."

Yargıç, "Jimmy'yi," diye düzeltti.

"Şüpheli," dedi Bobby istifini bozmadan, "telaşlı bir halde yatak odasının içersinde dolanıyordu. Bir

dakika kadar sonra elinde 9 mm'lik bir tabanca olduğunu saptadım."

"Dolu muydu?" diye sordu yargıç tekrar.

"Bu kararı veremedim, fakat önceden alınan silah sesleri raporu silahın büyük ihtimalle dolu olduğunu gösteriyordu."

"Emniyeti açık mıydı, kapalı mı?"

"Bu kararı veremedim, fakat önceden alınan silah sesleri raporu emniyetin açık olduğunu gösteriyordu."

"Fakat emniyeti kapatmış olabilir."

"Mümkündür."

"Belki de o atışların hiç birini yapmamıştır. Bu atışları yaparken ona tanık oldunuz mu?"

"Hayır."

"Silahı doldururken peki?"

"Hayır."

"Anladım," dedi yargıç ve ilk kez Bobby adamın anladığını gördü. Bu davalara katılmadan önce oradaki sorgunun ve ortamın nasıl olacağını bire bir gösteren bir sahneydi. Yargıç, Robert G. Dodge'un, 11 Kasım 2004 Perşembe günü bir cinayet işlediğini ve öldürülen masum kurbanın James Gagnon'ın sevgili oğlu Jimmy olduğunu nasıl kanıtlayacağını gösteriyordu.

Bu kelimelerle yapılan bir savaş olabilirdi ve bütün büyük kozlar Yargıç'ın elindeydi.

"Peki, tam olarak neye şahit oldunuz?" diye sormaya başladı yargıç.

"Kısa bir zaman sonra..."

"Ne kadar? Bir dakika, beş dakika? Yarım saat?"

"Yaklaşık yedi dakika sonra, kadın bir şüpheli gör-düm."

"Catherine."

"...ve görüş alanıma bir çocuk girdi. Kadın çocuğu kucağında tutuyordu, ufak bir erkek çocuğu. Sonra kadın şüpheli ve erkek *şüpheli*," dedi Bobby üzerine basa basa, "tartışmaya başladılar."

"Ne hakkında?"

"Seslerini duyamıyordum."

"Yani birbirlerine ne söyledikleri konusunda bir fikrin yok? Belki Catherine, Jimmy'yi tehdit ediyordu."

"Neyle?"

Yargıç rotayı değiştirerek, "Ya da kelimelerle onu tahrik ediyordu?"

Bobby omuzlarını silkti.

"Kadın senin orada olduğunu biliyor muydu?" Yargıç üstüne gelmeye başlamıştı.

"Bilmiyorum."

"Orada spot lambalar vardı, bir ambulans olay yerine geliyordu, polis devriyeleri etrafta dolanıyordu. Sence bu kadar faaliyetin farkına varmış olabilir mi?"

"Kadın dördüncü kattaydı, sokak seviyesinin üstünde. Pozisyonumu aldığımda ilk olarak kadın ve çocuk yatağın arkasında oturuyorlardı. Kadının beni görmüş olup da benim onu görememiş olmam çok gerçekçi bir düşünce değil diye düşünüyorum."

"Fakat siz 911'i kadının kendisinin aradığını iddia ediyorsunuz."

"Bana söylenen buydu."

"Yani, kadın çağrısına cevap verileceğinin farkın-daydı."

"Üniformalı iki polis memuru kapılarını çalmışlardı zaten."

"Biliyorum Memur Dodge, bu yüzden ilginç olan, bu sefer kadının, Jimmy'nin elinde bir silahı olduğunu ilk defa dile getirmesi. Bir silahı olması, otomatik olarak özel kuvvetlerin çağrılmasına neden oldu öyle değil mi?"

"Fakat onun bir silahı vardı gerçekten. Kendi gözlerimle gördüm."

"Gördünüz mü? Onun gerçek bir silah olduğuna emin misiniz? Bir model silah ya da Nathan'nın oyuncak silahlarından biri olamaz mıydı? Belki de şu Revolver görünümündeki çakmaklardan biriydi."

"Efendim, geçtiğimiz on yıldan beri yüzlerce çeşit farklı modelde silah inceledim. Gerçek bir silah gördüğümde tanırım. Ve uzmanların da oradan delil olarak aldıkları silah tamamıyla orijinal bir Beretta 9000s'ydi."

Yargıç bu cevabı beğenmemiş gibi sert bir bakış attı, fakat yeniden toparlandı. "Memur Dodge, oğlum Perşembe gecesi tetiği gerçekten çekti mi?"

"Hayır, efendim. Onu ilk ben vurdum."

Maryanne inleyerek koltuğuna gömüldü. Aksine James neredeyse sırıtır gibiydi. Odada yürümeye başladı. Attığı adımlar zeminde çınlarken bir parmağı da havada sallanıyordu.

"Gerçekte, Perşembe gecesi o odada tam anlamıyla neler olduğundan haberiniz yoktu değil mi Memur Dodge? Jimmy'nin dolu bir silahı olup ol-

madığını bilmiyordunuz. Emniyetinin açık ya da kapalı olduğunu da bilmiyordunuz. Neden, Catherine'in bir tartışma başlattığını, hatta oğlumu Nathan'a zarar vermekle tehdit ettiğini düşünmüyorsunuz? Neden oğlumun son çare olarak aile kasasına gidip eline bir silah aldığını ve oğlunun hayatını kurtarmak için orada olduğunu düşünmüyorsunuz? Sizce olayın gerçeği bu olamaz mıydı?"

"Bunu Catherine'e sormanız gerekiyor."

"Catherine'e sormak mı? Gelinimi yalan söylemeye mi davet edeyim? Bir yılda kaç tane operasyona çağrılıyorsunuz memur Dodge?"

"Bilmiyorum, belki yirmi tane."

"Silahınızı daha önce hiç ateşlediniz mi?"

"Hayır."

"Peki, bu operasyonların ortalama süresi ne kadardır?"

"Üç saat."

"Anlıyorum. Yani yaklaşık olarak, yılda yirmi kere her biri üçer saat olan operasyonlara gidiyorsunuz ve silahınızı daha önce hiç ateşlemediniz. Perşembe gecesi nasıl olduysa ortaya çıkıverdiniz ve nasıl olduysa oğlumu on beş dakika içinde vurdunuz. Perşembe gecesini bu kadar farklı kılan neydi? Sizi oğlumu öldürmekten başka çare bırakmamaya iten şey neydi?"

"Oğlunuz tetiği çekecekti."

"Nerden biliyordunuz Memur Dodge?"

"Çünkü bunu yüzünden okudum! Karısını vuracaktı!"

"Yüzünden öyle mi Memur Dodge? Bunu ger-

çekten oğlumun yüzünden gördünüz mü, yoksa o sırada başka birinin yüzünü mü düşünüyordunuz?"

Bobby'nin bu telaşlı halinde olayı kavraması çok uzun sürmedi. Tam anlamıyla kavradığında ise, dünya birden onun etrafında dönmeyi kesmişti. Bu hain sahnenin önündeki perde gözlerinin önünden kalkana kadar gitti geldi. İpek kaplamalı koltuğun ucunda, biraz öne eğik ve elleri dizlerinin üstünde yumruk halinde oturuyordu. Maryanne kederler içinde yüzer halde krem rengi koltuğunun içinde kaybolup gitmişti. Ve yargıç Gagnon, parmağı hâlâ havada, bir davayı kovalarmış gibi dolaşırken gözlerinde zafer kazanmış gibi bir pırıltı vardı.

Harris, dedi içinden Bobby. Harris hangi cehennemdeydi?

Döndü ve adamı antrede koyu renkli ahşap bir sandalyede otururken gördü. Harris iki parmağıyla selam verdi. Adam adiliğini saklamayacak kadar vurdumduymazdı. Tabii ki, bütün bilgileri o kazıp ortaya çıkarmıştı. İşte bu oyunun nasıl oynandığını gösteriyordu. Gagnon'lar parayı veriyor, Harris de kazıp ortaya çıkarıyordu. Gagnon'lar da ne isterlerse ona ulaşıyorlardı.

Bobby ilk defa Catherine Gagnon'un ne kadar çaresiz ve yardımdan yoksun olduğunu anlamıştı.

"Dava olacaksa her şey ortaya çıkacaktır," diye devam etti yargıç. "Bu tarz şeyler hep olur."

"Ne istiyorsunuz?"

"Jimmy'nin ölmesinin sebebi o," dedi James. O'nun ismini söylemesine gerek yoktu. "Bunu kafanıza sokun, Jimmy'yi vurmanız için sizi o tahrik et-

ti."

"Böyle bir şeyi asla söylemem."

"İyi o zaman, hadi olanları baştan alalım. Oraya geldiniz, oğlumla karısının tartıştığını duydunuz, fakat tartışmayı kadının başlattığı ortadaydı. Jimmy'yi tehdit ediyordu. Hatta daha da beteri, Nathan'a yaptıklarını kabul etmeye başlamıştı. Kısacası Jimmy daha fazla dayanamadı."

"Aklı başında kimse, benim bunları yetmiş metreden duyduğuma inanmayacaktır."

"Bunun için bırak da ben endişeleneyim. O oğlumu öldürdü, Memur Dodge. Tetiği o çekmiş gibi sanki. Burada öylece durup, o kadının torunuma zarar vermesine kesinlikle izin vermeyeceğim. Bana yardım et, ben de senin davanı düşüreyim. İstediğin avukatı tut. Bunu yaparım. Bu işlerde para ve zaman konuşur." James ellerini iki yana açtı. "Ve doğrusunu söylemek gerekirse bende ikisinden de fazlasıyla var."

Bobby koltuktan kalktı. "Burada işim bitti."

"Yarına kadar vaktin var. Sadece dediklerimi söyle ve davanı düşüreyim, Harris'in ufak çaplı araştırma projesini de unutalım gitsin. Ancak yarın saat beşten sonra, bu kadar merhametli olmayacağımı göreceksin."

Bobby kapıya doğru yöneldi. Eli tam kapının tokmağıyla buluşmuştu ki, Maryanne'in sesi onu durdurdu.

"O iyi bir çocuktu."

Bobby derin bir nefes aldı. Arkasını döndü ve olabildiğince kibar bir üslup ile "Efendim?" dedi.

"Oğlum. Sinirli olduğu zamanlar vardı. Fakat iyiydi de. Yedi yaşındayken, arkadaşlarından bir tanesine lösemi teşhisi koydular. O yıl doğum günü için Jimmy çok büyük bir parti düzenledi. Hediye istemek yerine, gelenlere Amerikan Kanser Örgütü için bağış parası getirmelerini istedi. Hatta üniversitedeyken intiharın eşiğindeki insanlara yardım etmek için gönüllü olarak çalıştı."

"Kaybınız için üzgünüm."

"Her anneler günü, bana tek bir kırmızı gül getirirdi. Sahte değil kırmızı gerçek bir gül, gençliğimin bahçelerindeki gibi kokanlardan. Jimmy o kokuyu ne kadar sevdiğimi bilirdi. Onu anlardı, şimdi bile Atlanta'yı ne kadar özlüyorum." Maryanne'in bakışları ona yöneldi. Gözlerinde sona ermeyecek gibi görünen bir acı vardı. "Şimdi ne zaman anneler günü olsa," diye mırıldandı, "ben ne yapacağım? Söyleyin bana Memur Dodge, gülümü bana kim getirecek?"

Bobby kadına yardım edemezdi. Kadının hıçkırıklı ağlaması başlar başlamaz o da kapıdan çıktı. James'in kolları karısının etrafına dolanırken, kapalı kapının ardından söylediklerini duyabiliyordu: "Şşşşş. Her şey yolunda Maryanne. Yakında Nathan'ı da alacağız, sadece Nathan'ı düşün, Şşş..."

Bölüm 17

Catherine uyandığında, Prudence izinli günü olduğu için evden çıkmıştı. Pazar günleri dadının izin günüydü ve Prudence bir dakikanın bile boşa geçmesini sevmezdi. Catherine de bunun adil ve normal olduğunu düşünüyordu. Güneş doğmuş, gökyüzü uyanmak istemezmiş gibi esniyordu. Hava New England semalarında, Kasım aylarında görülebilecek türden, neredeyse en taze anlarını yaşıyordu. Buna rağmen Catherine hâlâ odaların arasında ışıkları teker teker yakarak dolanıyordu. Aklını kaçırmak üzere olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Dün gece uyumuş muydu? Bundan emin değildi. Bazen düşler görmüştü, bu da onun uyuduğunu kanıtlar gibiydi. Nathan'ı görmüştü. Doğduğu günü. Üç saatten beri ıkınıyordu. Doktorlar devamlı, Neredeyse bitti, Neredeyse bitti diyorlardı. İki saat öncesinden çığlık atmayı kesmişti, şimdiyse sadece ahırdaki bir hayvan gibi derin derin nefes alıp veriyordu. Doktorlar, Jimmy, herkes yalan söylüyordu. Doğacak olan bu çocuk onu iki parçaya bölecekti, onu

öldürecekti. Bir kasılma daha geldi. *İttir* diye bağırdı Doktor, Jimmy de *ittir* diye bağırıyordu. Dudaklarını dişlerinin arasına alıp son bir kez daha ıkındı.

Nathan, o kadar hızlı çıkmıştı ki, doktorun hazırda bekleyen ellerinden kurutulup yatağın üzerine konmuştu. Doktor sevindi, Jimmy sevindi. O sadece inledi. Sonra Nathan'ı kucağına verdiler. Oğlan mosmordu, ufacıktı, etrafında da doğumdan kalan pislikler vardı.

Catherine ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Nasıl hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Sonra Nathan minik dudaklarını annesinin memesine doğru uzatırken, kendini bir salak gibi gülerken buldu. Ağladı, gözünden koca koca damlalar geliyordu, bunlar çocukluğundan beri damlattığı sahte olmayan tek gözyaşlarıydı. Nathan için ağlıyordu, bu işe yaramaz kadından nasıl olur da bir çocuk çıkar diye hıçkırarak ağlıyordu. Hiçbir zaman yaşayamayacağına inandığı bu mucizevî olay yüzünden ağlıyordu. Ağlıyordu, çünkü kocası onun hemen yanı başında ona sıkı sıkı sarılmıştı. Bebeği kucağında yatıyordu. Küçük ve ani bir zaman dilimi için yalnız olmadığını hissetmişti.

Annesini hayal etmişti kaç kez. Catherine, onu yatak odasının kapısında dururken görmüştü, kendi gözleri tamamen açık alarm halindeydi. Uyanık kalmalıydı, eğer uykuya dalsa karanlık çökecekti ve karanlıkta da o adam olacaktı. Kafasını zorla bacak arasına sokup *kokla, kokla, kokla bu kokuyu* diye tekrarlayacaktı. Onun üzerine yüklendiğinde, homurdanarak bir deveyi iğne deliğinden geçirmeye

çalışacaktı. *Acı, Acı, Acıyı hisset* diye fısıldayacaktı. Ya da daha kötüsü olabilirdi. Günler sonra artık adam ona zor kullanmaya bile gerek duymayacaktı, çünkü ona karşı koyması imkânsızdı. Artık onur kırıcı bir şeyin değeri de kalmamıştı, çünkü adamın deliğine sokulmuş olan bu kız artık yaşamıyordu. Şimdi sadece bedeni kalmış, kurumuş bir kabuk gibi adam ona her seferinde geldiğinde hareketleri ve hissettikleriyle yaşayıp gidiyordu.

Bir gün geri dönmeyecekti. Bunu anlamıştı. Bir gün ondan sıkılacak, öylece bırakıp gidecekti ve kız da karanlık ve yalnızlıkta ölümünü bekleyecekti.

Evde yeterince ışık yoktu. Üç ya da dört belki de sabahın beşiydi. Catherine bütün mumları yaktı. El fenerleri de çalışıyordu. Fırındaki ışık. Buzdolabı kapağındaki sebilin gece ışıklandırması. Tezgâhın altındaki dolapların ışıkları. Gazlı şöminedeki alevler sonuna kadar açıktı. Odadan odaya koşuşturuyor ve bütün hepsini açıyordu. Işığa ihtiyacı vardı, aydınlık olmalıydı.

Jimmy'yi hayal etti. Sırıtan Jimmy, mutlu Jimmy. *Hey, birazcık parfüm sıkmak içine bir erkeğin ne yapması gerekir?* Sinirli Jimmy, alkolik Jimmy, soğuk Jimmy. *Hiçbir şey alamayacağından eminsin değil mi? Onun tek bir kuruşa bile el sürmesini istemiyorum.*

Kafasında bir ses ona, *Böö* diye fısıldadı. *Böö.*

Yüce tanrım, lütfen Jimmy bir an önce ölsün.

Saat şimdi dokuza yaklaşmıştı. Hastanenin ziyaret saatleriydi. Catherine şimdiye kadar dört kere aramıştı bile. Nathan uyanmıştı, onu görebilecekti.

"Boş versene," dedi. Hastaneye güvenmiyordu. Güvenlik sıkı değildi orada. Oğlunu eve getirecekti.

Catherine paltosunu giymiş ve anahtarlarını almıştı. Evi son bir kez daha kontrol edecekti. Tek tek sırayla odaları dolaştı. Evet, doğru ya, mumlar vardı. Odaları tekrar dolaştı ve bütün mumları tek tek söndürdü. Tam aşağıya doğru geliyordu ki, aklına elektroşok cihazı geldi. Yukarıdaki ana yatak odasına çıktı, kasanın içinde bir tane olacaktı. Elektroşok cihazını da aldı mı kendini güvende hissedebilecekti.

Arabasının arkasına kim Böö yazmış olabilirdi? Kim böyle bir şey yapardı?

Bu konuda fazla düşünmek hoşuna gitmiyordu. Oralarda bir yerlerde cevaplar vardı fakat çoğu onu korkutuyordu.

Kasanın kapısı ardına kadar açıktı. Polis evden ayrılırken nasıl bıraktıysa öyle duruyordu. İçerisine bir göz attı. Cihaz gitmişti. Lanet olası pislikler. Muhtemelen polis delil olarak onu da almıştı. Sanki cihaz onu Jimmy'den koruyacaktı da!

Tekrardan aşağıya indi, içindeki öfke yükseliyor onu evden çıkması için kapıya doğru itiyordu. Hastaneye, Nathan'a doğru. Elini kapının tokmağına koymuştu ki, diğer taraftan biri kapıya tıkladı. Catherine irkilerek ellerini göğsüne götürdü, korkmuştu. Kapı tekrar çaldı.

Çok yavaşça gözünü kapıdaki deliğe götürdü.

Kapının önünde üç kişi vardı. Polise benziyorlardı.

Hayır, diye düşündü içinden, şimdi olmazdı. Nat-

han yapayalnızdı. O anda mavi bir arabanın tekrar buralarda olacağından haberleri yok muydu?

Kapı tekrar çalınca, Catherine yavaşça kapıyı açtı.

"Catherine Gagnon?" diye seslendi kapının önündeki adam. Adamın burnu sanki çok defa dayak yemiş gibi içeriye doğru kıvrılmıştı. Üzerindeki gri takım elbiseyle suratındaki ifade birbirine hiç yakışmıyordu.

"Siz kimsiniz?"

"Rick Copley, Suffolk Bölge Başsavcısı. Bunlar da, Boston Polis Departmanından Bölge dedektifi D.D. Warren"—güzel, fakat kıyafetleri de bir o kadar zevksiz sarışını gösterdi—"ve savcılıktan müfettiş Rob Casella. Cevaplamanızı istediğimiz birkaç sorumuz olacak. İçeri gelebilir miyiz?"

"Ben de şimdi oğlumu ziyarete gidiyordum," dedi Catherine.

"O zaman değerli zamanınızı fazla harcamamak için elimizden geleni yaparız." Başsavcı kadını evin içine doğru girmek için zorlamaya başlamıştı bile. Catherine daha fazla karşı koymayıp yol verdi. Muhtemelen, Nathan ya da Prudence eve dönmeden önce yapılabilecek en doğru hareketti.

Ucuz görünümlü sarışın hiç etkilenmemiş gibi antreyi inceliyordu. Bu arada, müfettiş de elindeki deftere not almaya başlamıştı.

"Biraz otursak daha iyi olur diye düşünüyorum." Başsavcı, yanındakilerle birlikte antrenin sol tarafındaki salona yöneldi. Catherine de nihayet çantasını omzundan indirdi ve paltosunu çıkardı. En çok

başsavcıya odaklanmıştı, çünkü bütün bunların sorumlusu oydu.

Acaba yaslı dullar hakkında ne düşünüyordu bu adam? Bakışlarına odaklandı. Sert bir ifadesi vardı, avının boyutunu hesaplayan bir etobur gibi bakınıyordu. Catherine erkekler konusunda yeterince bilgiye sahipti. Eğer bir adam Catherine için tutkulu duygular besliyorsa, zamanı geldiğinde onu daha çok arzulayacaktı. Ondan nefret eden bir adam ise...

Kapkara takım elbiseli adama odaklanmanın daha mantıklı olacağına karar verip bakışlarını ona yöneltti.

"Geldiğinize sevindim," dedi kibarca. Salonun ortasında bir yelkenli gibi süzülüyordu. "Dün tıbbi uzmanla görüşmek için ofisi aradım, kocamın cenazesini alamayacağımı duyduğumda itiraf etmeliyim ki biraz sinirlendim."

"Bu gibi durumlarda biraz zaman alabilir."

"Çocuğunuz var mı Bay Copley?"

Adam cevap vermeden dik dik bakıyordu.

Kadın sessizce, "Bu oğlum için çok zor bir dönem. Cenaze töreni planlarını tamamlamak istiyorum, sonuçta ikimiz de bu olayı artık geride bırakmak istiyoruz. Oğlum eve ne kadar erken dönerse, o kadar çabuk iyileşmeye başlayacak."

Copley ve arkadaşları hiç bir şey söylemedi. Catherine, antika ahşap koltuğa oturup karşılarına geçti. Bacak bacak üstüne attı ve ellerini dizinin üstünde birleştirdi. Bu sabah kıyafetlerini özenle seçmişti: diz üstü siyah bir etek, üstüne de gri renkli kaşmir, bisiklet yaka bir kazak giymiş, belini de bir kemerle

süslemişti. Kulaklarında inci küpeler, parmağında evlilik yüzüğü vardı. Saçları ise boyun hizasında duruyordu. Kadın en ince noktasına kadar onurlu ve kederli bir eş havasına bürünmüştü ve bunun farkındaydı.

Eğer buradaki polisler kocası ölmüş bir kadının üzerine birlik olup gelceklerse, konuya onların girmesi gerekiyordu.

"Perşembe gecesi hakkında size birkaç sorumuz olacak," dedi Başsavcı sonunda. Usulca öksürerek boğazını temizledi ve söze girdi. "Rica etsem bize bazı şeyleri hatırlamamızda yardımcı olur musunuz?"

"Ah, tamam, tabii ki." Müfettiş Casella defterini eline almış, sayfaları çevirmeye başlamıştı. Catherine artık onu izlemiyordu, sarışını incelemeye almıştı. Polisin katıldığı vurulma olaylarını savcının bürosu incelerdi, Boston Emniyeti değil. Madem öyle bu sarışının ne işi vardı burada?

"Ana yatak odasındaki güvenlik kayıtları bulunamadı."

"Öyle bir kayıt yok."

"Kayıt yok mu? Anladığımız kadarıyla, güvenlik şirketi ana yatak odanıza da bir kamera monte etmişler."

"O kamera açık değildi," dedi Catherine.

"Açık değil miydi?"

"Rahat olsunlar diye," diye mırıldandı sarışın.

Catherine onu duymazdan geldi. "Oradaki kamera biz dışarıda olduğumuz zamanlar çalışırdı. Jimmy onu gece yarısından sabah sekize kadar kapalı olacak şekilde ayarlamıştı."

"Çok enteresan," dedi Müfettiş Casella. "Daha önceki ifadenizde, Jimmy'nin eve akşam saat onda geldiğini söylemişsiniz, yani kamera o saatte çalışıyor olmalıydı."

"Doğrudur, fakat kontrol panelinin saati göstermediği ortaya çıktı."

"Pardon?"

"Kendiniz kontrol edin," dedi Catherine. "Göreceksiniz ki sistem şu anda hâlâ iki saat ileri, yani bu demek oluyor ki sistem saat onu gece yarısı olarak algılıyor." Omuzlarını silkti. "Jimmy elektronik konusunda pek yetenekli değildi. Kurcalarken bir şeyleri bozmuş olmalı."

"Güvenlik şirketi bu konuda hiç bir şey söylemedi."

"Kocamın da onlara haber verdiğini sanmıyorum."

İki adam ve sarışın, bakışlarının yönlerini değiştirerek devam ettiler.

"Bize, kocanızla bir tartışmaya tutuştuğunuzu söylediniz," dedi Müfettiş Casella, "Konu neydi?"

Catherine onu soğukkanlılıkla izledi. Bunların aynısı, Cuma akşamı yerdeki kanlar daha tazeyken tekrarlanmıştı.

Bu olanları tekrar hatırlattıklarını ifade edercesine bir tavır sergiledi.

"Jimmy aşırı kıskanç olabiliyordu, özellikle de alkollü olduğu zamanlar. Perşembe akşamı, Nathan'ın doktoru yüzünden benimle tartışmaya başladı. Nathan kendini iyi hissetmediği için onu Doktor Rocco'ya götürmek istedim. Jimmy de bunun sade-

ce sevgilimi görmek için bir bahane olduğunu söylüyordu."

"Doktor Tony Rocco ile görüşüyor muydunuz?" diye araya girdi başsavcı. Sesine çok şaşırmış gibi bir hava vermeye çalışmıştı ama aslında bunun doğru olmadığını odadaki herkes çok iyi biliyordu. Polis kendi tiyatrosunu sergiliyordu, kadın da kendininkini. Bu da aralarında geçen diyaloğu bir Yunan trajedisine dönüştürüyordu, yoksa bir Shakspeare komedisi miydi?

Catherine hayatında hiç olmadığı kadar yorgun hissetti kendini. Nathan'ı görmek istiyordu. En azından oğlunun güvende olup olmadığını bilmek istiyordu.

Güzel bir dille, "Evet, Tony ve benim bir ilişkim vardı. Aylar önce sona ermişti. Zaten Jimmy'yi ilişkinin bittiği konusunda ikna etmiştim. Yani bunlar geçmişte kalmıştı aslında."

"Ya dadı? Prudence Williams bu olaylar cereyan ederken neredeydi?" Soruşturmaya Müfettiş Casella devam ediyordu şimdi.

"Perşembe akşamı Prudence'ın izin akşamıdır. Perşembe akşamı ve Pazar günleri."

Casella kaşlarını çattı. "Fakat kocanız o akşam eve çok geç saatte döndü. Prudence'ın eve geri dönmemiş olduğundan emin misiniz? Belki, üst katta odasında uyuyordu."

"Geceyi bir arkadaşında geçirdiğini biliyorum."

"Bir erkek arkadaş mı?" Sarışın ilk defa konuşmuştu. Dikkatle Catherine'i inceliyordu. "Perşembe gecelerini hep o erkek arkadaşıyla mı geçirirdi?"

"Genelde bütün gece dışarıda olurdu," diye cevap verdi Catherine.

Sarışın, "Mümkündür," diye mırıldandı.

Catherine onu duymamış gibi davrandı.

"Peki ya oğlunuz?" diye araya girdi Müfettiş Başbelası. "Oğlunuz bu kargaşadan sonra ne durumdaydı?"

"Nathan kâbus gördüğü için saat on biri biraz geçe uyanmıştı. Tam onu rahatlatmak için odasına gitmiştim ki aşağıdan Jimmy'nin bağırdığını duydum. O zaman... O zaman anlamıştım bir şeylerin ters gittiğini."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"İçkili olduğunu biliyordum. Kapıyı kapamasından anlamıştım. Bana seslenişinden anlamıştım. Nathan, doğal olarak çok korkmuştu."

Annesi oğlu için çok fazla şey istiyordu. Perşembe gecesi, Jimmy kapıyı çarparken, bağırırken, merdivenlerden onlara doğru koşarken yine bunları düşünüyordu. Eğilip Nathan'ın gözlerine bakmıştı ve baktığında gördüğü kendi çaresiz yansımaları onun korkusunu da arttırmıştı.

"Jimmy silahı ne zaman almıştı?" diye sordu Başsavcı.

"Bilemiyorum."

"Silahı nereden buldu?"

"Bilmiyorum."

"Merdivenlerden yukarı silahla birlikte mi geldi?"

"Evet."

"Onu size ve oğlunuza doğru tuttu mu?"

"Evet."

"Peki, siz ne yaptınız Bayan Gagnon?"

"Ona silahı bırakmasını söyledim. Nathan'ı korkuttuğunu söyledim."

"Sonra o ne yaptı?"

"O güldü, Bay Copley. Bu evde, Nathan'a kendisinin bir tehdit oluşturmadığını, asıl tehdidin ben olduğumu söyledi."

"Bunu söylerken neyi kastediyordu?"

Kadın omuzlarını silkti. "Jimmy sarhoştu. Ne söylediğinin farkında değildi."

"Ve Nathan bütün bunlar olurken ne yapıyordu?"

"Nathan..." Catherine'in sesi titriyordu, kendisini konuşmak için zorladı. "Nathan benim kucağımdaydı. Kafasını omzuma doğru bastırmıştı, böylece babasını görmüyordu. Elleriyle de kulaklarını tıkamıştı. Jimmy'ye söyledim, Nathan'ı odamıza yatırmaya götürecektim. Ona sakin olması için rica ettim, oğlumuzu korkutuyordu. Sonra yanından geçerek odamıza yürüdüm. İçeri girdiğim anda da kapıyı kilitledim ve 911'i aradım."

"Bu Jimmy silahı ateşlediğinde mi oldu?"

"Hatırlayamıyorum."

"Komşularınız iki el ateş edildiğini söylediler."

"Öyle mi?"

Copley'nin kaşları yukarıya doğru hareket etti. "Yani kocanızın silahı ateşlediği konusunda emin olamadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"O anda Jimmy'ye dikkat etmiyordum. Nathan'la ilgilenmeye çalışıyordum. Aklını kaçıracak derecede korkmuştu."

Anne, ölecek miyiz? Işıkları aç anne. Işıklara ih-
tiyacımız var.

"Bundan önce Jimmy, size ya da oğlunuza zarar verdi mi?"

"Jimmy kızgın olduğu zamanlar bir şeyler fırlatırdı. Zaman zaman... Evliliğimizde sorunlarımız vardı."

"Evliliğinizde sorunlar mı?" derken sarışın yine alaycı bir tavırla konuşuyordu. "Üniformalı devriyeler her hafta sizinle ilgili şikâyetler alıp duruyorlarmış. Bunun dışında, işler dönüşü olmayan bir dönemece girdiğinde, Bayan Gagnon, Jimmy boşanma davası açtı, öyle değil mi?"

Catherine kadını soğukkanlılıkla doğruladı. "Evet, doğru."

Sarışın bastırıyordu, "Onun parası vardı, onun gücü vardı. Önce sizi hor görüyordu, şimdiyse sizi resmen başından atmaya çalışıyordu. Doğrusu, buradaki kimse, sizi böyle çileden çıkmış olduğunuz için suçlayamaz."

"Konuşulacak şeyler vardı tabii. Bu olanlar, işin sonu olduğu anlamına gelmiyordu."

"Daha neler! Bu adam sizi dövüyordu. Size bağırıyordu, çocuğunuza bağırıyordu, bir şeyler fırlatıyordu. Neden, hâlâ bunu devam ettirmeye uğraşasınız ki?"

"Jimmy'yi tanımıyordunuz."

"Sizin tanımanız da çok bir şeyi değiştirmemiş. Baksanıza, hastanede doktorculuk oynuyormuşsunuz."

Catherine biraz bozulmuştu. "Bu ne küstahlık böy-

le!"

"Doktor Rocco'yla görüşüyordunuz nihayetinde, öyle değil mi?"

"Nathan Cuma günü bir akut pankreas krizi geçirdi. Tabii ki de Doktor Rocco'yu gördüm."

"Doktor sizi özlemiş mi? Ona dönmenizi istiyor muydu? Nasıl olsa Jimmy de yoktu artık..."

"İma ettiğiniz şey büyük bir kabalık. Kocamın cesedi daha soğumadan..."

"Daha soğumadan mı? Onun öldürülmesi için elinizden geleni yaptınız ya!"

"Nasıl? Atış tahtası olarak kullanılmakla mı?"

Sarışın, koltuğun kenarına doğru gitti. Kadının soruları makineli tüfekten çıkan mermiler gibi ardı sıra geliyordu. "Perşembe gecesi tartışmayı kim başlattı? Doktor Rocco meselesini ilk açan kim oldu?"

"Bendim. Nathan kendini iyi hissetmiyordu."

"Yani, kıskanç kocanıza eski sevgilinizi hatırlattınız?"

"O Nathan'ın doktoruydu!"

"Eski sevgiliniz olan bir adamı, kıskanç kocanıza rağmen, Nathan'ın doktoru diye terk etmediniz demek?"

Catherine gözlerini kırpıştırdı, sendeledi. Çılgınca kendini toplamaya çalışıyordu. "Nathan yeni doktorlardan hoşlanmaz. Yeni doktor yeni testler demektir. Her şeyi yeni baştan yaşamasına izin veremezdim."

"Evet, anlıyorum. Yani eski aşkınızı, oğlunuza iyilik olsun diye görmeye devam ettiniz?"

"Rocco iyi bir doktordur!"

"İyi bir doktor demek."

"İyi bir doktordur, evet." Catherine tekrarlıyor, kendini sersem gibi hissediyordu.

"O halde artık sizin doktorunuz olamayacağını öğrenmek sizi hayal kırıklığına uğratacaktır."

"Onun suçu değildi. James Gagnon büyük bir güce sahip. Tony yapması gerekeni yapıyordu."

Sarışın ilk kez biraz duraksadı, kaşlarını çattı. "Doktor Rocco'yu en son ne zaman gördünüz?" diye sordu.

"Cuma akşamı. Nathan yoğun bakım ünitesine alındığında. Daha sonra, Doktor Rocco, beni artık oğlumun doktoru olamayacağı konusunda bilgilendirdi. Pediatri kurumu başkanı bu dosyadan ayrılması için onunla konuşmuş. Bu arada, o beni, bir genetik uzmanı olan Doktor Iorfino'ya yönlendirdi. Pazartesi gününe bir randevumuz vardı."

"Peki, bu randevuyu ne zaman ayarladınız?"

"Ben ayarlamadım, Tony ayarladı."

Sarışın, "Samimi bir davranış," diye mırıldanırken kaşlarını da havaya kaldırmış, kadını izliyordu.

"Oğlum çok hasta. Uzman bir bakıma ihtiyacı var. Ve tıbbi sahada, bir uzman bulmak için başka bir uzmana ihtiyacınız olur. Eğer Doktor Iorfino'yu kendim arasam, beklemek için bir listeye konulacaktım. Fakat Tony bizi doğrudan başa koyabilirdi. Belki de özel hayatında kusursuz etik değerleri yok ama Tony iyi bir doktor; oğlum için elinden gelenin en iyisini yaptı."

"Bana öyle geliyor ki onu hâlâ seviyorsunuz."

"Ben kocamı seviyordum."

"Sizi insandan yapılmış bir kum torbası olarak kullandığında bile mi? Elinde silahı olduğu zaman da mı? Anlaşılan iyi idare etmişsiniz Bayan Gagnon. Artık evden, arabadan, banka hesaplarından, Jimmy'nin yükü olmadan yararlanabileceksiniz." Sarışın, gözlerini kısmıştı. "Artık sizi oğlunuz konusunda suçlayabilecek kimse de yok. Tamamen özgür ve temizsiniz."

Catherine ayağa kalktı. "Çıkın dışarı."

"Biliyorsunuz, Prudence ile de konuşacağız. Ondan önceki dadıyla da ve daha öncekilerle de. Bu evde yaşanan her şeyi öğrenene kadar elimizden geleni yapacağız."

"Dışarı."

"Ve Nathan'la da konuşacağız."

Catherine parmağıyla kapıyı gösterdi. Üçlü nihayet ayaklandı. "Doktor Rocco'ya olanlar çok kötü," dedi sarışın, mermer antrede yürürken. "Özellikle karısı ve çocukları için."

"Ne olmuş Tony'ye?"

"Öldü tabii ki. Dün gece öldürüldü. Hastanede." Sarışın durup Catherine'in yüzüne baktı dik dik. Bir değişiklik arar gibiydi fakat Catherine şeklini koruma konusunda başarılıydı. Dürüst olmak gerekirse şoka uğramıştı. Sonra aptallaştı, sonra da feci derecede korktu.

"Nasıl olur?" diye sorarken sesi çok kısık çıkıyordu.

"Böö," diye mırıldandı sarışın. Catherine dondu kaldı.

Sorgu ekibi kapıdan geçerken, son anda Başsav-

cı geri döndü.

"Ne zaman biri bir silahı ateşlese, ellerinde ve kıyafetlerinde barut izi kalır. Tahmin edin morgda neyi test ettik, Bayan Gagnon? Tahmin edin kocanızın elinde ve kıyafetlerinde ne bulamadık?"

Catherine tek bir kelime etmedi. Böö'yü düşünüyordu, çılgınca. Böö.

Üçlü merdivenlerden aşağı inmeye başlamıştı. "Küçük bir hata," diye seslendi Copley dönüp. "İhtiyacım olan tek şey bu. Ufak bir hata Bayan Gagnon. Sonra elimdesiniz."

Bölüm 18

PAZAR SABAHI. Güneş parlarken, hava kışın gelişini haber verir gibi kuru ve ayazdı. Boston'lılar pahalı mağazaların birinden birine koşuşturup duruyorlardı. Kafaları kaplumbağa gibi atkılarının içinde saklanmış, elleri mont ceplerinin diplerine kadar gömülmüş bir şekilde oradan oraya gidip geliyorlardı. Fakat Bay Bosu böylesini tercih etmiyordu. Public Garden'da, o meşhur koca ağaçların arasında, elleri eldivensiz, üzerinde şapkası ve montu olmadan dolanıyordu. Bu gibi havalardan çok hoşlanırdı, kuruyan yaprakların kokusunu severdi ve batan sonbahar güneşinin son nefesleri ona zevk verirdi.

Çocukken bu, onun en sevdiği mevsimdi. Hava kararıncaya kadar dışarıda durur, oyunlar oynardı. Ailesinin umurunda değildi zaten. Dışarıda vakit geçirmek erkek çocuk için iyidir, derdi babası; sonra da okuduğu gazeteye geri dönerdi dünyadan bihaber.

Kötü bir çocukluk geçirdiği söylenemezdi. Kesinlikle şikâyetçi değildi. G.I. Joe askerleri ve oyun-

cak inşaat arabalarıyla dolu hatıraları seviyordu. Dağ bisikleti sürmeyi sever, diğer çocuklarla iyi geçinirdi.

Şimdilerde eskilerin yeniden moda olduğunu duymuştu. Buna da Retro diyorlardı. Bay Bosu hapishanede o kadar uzun kalmıştı ki, çıktığında tekrar çocukluğuna döneceği bir ortam hazır olduğundan memnundu.

Eve dönerse neler olacağını merak ediyordu. Ailesi muhtemelen aynı dairede oturuyordu, aynı blokta; hatta belki de hâlâ o eski lanet olası arabayı kullanıyorlardı. Bozulana kadar dokunmayacaksın, derdi baba Bay Bosu.

Ailesi onu hapishanede hiç ziyarete gelmemişti. Bir kere bile. Küçük kızın mahkemeye gelip, oğullarını işaret etmesi ve "Evet, bu adamdı," diye onu göstermesinden sonra davalara bile katılmamışlardı.

Bay Bosu'nun, ailesinin kalbini kırmış olduğu söylenebilirdi. Onlar gibi bir çiftin, sıradan bir çocuğu olmalıydı. Onun gibi bir çocuk, yedek subaylık akademisine katılıp, kolejden mezun olur, sonra da hafta sonları ülkesine hizmet etmeye başlardı. Daha sonra sıradan bir kızla evlenir, *Retro* bir mutfak yaptırırlar, *Retro* mutfaklarında *Retro* yemekler yerlerdi. Tabii çocukları da *Retro* oyuncaklarıyla oynuyor olurlardı.

Bay Bosu'nun hayalleri farklıydı. Onun fantezilerini Katolik okul kızları, beyaz diz üstü çoraplar ve yeşil ekose etekler süslüyordu. Saçları da sırtına kadar uzanıp arkada kırmızı bir tokayla bağlanmış olacaktı. Kitaplarını da henüz kabarmaya başlamış

göğüslerine bastırıp öyle gezecekti. Sadece "Evet efendim, hayır efendim." diye cevap verecekti. Daha önce hiçbir adam tarafından ellenmemiş sıkı, bakire vücudu olacaktı ve o ne isterse, ne zaman ve nasıl isterse itiraz etmeden yapacaktı.

Bu kız sonsuza dek onun olabilirdi.

Bay Bosu salak bir çocuk değildi. Fantezilerini hep kendi içinde saklardı. Onaltı yaşındayken ilk hamlesini yapmıştı. Parkta oturan bir kıza, ufak kız kardeşini arıyormuş bahanesiyle yaklaşmış, kız da ondan kaçmamıştı. Kızı salıncakta sallamayı teklif etmişti sonra. Kızın ince ve kemikli vücudunu avuçlarının içinde hissetmesi, nasıl olduysa, bazı tatsız sonuçlara meydan vermişti. Pantolonu artık dar geliyordu ve sonuçları gizlemenin hiçbir yolu yoktu. Kız bunun farkına vardığında çığlık atmaya başlamış ve koşarak evine kaçmıştı.

Sonra kendi ailesi bu uygunsuz davranışı yüzünden kızın ailesine özür dilemeye gittiler. Çocuk kıpkırmızı olmuştu, utanmıştı fakat hâlâ arsız yalanlar söylüyordu. Öyle ki, bu sırada oradan geçen bir pon pon kızı da kesmeyi ihmal etmemişti. Bunu yapmayı o da istemiyordu... Sadece nasıl kontrol edeceğini bilemiyordu... O çok ama çok üzgündü.

Babası, erkek yedisinde de aynı, yetmişinde de, demiş, sonra tekrar gazetesini okumaya devam etmişti.

Bu olaydan sonra, daha dikkatli davranmaya başladı. Ailesinin arabasını alıyor ve o çevreden çok uzaklara sürüyordu. Pratik yapmıştı ve öğrenmişti. Güzel kıyafetler daha az tehditkâr oluyordu. Devasa

vücudunu düşündüğünde şık kıyafetler onu biraz daha sevimli gösteriyordu ne de olsa. Önemli olan iyi bir hikâyeniz olmasıydı. Elma şekeri değil tabii; bütün aileler elinde şeker olan insanlara karşı çocuklarını uyarıyorlardı. Kayıp bir kız kardeşi aramak, bir kedi, bir köpek, bir çocuğun ilgisini çekebilecek şeylerdi.

Öğrenmişti, uzmanlaşmıştı ve gün geldiğinde hamlesini yaptı.

Ama çok kısa ve başarısız bir deneme olmuştu. Sonrasında paniklemişti de. Cesedi ne yapacağını bilmiyordu. Nihayet arabanın arkasına atıp eyalet sınırına kadar gitti, sonra orada okyanusa boşalan bir nehre atıp, cesetten kurtuldu.

Eve döndüğünde sarsılmıştı, rahatsızdı ve ilginç olanı ise vicdan azabı çekiyordu. Günlerce haberleri izledi, her yerinden terler akarken hep yakalanacağı anı bekliyordu.

Fakat hiç bir şey olmadı. Basit... Hiçbir şey. Sonra fanteziler yeniden başladı. Düşledi, arzuladı ve istedi. Ta ki o güne kadar; ailesinin evinden pek de uzak olmayan bir köşede o kız duruyordu işte. Yeşil bir mini yerine diz altı kahverengi bir etek vardı üzerinde, ama bunun dışında tam aradığı tipti.

Ondan sonrası da hayret verici bir şekilde kolay olmuştu. Ona tamamıyla farklı ve yeni bir yöntemle yaklaşmış ve sonuç başarılı olmuştu. Ta ki kız mahkemede onu tanıyıp işaret edene kadar.

Hâlâ gençti. Bunu şimdi fark ediyordu. O zamanlar çocuktu ve hatalar yapmıştı. Oysa gerekenleri öğrenmesi için koskoca bir yirmi beş yılını har-

camıştı. Ve hapishanede eğitim alınmadığını savunan insanlar bu konuda çok yanılıyorlardı.

Bay Bosu, park sokağında, eski çağlardan kalma gotik kiliseyi bulana kadar yürüdü. Burası gençliğinden hatırında kalan mekânlardan birisiydi. Dışarıdaki tahta banklardan birine oturdu, yanında da bir yaşlı teyze vardı. Teyze ekmek kırıntılarını güvercinlere veriyordu, yanına oturan adamı görünce ona hafifçe gülümsedi. Adam da ona sıcak bir ifadeyle karşılık verdi.

Ve "Ne güzel bir sabah," dedi Bay Bosu.

"Öyle, öyle," diye cevap verirken, yaşlı kadın hafifçe kıkırdadı.

Dün akşamüzeri, Patron X sayesinde bir alışveriş turuna çıkmıştı. O devasa, baş belası görünümlü adam gitmiş, yerine güzel giyimli, orta yaşlı zarif bir centilmen gelmişti. Ah, şık bir saç kesimi ve Armani nelere kadirdi.

Yaşlı kadın etrafında dolanan tombul güvercinlere biraz daha yem attı. Bay Bosu kafasını geriye doğru yatırıp yüzünü parlayan güneşe çevirdi. Kahretsin, dışarıda olmak güzel bir duyguydu.

Tam o anda kilise çanları çalmaya başlamıştı. Büyük tahta kapılar açıldı. İçerisinden aileler merdivenlere döküldü. Önce gururlu babalar, arkasından anneler ve en son cıvıl cıvıl çocukları.

Bay Bosu gözlerini açtı, parlak uzun saçları arkalarından büyük beyaz toklarla tutturulmuş kızlara baktı hayran hayran. Küçük sarışın prenseslere bakarak gülümsedi. Hepsinde parlak kıyafetler ve vazgeçilmez Mary Janes ayakkabılar vardı. Aileler ko-

yu bir sohbete dalmış, bu sırada da çocukları çılgınca oraya buraya dağılmıştı.

Şurada beş kız ebeleme oynuyordu. Diğer bir tarafta ise iki kız kollarını sallayarak dans ediyordu. İleride kuşları kovalamaya çalışan kız ise kimsenin dikkatini çekmiyordu.

"Çok güzeller değil mi?" diye sordu yaşlı kadın.

"Dünyadaki en ilgi çekici şeyler," dedi Bay Bosu, kadını onaylayarak.

"Bana kendi küçüklüğümü hatırlatıyorlar."

"İlginçtir, bana da."

Adam kadına bir kez daha gülümsedi. Kadın biraz kafası karışmış gibi gözükse de adama karşılık verdi gülümseyerek. Bosu oturduğu yerden kalkıp, yarış halindeki minik bedenlerin arasına daldı. Etrafından koşarak geçen ufaklıkların rüzgârı içini gıcıklıyordu.

Şehirde insanlar daha ihtiyatlı oluyordu. Fakat burası bir okyanusun ortasında yüzen ufacık bir ada gibi bir yerdi. İnsanlar kilisenin kucağında gevşiyorlardı. Artık kimin arabasını daha hızlı kullandığıyla ya da kimin en kaliteli kahveyi içtiğiyle ilgilenmiyorlardı burada. Hatta minik Johnnie'yi ve minik Jessie'yi gözlerinin ucuyla takip ettiklerine inanmayı da seviyorlardı. Ama aslında baktıkları da yoktu. Çocuklar, anne babaları diğerleriyle konuşurken etrafa koşuşturarak dağılmışlardı.

Bazen hiç geri dönmezlerdi.

Bay Bosu, ani ve beklenmedik bir dalgalanma hissetti içinde. Gırtlağından yukarıya doğru çıkan, yırtıcı süratli bir lokma gibi, şimdi, şimdi, ŞİMDİ di-

ye istiyordu. Basamaklardan yukarı doğru tırmandı. Bakışlarını, çığlık çığlığa koşuşturan miniklerin arasında dolaştırdı. O, gökyüzünde dolaşan bir şahindi, avını seçiyordu, hayır bu değil, bu da değil... Evet bu.

Bir tek çocuk. Küçük bir kız çocuğu, ki herhalde dört yaşlarındaydı, rüzgârın savurduğu kurumuş bir yaprağı kovalamakla meşguldü. Onu ebeveynlerinden izleyen biri yoktu, hiçbir arkadaşı da onu takip etmiyordu.

Şimdi merdivenlerden aşağıya doğru inebilirdi. Gelişigüzel fakat düzgün adımlar atıyordu. Küçük kız ile kalabalığın arasında bir yerde durdu. Sonra kızın ağacın biraz daha arkasına gitmesini bekledi. Sonra sağa sola bir kez daha bakarak gırtlağından geçen o dürtüyle kızı hiç çaba sarf etmeden kepçe gibi alır, göz açıp kapayana kadar ortadan kaybolurdu. Çocuk güpegündüz ortadan kayboldu, diye yazardı manşetlerde. Kederli aile, çaresizce ipuçları peşinde koşturuyor.

Fakat ondan tek bir iz bulamazlardı. Olağanüstü güçlere sahip olan Bay Bosu işin içinde olduğu zaman bu imkânsızdı.

Adam kendine geldiğinde merdivenlerin ortasındaydı. Elleri demirden desteklere dayanmış, son bir kez daha derin bir nefes almıştı. Sonra bir kez daha ve ardından bir daha... Yavaşça demir korkuluktaki ellerini gevşetti, parmakları çözüldü ve kolları tekrar eski yerlerine döndü.

Dün geceyi hatırlamak için kendini zorladı. Kanlı bıçağı elinde hissetmeye çalıştı. Aşağılık bir insa-

nın yüzündeki o benzersiz şaşırmışlık ifadesini hatırlamaya çalıştı. Tabii ki aynı şey değildi. Fakat tahmin ettiğinden daha tatmin edici olmuştu. Başarısızlıkla sonuçlanmış bir randevu gibi diyebiliriz. Onun akranı değildi, sevdiği bir eğlence de sayılmazdı fakat yaptığı şey aynıydı.

Daha sevindiricisi, hayatında ilk defa yaptığı bu eylem karşılığında para da kazanmıştı. Nakit. On bin amerikan doları. Bay Bosu, dün hapishaneden tahliye edildiğinde, bir şoför onu dışarıda bekliyordu. Bay Bosu arabaya bindi. Arka koltuktaki çanta onu bekliyordu. İçinde bir not ve bir sürü para vardı. Notta ona verilen talimatlar yer alıyordu ve ardından da bir liste geliyordu. Her bir hedef için belli bir miktar para yazılıydı. Bak, bu iyi bir sistemdi.

Tabii Bay Bosu gizemli bir patronun düşündüğü kadar salak biri de sayılmazdı. Notta Patron X, Bosu'nun kendisine bir hesap açmasını ve bu sayede ileride işlerin daha kolay olacağını tavsiye etmişti. Parayı derhal hesabına yatıracaktı vs. vs.

Patron X salağın tekiydi. Bankalar takip ediliyordu. Para transferleri izlenirdi. Daha da kötüsü, bankalar Pazar günleri kapalıydı ve Bay Bosu bedavaya çalışmıyordu. O nakit çalışacaktı, teşekkürlerini bildirdi. Ne güzel, bir tomar yeşil kâğıdı alıp göbeğine sıkıştıracak ve gönlü nasıl isterse ona göre harcayacaktı.

Bay Bosu çantayı aldı. Ağzını bıçak açmayan şoförü de onu Faneuil Çarşısında indirdi. İnerken ona bir cep telefonu verdi, içinde hazır programlanmış numaralar vardı ve bu sayede devamlı temas

olacaklardı.

Bay Bosu birçok kez kafa sallayarak sürücünün, onun ne kadar minnettar olduğunu düşünmesini sağladı. Hatta Bay Bosu sürücünün kim olduğunu da kesinlikle biliyordu. Çeteler içinde olan adamların çoğu itibar sahiplerini tanırlardı ve tabii ki de Robinson'un itibarı Bay Bosu'nun ki ile kıyaslanamazdı.

Fakat Bay Bosu hiçbir şey söylemedi. Kodeste öğrendiği gibi, bilgi güç demekti.

Ellerini cebine soktu. Kilisenin merdivenlerinden aşağıya inerken ıslık çalarak son bir kez daha kalabalık halinde hoplayıp zıplayan çocuklar arasından geçiyordu.

Şimdi bir köpek yavrusu bulmak zorundaydı.

Bölüm 19

Peki, bu işler nasıl yürüyordu?" Bobby, Wellesley'de köhne, küçük bir ofiste oturuyordu. Saydığı detayların içinde, dört tane çelik dosya dolabı, kocaman çam ağacından bir masa ve yarım düzine Manila kâğıdıyla kaplanmış, ucuz ve içlerinde yasal dosyalar olan klasörler bulunuyordu. İki adımlık duvarın arasındaki daracık alanda, gözüne iki tane çerçevelenmiş diploma çarptı. MASSACHUSSETS ÜNİVERSİTESİ ve BOSTON KOLEJİ.

Bobby resimlerdeki avukatların James Gagnon olup olmadığını çıkarmaya çalıştı. İlk olarak, onu gibi birinin Harvard ya da Yale'den alınmış diplomaları olması gerekirdi. Hatta ofisinin girişinde bir sekreter olmalı, vişneçürüğü duvarlarıyla bir konferans odasının yanında Boston manzarasını tepeden gören geniş camları olmalıydı.

Harvey Jones, bu anlatılanlara karşın, eski bir bilgisayarcı dükkânının tavan arasında bir ofiste çalışıyordu. O tek başına kendi şovunu, yedi senelik bir hukuk adamı olarak devam ettiriyordu. Hiç orta-

ğı olmamıştı. Sekreteri yoktu. Hatta bugün bir takım elbise bile giymemişti.

Bobby'nin kadim polis dostlarından birisi bu adamı ona tavsiye etmişti. Ve Harvey, Bobby'nin adını duyduğu anda onunla bir görüşme yapmayı kabul etti. Pazar günü buluşacaklardı. Bobby bunun nasıl sonuçlanacağını tahmin edemiyordu.

"Pekala," diye açıklamaya girişti Harvey, "Chelsea bölgesi adliyesinde, yargıç danışmanlarından biri, bir duruşma düzenlemiş. Kısaca, davacı ortaya koyduğu delillerle olağan bir nedenden dolayı senin görevi kötüye kullandığını kanıtlamaya çalışacak. Bizim işimiz ise bu gerçeği çürütmek."

"Nasıl peki?"

"Tabii ki, o anda durumun, ölümcül bir şiddet kullanman gerektiği doğrultusunda sona erdiğini ispatlayacaksın. Biz de araya o gün orada bulunan memurlardan sokacağız. O gün sorumlu Teğmen—adı ne demiştin?"

"Jachrimo."

"Teğmen Jachrimo evet. Ondan da buna tanıklık etmesini isteyeceğiz. Ve Jimmy Gagnon'un karısını vuracağını düşündüğünü doğrulayacak, tarafsız herhangi bir memuru da getireceğiz."

"Tarafsız bir tanıklık edecek kimse yok. Oraya gönderilen tek nişancı bendim. Benim gördüklerimi kimse görmedi."

Harvey kaşlarını çattı ve not aldı. "Keskin nişancılar genelde bir partnerle beraber gönderilmezler mi? Bir konum belirleyici ya da öyle biri?"

"O anda yeterli memura sahip değildik."

Harvey daha çok iç geçirerek not aldı. "Anladım, hâlen iki noktanın peşinden gidebiliriz o halde. Birincisi senin güvenilirliğini arttıracağız. Bugüne kadar almış olduğun eğitimi ortaya koyacağız, teğmenin de bir uzman olarak senin yeteneklerini onaylayacak. Yani senin, yüksek eğitim almış, tecrübeli, yetenekli ve zorlu atışların kararını alabilecek bir nişancı olduğun üzerinden hareket edeceğiz."

Bobby başını salladı. O da zaten hep bunu bekliyordu. STOP takımı dahilinde yapılmış olan her pratik çok ciddi bir şekilde belgeleniyordu, bu tarz işler için—yani bir gün, gerektiğinde, teğmen bizim yeterli derecede eğitildiğimizi ve eğitimlere göre hareket ettiğimizi kanıtlayabilecekti. Teğmen Bruni, yaptıkları her eğitimin ve görevin en ince detayına kadar belgelenmesini sağlamıştı.

"Tabii," diyordu Harvey, "James Gagnon politikacıları da arkasına almıştır."

"Bir yargıç olarak mı?"

"Temyiz mahkemesinde bir yargıç olarak," dedi Harvey yüzünü buruşturarak. "Mahkemenin sivil kanadını oluşturan, yargıcın kâtibi, neyin cinayete sebebiyet verip vermediğine karar vermek için zaman harcamaz, çünkü bu temyiz mahkemesinin işidir. Bir yargıç kâtibinin bakış açısından düşünürsen—burada, olayda görevin kötüye kullanıldığını iddia eden, cinayet konusunda uzmanlaşmış bir yargıç var. Bu da kâtibine oldukça fazla bir yük olacak. Eğer Sayın James F. Gagnon bir cinayet var derse— bir cinayet var demektir."

"Muhteşem," diye mırıldandı Bobby.

"Fakat bizim de birkaç numaramız var hâlâ" derken, Harvey kendinden emindi. "Başsavcının ofisinden, olayı araştırdıkları ve yapılan atışın adil olduğunu kanıtlayan bir kararın gelmesi için umut besleyebiliriz. Bu çok büyük bir umut, kesinlikle. Şimdi homurdanıyordu, "Bu Gagnon'un olayı neden çabucak resmileştirdiğini gösteriyor. Başsavcının olayı süzgeçten geçirmesi haftaları alabilir, kısacası. Bay Gagnon bu sürede işin içinden sıyrılıp her şeyi ilk olarak ortaya koyacak. Sonra da senin sözlerine karşılık onun sözleriyle karşı karşıya kalacağız. Başsavcının da hiçbir etkisi olmayacak."

"Adam bunca şeyi o kadar çabuk halledebilir mi?"

"Parası varsa ve onun için uzun saatler çalışabilecek avukatları bulduysa, evet, istediği gibi hareket edebilir. Tabii ben de bu süreci yavaşlatmak adına elimden geleni yapacağım. Hem sonra ..." Harvey köhne ofisine göz gezdirirken, Bobby de onun bakışlarını takip ediyordu. Tek kişilik bir takıma karşılık, pahalı bordrolu yasal kartallar. Tavan arası karşısında tamamen ahşapla kaplı bir hukuk bürosu. İkisi de manzaranın farkındaydı.

"O hızlı davranmaya çalışacak, bizse yavaş hareket etmeye özen göstereceğiz demek," dedi Bobby sessizce. "O bir sulh mahkemesi yargıcı olarak uzmanlığını ortaya koyacak, biz de başsavcıdan karşı bir fikir gelmesini umacağız. Sonra ne olacak?"

"Sonra işler kişisel boyuta geçecek."

Bobby avukata gözünü dikti. Harvey omuzlarını silkerek, "Kısaca, o böyle dedi, şu şöyle söyledi ola-

yı. Sen olası bir tehdit gördüğünü söyleyeceksin, karşı taraf da senin haksız olduğunu söyleyecek. Bunu yapmak için de üzerine gidecekler. Aileni ortaya koyacaklar. Şiddet yanlısı bir çocuk muydun? Silahlara karşı ilgin var mıydı? Bütün yaşam tarzını didik didik edecekler—genç ve bekâr memur. Bara çok takılır mısın, uyuklar mısın, kavgalara karışır mısın? İşin kötü yanı, evli ve çocuk sahibi değilsin; bu gibi durumlarda evli ve çocuk babası olmak her zaman iyidir. Bir köpeğe ne dersin? Sevimli bir köpeğin var mı? Siyah bir labrador veya bir golden retriever harika olurdu aslında."

"Sevimli köpek yok." Bobby düşünüyordu. "Ben ev sahibiyim. Kiracılarımın kedileri var."

"Peki, kiracıların genç ve güzel mi?" diye sordu Harvey biraz şüpheyle.

"Sabit gelirli yaşlı kadınlar."

Harvey gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. "Süper. Yaşlılara hürmet eden bir genç adamı herkes sever. Şimdi de sıra eski kız arkadaşlara geldi."

"Fazla yok," dedi Bobby.

"Hangileri senden nefret ediyor?"

"Hiçbiri."

"Bundan emin misin?"

Susan'ı düşündü. Onun kendisi hakkında neler hissettiğini bilmiyordu. "Hayır," diye cevaplarken kendine geldi. "Emin değilim."

"Gidip komşularınla da konuşacaklar. Geçmişinin derinine inip araştıracaklar. Önyargıların olup olmadığına—siyahlardan, Meksikalılardan veya BMW süren adamlardan nefret edip etmediğine bile baka-

caklar."

"Önyargılarım yoktur," dedikten sonra Bobby durakladı, kaşlarını çattı ve kötü bir şey hissetti. "Al-kollü bir adamı içeriye tıkmıştım."

"İçeriye mi tıktın?"

"O günün erken saatlerindeydi. Adam içkiliydi ve bir Hummer kullanıyordu. Etrafa biraz zarar vermişti. Kendini kaybedip saçmalamaya başlayınca onu nezarete tıkmaya çalıştık. Ama adamın burnu havadaydı. Biz... Biz onunla birkaç kelime atıştık."

"Kelimeler?"

"Onu zengin bir züppe diye azarladım," dedi Bobby rahatça.

Harvey irkildi. "Ah, evet bu biraz canımızı acıtacak. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Bobby avukata uzun uzun baktı. Kafasında ne söylesem acaba diye düşündü, ne kadar şey söylemeliydi. Sonunda, konuşmaya devam etti. "Babamın bu olaya karışmasını istemiyorum."

Harvey ona endişeli bir biçimde yanıt verdi: "Eğer istemiyorsan, biz de onu tanığın olarak çağırmayız."

"Ya onlar çağırırlarsa?"

"O senin baban. Senin lehinde tanıklık edeceğini yapacağını varsayarsak onu çağırmayacaklardır."

"Ama ya çağırırlarsa?" diye ısrar etti Bobby.

Harvey'nin jetonu düşmeye başlamıştı. "Bilmediğim bir şey mi var?"

"Onu duruşmada görmek istemiyorum. Nokta."

"Bobby eğer bana söylemediğin bir şeyi biliyorlarsa fazla şansımız olmayabilir."

"Peki ya babam eyalet dışındaysa?

"Onu mahkemeye getirteceklerdir. Çağrılara cevap vermezse, mahkemeye karşı gelmiş olacağından, hakkında yasal takip başlatırlar."

Bobby bundan korkar gibi oldu. "Ya ben tanıklık etmezsem?"

"O zaman kaybedersin," dedi Harvey katı bir şekilde. "O zaman Perşembe gecesi her ne olduysa onların anlattığı şekilde bilinir. Yani üzerine cinayeti yıkarlar."

Bobby tekrar kafasıyla onayladı ve kafasını öne eğdi. Geleceğe bakıyordu; bunu yaptıktan sonra ilerisi için ne yapabilirdi? Tanrı aşkına, ne yapması gerekirdi? Hiçbir şey artık umut verici gözükmüyordu. Hiç bir şey iyiye gitmiyordu.

"Bunu kazanabilir miyim?" diye sessizce sordu. "Gerçekten bir şansım var mı?"

"Her zaman bir şans vardır."

"Benim fazla param yok."

"Doğru."

Bobby dürüst davranıyordu. "Böyle bir avukatım da yok."

Harvey de ona dürüstçe yanıt verdi. "Yok."

"Peki, sen bunu başarabileceğine inanıyor musun?"

"Eğer başsavcının ofisinden gelecek karara kadar işleri biraz aksatıp zaman kazanırsak ve ofisten gelen karar senin yaptığın eylemin adil olduğunu kanıtlarsa evet, kazanabiliriz."

"Çok fazla varsayım oldu."

"Bana açıklar mısın?"

"Ya sonra?"

Harvey tereddüde düştü.

"Temyize de gidebilir, değil mi?" Bobby avukat için boşlukları dolduruyordu. "Eğer bu yargıcın kötibiyse, James Gagnon kendisi yerel mahkemeye başvurabilir, sonra da temyize gider, ondan sonra da Yargıtay'a. Bu hep böyle sürüp gider, yanılıyor muyum?"

"Aynen," dedi Harvey. "Ve ortaya birçok dosya sunacaktır. Bunların çoğu ehemmiyetsiz olacak fakat sana para ve zaman anlamında büyük zarar verecektir. Elimden geleni yapacağım. Birkaç yeri yardım için ararım. Biraz tecrübe için yardım edecek genç avukatlar var, bazıları da itibar sahibi olmak için çalışacaktır. Ama sen haklısın: bu Davut ile Goliath'ın hikâyesine benziyor ve burada Goliath sen değilsin."

"Tek ihtiyacımız para ve zaman," diye homurdandı Bobby.

"Adam yaşlı," dedi Harvey.

"Yani bir gün ölecek diyorsun, öyle mi?" diye tamamladı Bobby avukatı. "Bu hayatımın davası olacak. Bir ölü daha."

Harvey yalan söylerken rahatsız olmuyordu. "Aynen, böyle bir durumda işler biraz oraya varacak."

Bobby ayağa kalktı. Çek defterini çıkardı. Zamanı geldiğinde biraz daha gayrimenkul alırım diye düşünüyordu; belki de Susan'la işler ciddiye gitseydi düğün için güzel bir birikim olacaktı. Oysa şimdi beş bin dolarlık bir çek yazıp Harvey'in masasının üzerine bıraktı.

İyi kalpli avukata göre, bu bir hafta da sürebilir-

di. Tabii Bobby avukatın bilmediği bazı şeyleri biliyordu. Eğer babası duruşmaya gelirse kaybedecekti.

"Bu avans için yeterli bir miktar mı?"

Harvey kafasını salladı.

"Ben bazı şeyleri kovalayacağım," dedi Bobby. "Yarın seni akşamüstü beş gibi ararım."

Tokalaştılar.

Sonra Bobby eve gidip silahlarını aldı.

Massachusetts Ateşli Silahlar Birliğinin Woburn'daki poligonu Pazar günü olmasına rağmen oldukça tenhaydı. Bobby eline iki tane portakal renginde plastik mantar tıpa alıp kulaklarını tıkadı, sonra da koruyucu gözlüklerini ayarladı. Yanında özel yapım 38'lik Smith & Wesson tabancasını ve stresini atmak için bir de 45'lik Colt Magnum'unu getirmişti.

Bobby, her ay tabi tutulduğu tüfek uzmanlık testlerinde hiçbir zaman birden fazla atış yapmazdı. Hepsi o kadardı. Bu iş bir saat kadar sürer, atışını yapmak için hazırlanır, tüfeğinin ayarlarını yapar, sonra da tek bir kurşunu ateşlerdi: tek, sıkıcı bir atış. Bunun nedeni, tüfeği ilk ateşlediğin zaman yaptığın atışta namlunun soğuk olmasıydı. Kurşun namludan geçip çıkarken, demiri ısıtır bu da her yapılan atışın farklı balistik sonuçlara neden olmasına yol açardı.

Bir keskin nişancı olarak, ikinci bir sefere ihtiyaç duymayacağınız varsayılırdı. Tek atış, tek ölü, bütün olay bundan ibaretti, günlerce, eğitim pratikleri ardından tekrarları, hepsi sadece tek, sıkıcı bir atış içindi.

Bobby yanında getirdiği altı kutu mermiyi masaya koydu, sonra da ilk kutuyu açıp silahını doldurdu.

Başlangıçta alışmak için, 38'likle üç metreden atış yaptı. Sonra mesafeyi altı metreye çıkardı. Araştırmalar, polislerin silahlarını ateşledikleri menzilin ortalama altı metre olduğunu gösteriyordu. Bu mesafe herkes için pratik bir ölçüt olmuştu. Bobby hep bu araştırmaları kimin yaptığını merak ederdi ve neden hiçbir zaman bu olaylarda polisin kazanıp kazanmadığını söylemek gibi bir özveride bulunmazlar diye düşündü.

Çok kötü bir atışla başlamıştı. Hayatının lanet olası en kötü atışıydı belki de. MAS'tan yüksek uzmanlık almış biri olarak utanç verici bir durumdu. Şuursuzca, orada bir müfettişin bu hedef tahtasını, çıkacağı duruşmaya götürmek için orada beklediğini düşündü. Adam onu duruşmada öylece tutup hedefi şaşmış kurşun deliklerini gösterebilirdi: "Şuraya bak, işte senin onurun bu. Ve bunu yapan da eyaletin uzman diye onurlandırdığı bir memur."

Belki de artık tahtaları vuramıyordu. Belki de gerçek bir insan öldürdükten sonra hiçbir şey kesmiyordu.

Bu düşünce onu strese soktu. Gözleri daldı. Üzgündü. Deliye dönmüştü. Artık kontrolden çıkan hislerini nasıl yönlendireceğini bilmiyordu.

38'liği bırakıp, 45'liği aldı. Namluyu yere indirdi ve uzun bir süre öylece bekledi. Burnunun titreşimlerini gözlüyor ve adlandıramadığı duygularının geçeceği anı bekliyordu.

Salonun bir ucunda, MAS'ın silahlar konusunda uzman saydığı, profesyonel J.T. Dillon atış yapıyordu. Biraz sonra Bobby atış yapacağı kulvardan geriye doğru çıktı ve gölgelerin arasından yaşlı adamın çalışmasını izledi.

Bu akşam Dillon 22 kalibrelik bir eğitim silahıyla atış yapıyordu, fakat silah demeye bin şahit lazımdı. Silahın kabzası o kadar büyüktü ki, kabzadan çok bir ağacın dalına benziyordu. Namlusu kare şeklinde ve gümüş rengindeydi. Nişangâhın ucu da kırmızıya boyanmıştı. Bu haliyle Yıldız Savaşları filminden çıkmış gibiydi.

Aslında bu özel yapım, hafif, İtalyan yapımı tabanca onbeşbin dolar ediyordu. Sadece büyük çocuklar bu tarz silahları kullanırdı ve atış yarışmalarında, Dillon çok büyük bir çocuk sayılırdı.

Dillon, Uluslararası Serbest Atıcılık Konfederasyonu'nun yarışmacılarındandı. Buradaki adamlar, atıcılığın savaş sanatçıları gibiydiler. Acayip yarışmalarda, yaptıkları zaman ve isabet oranlarına göre derecelendirilirlerdi. Örneğin at üstündeyken atış yaparlardı, kullandıkları ellerine bir çanta bağlı şekilde bir koridorda koşarken atış denemeleri yaparlardı ya da bir ormanda alçıya aldıkları bir kolla atış yapa yapa çıkış yolunu bulmaya çalışırlardı. Yarış ne kadar zor ve sıra dışı olursa izleyenler de o kadar eğleniyordu.

USAK katılımcıları nokta atışını, yani Bobby'nin yapmaya çalıştığı atışı, bir çimenin büyümesini izlemeye benzetirlerdi. Asıl maceraysa savaş atıcılığındaydı.

Bobby şimdi, J.T Dillon'ı, tabancasını doldururken izliyordu. Silah solunda, yani zayıf olan elindeydi. Adam tabancasını doldurduktan sonra nişan aldı ve arka arkaya altı el ateş etti. Gözünü bile kırpmamıştı.

Bobby'nin altı kurşunun da hedefe varıp varmadığını incelemesi için tahtaya bakması gerekmiyordu. Dillon da bakmamıştı zaten, o yeni bir şarjör doldurmakla meşguldü.

Şimdiye kadar, Bobby adam hakkında yüzlerce dedikodu duymuştu. Dillon daha önceleri deniz kuvvetlerinden, yüz kızartıcı bir suçtan dolayı kovulmuştu. Bir zamanlar Arizona'da yaşarken, bir adam öldürdüğü söyleniyordu. Belki de boynunun altındaki iz de o zamandan kalmaydı. Ya da yıllar, onu zayıf, çelimsiz bir adama çevirmişti. Ya da elli yaşında bir adam olmasına rağmen hâlâ birinin gırtlağını kolayca kesebileceği, onun yasaklayan bakışlarından belli oluyordu.

Bobby dedikodular hakkında fazla bir şey bilmiyordu, fakat Massachusetts'de bir polis memuru olmasından dolayı, J.T Dillon hakkında belki de kimsenin bilmediği bazı şeyleri öğrenmişti: yıllar önce, eski bir polis ve seri katil olan Jim Beckett, olağanüstü güvenlik önlemleri alınmış olan Walpole hapishanesinden kaçmıştı. Kısa süren birkaç aylık özgürlük süresinde, çeşitli hukuk bürolarında sayısız, uzun ve kanlı süren katliamlarda, içlerinde bir keskin nişancı ve bir FBI ajanı da olmak üzere birçok memuru öldürmüştü.

Bobby detayların hepsini bilmiyordu, ama duy-

duğuna göre Beckett'ı yakalayanlar polis değildi. Dillon yapmıştı bunu. Kız kardeşinin Beckett tarafından öldürülmesinden sonra.

Dillon, şimdi silahından gözünü ayırıp, ona doğrultulmuş olan bir çift göze yöneldi. İlerideki kulvardan Bobby onu izliyordu.

"Bu benim gördüğüm en gelişigüzel ve dağınık atış," dedi Dillon.

"Hedef tahtasını yakmayı düşünüyorum."

"Yani bu demek oluyor ki onu bir kibritle vurabiliyorsun."

Bobby'nin gülmemesi imkânsızdı. "Doğru."

Dillon silahının dürbününü çıkardı. Bobby de kenara çekildi. Daha önce Dillon'la fazla sohbet etmemişti, fakat ikisi de birbirlerini itibarları nedeniyle tanıyorlardı.

Dillon hedef tahtasını on beş metreye ayarladı. Hâlâ sol elini kullanarak nişan aldı. Nefes aldı, nefes verdi sonra tekrar nefes aldı. Dillon'ın parmağı altı kez hareket etti. İşaret parmağının esneyişi, havada uçan bir kelebeğin kanatlarının esnemesinden farksızdı. Bum, bum, bum, bum, bum, bum. Şarjörün tümü üç saniyeden daha az bir sürede tamamen boşalmıştı.

Dillon hedef tahtasını geri çektikten sonra Bobby kafasını iki yana salladı. Bu kez, hedefin ortasını parçalamak yerine, Dillon bir yıldız şekli yapmıştı.

"Gösterişli," dedi Bobby.

"Evdeki kızlara götürmek için."

"Kızlarınıza mı?"

"Evet, ikisine de. Biri onaltı, diğeri altı yaşında."

"Onlar da atış yapıyor mu?"

"Büyük olan, Samantha, gayet başarılı."

Bobby duyduklarına şaşırmadı. Eğer Dillon kızının gayet başarılı olduğunu söylemişse, muhtemelen Bobby'den daha başarılı bir atıcı olmalıydı. Ergenlik çağındaki erkekleri düşününce böyle bir yetenek kız için yararlı olabilirdi.

"Peki ya ufak olanı?"

"Lanie? Annesine çekmiş. Silah sesine bile tahammül edemiyor. Fakat başka yetenekleri var. Onu bir ata binerken görmen lazım."

"Ne güzel." Dillon boş kovanları topluyordu. Bobby de ona yardım etti. Kovanlar bir merminin en pahalı parçasıydı. Ciddi atıcılar boş kovanlarını toplamayı severdi, onları daha sonra kendi mermilerini yapmak için kullanırlardı. "Evli misin?"

"On yıl oldu," dedi Dillon.

On yıllık evli ve onaltı yaşında bir kızı var. Bobby bunu hesaplamaya çalıştı fakat sonra pes etti. "Karınız neyle uğraşıyor?"

"Tess bir kreşte öğretmenlik yapıyor. Ve kızlarımızın peşinde koşturup duruyor. Tabii beni de beladan uzak tutmaya çalışıyor.

"Güzel bir hayata benziyor."

"Aynen öyle."

"Evet, benim alıştırmaya dönmem gerekiyor artık." Ama Bobby olduğu yerden kıpırdamamıştı. Dillon onu seyrediyordu, onun meraklı bakışlarını izliyordu. Silah uzmanları diğerlerinin sahip olmadıkları bir bağa sahiptiler. Bu sanata önem veriyorlardı, tekniğe saygı duyuyorlardı. Hepsi keskin ni-

şancıların, bu işin sanatıyla uğraşamadıklarını biliyorlardı, çünkü onların işi tek bir hedefi vur emrini beklemekti.

"Zor oldu mu?" diye sessizce sordu Bobby. "Yani sonrasında demek istedim."

"Neden sonra? Arizona'daki adamı vurduktan sonra mı yoksa Jim Beckett'ı öldürdükten sonra mı?"

"İkisi de."

"Bunu söylediğim için üzgünüm evlat, ama ben kimseyi öldürmedim."

"Jim Beckett'ı bile mi?"

"Evet." Dillon pişman olmuşçasına gülümsedi, sonra omuzlarını esnetti. "Ama denemedim değil."

"Anladım," dedi Bobby. Nedense sesi istediğinden daha üzgün çıkmıştı.

Dillon bu arada ona bakıyordu, düşünceliydi. "On yıl önce," diye başladı nihayet söze, "bu noktaya gelebileceğimi hiç tahmin edemezdim. Bir karım olacağını hiç düşünmemiştim, iki tane kızım olabileceği aklıma gelmemişti. Hiç... Mutlu olacağımı zannetmiyordum."

"Beckett yüzünden mi?" diye sordu Bobby.

"Birçok şey yüzünden. Belki hiç adam öldürmedim, ama hayatım boyunca burun buruna geldim." Dillon omuzlarını silkti. "Bir adamın kafasına hedefi yerleştirip saatler boyu öylece beklemenin ne demek olduğunu iyi bilirim. Tetiği çekmeyi arzulamanın ne olduğunu anlayabilirim."

"O anda ben bunları çok fazla düşünmedim."

"Tabii ki düşünmedin. O anda meşguldün. O an-

da işini yapıyordun. Şimdiyse, saatlerin ve günlerin geçmesini bekliyorsun, her şeyin sessizliğe bürünmüş düğü dakikaların gelmesini bekliyorsun ve o zaman kendinle baş başa kaldığında tekrar binlerce kez yaptığın şeyde neyin yanlış olduğunu merak edeceksin. Ya da farklı bir çözüm bulabilir miydim diye soracaksın kendine."

"Ben kendime, bunların hiç bir şeyi değiştirmediğini söylemeye devam ediyorum. Ne yapılmışsa yapılmıştır. Kendime eziyet etmemin bir manası yok."

"Güzel bir tavsiyeye benziyor."

"Peki, ben neden bu tavsiyeye uyamıyorum?"

"Hiçbir zaman da uyamayacaksın. Pişmanlıklar hakkında konuşmak ister misin? Ben pişmanlık nedir bilirim Memur Dodge. Ben size bir oda dolusu insan ismi verebilirim, keşke kurtarmış olabilseydim dediğim, keşke öldürmüş olsaydım dediğim insanların listesi. Bana beş dakika ve bir şişe tekila ver, bütün hayatımı mahvedeyim."

"Ama bunu yapmıyorsunuz?"

"Bir şeyler bulman gerekir, Memur Dodge. Seni dizginleyen bir şey, senin geleceğe bakmanı sağlayacak bir şey, hatta kötü günlerinde bile geri dönüp bakmamanı gerektirecek bir şey."

"Aile," diye tahmin yürüttü Bobby.

"Evet, benim ailem," diye doğruladı Dillon.

Bobby gözlerinin içine bakıyordu. "Peki, Jim Beckett'ı kim öldürdü?"

"Karım yaptı."

"Tess mi?"

"Evet, o kadın pompalının hakkını veriyor."

"Peki, bununla beraber yaşayabiliyor mu? Bir adamı öldürdükten sonra?"

"Dürüst olmam gerekirse, o günden sonra silahlara elini sürmedi."

Bölüm 20

Catherine hastaneye tam zamanında varmıştı ki, tam o sırada kayınpederi ve validesi danışma masasının hemen yanında duruyorlardı.

"Ben ufaklığın büyük babasıyım," diyordu James, "benimle anlaşmak zorundasın" tebessümünü ihmal etmeden. "Elbette çocuğu alıp evime götürebilirim."

"Efendim, taburcu olması için gereken izin kâğıtlarını Nathan'ın annesi imzaladı. Ona danışmadan hiç bir şey yapamam."

"Evet, bu kadar dikkatli çalışmanız çok güzel, saygı duyuyorum. Ama ne yazık ki, çocuğun annesi, kocasının cenaze işlemleriyle uğraştığı için çok meşgul. Bu yüzden Nathan'ı almak için buraya bizi gönderdi. Bu zor zamanlarında ona yapabilecek en azından böyle bir yardımımız var."

James kollarını karısının etrafına sıkıca doladı. Akabinde, karısı da ona sıcak bir gülücük atarak eşlik etti. Maryanne, James'e kıyasla daha solgundu ama dışarı çıkarken süslenip püslenmeyi ihmal et-

memişti. İkisi kusursuz bir ittifak oluşturmuşlardı. Güçlü yargıç ve narin, göz alıcı karısı.

Hemşire şimdiden teslim olmaya başlamış gibiydi.

James öne doğru eğilerek baskıya devam etti. "Haydi, gidip Nathan'ı görelim, o da bizimle gelmek için can atıyordur. Bunu siz de göreceksiniz."

"En azından doktoruna danışmam gerekiyor," diye mırıldandı hemşire. Sonra elindeki dosyalara bakıp kaşlarını kaldırdı. "Aman tanrım."

"Ne oldu?"

"Nathan'ın doktoru, Rocco. Korkarım... Hay aksi, hay aksi." Hemşirenin sesi kısıldı. Doktor Rocco'nun başına gelenleri hatırlamıştı bir an.

Catherine tam sırası diye düşünüp atıldı. Gözünün ucuyla hemşirenin yaka kartını okudu.

"Hemşire Brandi, sizi tekrar görmek ne güzel. Bu sabah Nathan nasıl?"

"Daha iyi," dedi hemşire tereddüt etmeden. Bakışlarını, Catherine'den, James ve Maryanne'e çevirdi, sonra da tekrar Catherine'e döndü.

Catherine kadının içinde bulunduğu ikilemi çözmek istiyordu. Ellerini kayınpederinin kollarına koydu. Onun gibi birinci sınıf bir şov adamı da hiç bozuntuya vermedi.

"Yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi babasına sıcak bir gülümsemeyle. Sonra aynı ifadeyle Maryanne'e de baktı. "Neyse ki cenaze işlemleri beklediğimden daha çabuk sona erdi, yani Nathan'ı kendim almaya geldim."

"Gerçekten mi? Buna gerek yoktu," dedi James.

"Maryanne ve ben, torunumuzu bir süreliğine yanımıza almaktan mutluluk duyacağız. Senin dinlenmen lazım."

"Evet tatlım," diye girdi söze Maryanne, "yorgun olmalısın. Nathan'la uğraşacak durumda değilsin. Hotel LeRoux'da çok güzel bir odamız var. Hastanede bu kadar zaman kaldıktan sonra, torunumuz için de güzel bir sürpriz olacak."

"Sanırım yanılıyorsunuz. Nathan'ın başından geçenlerin farkındayım, kendi evine gitmesi, onun için çok daha yararlı olacaktır."

James çekinmeden, "Babasının öldüğü eve mi?" diye sordu.

"Hayır, kendini rahat hissettiği odasına."

James dudaklarını büzdü. Karısıyla birbirlerine baktılar. Catherine de birden hemşireye doğru dönerek, "Şimdi Nathan'ı görmek istiyorum," dedi.

"Tabii."

"Doktor Rocco'nun yerini dolduracak bir doktor bulunduğundan şüphem yok, siz dosyaları imzalaması için ona götürün." Catherine Louis Vuitton çantasının karıştırmaya başladı. "Ben de çantamdan oğlumun kıyafetlerini çıkarayım."

Maryanne birden söze girdi. "Tatlım neden onu biz giydirmiyoruz? Sen de bu sırada evrak işleriyle uğraşırsın. Fazla vakit kaybetmeyiz böylece."

"Kesinlikle," diye katıldı James. "Mükemmel bir fikir."

Catherine'in başına bir ağrı saplanmıştı. Buna rağmen gülümsemesini bozmadan, "Bu ikiniz için de çok kibar bir davranış, gerçekten. Ama Nathan'ı

feci şekilde özledim; onu hemen göremezsem çılgına dönecek gibiyim," dedi.

"Biz de torunumuzu görmek için sabırsızlanıyoruz!" dedi Maryanne keyifle. Sesi de sert ama gevrekti.

"Çok naziksiniz. Fakat Nathan'ın hastalığı halen çok kritik. Bu kadar şeyden sonra, sanırım sadece beni görmesi en doğrusu olacak. Heyecanınızı anlıyorum. Yarın, pek tabii ki evime gelmeniz için sizi bekliyor olacağım." Catherine elini hemşire Brandi'nin koluna attı, şimdi biraz daha güçlü hareket etmişti, daha ısrarcıydı. "Nathan?" diye kafasını sallayarak işaret etti.

"Buyurun."

Hemşire James ve Maryanne'e son bir kuşkulu bakış daha attıktan sonra Catherine'i holden aşağıya götürdü. Catherine arkasında duran ittifakın oradan öylece çekip gitmeyeceğini biliyordu. Doktor Rocco'nun yerine yeni birinin geleceğini duyunca James'in gözleri ışıldamıştı.

James ve Maryanne onunla birlikte aşağıya itiş kakış inmek istemiyorlardı. Catherine'in zamanı azalıyordu ve ikisi de bunun farkındaydı.

Perdelerle kapalı alanda, Nathan hastane yatağının üzerinde oturuyordu. Rengi yerine gelmişti. Karnı da ağrımıyordu artık. Siyah kablolar ve beyaz nevresimlerden oluşan bir denizde kaybolup gittiğini düşündü Catherine.

"Bebeğim," diye fısıldadı.

Nathan kafasını kaldırıp, o vakur bakışlı gözleriyle annesine baktı. "Prudence nerede?" diye sordu

hemen.

"Bugün onun izin günü," dedi annesi sakin bir şekilde. "Seni eve götüreceğim. Eve gitmek ister misin?"

Nathan odayı kolaçan etti, serumuna baktı, sonra da kalp monitörünü izledi. "İyileştim mi peki?" diye fısıldarken ani ve tartışmasız derecede kuşkulu bakışları vardı.

"Evet."

Kararlı bir şekilde kafasını sallayarak, "O zaman eve gitmek isterim."

"Hadi seni giydirelim."

Hemşire Brandi, Nathan'ın kolundaki serum iğnesini çıkardı, sonra da kalp monitörünü geri çekti.

"Taburcu belgeleri?" diye tekrarladı Catherine, bakışlarıyla hemşireyi takip ederken.

"Hemen getiriyorum."

Brandi koridordan aşağıya doğru ilerleyip gözden kayboldu. Catherine arkasından sevimli bir gülücük yolladıktan sonra tekrar oğluna döndü. "Sana en sevdiğin kıyafetlerini getirdim. Kotun, botların ve kovboy gömleğin."

Hemen çantasını açıp kıyafetleri yatağın köşesine serdi. Nathan biraz gevşemişti. Omuzlarını silkerek üzerindeki hastane kıyafetlerini çıkardı.

"Hepsi rüya mıydı?" diye sordu.

Catherine, oğlunun ne anlatmak istediğini çok iyi anlamıştı. "Hayır," dedi.

"Babamın silahı vardı."

"Evet."

"Öldü mü peki?

"Evet."

Nathan kafasını salladı ve kıyafetlerini giymeye başladı. Tam kovboy gömleğini giymişti ki kapıdan James ve Maryanne yanlarında cerrah kıyafetleri olan bir doktorla içeri girdi.

"Nathan!" diye gürledi James içten bir sesle. "Canım kovboyum benim. Ata binmeye hazır mısın? Büyükannen ve ben seni kaldığımız Hotel LeRoux'ya götürmek için geldik. Oda servisi de var Nathan. Ve istemediğin kadar meyveli dondurma, yiyebildiğin kadar ye."

Nathan hortlak görmüş gibi bakıyordu şimdi. James ona daha önce hiç bu kadar ilgi göstermemişti. Zaten dondurma da hasta ediyordu midesini.

Bunun üzerine James kafasını Catherine'e doğru çevirdi. Yüzündeki zafer ifadesini kusursuzca ona yansıtıyordu. "Catherine, Doktor Gerritsen'le tanış, pediatri kurumu başkanı. Sanırım onunla ufak bir konuşma yapmanız gerekiyor. Bu süre içinde biz Nathan'a göz kulak oluruz."

Maryanne hemen ileri fırlayıp kollarını Nathan'a uzattı. Yüzündeki hasret dolu ifadeye karşı koymak imkânsız gibiydi. Torununa bakarken, acaba Jimmy ile olan son bağlantısına mı bakıyordu? Ya da Catherine'i üzmek için kullanabilecekleri farklı, yaşayan, nefes alan bir silah gibi mi görüyordu?

Doktor Gerritsen, Catherine'i gözleriyle dışarı, koridora davet ediyordu. Ama yerinden hareket etmeyi reddetti. James ve Maryanne'in Nathan'ı alıp yok olmaları için otuz saniye yeterdi. İşin doğrusu, kanunların onda dokuzu bir servete sahip olmaktan

ibaretti.

Doktor sonunda pes edip kalabalık odaya geri döndü. Bakışları şimdi Nathan'a odaklanmıştı. Sağ elinde bir form vardı.

"Kendini nasıl hissediyorsun genç adam?" diye sordu.

"Normal." Bu arada Nathan yanındaki dört yetişkine gergin gözlerle bakıyordu.

"Raporlarına bakılırsa her şey yolunda gözüküyor."

"Doktor Tony nerede?" diye sordu Nathan.

"Doktor Rocco bugün burada olamayacak Nathan, bu yüzden ben yardımcı oluyorum. Senin için de problem değildir umarım?"

Nathan Doktor Gerritsen'i izliyordu. Doktorlardan hoşlanmazdı. Hele yeni doktorlardan hiç hoşlanmadığı için bakışları şüphe doluydu.

"Eve gitmek ister misin?" diye sordu Gerritsen.

Sıkıntılı bir şekilde kafa sallayarak onayladı Nathan.

"Bana da güzel bir fikir gibi geliyor. Bak ne diyeceğim, biraz oyun oynamaya ne dersin? Bu sırada ben de annenle ve büyükbabanla konuşurum. Hadi şimdi hemşire Brandi sana bir stetoskop nasıl çalışır göstersin."

Nathan bir stetoskobun nasıl çalıştığını zaten biliyordu. Bakışları dosdoğru annesine yöneldi. Catherine oğlunda yükselen panik duygusunu hemen fark etmişti. Onu rahatlatmak için elinden geldiğince gülümsemeye çalıştı, ama gerçekte aynı panik onun da içinde büyümeye başlamıştı.

Hemşire Brandi içeriye girdi. Doktor Gerritsen, Catherine, James ve Maryanne de perdenin arkasına çekildiler.

Doktor hiç zaman kaybetmek istemiyordu. "Yargıç Gagnon, bana Nathan hakkında kendisinin bir emanet alma yetkisi olduğunu söylüyor," derken Catherine'in gözlerinin içine bakıyordu.

"Yargıç Gagnon ve karısı Maryanne, Nathan için bir vekâlet davası açtılar," diye hemen düzeltti Catherine. Çaresizce pediatri kurumu başkanına bakıyordu, onu hemen çözmesi lazımdı. Adam yaşlıydı, parmağında bir evlilik yüzüğü vardı. Mutlu bir evlilik miydi acaba? Kim bilir evlilikten sıkılmıştı artık. Genç ve güzel bir dulun ağzına bakacak hale gelmişti belki de.

"Çocuğun güvenliği konusunda endişeleri var," dedi Doktor Gerritsen. Sesi seviyeli ve ciddiydi. Hem de çok ciddi.

Catherine adama flört etmek için yolladığı bütün sinyalleri iptal etti. Şüphe altındaki gelin rolüne döndü. Saygılı ve ilgili olacaktı. Kafasını seri bir hareketle Jimmy'nin ailesine çevirdi ve onları bozmamak için hafif bir tonla, "Yargıç Gagnon ve karısı çok yakın zamanda oğullarını kaybettiler. Onlar muhteşem birer anne ve babalar, fakat... Şu anda pek kendilerinde değiller, Doktor Gerritsen. Ne demek istediğimi anladığınızdan şüphem yok, bu onlar için zor bir dönem."

"Bir çivi gibi sağlamız ve bunun sen de farkındasın," dedi yargıç tersleyerek. "Bize salakmış gibi davranıp oyunlar oynamaya çalışma."

Doktor Gerritsen'in bakışları James ve Maryanne'e doğru kaydı, sonra tekrar Catherine'e döndü. Yüzündeki ifadeye bakılırsa bir hayli rahatsız olmuşa benziyordu. "Bakın ben bu tarz aile içi meselelerin ortasında kalmayı pek sevmem."

Catherine, "İnanın sizi böyle bir şeyin içine sokmayı ben de istemem," diye doktoru ikna etmeye çalıştı.

"Doktor Rocco'nun raporlarına bakılırsa Nathan çok sık hastalanıyor. Çok da kolay oluyor bu."

"Doktor Rocco her zaman Nathan ile çok fazla ilgilenmiştir."

Doktor, kadına kararsız bir bakış attı. Tony'yle aralarındaki ilişkiden haberdardı ve onu aldatamayacağını biliyordu. "Bu çocuğu eve götürmeniz gerektiğini düşünmüyorum," dedi pediatri bölümünün başkanı.

Catherine yıkılmıştı. Gırtlağından fışkıracak gibi yükselen paniği hissetti içinde. Ama James'in sırıtması gözünden kaçmamıştı.

"Ne yazık ki," diye devam etti doktor, "bu konuda bir şey söylemeye benim yetkim yok."

"Ne?" diye atıldı James hışımla.

"Şu an için Catherine, Nathan'ın yasal velisidir." Doktor omuzlarını silkti. "Üzgünüm Yargıç Gagnon, fakat elim kolum bağlı."

Maryanne sanki dehşet verici bir kâbusun ortasında uyanmış gibi kafasını sallamaya başlamıştı.

"Çocuğun üzerinde önemli ve acil müdahale gerektiren bir tehdit olduğunu siz de hissetmiştiniz ama. Onu büyükannesi ve büyükbabasına vermeye razıy-

dınız."

"Ama böyle ani ve zorlayıcı bir tehdit olup olmadığını bilmiyorum."

"Ya çocuğun sağlık raporları? Tutarsızlık olduğunu kendiniz söylediniz!"

"Onun bize ihtiyacı var," dedi Maryanne. "Biz onun her şeyiyiz."

Doktor Gerritsen, yaşlı kadına sempatik bir ifadeyle gülümsedikten sonra dikkatini tekrar James'e yöneltti. "Şüpheli evet, kesin mi? hayır."

James şimdi gerçekten çılgına dönmüştü. "O kadın çocuğa açık bir tehdittir."

"Madem Nathan'a tehdit teşkil ediyordum," diye söze girdi Catherine, "neden onu devamlı hastaneye getiriyordum peki?"

"Çünkü senin oyunun bu!" diye hırladı James. "Dikkat çekmek için kendi çocuğunu kullanıp, zavallı anne rolünü oynamaya çalışıyorsun. Jimmy'yi uyarmaya çalıştım, ona senin neler yaptığını anlatmaya çalıştım. Kendi çocuğuna zarar veriyorsun, bu insanlık dışı."

"Fakat artık dikkat çekmek için bu rolü oynamama gerek kalmadı James, öyle değil mi?" Catherine kayınpederinin gözlerine bakarak, "Şimdi ben matemli bir dulum."

James hırlamaya başlamıştı. Catherine, adamın her an öne atlayıp, boğazına sarılarak, kendisini öldürmeye çalışacağından korkuyordu. Bu bir anlık şiddete bakardı. Jimmy öfkesini kontrol edemezdi. Fakat James aksine çok soğukkanlı davranıyordu.

"James hayatım?" Maryanne şimdi fısıldayarak,

"Nathan'ı o mu alıyor? Bunun imkânsız olduğunu söylemiştin. Bu nasıl olabilir?"

James kollarını titreyen karısının etrafına sıkıca doladı. Ama bir yandan da Catherine'e o karanlık ve sinirli bakışlarını yollamayı ihmal etmiyordu.

"Bu iş burada bitmedi," dedi kesin bir tonla.

"Bugün bitti."

Doktor Gerritsen bu aile dramından yeterince sıkılmıştı. Catherine'e perdenin arkasına geçmesi için işaret etti. "Üzgünüm Yargıç, ama yasal olarak Bayan Gagnon'u durdurmam için elimde hiçbir neden yok. Eğer koşullar değişirse size yardım etmekten mutluluk duyarım, fakat o zamana kadar..."

Doktor omuzlarını silkti, bu sırada Catherine doktorun etrafından dolaşıp oğlunun yanına giderken, James'e bir zafer kazanmış havasıyla bakmayı da ihmal etmedi. Fakat Maryanne'in kederli yüzüne bakmaya cesaret edemedi.

Nathan'ı giydirdi ve o ruh sıkıcı ortamdan çıkıp gitmek için yola koyuldu.

Nathan eve dönüş yolculuğunda oldukça sessizdi. Arka koltukta, bebek koltuğunun üzerinde oturuyordu. Sağ eliyle de emniyet kemerine sıkıca tutunmuştu. Catherine söylemesi gereken bir şeyler olduğunu düşündü. Sonra, bir süre, Prudence'ın bugün izinli olduğundan dolayı gerçekten kendini üzgün hissetti.

Dar bir park alanına arabasını yerleştirdikten sonra, arka tarafa Nathan'ı almaya gitti. Güneş tepede ışıldıyordu, akşamüstü şaşırtıcı derece sıcaktı. Yol-

dan aşağıya doğru baktı ve bazı komşularının dışarda olduğunu gördü. Onlara el sallayıp sallamama konusunda tereddüt etti; acaba bu davranışı garip olarak algılarlar mı diye düşündü. Yoksa onu hiç tanımayıp, kim bu yabancı diye ona karşılık vermezler mi diye merak etti.

Nathan arabadan indi. Üzerindeki ağır, kalın montu ve yeni botlarıyla komik gözüküyordu. Mont, dedesinin aldığı bir hediyeydi. Ona üç beden büyük geliyordu. Ralph Lauren'in bebek reyonundan aldıkları botlarsa şans eseri ayaklarına tam oturmuştu.

Nathan kafasını kaldırmıyordu. Ne sokağa, ne de evlerine bakıyordu. Ellerini, annesinin eline itaatkâr bir tavırla koydu, fakat evlerine yaklaştıkça çekinmeye başladı. Yarım ağızla homurdanıyor ve yerdeki yaprakları tekmeliyordu.

Catherine, evlerinin giriş kapısına baktı. Onun arkasındaki girişi düşündü, sonra odalarına çıkan merdivenleri aklından geçirdi. Ana yatak odasını düşündü; kazınmış döşemeleri, etrafa sıçramış kanları ve dağılmış mobilyaları düşündü. Birden kendisi de o merdivenleri çıkmak istemedi. İkisi içlerinden keşke oradan kaçabilseler diye umut ediyorlardı.

Annesi, "Nathan," dedi sessizce. "Neden parka gitmiyoruz?"

Nathan annesine baktı. Gayretli bir şekilde kafasıyla onayladı ve bu vicdanı paramparça olmuş annesini bile gülümsetmeye yetti. Sonra birlikte sokağa yöneldiler.

Public Garden gayet kalabalıktı. Genç aşıklar, köpek gezdirenler, çılgınca koşuşturan çocuklar, va-

roşlardan gelen ailelerle doluydu. Catherine ve Nathan suyun kenarından yürüdüler. Bir satıcıdan biraz patlamış mısır aldıktan sonra ortalıkta dolanan ördeklere atarak onları beslediler. Nihayet parkın geniş bir alanında bir bank bulmuşlardı. Burada Nathan'ın yaşında, fakat ondan iki kat daha iri çocuklar, ısıtan güneşin altında koşuyor ve gülüyorlardı.

Nathan onlara katılmayı düşünmüyordu bile. Dört yaşında olmasına rağmen, öğrendiği kurallar bunlardı.

"Nathan?" dedi sessizce Catherine. "Artık eve döndüğüne göre... Bazı insanların gelip seninle konuşması gerekecek."

Çocuk kafasını kaldırıp ona baktı. Yüzü o kadar solgundu ki, annesi yanaklarını okşamak zorunda kaldı. Teni soğuk ve kuruydu.

"Perşembe gecesini hatırlıyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle. "O kötü geceyi?"

Nathan tek kelime etmiyordu.

"Babanın bir silahı vardı Nathan, değil mi?"

Yavaşça kafasıyla evet dedi.

"Biz kavga ediyorduk."

Nathan tekrar kafa salladı.

"Neden kavga ettiğimizi hatırlıyor musun?" Catherine nefesini tutmuş bekliyordu. Bu onun tek kozu olacaktı tabii. Korkudan ödü patlamış, dört yaşındaki bir çocuk neyi hatırlayabilirdi ki? Neyi ne kadar anlamış olabilirdi?

Nathan kafasını salladı yine.

Catherine içinde tuttuğu nefesi salıverdi. Hafifçe, "İnsanların bilmek istediği tek şey, tatlım, Baba-

nın bir silahı vardı. Ve bu yüzden biz de çok korkmuştuk. Gerisini onlar anlar."

"Babam öldü," dedi Nathan.

"Evet."

"Babam eve gelmeyecek."

"Hayır, bir daha gelmeyecek."

"Peki sen gelecek misin?"

Catherine tekrar gülümsedi. "Her zaman eve, senin yanına gelmeye çalışacağım, Nathan."

"Ya Prudence?"

"O da gelecek."

Nathan ciddi bir şekilde kafasını salladı. "Babamın silahı vardı," diye tekrarladı. "Çok korkmuştum."

"Teşekkür ederim Nathan."

Nathan diğer çocukları izlemeye devam etti. Bir süre sonra annesinin kucağına kıvrıldı. Bir süre sonra da annesi kollarıyla oğlunu sarmalayıp yanağını dağınık saçlarının arasına gömdü.

Bölüm 21

Bobby evine döndüğünde, ön kapıda bir değil, tam üç kişi bekliyordu. Ve bu gün, yani onun gününde her şeyin daha da iyiye gittiğini düşünüyordu.

Kapının kilidini açarken başsavcı Copley'ye, "Kilisede olmanız gerekmiyor muydu?" diye sordu. Sonra bir an için durakladı. "Bir dakika: sen zaten ruhunu çoktan şeytana satmıştın biliyorum," dedi.

Copley, Bobby'nin espri kabiliyetine biraz şaşkın bir ifadeyle karşılık verdi, sonra da giriş katındaki dairesine doğru onu takip etti. Copley'nin arkasından Dedektif Warren geliyordu. Warren Bobby ile göz teması yapmamaya dikkat ederken, arkasından gelen savcılık müfettişini Bobby tanır gibi oldu. Onu Cuma sabahı yapılan sorgudan hatırladığını düşündü, fakat ismi aklına gelmiyordu.

Sihirli yanıt Müfettiş Casella'ydı. Bu cevabı da saniyeler sonra Bobby'nin salonunda arkadaşlarını tanıtan Copley vermişti. Mekân ufaktı, içerideki mobilyalar eski ve dökünüydü. Etrafındaki ısmarlama yiyeceklerin kutuları da eve farklı bir dekoratif hava

vermişti. Hepsi oturacak bir yer bulmak için etrafa bakınıyordu.

Bobby onlara yardım etmek için kılını bile kıpırdatmadı. Bildiği kadarıyla bu insanlar, onun evinde rahat bir ortam bulmak için gelmemişlerdi.

Mutfağa gidip bir kola aldı, tekrar içeri döndü, fakat kimseye bir şey içmek isteyip istemediklerini sorma zahmetine girmemişti. Bir tane tahta mutfak sandalyesi çekip üzerine oturdu. D.D. ona kuru bir bakış attı ve boş pizza kutularını kaldırıp üçlünün oturması için bir yer açtı. Üçü de Bobby'nin antika koltuğuna oturmuşlar ve nerdeyse yarım metre içine gömülmüşlerdi. Bobby gülüşünü saklamak için kola kutusunu kafasına dikti.

"Evet," diye girdi Copley söze, çenesi dizlerine kadar gelmiş bir adam için çok otoriter bir konuşma tarzı vardı. "Perşembe gecesi olan olay ile alakalı takip etmemiz gereken birkaç mesele var," dedi.

"Hiç fark etmez." Bobby şimdi, başsavcının onu çileden çıkarması için bütün hikâyeyi baştan anlatmasını bekledi. Oysa Copley'nin ilk sorusu onu oldukça şaşırtmıştı.

"Jimmy ve Catherine Gagnon'un, Boston Senfonisi'ne olan hayranlığından haberin var mıydı?"

Bobby kalakaldı. Düşünceleri çoktan kafasında koşuşturmaya başlamıştı ve gördüğü şeyden hiç memnun değildi. "Hayır," dedi dikkatlice.

"Birçok konsere giderlermiş."

"Sahiden mi?"

"Sermaye sahiplerinin toplantıları, kokteyller. Gagnon' lar bu tarz olaylarda gayet aktifler."

"Onların adına sevindim."

"Kız arkadaşın adına yani," diye düzeltti Copley.

Bobby hiç bir şey söylemedi

"Susan Abrahms. Adı doğru, değil mi? Orkestra ile birlikte viyolonsel çalıyor."

"Onunla çıktım."

"Bu akşamüstü Susan'la güzel bir sohbet ettik."

Bobby kolasından uzun bir yudum almaya karar verdi. Keşke bir bira olsaydı diye geçirdi içinden.

"Onunla birlikte pek çok şey yapmışsınız," dedi başsavcı.

"İki yıl çıktık, az değil."

"Bu kadar uzun bir sürede, katıldığınız onca partide, Catherine ve Jimmy Gagnon'la tanışmamış olmanız bana garip geliyor."

Bobby omuzlarını silkti. "Tanışmış olsaydım bile aklımda kalmazdı herhalde."

"Gerçekten mi?" dedi Copley. "Çünkü Susan her ikisini de gayet iyi hatırlıyor. Birçok toplantıda görüştüklerini söyledi. Gagnon'lar güzel müzik olduğunda iyi bir ikili oluşturmuşlar gibi geliyor bana."

Bobby artık karşı koymuyordu. D.D.'nin baktığı yöne döndü. Kadın onun gözlerinden kaçmaktan ziyade halının üzerindeki bir deliğe dalıp gitmişti.

"Dedektif Warren," dedi Copley gevrek bir sesle, "neden bize Memur Dodge hakkında Susan'dan duyduğumuz bilgileri aktarmıyorsun?"

D.D. derin bir nefes aldı. Bobby bunun arkasından neyin geleceğini biliyordu. Sonra farklı bir takım şeyleri daha hatırladı—birbirlerinden en sonun-

da neden ayrıldıkları aklına gelmişti—çünkü ikisi için de, işleri her şeyden önce geliyordu.

"Bayan Abrahms, sekiz ya da dokuz ay önce beraber katıldığınız bir gösteride Gagnon'larla tanıştığınızı söylüyor. Özellikle de Catherine, size SWAT takımı ile alakalı birçok soru yöneltmiş."

"Herkes bana işim konusunda sorular soruyor," dedi Bobby haklı bir şekilde. "İnsanlar her zaman bir keskin nişancıyla karşılaşmıyor. Özellikle de bu tarz etkinliklerde."

"Bayan Abrahms'a göre, tanışma faslından sonra, Jimmy'den hoşlanmadığınız konusunda yorum yapmışsınız."

"*Bayan Abrahms*," dedi Bobby vurgulayarak, "çok güzel ve yetenekli bir kadındır. Başka adamların ona nasıl baktığıyla hiç ilgilenmedim."

"Kıskançlık mı var yoksa?" diye söze girdi Müfettiş Casella.

Bobby yemi yutmamıştı. Kolasını bitirip masanın üzerine koydu ve bacaklarını da uzatıp arkaya doğru eğildi. "Peki Bayan Abrahms, bu sohbetin tam olarak ne kadar sürdüğü konusunda bir şey söyledi mi?"

"Birkaç dakika," dedi Warren.

"Anlıyorum. İşim gereği, bir vardiyada ortalama onbeş kişiyle tanışıyorum, yani ayda yirmi vardiyam olduğunu düşünürsek, kaç etti? Ayda üçyüz yeni insanla tanışıyorum. Yani bu demek oluyor ki, dokuz ayda ikibinyediyüz tane yeni yüz görüyorum, öyle değil mi? O zaman, yüksek sosyetenin verdiği bir etkinlikte, iki yeni insanla tanışmam ve tama-

mıyla yabancı bir ortamda bulunup insanların sorularını yanıtlamam çok saçma mı oluyor?"

Müfettiş Casella, "Zengin züppeleri yola getirmek de zor oluyordur?" diye lafı ağzına tıkadı.

Bobby iç çekti. İşte şimdi gerçekten sıkılmaya başlamıştı. "Siz ofiste hiç kötü bir gün geçirmediniz mi?" diye sordu Casella'ya. "Sonradan pişman olacağınız bir şeyi söylediğiniz hiç olmadı mı?"

"Susan Abrahms, ilişkiniz konusunda bazı problemleri olduğunu da söyledi," dedi Warren sessizce.

Bobby bakışlarını zorla Casella'da tutmaya çalışıyordu. "Efendim?"

"Sizin son zamanlarda ona çok uzak davrandığınızı söyledi. Dalgınmışsınız."

"Keşke bunu bana da söylemiş olsaydı."

"Catherine Gagnon güzel bir kadın."

"Catherine Gagnon'un Susan'la hiçbir alakası yok," dedi Bobby. Ne dediğini biliyordu, en azından bildiğini düşünüyordu.

"Bunun nedeni Jimmy'nin ona ilgi duyması mı?" diye araya girdi Copley. "Jimmy'nin parası vardı, yakışıklıydı. Hadi kabul et—o senin kız arkadaşına daha çok yakışıyor."

"Hadi ama Copley, Jimmy'yi kız arkadaşıma ilgi duyduğu için kıskanıp öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Ya da karısını becerdiğim için öldürmüş olabilir miyim? Üç gündür soruşturma yapıyorsunuz, sizden daha iyi bir performans beklerdim."

"Belki ikisi de," diye yanıtladı Copley.

"Ya da belki Gagnon'ların ikisiyle de tanıştığımı hatırlamıyor olabilirim. O etkinliklere sadece kız ar-

kadaşımı desteklemek için gitmiş olabilirim. Ya muhtemelen zamanımı, hiç görmediğim insanları hatırlamakla harcamaktan daha eğlenceli şeyler yapıyor olabilirim."

Casella, "Gagnon'lar insanları etkileyecek tipler," dedi.

Bobby ona çoktan cevabını hazırlamıştı. "Bana Catherine ile görüştüğümü kanıtlayacak bir insan daha bulun. Jimmy ile sohbet ettiğimi kanıtlayacak bir kişi daha gösterin. Bulamazsınız çünkü bu hiçbir zaman olmadı. Jimmy Gagnon'u Perşembe gecesi öldürdüm, bunun tek nedeni onun karısın kafasına bir silah dayamış olmasıydı. Bir hayat kurtarmak için diğerini al. Kimse bir nişancının el kitabını okumadı mı?"

İğrenç derecede morali bozulmuştu. Ayağa kalktı, artık ne kadar telaşlı olduğunu umursamadan odanın içinde volta atmaya başladı.

Copley üstüne gidiyordu, "Anladığım kadarıyla alkol alıyormuşsun," dedi.

"Bir gece."

"Bir gecenin, bir alkolik için hayli yeterli bir zaman olduğunu düşünüyorum."

"Ben alkoliğim demedim."

"Hadi ama, on yıldır ağzına bir kadeh içki ..."

"Vücudum benim tapınağımdır. Ona dikkat ederim; o da bana iyi davranır." Başsavcının kocaman göbeğine bakıp, "Bunu sen de düşünmelisin bence."

Copley, "Onu enseleyeceğiz."

"Kimi?"

"Catherine Gagnon'u. Bir şekilde bu işin arka-

sında onun olduğunu biliyoruz."

"Beni, kocasını öldürtmek için ayarttı mı? Polis nişancısı tarafından cinayet mi? Yapma..."

Copley'nin gözlerinde, hesap yapıyormuş gibi bir hava vardı. "Biliyor musun? Gagnon'ların evinde hep bir temizlikçi vardı."

"Öyle mi?"

"Marie Gonzalez. Yaşlı kadın, çok tecrübeli. Son üç yıldır Gagnon'lar için çalışmış. Neden kovulduğunu biliyor musun?"

"Bir temizlikçileri olduğunu bilmediğim gibi kovulma sebebini de bilmiyorum."

"Nathan'a atıştırması için bir şeyler vermiş. Elindeki ton balıklı sandviçten bir parça. Çocuk—ki bu arada, yaşıtlarından yirmi kilo eksiği var—çok açmış. Marie de ona sandviçinden bir parça vermiş. Nathan ekmeğin yarsını mideye indirmiş. Catherine de kadını ertesi gün hemen kovmuş. Dadısından başka hiç kimse ona yemek veremezmiş, çocuk açlıktan ölüyor olsa bile yasaklamış."

Bobby bir şey söylemek istemedi, fakat kafasındaki çarklar yeniden dönmeye başlamıştı.

"Diğer bütün hizmetlilere ulaşıyoruz," dedi Copley, ister istemez. "Şu ana kadar dinlediğimiz bütün hikâyelerde bir uğursuzluk var. Catherine'in uzunca süreler ortadan kaybolması, Nathan hasta olduğu anda birden ortaya çıkıvermesi. Ve bir de Catherine, çocuğun kirli bezlerinin buzlukta saklanmasını istiyormuş."

"Kirli bezleri mi?"

"Boklu bezleri yani. Altı ay boyunca, her biri tek

tek buzluğa konulmuş. Sonra diyet listeleri hazırlamış—yemesi yasak olan yemekler, sadece yemesine izin verdiği şeyler gibi. Bunun yanında saçma sapan mineraller ve vitaminler içeren haplar da var tabii. Size söylüyorum Memur Dodge, onbeş yıldır bu işin içindeyim ve böyle bir olaya daha hiç şahit olmadım. Lamıcımi yok Catherine çocuğunu kötüye kullanıyor."

"Kanıtınız var mı?"

"Henüz değil, fakat olacak. Güvenlik kameraları onun ilk açığı."

Bobby'ye tekrar olta atıyorlardı. Ama yine de sormaktan alamadı kendini. "Güvenlik kameraları mı?"

"Büyük yatak odasındakiler," diye ekledi D.D. "Perşembe gecesi kapatılmışlar. Fakat güvenlik şirketi bunun imkânsız olduğunu söylüyor."

"Anlamadım," derken Bobby dürüst davranıyordu. Nihayet odayı arşınlamayı kesmiş, boynunu kaşımaya başlamıştı.

"Ana yatak odasındaki güvenlik kamerası, saat gece yarısına geldiğinde otomatik olarak kapanıyordu; fakat o gün mucizevi bir şekilde saat onda kapanmış. Catherine bize, kontrol paneli hakkında biraz maval okudu ve Jimmy'nin onu karıştırdığını söyledi. Ama biz güvenlik şirketiyle konuştuk. Perşembe günü, Jimmy boşanma davasını açtıktan sonra şirkete uğramış, akşam evde problem çıkabileceğini ve sistemin elle devre dışı bırakılabilmesini önlemek istediğini söylemiş. Yani şirket, bütün sistemi sıfırlamış ve Jimmy'ye yeni bir şifre vermiş.

Perşembe gününden itibaren, güvenlik sistemi normal düzende çalışmaya başlamış ve onu değiştirebilecek tek kişi Jimmy Gagnon'un kendisiymiş."

"Yani ana yatak odasındaki kamerayı kapatmış mı?"

"Hayır," dedi Copley. "O yapmadı, karısı yaptı."

"Fakat daha şimdi onun yapamayacağını söyle..."

"Yapamazdı da. Perşembe akşamı saat ona kadar da bir şeyden haberdar olmadığına bahse girebilirim. İnanıyorum ki kontrol panelinin önünde on dakika durmuş ve onu tersine çalıştıramadığı için de çaresizliğe düşmüştür. Yatak odasında olması gerektiğini de biliyormuş. Nedenini de hepiniz biliyorsunuz."

Bobby adama karşı çıkmak için ağzını açtı, fakat sonra aniden jetonu düştü. Bütün bu iğrenç hikâyeyi fark etmişti. Sadece ağzını kapatıp Copley'nin hikâyeyi tamamlamasını bekledi.

"Onları görmüş olmanız lazım Memur Dodge. Asıl soru ise, adamı bunu yapmasına iten şey neydi? Ya da o silahı eline kim vermişti? İşte Catherine'in bizim bilmememizi istediği konular da bunlar. Evindeki kameraların kaydetmesini istemediği şeyler. O da bunu anlamış olmalı. Kontrol paneline gidip saati iki saat ileri almış. Kamera da gece yarısı olduğunu düşünüp kendini kapatmış. Kadın akıllı, hakkını yememek lazım. Çok akıllı hem de."

Copley konuşmasını hızlandırdı. "Ona yardım etmek istediniz mi Memur Dodge? Kokteylde onunla biraz sohbet edip flört etmeye mi başlamıştınız?

Ya da olay bundan ileriye de gitti mi? Arkasından birkaç buluşma, belki de bütün bu olayları sen tezgâhladın?"

"Son kez söylüyorum, onunla konuştuğumu hatırlamıyorum!" Bobby kafasını salladı; sinirlenmişti, bıkmıştı. Gittiği hiçbir etkinliği hatırlamıyordu. Kısacası etkinlikler onu sıkardı. Otomatik pilota bağlamış gibi, gelen geçene gülücük atar, tokalaşır ve eve ne zaman döneceğini düşünüp saniyeleri sayardı. Evine gidip üstündeki penguen kıyafetlerini çıkarır, Susan'la yatağa gireceği anı düşünürdü.

Fakat sonra birdenbire bir şeyi hatırladı. *"Sizin gibi bir takımın en çok çağırıldığı durumlar hangileri? Banka soygunları, rehine durumları veya kaçak suçlular mı?*

"Hayır, buralarda sadece yerel çağrılara bakarız. Ayyaş adam kafayı çeker ve ailesini tehdit etmeye başlar."

"Peki, bu bir SWAT olayı mıdır?"

"Eğer adamın elinde bir silah varsa, emin olun ki evet. Buna, yerel alıkoyma diyoruz, bu durumda aile fertleri de rehine sayılıyorlar. Biz bu tip çağrıları çok ciddiye alırız, hele hele o civarda silah sesi duyanlar olmuşsa."

Bu bir Mardi Gras partisinde olmuştu, partide herkes tüylü maskeleriyle ortalıkta dolanıyordu. Jimmy ve Catherine Gagnon, Susan'ı kutlamak için onların yanında durmuşlardı. Catherine her zamanki gibi uzun siyah saçlarını kafasının tepesinde topuz yapmış ve suratına da egzotik bir tavus kuşu maskesi takmıştı. Kıyafetleri de vücuduna yakışır biçimde

altın renkli pullarla süslenmişti. Bobby ilk bakışta kıyafetleriyle sağladığı uyumu görünce mantıktan ziyade duygusal şeyler hissetmişti. Sonrasında, Jimmy, Catherine'in ilgisini çekmek için Susan'ın içine düşerken o da bu üçlüyü izlemekle meşgul olmuştu.

Sonunda Bobby, ikilinin arasındaki konuşmayı, ucuz bir bahaneyle Susan'ı oradan uzaklaştırarak sona erdirmişti. İkisi de Jimmy'nin görüntüsüne bakarak kafa sallarken, bir çiftin daha başarılı, daha fazla itibar sahibi bir çiftle karşılaşmasının ne kadar sinir bozucu bir şey olduğunu fark etmişlerdi. Fakat içlerinden geçenler aynı şeyler değildi tabii.

Bobby kafasını eğdi, kahretsin, şimdi bunu hatırlamayı hiç istemiyordu.

"Onu enseleyeceğiz," diye tekrarladı Copley. "Biliyorsun, Catherine yenilgiyi kabullenemeyen bir kadın. Tehlikeyi fark ettiği ilk saniyede bana ağıtlar yakıp yalvaracak. Sen de bu arada gümbürtüye gitmek istemezsin Memur Dodge."

"Bir mühletiniz var mı?" diye sert bir şekilde çıkıştı Bobby. "Durun tahmin edeyim, yarın akşamüstü beşe kadar?"

Copley kaşlarını çatarak, "Bunu dediğine göre..."

"Evet, işte başlıyoruz. Evet yarın. Size döneceğim."

Bobby onlara kalkmaları için mimikleriyle işaret etti. D.D. ona garip bir şekilde bakıyordu. Bobby onun gözlerine bakamıyordu.

"Son bir şey daha," diye ekledi Copley kapıya varmadan. "Dün gece saat akşam on ve gece bir ara-

sında neredeydin?"

"Tabii ki Tony Rocco'yu gebertiyordum."

"Ne..."

"Yatağımda zıbarmış uyuyordum geri zekâlı. Beni kendi evimde suçladığınız için teşekkür ederim. Çıkın artık."

Copley hâlâ kapının eşiğindeydi. "Bu iş ciddi..."

"Bu benim hayatım," dedi Bobby ve kapıyı arkalarından çarparak kapattı.

Bölüm 22

Robinson hatayı çalan telefona cevap vermekle yapmıştı. Bu günlerde iyi şeyler olmuyordu. Şimdi, Robinson onu arayan adamla uğraşmak zorundaydı ve arayan adam pek mutlu değildi.

"Sana söyledim, onu kontrol edemiyorum."

"Polis bu işin arkasında. Bu yüzden her şey berbat olacak."

"Onun çok endişeli olduğunu düşünmüyorum."

"Neden? Dünyaca ünlü Bay Bosu olduğu için mi? Bu saçmalık da ne demek oluyor?"

"Bu bir takım egzersiz aleti gibi."

"Ne?"

"İki tarafı da yukarıya bakan top," dedi Robinson. "BOSU topu. Bir tarafı düz, diğer tarafı bombeli. Yani kullandığın zaman çok işine yarıyor."

"Yani bana kendini egzersiz aleti sanan bir adamı kiraladığımı mı söylüyorsun?"

Robinson ciddiydi. "Acıdan kaçmayan bir adamı kiraladığınızı söylüyorum."

Arayan bir süreliğine sessiz kaldı; Robinson da

öyle.

Nihayet, "Peki, şimdiki görev için hazır mıymış?" diye sordu arayan.

"Bunun üzerinde çalışıyor. Tabii biraz aksaklıklar olmadı değil."

"Biraz ne aksaklığı?"

"Bay Bosu sözleşmedeki maddeleri yeniledi. On bin dolar yerine, yeni iş için, otuz bin istiyor."

Aramayı yapan adam kahkaha atarak, "İstiyor, öyle mi? Adam daha ilk işinde çuvalladı."

"Onun böyle düşündüğünü sanmıyorum."

"En azından bir banka hesabı açmıştır umarım?"

"Eee, hayır."

"Hayır mı?"

"Sanırım nakit çalışmak istiyor."

"Tanrı aşkına. Senyör sapığa benim adıma birkaç şey söyle. Birincisi o kadar nakit parayı cebimde taşımam. İkincisi, onbin dolardan bir kuruş fazla alamayacak. Bana kalırsa ona ödediğim bu paradan memnun olması gerekir. Zaten ben, ondan yapmaktan zevk aldığı bir işi yapmasını istiyorum."

"Pazarlık yapmak istediğinden emin değilim."

"Hayat pazarlıktır."

Robinson derin bir nefes aldı. Bununla uğraşmak istemiyordu. "Bay Bosu bir not bıraktı. Diyor ki, eğer iş görmek istiyorsanız, bu size otuz bin papele patlayacak. Eğer iş görmek istemiyorsanız, bu da size otuz bin papele patlayacak. Ve diyor ki, Bay Bosu sizin yaşadığınız yeri biliyor."

"Ne? Ona bir şey söylemedin değil mi?"

"Sanırım blöf yapıyor, fakat emin değilim. Be-

nim kendi bağlantılarım var, belki onun da kendi bağlantıları vardır."

Arayan sessizdi, zor soluk alıyordu. Kızgın mıydı? Yoksa korkuyor muydu? Bundan emin olması çok zordu.

"Ben olsam ona parayı öderdim," derken Robinson gayet ciddiydi. "Ya da bu kasabadan toz olup giderdim."

Arayan yüksek sesle derin bir nefes aldı. "Ona yeni bir anlaşma olmayacağını söyle, onu hapisten nasıl çıkardıysam öyle geri tıkabileceğimi söyle."

Robinson bir süreliğine sessiz kaldı.

"Ne var?" diye devam etti karşı taraf.

"Şey hapse geri tıkmak için öncelikle onu yakalamanız lazım."

Bir duraklama daha.

"Kahretsin."

"Kahretsin."

Bay Bosu yavru bir köpek almıştı. Onu evcil hayvan satan bir mağazadan satın almak zorundaydı, çünkü Pazar günü başka bir şansı yoktu. Dükkânın içindeki tıklım tıkış raflar, ucuz parke döşeme ve iğrenç antiseptik kokusu Bosu' nun cinlerini tepesine getirmişti.

Biraz dolanmayı tercih etti. Pazar günleri hayvan satan dükkânlar, minicik kedi ve köpek yavruları ve onları ziyaret etmeye gelen onlarca çocukla dolup taşıyordu; daha ne isteyebilirdi ki? Fakat dükkânların havası onu çok rahatsız ettiğinden izlemeyi kesip dışarı fırlıyordu.

Bay Bosu bir beagleterrier kırması almıştı. Bakanı hayran bırakan yavru bembeyazdı ve gözlerinin üzerinde büyük kahverengi benekler vardı. Kulakları yere kadar uzanıyordu ve arkasında hop hop zıplayan bir kuyruğu vardı. Bay Bosu'nun gördüğü en tatlı minik yaratıktı.

Yeni arkadaşı için bir tasma, kamp çantasını andıran bir taşıma kafesi ve çiğnemesi için otuz tane oyuncak almıştı. Tamam, belki de haddini biraz aşmıştı. Fakat ufaklık—Benekli nasıldı?—çenesini yalayıp boynunu kaşırken çok sevimli gözüküyordu. Bay Bosu köpeğin kokladığı her şeyi alırken zevkten dört köşe oluyordu.

Köpeğin tasmasını taktı ve ikili mutlu bir şekilde Bolyston Sokağından aşağıya doğru yürümeye başladılar. Yavru—Karamel? Pamuk?—temiz ve taze havaya çıktığı için bir hayli neşeli gözüküyordu. Gel gelelim Bay Bosu da halinden gayet memnundu.

Bay Bosu ve yavru köpek—Yaramaz? Hadi ama bir köpeğe nasıl isim vermeden dolaşabilirdiniz? Sokağın köşesine vardılar. Bay Bosu cebine koyduğu haritayı çıkardı. Arkasında bir kadın durakladı. Sarışındı, güzeldi ve Ralph Lauren'in bütün kış takımları üzerindeydi. Kadın ona karşı konulamaz bir gülücük attı.

"Ne güzel bir yavru!"

"Teşekkür ederim," dedi Bay Bosu kadını güzelce süzerken. Yanında bir velet yoktu, hayal kırıklığına uğradı.

"Adı nedir?"

"Onu on beş dakika önce satın aldım. Hâlâ bir-

birimizi tanımaya çalışıyoruz."

"Tanrım, çok şeker." Kadın şimdi yere çömelmişti ve yürüyen insanların, onların etrafından dolaşmaktan başka çareleri yoktu. Kadın köpeğin sallanan kulaklarını okşadı. Köpek de tam bir yavru edasıyla gözlerini kapayarak mayışıtı. "İlk köpeğiniz mi?" diye sordu kadın.

"Çocukken bir köpeğim daha vardı."

"Şehirde mi yaşıyorsunuz?"

"Şu anda öyle."

"Yavru bir köpekle bir apartmanda yaşamak kolay sayılmaz."

"Şanslıyım ki, işim kendi çalışma saatlerimi ayarlamama izin veriyor, yani çok fazla problemim olmayacak."

"Gerçekten çok şanslısınız," dedi kadın. Adamın üzerindeki Armani süveteri dikizliyordu ve gördüklerinden memnun gibi bir hali vardı. Adam da göğsünü aşırı derecede şişirmişti, kadın daha mutlu oldu tabii. "Ne iş yapıyorsunuz?"

Adam eğleniyormuşçasına, "Adam öldürürüm," dedi.

Kadın kocaman bir kahkaha attı.

"Ciddi olamazsınız," dedi kadın.

"Evet, ciddiyim," diye ısrar etti Bay Bosu, sonra da kelimelerini bir gülücükle yumuşattı. "Size daha açık anlatmak isterim," dedi, "Fakat sonrasında sizi de öldürmek zorunda kalabilirim."

Sonra da kadını izlemeye koyuldu. Korkmuş muydu? Yoksa eğleniyor muydu? Kadın adamın üzerindeki Armani süvetere tekrar baktı ve sonra yavru-

ya—Yaramaza döndü, adam da bu ismi sevmeye başlamıştı ve zevk aldığını anladığında devam etti. "Heyecan verici bir işe benziyor."

"Aynen öyle, ya siz?"

"Yeni boşandım Adamın parası var, şimdi onu harcıyorum."

"Tebrikler! Endişelenecek çocuklarınız da yok?"

"İyi ki yok. Belki de ne yazık ki. Bilemiyorum."

"Bence de ne yazık ki," diye katıldı. Kadının gözleri cana yakındı, adamın göğsüne baktıkça da parlıyordu.

"Belki bir akşam yemeğe çıkabiliriz," dedi adam. İşte bunlar sihirli sözcüklerdi. Kadın da eski profesyonellerden gibi hemen çantasından bir kart çıkarıp uzattı. Adam da hemen cebine koydu ve onu arayacağına söz verdi.

Yaramaz, bir gazete standına işemekle meşguldü. Göze hoş gelen bir görüntü değildi, fakat Bay Bosu umursamadan onu koltuğunun altına aldı ve ikisi de yola koyuldular. Adam tekrar haritaya göz attı. Altı blok sonra oraya varacaklardı.

Çok sevimli bir sokaktı burası. Gerçekten yaşanılası bir yerdi. Alt katta, köşede bir manav, çiçekçi ve bir market bulunuyordu. Üst katlarda daireler vardı. Aradığı numarayı bulana kadar soldan sağa doğru isimlere göz attı. Sonra notlarını tekrar gözden geçirdi.

Tamam, her şey yolundaydı. Köşedeki manavın yanında bir bank buldu. Oturdu, yanındaki boşluğa vurdu eliyle; Yaramaz hemencecik yanına zıpladı ve kıvrıldı. Yavru köpek, yine bir yavrunun yaptığı zor

bir görevden sonra iç çekermişçesine nefes aldı.

Adam gülümsedi. Eski köpeğini hatırlıyordu hâlâ. Patlakgöz. Babası, onu işinden zaman ayıramayan bir adamdan alıp eve getirmişti. Ailesinden hiçbiri köpeklerle ilgilenmiyordu, fakat bir erkek çocuğun köpeğe ihtiyacı vardı, onlar da bu yüzden eve bir köpek getirdiler.

Patlakgöz hep iyi bir köpek olmuştu. Komşu evlerin arasında koşuştururlardı, sonsuza dek süren yakala-getir oyunları oynar ve yapraklardan oluşan tepelerin üstünde yuvarlanırlardı.

Bay Bosu, herkesin onun tipinde bir adama ne gözle baktığını tahmin ediyordu, fakat o köpeğine hiç zarar vermemişti. Hatta bu aklının ucundan bile geçmezdi. Büyüdüğü sessiz evde, Patlakgöz onun en yakın arkadaşı olmuştu.

Bu dostluk beş yıl sürdü. Patlakgöz bir sincabın arkasından yola fırlamış ve Bayan Mackey'nin Buick marka, sedan arabası tarafından çiğnenmişti. Bay Bosu kadının dehşetler içindeki çığlığını hatırlıyordu hâlâ. Sonra köpeğinin ölümle pençeleşirken çırpınışını hatırladı.

Bay Bosu, köpeğini en sevdiği tişörtüne sarıp sarmalamıştı. Sonra arka bahçeye bir çukur kazmış ve köpeğini oraya kendisi gömmüştü. Ağlamamıştı. Babası onunla gurur duymuştu.

O gece Bay Bosu yatağına erken gitmiş, fakat gözünü uyku tutmamıştı. Yatağına boylu boyunca uzanmış, sitemkâr gözlerle köpeğinin geri döneceğini ummuştu. Sonra aklına bir fikir geldi.

Saat gece biri biraz geçtikten sonra evi terk etti.

Fazla uzun sürmemişti. Onun yaşadığı çevrede herkes arabalarını sokağa park eder ve arabalarını kilitlemezlerdi. Arabanın kaputunu deldi. Bir matkap kullanmıştı. Birkaç delik açtı.

Söylenilene göre, Bayan Mackey, kazanın olacağını hiç tahmin edememişti. Bir an kavşakta frenlere basarken, diğer karede dur işaretine doğru giderken görmüştü kendini. Saatte yüz kilometre hız yapıyordu. Bu kaza ona biraz sarsıntı vermiş ve birkaç kaburgasını kırmıştı.

Fakat onu öldürmemişti, çünkü kahrolası Buick çok sağlamdı.

Şimdi Bay Bosu apartmanın ikinci katındaki camları gözetliyordu. Hâlâ bir harekete rastlamamıştı. Bu olağandı, bekleyecek zamanı vardı.

Banka sırtını yasladı. Sıcak güneşe doğru gözlerini kapadı. Uzun ve alçak sesli bir biçimde içini çektikten sonra köpeğinin kulaklarını kaşıdı.

Yaramaz memnun bir şekilde kuyruğunu sallıyordu. Bir adam ve onun ufak köpeği, diye düşündü Bay Bosu.

Aynen öyle: Bir adam, köpeği ve kara listesi.

Bölüm 23

Bobby koşuya çıktığında hava kararıyordu. Güneşli öğleden sonrası sona ermiş, akşam karanlığı boğucu ve soğuk bir şekilde çökmeye başlamıştı. Kapıya doğru giderken otomatik olarak ışıkta parıldayan sarı koşu anorağına uzandı. Bu hareketin içinde yarattığı rahatlama hissini açıklamak kolay değildi. Olup biten onca saçma sapan olayın ardından bilinçaltı, onu şimdilik öldürmeye niyetli değildi. Acaba Doktor Lane'i arayıp güzel haberleri versem mi diye düşündü.

Bir bloğu geçip öbürüne doğru ilerleyerek kendini sokaklara attı. Sokaklar sessizdi, insanlar evlerine kapanmış, yeniden başlayacak haftayı dinlenerek bekliyorlardı. Oradan, buradan gelip geçen arabalar ışıklarıyla onu bir ışıldak gibi parlatıp sonra karanlıkta kayboluyorlardı.

Eski Bath binasına kadar koşmaya karar vermişti. Kolay bir on kilometrelik koşu olacaktı; evine de yakındı zaten. Fakat şimdi Bath binasını geçmesine rağmen, bacakları kaldırımı dövmeye devam ediyor-

du durmaksızın. Sonra sahilden geçerek karanlığa doğru koşmaya devam etti.

Yaşadığı bu ruh hali için James Gagnon'u sorumlu tutmak istiyordu. Ya da Catherine Gagnon'u. Kana susamış başsavcı da aklından geçmiyor değildi hani. Adam dişlerini, taze ve kanlı bir cinayete batırmaktan zevk alıyordu.

Fakat kendine karşı tamamen dürüst davranmalıydı. Bugünkü ruh halinin tek nedeni, annesini düşünüyor olmasıydı.

Aradan o kadar çok zaman geçmişti ki, annesinin hayalindeki yüzü gerçek miydi, yoksa zihninin yeniden çizdiği bir görüntü müydü, ayırt edemiyordu. Kafasında hayal meyal bir ifade belirdi: kahverengi gözler, solgun yüzünün etrafından sallanan koyu kıvırcık saçlar ve White Shoulders parfümünün kokusu. Onu önünde çömelip şu sözleri söylerken hayal etti. *Seni seviyorum, Bobby.* Tamam, bu biraz zihninin oyunu olmuştu. Ama şöyle dese olurdu: *Parmaklarını prizlerin içine sokma oğlum,* ya da, *silahlarla oynama.*

Açıkçası tam olarak bilemiyordu. Annesi gittiğinde o daha altı yaşındaydı. Onu yaralayacak kadar büyük, anlayamayacağı kadar da gençti aslında. Babası kahvaltıda, *Annen artık yok ve bir daha geri dönmeyecek* demişti. Kahvaltıda Bobby ve George annelerinin yemelerine izin vermediği bol şekerli elma sularına yumulurken, çocuk olmanın verdiği duyguyla Bobby'nin ilk düşüncesi—*Vay canına, her sabah elma suyu içebileceğiz demek*—olmuştu. Babası bu görüntüden üzülmüşe benzemiyor, George ağır-

başlılıkla kafasını sallıyor, Bobby de içmeye devam ediyordu.

Sonrasında, gece yatağa uzandığında vücudunun üzerinde kocaman bir ağırlık varmış gibi olmuş, bu ağırlığın sabah uyandığında da aynı yerde durduğunu fark etmişti. George'un babasına bağırdığı geceyi de hatırlıyordu şimdi. Sonrasında acil servise gidişlerini.

O günden sonra, evde kimse bir daha annesinden bahsetmemişti.

Bobby uzun bir süre babasından nefret etti. George gibi, bütün olanların suçunu babasına yüklüyordu. Onlarla çok az konuşan ve çok fazla alkol alan babalarına. Yumruklarının çok sert ve bir o kadar da hızlı olduğu babalarına.

George on sekizine basar basmaz eyaleti terk etmiş, bir daha da geri dönmemişti. Belki de bu davranış, onun annelerine çekmesindendi. Bobby bunu hiçbir zaman sormamıştı.

Fakat Bobby için durum biraz daha farklıydı. Zaman bazı şeyleri değiştirmişti. Babası değişmiş, Bobby değişmişti. Ve Bobby'nin annesi hakkında hissettikleri de farklılaşmıştı. Şimdi, annesinin onları bırakmasının nedenlerini çok az düşünüyor, bu güne kadar niye hiç onlarla temasa geçmediğine daha çok kafa yoruyordu. İki oğlunu da hiç özlememiş miydi? Vicdanında hiç mi ufacık bir özlem, içinde çocuklarına ait, boşalmış bir yerin olduğunu hiç mi hissetmemişti?

Bobby'nin içi acıyordu. Zar zor aldığı nefesle birlikte gırtlağından yukarı çıkan, ince bir cam parçası

içini parçalıyormuş gibi hissetti. Adımlarını hızlandırdı. Bu düşüncelerle birlikte oracıkta durup, [illegible] gitmekten ziyade koşmaya devam etti. Belki koşup beynini yorabilir, bu sayede bu düşünceleri kafasından atıp kurtulabilirdi.

Yirmi beş kilometre sonra yorulmuş, terden sırılsıklam olmuş ve rahatlamıştı.

Nihayet evine yöneldi. Adımları yorgundu ama düşünceler hâlâ yerli yerindeydi.

Keşke zamanı geri alabilseydim diye düşündü. Parmağını, Gagnon'nun kafasına nişan almadan önce o tetikten çekebilseydim diye düşündü. Bunun yanında keşke hiç Gagnon'larla tanışmasaydım dedi kendi kendine. Şu anda, ne gördüğünden, ne duyduğundan, ne yaptığı ve neden yaptığından emin olamıyordu ve bu işin en korkutucu yanıydı.

Aradan üç gün geçmişti ve Bobby şimdi, Catherine Gagnon'nun katil olabileceğinden değil, katilin kendisi olabileceğinden korkmaya başlamıştı.

Eve koşmaya devam etti.

Susan'ı aradı.

Kız bir kafede buluşmak istiyordu. Şehir merkezindeki bir Starbucks'ta karar kıldılar. İkisi için de ortada bir bölgeydi.

Bobby kıyafetlerini seçerken çok fazla zaman harcamıştı. Sonunda, kotla birlikte, Susan'ın yılbaşında hediye vermiş olduğunu çok geç anladığı uzun kollu gömleğini seçmişti. Cüzdanını ararken, ikisinin yürüyüş yaparken çekilmiş bir fotoğrafına rastladı ki bu onun yeni bir duygusal bir fırtınaya kapıl-

masına yol açtı.

Üzerine giydiği gömleği çıkartıp, yerine yeşil bir gömlek giydi ve viyolonsel sanatçısına doğru yola koyuldu.

"Sadece işi için," dedi kendi kendine. "Sadece iş."

Susan çoktan gelmişti. Yeşil ve gri logoların altındaki ufak bir masayı tercih etmişti. Saçlarını arkadan bir tokayla birleştirip boynunun hizasına getirmişti. Kız, adamı gördüğü anda önündeki saçlarını kulaklarının arkasına toplamaya başladı. Gergin olduğunda hep aynı şeyi yapardı. Bobby bunu gördüğünde göğsünde ani bir acı hisseti ve onu saklamak için elinden geleni yapmaya çalıştı.

"İyi akşamlar," dedi.

"İyi akşamlar."

Bir süre kararsız kalmıştı. Eğilip onu yanağından öpmeli miydi? Kız kalkıp ona sarılmalı mıydı? Kahretsin sadece tokalaşsalar o bile olurdu belki.

Bobby yine derin bir nefes aldıktan sonra kasaya döndü. "Ben kahve alacağım, sen bir şey ister misin?"

Kız, önündeki içi köpük dolu dev gibi bardağı işaret ederek, "İstemez," dedi.

Bobby Starbucks'tan nefret ederdi. Bir mekân nasıl bu kadar çok para kazanabiliyor diye merak ediyordu. Bobby Fransız çifte kavrulmuş çekirdeklerden yapılan bir kahveyi seçti, laubali kasiyer siparişi onaylarken sırıtıyordu.

Kahvesiyle masaya dönerken, Bobby ellerinin şimdi daha çok titrediğini hissetti; kaşlarını da daha

fazla kasıyordu.

Bardağını masanın üzerine koyup oturduktan sonra, nihayet, "Eee, görüşmeyeli nasılsın?" diye sordu.

"Yoğun. Konserler falan."

"İşler nasıl gidiyor?"

Kız omuzlarını silkti. "Her zamanki koşuşturmaca işte."

Adam, "Güzel," dedi ve kahvesinden bir yudum aldıktan sonra boğazından aşağıya doğru inen hafif acı tadı hissetti. Bogey's in mekânına tutkuyla özlem duyduğunu hatırladı.

"Ya sen?" diye sordu Susan. Kız kahvesine hâlâ dokunmamıştı. Avuçlarının arasında çevirip duruyordu.

"Bobby?"

Bakışlarını ona doğru zorla çevirmeye çalışarak, "Bildiğin gibi işte."

"Cuma beni arayacağını sanıyordum."

"Biliyorum."

"Gazeteyi okudum ve ben... Ben çok üzüldüm. Neler olduğu konusunda ve senin bu durumdan dolayı ne hissettiğini bildiğim için çok üzüldüm. Cuma akşamı, saatlerce aramanı bekledim. Sona, cumartesi sabahı, çekmecene bir bakayım diye gittim. Orayı boş gördüğümde ne kadar şoka uğradığımı bir düşün Bobby."

Bobby'nin bakışları kahve bardaklarından yapılı kulelere yönelmişti; kızsa gözlerini ona dikmişti.

"Sen hiçbir zaman yaklaşması kolay bir adam olmadın Bobby. Ben kendime hep bu yönünün çekici

geldiğini söyleyip durdum. Güçlü ve sessiz yapın. Sıradan bir maço adam. Doğrusu, artık bunları pek fazla çekici bulmuyorum Bobby. İki yıldan sonra, bu saçmalıktan daha fazlasını hak ettiğimi düşünüyorum."

Bu beklenmedik lanetleme Bobby'nin korku dolu bakışlarının tekrar kıza yönelmesini sağladı.

Kız yavaşça kafasını sallayarak, "Evet, yemin ederim, zaman zaman sinirlendiğimde ben de bazı şeyleri fırlatıyorum, kırıyorum. Doğrusunu söylemem gerekirse bu iki gün içinde biraz bir şeyler kırdım."

Bobby kahve bardağını kaldırdı. Tanrım, elleri feci titriyordu.

"Sonunda beni aramanın nedeni bu muydu? Benim için endişeleneceğine, soruşturmacılara neler söylediğimi merak ediyorsun değil mi?"

"İkisi de."

"Canın cehenneme!" Kız kontrolünü kaybediyordu. Elleriyle gözaltlarını itelerken neredeyse ağlayacaktı. Herkesin önünde böyle bir görüntü vermekten kaçınıyordu, fakat bunu başaramadı.

"Cuma günü seni terk edip gitmekle hata yaptım," diye garip bir laf etti Bobby.

"Yalan söyleme."

"Bu, planladığım bir şey değildi. Uyandım, etrafa bakındım... Panikledim."

"Bunu kaldıramayacağımı düşündün, değil mi? Her şeyi bu yüzden yaptın."

"Düşündüm ki..." derken kaşlarını çattı. Bunu kelimelere nasıl dökeceğini bilmiyordu. "Bundan daha iyisine layık olduğunu düşündüm."

"Bu kocaman bir saçmalık!" Adam ne derse desin, hep yanlış olacaktı, çünkü kız şimdi sinirden titriyordu. Kahve bardağını elinden bıraktı ve parmağıyla Bobby'yi dürterek, "Bu yaptıklarının nedeni benmişim gibi konuşma! Kadınını korumaya çalışan mağara adamı rolüne bürünme hemen. Bu saçmalık! Sen kaçtın Bobby. Bana bir şans bile vermedin. Her şey zorlaşınca sen kaçtın, her şey basit ve ortada."

Bobby'nin sinirleri de yavaş yavaş gerilmeye başlamıştı. "Peki, özür dilerim. Bir dahaki sefere bir adamı vurduğumda, ilk önce senin hislerini kaale alacağım."

"Ben sana değer veriyordum!"

"Ben de sana değer veriyordum."

"O zaman neden burada oturmuş, birbirimize bağırıyoruz?"

"Çünkü artık yapabileceğimiz tek şey bu." Söylediği sözden o anda pişman olmuştu. Kız tekrar arkasına yaslandı. Şok olmuştu ve canı yanıyordu.

Kız, "Başladığı günden itibaren ne zaman biteceğini düşünüyordun," derken sesi yumuşaktı, elleri de yeniden kahve bardağıyla oynamaya başlamıştı.

"Hiçbir zaman fazla ortak yanımız olmadı."

"İki yıl boyunca süren bir ilişki için yeteri kadar olmuş olmalı."

Bobby omuzlarını silkti. Tarif edemediği bir biçimde garip ve boş hissediyordu kendini. Bu sahne bitse artık diye düşündü. Ayrılık işlerinde çok başarılı değildi. Onlar çekip gittiklerinde daha iyi oluyordu.

"Bana ne sormak istiyorsan sor Bobby," dedi Susan bezgin bir biçimde. "Haydi, eski kız arkadaşın polislere neler söyledi diye onu teste tut."

"Dürüst olmam gerekirse onlarla tanıştığımı hiç hatırlamıyorum, " dedi.

"Gagnon'larla mı?" diye sordu kız. "Bense üzerinde büyük bir etki bıraktıklarını düşünüyordum."

"Daha sonra hiçbir yerde karşılaşmadık ama, değil mi?"

"Ben onlarla çeşitli etkinlilerde pek çok kez görüştüm, fakat sadece büyük gösterilerdeydi... Sanırım sen sadece o gün gördün onları."

Bobby bu söyleyeceğinin önemli olduğunu düşündü: "O kadına pek fazla ilgi göstermedim."

Susan'ın gözleri yırtılacakmış gibi açıldı. "Hadi oradan Bobby! O kadın gerçekten büyüleyici. Ve üzerindeki altın renkli elbiseyle, kafasındaki maskeyi görünce... Yahu, ben bile onunla yatmak istemiştim."

"Ona fazla ilgi göstermedim," diye tekrarladı Bobby. "O adamın seni izlemesini izlemekle meşguldüm daha çok. Hatırladığım bu. Adamın biri, benim ve kendi karısının önünde, kız arkadaşımın içine düşecekmiş gibi bakıyordu."

Susan ikna olmuş gibi gözükmüyordu gerçi ama nihayet onaylar gibi yaptı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Ne?"

"Jimmy Gagnon'u tanıyordun. Onun hakkında kötü şeyler düşündün. Sonra da onu öldürdün. Bu, ömrün boyunca içini kemirip duracaktır."

"Fakat sen hatırlatmasan, benim onu hatırlayacağım yoktu."

Kız bir süreliğine sessiz kaldı. "Gazetelerde okuduğuma göre ufak bir çocuğun hayatını kurtarmışsın. Bu neyi değiştirir bilemiyorum gerçi..."

"Kim bilir," dedi Bobby. Sonrasında sadece söylemesi gerektiği için sesini yükselterek konuştu. "Sanırım, ailesi hakkımdan gelecek."

"Ailesi mi?"

"Gagnon'un ailesi bana dava açmışlar. Görevimi kötüye kullanıp bir cinayet işlediğimi ileri sürüyorlar. Eğer suçlu bulunursam, hapsi boylarım."

"Ah Bobby..."

Bobby kaşlarını çattı, gırtlağının ne kadar daraldığını hissettiğinde şaşırdı sonrasında kahvesini alıp bir yudum daha içti. "Sanırım bu savaşı onlar kazanacak."

Kız gözlerini kapatarak, "Ah Bobby..." dedi.

"Komik. Bu işi yaptığım onca süre, hep kendimden emin olmuştum. Ne yaparsam, ne görürsem hep öyle oldum. Perşembe gecesi bile öyleydi, hiçbir şüphem yoktu. Orada oturdum, silahımı ayarladım ve tetiği çektim. Sonra da kendime bundan başka yapacak bir şeyim olmadığını söyledim.

"Her şey ne kadar saçma," diye devam etti Bobby. "On beş dakika ya da daha kısa bir sürede, bir aile içinde neler olup bittiğini gerçekten anlayabilirmişim gibi."

"Yapma Bobby."

"Neyi?"

"Pes etme. Kendini suçlama. Her şeye boş ver-

mc. Sen teşkilatın en zeki adamlarından birisin ama dedektifliği kendine yakıştırmadın hiçbir zaman. Neden?"

"STOP'un içinde olmak hoşuma gidiyor.

"Kolay pes ettin. Az değil, tam iki yıllık bir birlikteliğimiz oldu. Oysa şimdi burada, bir kafenin ortasında saçma sapan bir elveda konuşması yapıyoruz. Aramızda çok fazla ortak yön olmadığı konusunda sana katılmıyorum. Bunun bitmesi gerektiğini de düşünmüyorum. Ama çoktan bittiğini de biliyorum. Çünkü sen pes ettin."

"Bu adil değil..."

"Sen iyi bir adamsın Bobby, hatta tanıdıklarım içinde en iyilerden birisin. Fakat içinde karanlık bir yer var. Öfkeli bir şey. Attığın her adıma karşılık iki adım geriliyorsun. Yani bir yanın mutluluktan yana iken, diğer yanın seni rahat bırakmıyor. Öfkeli olmak istiyorsun Bobby, bir şekilde buna ihtiyacın var."

Sandalyesini geri iterek, "Ben artık gideyim," dedi Bobby.

Kızın bakışları ise hâlâ onun üzerindeydi. "Evet, kaç bakalım."

"Bana bak, ben hapse falan girmek istemiyorum!" Bobby sabrını yitirmiş gibiydi. "Sen anlamıyorsun. Gerçekler Yargıç Gagnon gibi bir adamın karşısında hiç önem taşımıyor. Adam istediği gerçeği alıp kendi lehine çevirebilir. Eğer hapse girmek istemiyorsam, bunu yapmak için başka bir insanı satmam gerekiyor. Ve ben bunu yapmayacağım."

Susan, "Catherine Gagnon," diye sessizce tah-

min yürüttü.

Bobby dudaklarını büzüştürdü. Duyduklarını inkâr etmiyordu ve Susan, yavaşça fakat kendinden emin bir tavırla kafasını salladı.

"Bilemiyorum Bobby. Bana öyle geliyor ki, sen Catherine'i sandığından daha iyi hatırlıyorsun. Hatta bana, kadın senin üzerinde muazzam bir etki bırakmış gibi geliyor."

"Kokteyl partisinde değil," diye çıkıştı sert bir şekilde. "Sen benimle birlikteyken olmadı."

Susan her zaman zeki bir kız olmuştu. "Aman tanrım Bobby, Perşembe gecesi orada ne gördün sen?"

Bölüm 24

Catherine içini ürpertmeye başlayan şeyin ne olduğunu bilemiyordu. O ve Nathan aşağıdaki salonda oturuyorlardı. Saat neredeyse akşam ondu ve Nathan'ın uyku saatini çoktan geçmişti. O da zaten yukarı çıkmak ister gibi gözükmüyordu, zira annesinde de onu yukarıya götürecek vicdan olmadığı aşikârdı. Çocuk yerde, birkaç yastığın ortasında yatıyor, yastıkların arasından da sadece kafası gözüküyordu. Annesi onun en sevdiği film olan *Köpekbalığı Hikâyesini* koymuştu.

Catherine bütün akşam saate bakıp durmuş, Prudence'ın bir an önce gelmesi için dua etmişti.

Nihayet, bir şeylerle oyalanmak için, mutfakta dolanmaya başladı. Nathan'a çikolata yasaktı. Bu yüzden, annesi ona soya bazlı, vanilya aromalı bir fincan süt kaynatmaya karar verdi. Daha sonra oğlunun yanına döndü. Çocuk fincanı sessizce kabul etti. Gözleri hâlâ televizyondaydı.

"Miden nasıl oldu?"

Çocuk omuzlarını silkti.

"Aç mısın?"

Hareketini tekrarladı.

"Belki biraz yoğurt istersin."

Nathan kafasıyla reddetti. Gözlerini televizyon ekranın-dan alamıyordu.

Catherine bir kez daha mutfağa geri döndü. Şimdi oğluyla ilgilenmeye başladığından, sebzeye ihtiyaçları vardı. Soya sütü azdı, soya yoğurdu da öyle. Nathan, nişastası az, özel ekmekler yiyordu ve o da neredeyse bitmişti. Organik fıstık ezmesini de silip süpürmüşlerdi. Bir liste yapmaya başladı, fakat sonra yarın yeni doktorla olan randevuyu hatırlayınca listeyi de bir kenara bıraktı.

Mutfaktan dışarı yöneldi, barı geçti ve alçakta olan salonun merdivenlerine geldi.

"Nathan konuşmamız gerekiyor."

Nathan isteksizce televizyondan kafasını ayırıp annesine döndü.

"Doktor Tony artık senin doktorun olamayacak."

"Neden?"

Oğluna gerçekleri apaçık söyleme konusunda zaten tereddütteydi; oğlunun yüzündeki üzgün ifadeyi görünce bütün cesaretini kaybetti. "Doktor Tony senin, özel bir doktora, süper bir doktora ihtiyacın olduğunu söylüyor. Özel güçleri olan bir doktor."

Sadece dört yaşında olan bir çocuk, ona doğuştan şüpheli bir adam gibi baktı. Tanrım, Prudence neden hâlâ dönmemişti? Doğru ya, bütün gün izinliydi ve bir dakikasını bile boşa geçirmeye tahammülü yoktu, fakat gecenin sonuna kadar dışarıda kalmak zorunda mıydı? Catherine tekrar denedi.

"Yarın, yeni doktorunu görmeye gideceğiz. Doktor Iorfino. Senin gibi küçük çocuklar onun uzmanlık alanı."

"Yeni doktor mu?"

"Yeni doktor."

Nathan ona baktı. Sonra elindeki soya sütü dolu bardağı, yaramaz bir çocuk gibi ters çevirip halıya döktü.

Catherine derin bir nefes aldı. Nathan'a sinirlenmemişti—henüz değil—fakat içinde Prudence'a karşı çoğalan ve kontrolden çıkan bir öfkenin yükseldiğini hissetti. Dadı onu yalnız bırakmış, sanki bütün kontrolü onun üstüne yıkmak istemişti.

"Bu hiç hoş değildi Nathan. Sadece kötü çocuklar sütünü halıya dökerler. Sen de kötü bir çocuk olmak istemezsin."

Nathan'ın alt dudağı titremeye başladı. Bunu kafasını sallayarak reddetti. Öfkelenerek, "Ben kötüyüm! Ve kötü çocuklar doktora gitmezler!" dedi.

Gözlerinde yaşlar vardı. Büyük, henüz dağılmamış yaşlar. Bu bir anneyi her şeyden daha çok üzecek bir şeydi.

"Doktor Iorfino sana yardım edecek," diye ısrar etti Catherine. "Doktor Iorfino seni iyileştirecek. Seni büyük bir çocuk yapacak, yani sen de diğer çocuklarla oynayabileceksin."

"Doktorlar yardım etmez! Doktorların iğneleri var. İğneler yardım etmez!"

"Zamanı gelince edecek."

Nathan annesinin gözlerinin içine bakıyordu. "Doktorların canı cehenneme!" dedi açıkça.

"Nathan!"

Sonrasında, "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," dedi Catherine'in daha önce hiç duymadığı kurnaz ve sinsi bir sesle. "Beni öldürmeye çalışıyorsun."

Catherine'in kalbi durmuştu o anda. Şok olmuş çılgına dönmüştü ve suçluluk duyuyordu şimdi. Sonraki kalp atışında, anladı: Oğlu duymuştu. Bütün tartışmaları, o geceleri, annesi ve babasının birbirlerine savurdukları her kelimeyi. Nathan dinlemişti ve duymuştu.

Catherine ortadan kaybolmak istiyordu. Zamanı geriye çevirmek istiyordu. Jimmy geri dönecekti. Prudence da öyle. Dört yaşındaki erkek çocuklar hakkında ne biliyordu ki? Kendi oğlu hakkında ne biliyordu?

Kontrolsüzce bir nefes aldı. Nathan ellerinin ne kadar çok titrediğini görmesin diye mutfağa döndü. Artık kontrol sende, diye tekrarlıyordu kendi kendine. Bu, Jimmy'nin ölmesinin kesin bir sonucuydu. Daha fazla mazeret yoktu, ortadan kaybolmak da. Sorumluluk ona kalmıştı. Her şey ona aitti.

Birkaç kâğıt havlu koparıp salona döndü. Nathan aşırı derecede kararsız gözüküyordu. Çenesi, kemikli göğsüne dayanmış, omuzlarını da yukarı kaldırmıştı.

Annesinin ona vurmasını bekliyordu. Jimmy olsaydı böyle yapardı.

Catherine neredeyse kendini kaybetmişti, ağlamak üzereydi. Fakat yapamazdı. Artık bütün sorumluluk ondaydı, o yönetiyordu. *Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm. Aman tanrım, Nathan çok üzgünüm.*

Kâğıt havluları uzattı. Nathan uzatmadan aldı havluları.

"Lütfen sütü sil Nathan."

Nathan hâlâ kambur bir şekilde oturuyordu.

"Ne yapacağız biliyor musun? Yarısını sen yapacaksın, diğer yarısını da ben. Bu işi beraber halledeceğiz." Kâğıt ruloyu alıp birkaç parça koparttı. Biraz sonra Nathan da aynısını yaptı. Annesi yere dizlerini koydu, ellerini de halının üzerine götürdü.

Bu, Nathan'ı gömülü olduğu yastık tepesinden çıkarmaya yetmişti. Annesi de ona nazire yaparcasına, "Gördün mü? Hemen çıkıyor."

Yavaşça, fakat emin bir şekilde annesini takip etti Nathan da.

İşleri bittikten sonra annesi ıslak kâğıtları alıp mutfağa gitti ve onları çöpe attı. Oturma odasında, Nathan filmi videodan çıkarmıştı. Yastıkların ortasında halen küçük ve sahipsiz bir şekilde oturuyordu.

Uyku vaktiydi. İkisi birden merdivenlerin tepesindeki ürpertici karanlık gölgeye baktılar.

"Anne," diye fısıldadı. "O kadar çok doktora gittim, neden hâlâ iyileşemiyorum?"

"Bilmiyorum. Fakat bir gün neden olduğunu çözeceğiz ve sen de diğerleri gibi koşup oynamaya başlayacaksın. Hadi oğlum, yatağa gitme zamanı."

Çocuk kollarını uzattı. Kadın, oğlunun sessiz ricasına karşılık verdi. Hemen sonrasında, oğlu onu sıkıca kucakladı çok geçmeden annesi de onu sıkıca sarmıştı.

Ondan sonra, o dakika kadın neyin ters gittiğini

anlamıştı.

Evin içindeki cereyandandı. Dışarıdan geldiği belli olan çok soğuk ve kuru bir ayaz merdivenlerden aşağıya doğru süzülüyordu. Nathan'ın kahverengi saçları titredi. Hava, beraberinde ölümün kokusunu da getirmişti.

Bobby bu sefer uyumamıştı. Uyumayı da bırakmıştı. Uyumak mı? Sağlıklı beslenme mi? Düzenli egzersiz mi? Hepsine lanet olsun. Doktor Lane'in ona verdiği her şeyi toplayıp camdan dışarı atıverdi. Şimdi salonuna doğru yürürken elindeki bir litrelik kolayı kafasına dikiyor, soğuk pizzasını kemiriyor ve üstündeki yorgunluktan kurtulmaya çalışıyordu.

Telesekreterinde mesajlar vardı. Çoğu da muhabirlerden gelen mesajlardı. Birkaç tane de takım arkadaşları yollamıştı. Bruni onu tekrar akşam yemeğine davet etmişti. Takımdan iki arkadaşı da görüşmek ister mi diye sormuşlardı. Herkes psikopat polis nişancısının ne durumda olduğunu merak ediyordu. Minnettar olmalıydı, bu davranışlardan memnun olmalıydı. Arkadaşları devamlı, hepimiz birimiz, birimiz hepimizin için, diyip dururlardı.

Oysa sinirliydi. Onların çağrılarını, ilgilerini istemiyordu. Doğrusu, psikopat polis nişancısını da oynamak istemiyordu. Şanssız nişancı, silahını görev aşkıyla kullanmış, sonrasında ise koca bir bataklığa saplanmıştı. Takıma da, yoldaşlığa da lanet olsun diyordu. Hiçbirinin başında böyle bir bela yoktu, hepsi çok rahattı.

Kendini iyi hissediyordu aslında ama bir yandan

da üzülmeden edemiyordu.

Florida'daki erkek kardeşini aramayı düşündü. Hey George, kaç yıl oldu? On, on beş? Geçen gün serserinin birinin kellesini uçurdum da aklıma geldi. Sahi, annemden haber var mı?

Ya da bunun yerine Doktor Lane'i arayıp ona iyi haberleri verebilirdi. Bugün hiç alkol almamıştı. Kötü haberse, bütün her şeyi berbat etmişti. Eğer kendi hayatın için başka birinin hayatını hiçe saymayı onaylıyorsan bana söyle. Yoksa bunu yapmak bir insanı delirtir mi?

Bu tarz bir ruh haliyle daha fazla dayanamazdı, içindeki iğrenç duygular sanki derisini yırtıp dışarıya fırlayacakmış gibi oluyordu, Lanet olsun bir şeylere ateş etmeliydi.

Bu sırada telefonu çaldı. Çağrıyı aldı, fakat artık arayanın kim olduğu onu şaşırtmıyordu bile.

Rüyalarından geldiğini sandığı kısık bir ses, "Benim, Catherine," diyordu. "Hemen bana gel. Sanırım evime biri girmiş. Lütfen Memur Dodge, sana ihtiyacım var."

Sonra karşıdaki hat kapandı ve kulağında meşgul tonu yankılanmaya başladı.

"Evine biri girmiş, hadi oradan!" diye homurdandı Bobby, fakat kuşkulanmıştı. Bu çağrı derdine derman olmuştu aslında. Şimdi silahına uzanmak için bir mazereti vardı.

Gagnon'ların malikânesine sürmeye devam ederken, Bobby tüyler ürpertici bir de-ja-vu hissine kapıldı. Perlacağını düşünüyordu. Ama hayır hissetmedi. Per-

şembe gecesi her taraf kameralar, ışıklar, polisler ve ambulanslarla doluydu. Şimdi, neredeyse gece yarısı olmuştu ve ertesi gün herkes işine gidecekti. Müstakil evlerle dolu sokak, sessizdi, tenhaydı. Düzenli bir kadının çoktan yatağına girmiş olması gerekiyordu.

Civara yaklaştığında devriye arabası olup olmadığını kontrol etti. Kimsecikler olmaması onu şaşırttı. Fakat başsavcı Copley'nin Bayan Gagnon'un evini takip ettirdiğine büyük miktarda bahse girebilirdi.

Bobby arabasını on iki blok öteye, sinemanın olduğu Huntington bulvarına park etti. Geç saatteki matineleri ve kaçta başlayacaklarını not etti. Beyninin soğukkanlı olan bölümü bu davranışı ilginç ve akılcı bulmuştu. Birazdan içine düşeceği duruma mazeret bulmuş olacaktı.

Back Bay'e kadarki on iki blokluk yolu yürürken, aklının mantıklı bölümü de onu sorguya çekiyordu bir yandan. Ne yapıyordu? Gerçekten oraya gittiğinde neler olacağını düşünüyordu? Bir an, Catherine'in davetsiz misafir aldatmacasına kanmayacağını düşündü. Hem sonra Harris'in ona söyledikleri bir bir aklına geliyordu. *Seni tekrar arayacak. Sana, kendisi için artık tek çare olduğunu söyleyecek. Ona yardım etmen için sana yalvaracak. Bu onun yaptığı tek şey, erkeklerin hayatını söndürmek.*

Acaba onu baştan çıkarmaya mı çalışacaktı? Peki, o bunu önemseyecek miydi? Kariyeri çoktan tuvaletin dibini boylamıştı. On yıldan sonra ilk birasını içmişti ve muhtemelen ömrü boyunca karşısına

çıkan en mükemmel şey olan kız arkadaşından bugün itibarıyle ayrılmıştı.

Artık serbestti, ne isterse yapabilirdi. Kontrolü kaybetmiş gibi hissediyordu. Şimdiden kadının sıcak, limonsu kokusunu hisseder gibi oldu. Tırnaklarının göğsünü çizdiği o anı hatırladı.

Zihninin boşlukları doldurması çok uzun sürmedi. Kadının uzun bacakları, beline dolandı. Güçlü ve kıvrak bedeni, Bobby'nin altında kıvrılıyordu. Kadının bir profesyonel olduğuna bahse girebilirdi, bir uzman gibi inliyordu. Bu kadının her yola gelebilecek bir kadın olduğuna adı gibi emindi.

Sonuçta, Harris'in söyledikleri doğru çıkmıştı. Jimmy öleli daha dört gün olmuş, Bobby ise onun karısını becermek için sıraya girmişti bile.

Şimdi binanın olduğu muhite geldi, ellerini hızlıca ceplerinin derinliklerine doğru itti. Kafasından bir sürü baştan çıkarma hikâyesi geçiyordu ve her biri diğerinden daha fazla aşağılık şeylerdi.

Kafasını kaldırdı ve dördüncü kat penceresine baktı, dışarıdaki soğuk havanın ciğerlerine girip donduğunu hissetti.

Allah Kahretsin!

Ve koşmaya başladı.

Catherine alt katta, girişte duruyordu. Binanın içindeki asansörde oturup kalmıştı. Nathan'ı da sıkıca göğsüne bastırmış, kafasını da boynuna gömmüştü. Bobby'nin bu sahnedeki ironiyi kafasında canlandırması için yeterli zamanı vardı. Catherine ve Nathan'ı ne zaman görse, hep bu haldeydiler.

"Silah sesi duyarsan dışarı çık. Komşularına gidip kapılarını yumrukla ve polis çağırmalarını söyle."

Bobby, kadının bunu kabul edip etmemesini beklemeden, hemen yukarı kata çıkmaya başladı.

Hızla yukarı çıktı ve açık kapıdan girer girmez yapma ağacın arkasında bir süre durup toparlanmaya karar verdi. Çok hızlı ve dikkatsizce hareket etmişti. Yüz yüze karşılaşmaların nişancılıkla arasında pek fark yoktu. Savaşı kazanan genelde adrenalinini en iyi kontrol eden adam olacaktı.

Bobby derin bir nefes daha alarak sinirlerini gevşetti. Gagnon'ların malikânesine daha önce hiç girmemişti. Perşembe gecesi binanın dört katlı olduğunu söylemişlerdi. Beş katlı bir binanın dört katını kullanıyorlardı ve beşinci katı da kilise tarzında bir çatıya dönüştürmek için kullanmışlardı.

Yani, yukarıya ulaşması gerekiyordu.

Mermer döşeli holü kolaçan etti, soluna doğru açılan büyük alanın salon olduğunu tespit etti; karşısında ise doğruca mutfağa giden bir koridor daha vardı. Sırtını duvara yaslamış, iki eliyle 9mm'lik silahını sıkıca tutuyordu. Önce salona girecekti.

Silahıyla birlikte, çömelerek karanlık ve gölgeler içindeki alana doğru süzüldü. Nihayet alanın boş olduğuna ikna oldu, kapıyı kapatarak oradan ayrıldı ve sahte ağaca doğru ilerlerken, arkasında başka birinin olmamasını umuyordu.

Öncelikle oturma odasını, sonra mutfağı kontrol etti: ikı oda da nispeten boştu. Çok fazla aydınlık ve çok geniş, boş bir alandı. Eğer evde hâlâ biri varsa,

muhtemelen bu iki yere saklanmayacaktı.

Yine de emin olmak için kileri, ayakkabı dolabını ve çamaşır odasını kontrol etti. Buraları bitirdiğinde sırada merdiven vardı.

Şimdi kokuyu hissedebiliyordu. Karanlık, gölgelerin hakim olduğu alandan aşağıya doğru süzülen bir koku. Merdivenler, etraftaki kasveti artırdıkça ve kusuruz kokunun hissi de eklenince ortaya acı ve mutsuz bir son çıkacaktı.

Kalbi yeniden hızla çarpmaya başladı. Avuçları terliyordu. Dikkatini içerilere doğru yöneltti. Hem o anın bir parçasıydı, hem de bütün anın dışındaydı. Sakin ve titizce bakımı yapılmış bir makine gibi işliyordu.

Merdivenlerden sessizce tırmandı, sabırlı adımları birbirini takip ediyordu. Küçük, karanlık bir bölmeye rastladı. Soluna doğru kapalı bir kapı vardı, tam karşısında ise açık bir kapı duruyordu. Önce açık kapıyı kontrol etmeyi tercih etti. Odaya girdiğinde koku iyiden iyiye azalmıştı. Işıkları açmayı tercih etmedi—ani ışıklandırma onun konumunu deşifre edebilirdi—o yüzden pencerelerden sızan loş ışığa adapte olarak odanın duvarlarını keşfetmeye çalıştı. Ufak bir oturma odasıydı, içinde ufak bir banyo, yatak ve oyun alanı vardı. Duvarları süsleyen karikatürleri gördüğünde buranın Nathan'a ait olduğunu düşündü. Banyoyu, dolapları hatta oyuncak sandıklarını bile kontrol etti.

Sonunda burada da gölgelerde saklanmaya çalışan biri olmadığını anladığında, Nathan'ın tişörtlerinden birini alıp kapıyı dışarıdan kapattı.

Şimdi sıra kapalı kapıya gelmişti. Biraz daha riskli olacaktı, fakat şimdi olaya konsantre olmayı başarmış, her hareketi bir öncekinden daha düzgün ve daha kontrollü olmaya başlamıştı. Alçaktan gidip, kapıya yan bir şekilde duracaktı. Kapıyı açar açmaz içeriye tek parça bir sıvı halinde süzülecekti.

Birkaç süit oda daha, hepsi eşit derecede karanlık. Daha fonksiyonel bir mekân. İkiz yatak, eski baba koltuklardan bir tane, misafir yatağı gibi yatak odası mobilyalarıyla dolu. Bahse girerim, burası da dadının odasıdır diye düşündü. Zevkli değil fakat fonksiyonel. Bu odada bir şey bulamadığı için neredeyse vicdan azabı çekecek gibi oldu. Çünkü buradan sonra sadece bir kat kalmıştı. Kilitli olan dördüncü kat. Şu meşhur ana yatak odası.

Bobby çok dikkatli bir şekilde merdivenleri tırmandı.

Koku şu anda çok belirgin bir hal almıştı. Keskin ve sertti. Bobby silahını aşağıya doğru tutuyordu. Silahı çok fazla da sıkmıyordu. İlginç bir şekilde artık ona ihtiyacı olmadığını düşündü. Büyük yatak odasında olmuş olanlar sadece gövde gösterisinden ibaretti. Sokaktan gözüne çarpan da bu olmuştu.

Kapılar ardına kadar açıktı. Işıklar kapalıydı. Ama etrafa düzinelerce parıldayan mum dizilmişti. Hepsi sahneyi aydınlatmakla görevliydi.

Ceset, daha önceden camların çerçeveleri ile birleştiği yerde sallanıyordu. Plastik çuval da orada değildi, bütün esintileri içeriye alıyordu. Mumlar titriyor, ceset de gıcırdayarak sallanıyordu.

Bobby etrafı dolandı. Prudence Walker'ın, solgun ve acı dolu yüzü yavaş yavaş ortaya çıkıyordu.

Bölüm 25

"Bunu haber vermem lazım." Bobby ve Catherine oturma odasında fısıldayarak konuşuyorlardı. Bobby büyük yatak odasını kilitlemişti. Sonrasında, Catherine ve Nathan'ı dışarıya çıkarmak istedi fakat çok geçmeden gerisingeri içeriye döndüler; çünkü Boston polis dedektifleri, ikisini de olay mahallinde sorgulamak isteyeceklerdi.

Nathan şimdi oturma odasında, halen televizyona yapışık bir biçimde oturuyordu. Göz kapakları ağırlaşmaya başlamıştı. Çocuk çok geçmeden uykuya dalacaktı; bu hem kendisi için hem de diğerleri için en iyisi olacaktı.

"Anlayamıyorum, Prudence kendini asmış mı?"

"Öyle gözüküyor."

Catherine hâlâ şoktaydı. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Bobby duraksadı. "Bir not vardı," dedi sonunda. "Kadın, Jimmy'nin ölümünden sonra bunalıma girdiğini yazmış."

"Yapma lütfen! Prudence'ın Jimmy'yle uzaktan

yakından alakası yoktu ki. Zaten o da kadına hiç ... göstermiyordu. Kısacası ikisi de birbirin tipi değil diyebiliriz."

"Yani demek istiyorsun ki..."

Catherine, "Pru. lezbiyendi," diye ekledi sakin sızlıkla. "Onu neden tuttum sanıyorsun? Kim olursa, kaç yaşında olursa olsun, soluğu en sonunda Jimmy'nin yatağında alıyordu. Sadece spor olsun diye yaptıkları bile olmuştu."

Bobby iç çekerek eliyle saçlarını kaşıdı, sonra tekrar derin bir nefes alıp, "Kahretsin." dedi.

"Notta daha fazlası var değil mi?"

"Notta, artık daha fazla yaşamaya katlanamadığını söylüyor, çünkü Jimmy'yi kimin öldürdüğünü biliyormuş." Catherine'in gözlerinin içine bakarak, "Kadının notu açık bir şekilde seni hedef gösteriyor."

Catherine düşündüklerinin tamamını bir kelimeyle ifade etmeyi tercih etti: "James!"

"Kayınpederinin dadını öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Tabii ki o gelip öldürmedi. Birisini kiraladı, ya da birisini kiralaması için başka birini kiraladı. İşlerini hep bu şekilde yürütür."

"Yargıcı cinayetle mi suçluyorsun?"

"Tabii ki suçlarım. Sen anlamıyorsun. Bu onun için tek kelimeyle harika bir iş. Polis gelecek, notu görecek ve hemen beni tutuklayacak. Sonra James de tam zamanında ortaya çıkıp Nathan'ın vekâletini alacak."

Bobby mantıklı davranmaya çalışıyordu. "Bayan

Gagnon..."

"Catherine! Beni kayınvalidemle karıştırma."

"Bak, yargıç zaten senin hakkında yasal işlemlere başladı. Sanırım, onun bu davayı parası ve bağlantıları yüzünden kazanması an meselesi ve bu konuda hemfikir olduğumuzu düşünüyorum. Neden kalkıp bir cinayete bulaşmak istesin ki?"

"Nathan'ı bu gece alabilmek için."

"Bayan Gagnon..."

"Catherine! Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. James tamamen, büsbütün kontrol ister. Parayı da beni de Nathan'ı da böyle kontrol etmek istiyor. Jimmy'ye Nathan'ı hor gördüğümü kim söylemiş olabilir sence? Sence boşanma lafını ilk olarak kim ortaya atmıştır? Yargıç beni hiç sevmedi, karısı Maryanne de öyle. Ve şimdi Nathan'ı alacaklar, bütün parayı alacaklar ve benim hiç bir şeyim olmayacak! Yapayalnız kalacağım."

Catherine'in bakışları ani bir şekilde hafifledi, Bobby onu uyarmaya kalmadan, çoktan salonu kat etmiş onun yanında bitivermişti. Dokunuşları yumuşaktı; hele parmakları adamın yakasından içeri girdiğinde, bütün vücudu kasılmış, ciğerlerindeki hava donuvermişti.

Kadın aşağılara doğru indi ve tırnaklarıyla adamın kasıklarına dokunmaya başladı.

"Bir şeyler yapabiliyorum," diye mırıldandı. "Ucuz porno filmlerinde seyrettiğin şeylerden. Bana doğruyu söyle Memur Dodge: Artık hep aynı şeylerden bıkmadın mı? Artık rol yapmak zorunda olmadığın yeni bir kadınla tanışmanın nasıl bir şey oldu-

ğunu hiç merak etmedin mi?

"Kazağımı yırtarak, meme uçlarımı mıncıklamak mı istiyorsun? Öyleyse durma. Boğazımı dişlemek mi istiyorsun? Saçlarımı yolmak mı? Umurumda değil. Beni sonradan arayıp sahte aşk dırdırları da yapmana gerek yok. Bana şimdi, burada sahip olabilirsin, yerde köpekler gibi çiftleşiriz, ya da koltuğun önüne gidip domalabilirim. Belki de hiç içime girmek istemiyorsundur. Belki de daha çok oralsındır. Bana göre hava hoş. Ya da kim bilir"—kadının iç gıcıklayıcı sesi değişerek daha ciddi bir tonla—"başka bir fantezi istiyor olabilirsin."

Elleri aniden adamın kasık arasına daldı ve hayalarını sıkmaya başladı. Adam sanki hiç tecrübesi olmayan bir liseli gibi irkildi, ama sonra ikinci hareketinde kendini akıntıya bırakıvermişti. Kadın kışkırtıcı bir sesle gülerken, sağ eli adama çok sert bir şekilde yükleniyor sol eliyle de arkadan saçlarını çekiyordu.

"Tatlı bir Katolik kızına ne dersin? Pilili etek ve diz üstü çorap da giyerim. Sen de eline cetveli alabilirsin. Yoksa vahşi ve şeytanca şeyleri mi seversin? Siyah deri, İtalyan çizmeler, inek derisinden kırbaçlar? Hiç altmış dokuzu denedin mi? Dünyanın etrafında tur attın mı? Söyle bana Memur Dodge gizli gizli neleri düşlüyorsun?"

Bobby, "Dur!" dedi.

Catherine oralı olmamış gibi gülüyor ve üzerine daha çok gidiyordu. "Tamam, bu çok özel bir şey olmalı. Hayvanlık yapmak mı istiyorsun? Arkama bir atkuyruğu takarım, sen bana binerken azıcık da

kişnerim. Yoksa bundan daha beter mi olsun? Homoseksüellik mi? Ya da belki de... Yaptığım her şeyi baştan sona tekrarlamamı istersin? İster misin Memur Dodge? Onun bana yaptırdığı her şeyi teker teker tekrarlayabilirim. Ben küçük kız olurum, sen de onlardan hoşlanan bir sapık olabilirsin."

Bobby afalladığından ne olduğunu ilk önce anlayamamıştı. O dakikada çok fazla kaybolmuştu, kadının içindeki karanlık, onun içindeki karanlığın içinde dolanırken bir benzerlik arıyordu. Kadının kıyafetlerini yırtmak istemişti. Onu yere fırlatmak istemişti. Ona şiddetli bir şekilde sahip olmak istiyordu. Sanki hayatının her saniyesi boyunca rol yapıyormuş gibi hissetti, ta ki bu ana kadar. Şimdi hissettiği gerçek bir duyguydu.

Fakat sonra kadının anlattıklarının hepsi kelimesi kelimesine yerlerine oturdu. O anda Bobby'yi soğuk ve ani bir titreme kapladı. Kadının sağ elini yakaladı ve sol eliyle birleştirerek arkasında kilitledi.

"Yapma," dedi katı bir şekilde.

"Ahh, anladım sen biraz sert yapmayı seviyorsun."

"Catherine sana neler oluyor... Bu senin hatan değildi ki."

Kadının gözleri açıldı. Gölgeler altındaki odada, Bobby göz bebeklerinin büyüdüğünü görebiliyordu. Kadın birden ellerinin arasından kayıp ona bir tokat attı.

"Bilmediğin konular hakkında konuşma!"

Bobby hiçbir şey söylemedi. Zor nefes alıyordu.

Kadın da öyle. Kadın ondan uzaklaşarak odada kibirli bir şekilde dolanmaya başladı. Gri süveteri omzundan düşmüş, içindeki siyah dantelli iç çamaşırının ipleri ortaya çıkmıştı. Omzunu hemen kapatırken, Bobby ile göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Bobby'nin şu anda söylemesi gereken bir şey vardı, fakat bir türlü kelimeler ağzından çıkmıyordu. Kafası karışmıştı, önünde şimdi yetişkin bir kadını görmüyordu. Kapana kısılmış olan, o küçük kız çocuğu duruyordu karşısında.

Tutkuları çoktan kaybolmuştu. Bütün hislerinin bitip gittiğini hissediyordu, neredeyse kopmuştu. Harris haklıydı. O daracık çukura kapatılan çocuk, karşısındaki şöhret basamaklarının en tepesinde duran kadın değildi.

"Tamam," dedi Catherine gevrek bir sesle odanın diğer ucundan. "Sen kuralına göre oynamıyorsan ben de öyle yapacağım. Polisi ara, ne olursa olsun buraya gelmelerini söyle. Seni, benim evimde görmelerine izin ver. Onlara aylardır aşk yaşadığımızı söylerim. Bütün bu olan bitenin, aslında senin planın olduğunu söylerim. Hatta Jimmy'nin elinde bir silah bile yoktu, silah bendeydi derim. Komşuların duyduğu silah seslerinin sebebi bendim. Sonra sen ortaya çıkıverdin ve onun elinde bir silah olduğunu iddia ettin ve onu yok ettin. Sen ne dersen tersini söyleyeceğim Memur Dodge."

"Yarın akşamüstü saat beşe kadar," dedi Bobby sakin bir şekilde. "Eğer Perşembe gecesi kocanı tehdit ettiğini Yargıç Gagnon'a söylemezsem, beni hapse

tıkacağına yemin etti."

Catherine alt dudağını dişliyordu. "Onlara Prudence'la yattığını söylerim, bu yüzden kendini astığını söylerim!" Kadın, Bobby'yi parmağıyla işaret ederek, "Sen! Notta bahsettiği kişinin sen olduğunu açıklarım! Jimmy'yi öldüren kişinin sen olduğunu bildiğini söylerim ve bunun kendisini bunalıma soktuğunu. Prudence'ın seni ölümüne seviyor olduğunu söylerim."

"Bu hikâye, Prudence kendini asmış olsa çok yerinde olabilirdi."

"Ne?"

Bobby sonunda ona acır bir ifadeyle bakmaya başladı. "Kadının boynunda darp izinden eser yok. İp yanığı da olmamış. Halatı düğümlerken tırnaklarının hiçbiri de kırılmamış. Kendini asmak zor iştir. Prudence bunu yapmış olamaz çünkü temiz gözüküyor."

"Yani..."

"Onu birisi öldürdü. Büyük ihtimalle boynunu kırdı. Sonra da yatak odana getirerek sahneyi hazırladı."

Catherine'in rengi atmıştı. Ayakta durmakta zorlanıyordu. "Böö," diye mırıldandı. "Böö."

"Efendim?"

"Yok bir şey."

"En önemlisi de Catherine, bunu ben bile anladım. Boston polisinin de gözünden kaçmayacaktır."

"Ya onu benim öldürdüğümü düşünürlerse?"

"Prudence senden yirmi kilo daha ağır. Senin tek başına kadını pencerenin tepesine asman imkânsız."

"Peki ya not?"

"Eğer asılması bir intihar değilse, not bir intihar notu değildir. Demem o ki her şey şu an için şüphe taşıyor."

"Aman tanrım," dedi Catherine kısık bir sesle.

"Prudence öldürüldü Catherine. Şimdi polisi arama zamanı." Bobby oturma odasından bir telefon olduğunu hatırladığı büyük salona doğru gitti. Catherine onu kapının eşiğinde yakalayıp durdurdu.

"Bobby..."

Bobby arkasını döndü. Onu tanıdığı ilk andan beri ilk defa gerçekten kararsız ve gerçekten kırılgan görünüyordu.

Kadın soğuktu ve bir şeyleri hesapladığından şüphe yoktu. Eğer Bobby ona dadının ölüm detaylarını açıklamamış olsa belki de onu satacaktı. Belki de zamanla öyle bir ihtimal de ortaya çıkabilirdi. Ama ne yaparsa yapsın ondan hiçbir şekilde nefret etme derecesine gelemiyordu. O devamlı, küçük kızı görmeye devam ediyordu ve belki de kadının en büyük hilesi buydu. Kurban rolünü başarıyla oynarken bir yandan da gelecek saldırısının planlarını yapıyor olabilirdi.

"Anlıyorsun..." diyordu, fakat özür dilemekten vazgeçip, ellerini sağa sola savurmaya başladı. "Nathan'ı kaybedemem, onu kaybedemem."

"Peki, hizmetçiyi ona yemek verdi diye neden kovdun?"

Kadın, Bobby'nin hikâyeyi bilmesine şaşırmamıştı. "Tony Rocco çok katı bir diyet uygulaması başlatmıştı—buğday ve süt ürünleri yasaktı. Süt ürün-

lerinden, tahıl ve ton balığına kadar her şey. İnsanlara, çocuğa atıştırması için bir şeyler vermelerini yasaklamak kolaydı. Ne yazık ki bunu herkes böyle algılayamadı."

"Peki ya buzluktaki kirli bebek bezleri?"

"Dışkıdaki maddelerden, kist hücrelerinin durumuna bakacaktı. Jimmy onları devamlı çöpe atıyordu, bu yüzden bu işlemi çok kez tekrarlamak zorunda kaldık."

"İnsanlar senin etrafta olduğun zamanlarda çocuğun daha fazla hastalandığını söylüyorlar."

Kadın artık yorulmuştu. "Nathan her zaman hasta Bobby. İnsanlar zaten hep etrafta suçlayacak biri olduğu zaman bunun farkına varıyor."

"Yani gerçekten hasta mı?"

"Evet."

"Ama Jimmy sana inanmıyordu."

"Hayır. Jimmy'nin ailesi ona bütün bu şeytanlığın benim yüzümden olduğunu söyleyip duruyorlardı. Zaman ilerledi, Jimmy beni daha az sevmeye başladı ve onlara daha çok inanır oldu."

Bobby bu duyduklarını düşünmesi gerektiğini biliyordu. "Tamamdır," dedi sessizce ve bir telefon bulmaya gitti.

Bölüm 26

D.D. Bobby'yi tekrar gördüğüne sevinmemişti. Bobby onu çağırır çağırmaz, yirmi dakika içinde olay yerine o meşhur çizmeleri, deri ceketi ve atkısıyla gelmişti. Cinayet mahalli uzmanları da onun takip ediyordu.

"Sen tam bir geri zekâlısın," diyerek kapıdan içeri bir hışımla girdi. "Canına susamış koca bir geri zekâlı."

"Ağır ol bakalım evlat," dedi Bobby, girişteki oturma odasında oturan Catherine'e doğru bakarak. Şimdi annesi oğlunun yanında oturuyor, çocuk da yaşanan onca kaosa rağmen horuldayarak uyuyabiliyordu. Bobby bunu nasıl becerdiğini merak etti ya, sonrasında çocuklar hakkında hiç bir şey bilmediğini hatırladı.

D.D. yüzünü buruşturdu. Sonra olay mahallini kendi gözleriyle görmek için üst kata çıkarak ortadan kayboldu. Bobby binanın holünde, duvara dayalı ve sabırlı bir şekilde beklemeye devam etti. Bina-

ya daha çok memur gelmeye başlamıştı. Genç ve çocuk suratlı bir memur da binanın giriş kapısında, Bobby'yi, Catherine'i ve oğlunu görebilecek bir şekilde duruyordu. Bobby periyodik olarak gencin suratına bakarak esniyor, sonra memurun esnememek için girdiği mücadeleyi izleyerek eğleniyordu.

On beş dakika sonra, D.D. geri döndü ve sessizce bir köşeye çekildi. Bobby de hemen ardından yanına gitti ve duvarın kenarında bekledi. İkisi de er ya da geç konuşmaları gerektiğini biliyordu—Copley'nin oraya gelmesi an meselesiydi, taze kanın kokusu onu çoktan cezbetmiş olmalıydı.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun Bobby?" diye gürledi D.D.

"Arayıp evine birinin girdiğini söyledi ve gelmemi istedi. Ne yapmamı bekliyordun?"

"Boston polisini çağırmanı."

"Sence bu kadını ciddiye alırlar mıydı? Copley'nin sayesinde bütün departman kadının bir katil olduğunu düşünüyor."

"Bu seni ilgilendirmez Bobby. Seni kendi kariyerin ilgilendirir ve sadece seni aydınlatmak için söylüyorum, bu ufak kahramanlıklar seni dertlerinden kurtarmaz."

"Bir sürü insanın aniden kariyerim konusunda endişelenmeye başlaması çok komik," diye mırıldandı.

"Bobby..."

"Ben eve birinin girdiğini düşünmemiştim."

D.D. nihayet sakinleşmişti. Şimdi Bobby ciddileşiyordu, kızın sinirleri yatışmıştı. "Ne düşündün

peki?"

Bobby omuzlarını silkerek, "Bir numara olduğunu düşündüm. Benimle yalnız konuşmak istediğini düşündüm. Benim bir konuda aklımı çelmek istediğini zannettim."

"Perşembe akşamı ile alakalı mı?"

"Aynen."

D.D. homurdandı. "Buraya gelmemen için daha iyi bir sebep olabilir mi?"

"Haklısın. Olaydan sonra, memur kurbanın ailesiyle görüşmemelidir. Kitabımı okumadığımı mı düşünüyorsun? Bütün hepsini okudum."

"Neden geldin o zaman?"

"Çünkü ben bu kadının kocasını öldürdüm ve kitapçıkta olaydan sonra insanın kendini paramparça hissedebileceği yazmıyordu. Evet, belki de çaresizce cevaplar aramak için geldim, belki de birinin bana 'Memur bey siz en doğrusunu yaptınız. Sizi affediyorum memur bey. Her şey yoluna girecek memur bey, hayatınıza geri dönebilirsiniz,' demesini bekliyordum."

D.D. içindeki bütün nefesi boşaltarak, "Of tanrım, Bobby..."

Bobby kızın sözünü kesti. Artık bunları tekrar duymak istemiyordu. "Bayan Gagnon'dan saat onu yaklaşık yarım saat geçtikten sonra bir çağrı aldım," dedi gevrek bir sesle. "Back Bay'e varmadan arabamı park ettim ve kalan yolu yürüyerek geldim. Binaya az bir mesafe kala, dördüncü katta boynundan asılı bir insan gördüm. Bundan sonra hızlı hareket etmeye başladığımı varsayabilirsiniz.

"Müstakil binaya girer girmez, Catherine Gagnon ve oğlunu birbirlerine sarılmış bir halde asansörün içinde gördüm. İkisine de oldukları yerde kalmaları için direktifler verdikten sonra, binanın içine doğru çıkan merdivenden yukarıya doğru ilerledim. Tamamen dolu ve ruhsatlı 9 mm'lik tabancam elimdeydi. Bütün binayı, komple, her katı dahil olmak üzere oda oda dolaştım ve en sonunda ana yatak odasına girdim ve burada Prudence Walker'ın salla-nan cesediyle karşılaştım.

"Dadının üzerinde yazılı olan notu okuduktan sonra, odadan dikkatli bir şekilde, yani delillere zarar vermeden çıktım. Kapıyı da odanın birinden bulduğum bir tişört parçasıyla tutarak kapattım. Sonra aşağı kata indim ve Bayan Gagnon'a hemen polisi aramamız gerektiğini söyledim."

D.D. adamın profesyonelce konuşmasını dinledikten sonra aynı tonla yanıt verdi: "Bayan Gagnon duyduklarına nasıl bir tepki verdi?"

"Prudence'ın kendini asmayacağını söylerken korkmuşa benziyordu."

"Ne dedi peki?"

"Prudence'ın lezbiyen olduğundan dolayı, Jimmy Gagnon'la aşk yaşaması ihtimalinin olmadığını söyledi."

"Gerçekten mi?" Bu D.D.'nin ilgisini çekmişti. Not aldı. "Peki, bunu doğrulayabildin mi?"

"Aslında Prudence'a da sorabilirdik," dedi dalga geçerek, "fakat o öldü."

D.D. bu tavır karşısında sıkılmışa benziyordu. "Bayan Gagnon'la daha başka neler konuştunuz?"

"Polisin not hakkında düşüneceklerinden endişe ediyordu. Kısaca, Jimmy'nin ailesiyle vekâlet konusunda bir savaş içerisinde ve bu notu polis, vekâleti büyükbabaya vermek için bir mazeret olarak kullanabilirdi."

"Haklı olarak korkmuş."

"Ben de ona, polisin bu intiharın belli bir plana göre yapıldığını anlayacağını söyledim."

"Bunu söylemiş olamazsın!"

"Hem de öyle bir söyledim ki."

"Yüce tanrı aşkına Bobby, bari ona yok etmesi için delilleri de teker teker gösterseydin."

"Eğer bunu söylememiş olsaydım, o şu anda burada olmayacaktı D.D. Çocuğunu kaptığı gibi ortadan kaybolacaktı."

"Ve sen de onu durdurmaya çalışacaktın."

"Nasıl? Çocuğu kucağındayken ona silah doğrultarak mı? Ne olursa olsun beni sallamayacağından emindim."

"Cinayet mahallinin detaylarını ona açıklamak gibi bir hakkın yok! Bütün soruşturmanın içine ettin..."

"Sana haber verdim. Ben olmasam, hiçbir şeyin olmayacaktı."

"Sen olduğun için, hiç bir şeyimiz yok ya."

"Hayır elinizde bir isim var."

"Ne ismi?"

"James Gagnon."

D.D. durakladı, birkaç kez gözlerini kırptı ve Bobby'ye saf bir karmaşıklık içersinde gözlerini dikti. "Yargıç Gagnon mu? Prudence Walker'ı onun öl-

dürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Catherine onun yaptığını düşünüyor. Ya da yapması için birini kiralamış."

"Neden?"

"Catherine'i oğlunun ölümüyle ilişkilendirmek için. İstediğine sorabilirsin D.D. Yargıç Gagnon'un, oğlunun ölümü üzerinde büyük bir etkisi olduğu çok açık. Ve bunun için Catherine'i suçladığı da ortada."

"Tanrı aşkına Bobby, o yüksek mahkeme yargıcı..."

"Dün beni kaldığı otel odasına çağırıp, bütün yasal suçları kaldırması için Catherine Gagnon'un aleyhine ifade vermem gerektiğini söyleyen, yani o akşam Catherine'in kocasını silah çekmesi için provoke etmiş olduğunu söylememi isteyen adamdan mı bahsediyorsun?"

"Sesleri duyamıyordun ki."

"Onu da söyledim. Yargıç bu konuda endişelenmemin gereksiz olduğunu, onun da üstesinden geleceğini söyledi."

"Üstesinden gelmek mi?"

Bobby omuzlarını silkti. "Adamın tek istediği, o anda olay yerinde olan ve benim duyduklarımı söyleyebilecek biri. Şuna eminim ki kolunun uzanabildiği tek kişi de ben değilim."

D.D. yüksek sesle, "Kahretsin!" dedi.

"Yarın akşamüstü saat beşe kadar sürem var," dedi Bobby sessizce. "Catherine hakkında yalan söyleyip bütün dertlerimin yok olmasını izleyebilirim. Ya da gerçeği söylerim ve yargıcın beni diri diri gömmesini beklerim."

D.D. sıkıca gözlerini kapattı. "Politika ve cinayet. Güzel, harika, harika." Gözlerini açtı. "Tamam, peki şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

Bobby gerçekten alınmıştı. "Bunu sormaman gerekiyor."

"Onu demek istemedim."

"Evet, kesinlikle istedin."

"Bobby..."

"Bir zamanlar arkadaştık D.D. Ben bunu hâlâ hatırlayabiliyorum. Ya sen?"

Kadın hemen cevap veremedi. Bu da yeterli bir cevap sayılırdı zaten. Bobby duvardan uzaklaşarak, "Nasıl soruşturmak istiyorsan öyle yap, D.D. Fakat benden iyilik yapmamı istiyorsan, sana Prudence Walker ve Tony Rocco'nun aynı nedenle öldürüldüğünü söyleyebilirim."

"Çünkü Catherine Gagnon'u tanıyorlardı."

"Çünkü Catherine Gagnon'un yanındaydılar. Doktor Rocco ile öldüğü gün konuştum—Catherine'in oğluna zarar vermediğine kesinlikle inandığını söylüyordu. Catherine ona Nathan'ın doktoru olduğu için güveniyordu, aynı şekilde Prudence'a da güveniyordu. Şimdi kimsesi kalmadı."

"Babası var daha," diye ekledi D.D.

"Öyle mi? Ben olsam birkaç devriye gönderirdim. Belki de sıradaki odur."

"Bıçaklı bir kasap tarafından mı yoksa gizemli bir şekilde kendini asarak mı? Hadi Bobby, iki cinayetin birbiriyle benzerliği bile yok!"

"Adam Catherine'in etrafındaki çemberi daraltmaya çalışıyor."

"O adam cinayete karışmayacak kadar saygın bir yargıç. Senin kendi söylediklerine göre adamın parası, etkisi ve hatırı sayılır derecede yasal bilgisi var. Bunu kabul et Bobby, eğer yargıç çocuğunun vekâleti için savaşıyorsa, savaşın sonunda galip gelecek taraf yine o olacaktır. Cinayete karışmasının imkânı yok."

"Saat beşe kadar zaman var," dedi Bobby. "Yargıç, yarın kesinlikle onun istediği şekilde tanıklık yapmamı istiyor. Ayrıca yarın akşam torununu da yanına almış olmak istiyor. Biraz acelesi var galiba," dedi ve sırıtarak ekledi, "Neler döndüğünü merak ediyorum."

* * *

Bobby'den sonra sorgulama sırası Catherine'deydi haliyle. Girişteki oturma odasına girdiler ve Bobby'yi içeriye almadılar. O da holde ileri geri yürüyor ve bir yandan da salonun kapalı kapısından Catherine'in cevaplarını duymaya çalışıyordu. Copley'nin neden hâlâ ortaya çıkmadığını merak etmeye başlamıştı.

Catherine ve Nathan bütün gün evde bulunmamışlardı. Bobby bu kadarını duyabilmişti en azından. Catherine evden çıkarken güvenlik sitemini kurmuştu ve eve döndüğünde sistem hâlâ çalışıyordu. Hayır, Prudence'ı bütün gün hiç görmemişti; sabah kendisi uyanmadan önce evden çıkmış olduğunu düşünüyordu. Kadının yerel arkadaşlıklarından veya dostlarından haberi yoktu. Prudence'ın cep telefonu

vardı; Catherine bu şekilde ona ulaşıyordu ama onunla gün boyunca konuşmayı hiç denememişti, çünkü bunun için bir gerekçesi yoktu.

Catherine mumların nereden geldiğini bilmiyordu. Halatın nereden çıktığını da bilmiyordu. Hatta bir merdivene de rastlamışlardı. Belki de bodrumdaki kilerden temin edilmişlerdi. Catherine bu konular hakkında fazla bilgiye sahip değildi; bodrum Jimmy'nin kontrolü altındaydı.

Büyük yatak odasına en son dün gece girmişti. Evin güvende olmadığını düşünerek Prudence ile birlikte elbise dolabını kırık camın önüne çekmişlerdi. Birinin daha sonra dolabı oradan kaldırıp kaldırmadığını bilmiyordu, belki Prudence'ın işiydi, fakat dolap ikisinin bile kaldıramayacağı kadar ağırdı.

Bu noktada D.D. şüpheli bir tonla güvenlik kameralarının çalışır durumda olup olmadığını, saat ayarının hâlâ iki saat ileride seyredip seyretmediğini öğrenmek için sorular yöneltti.

Catherine kararlı bir sesle, güvenlik sistemine hiç dokunmadığını söyledi, fakat bir şekilde video kayıtlarının olmadığını biliyordu. Kayıtların hepsini polisler delil olarak almışlardı.

Sorguya çekerek alacağı bilgileri sonlandırdığında, D.D. daha sakin ve tarafsız bir tutuma yöneldi.

Prudence onun için altı aydır çalışıyordu. İngiltere'deki bir ajanstan yollanmıştı. Evet, Catherine dadıyı tutmak konusundaki kararlılığını eşcinsel olmasından dolayı göstermişti. Çünkü Jimmy'nin ardı arkası kesilmeyen seks düşkünlüğüne bir çare bulmak

zorundaydı.

Prudence'ın mükemmel bir dadı olduğunu düşünüyordu. Sessizdi, çok çalışırdı ve ketumdu. Kadın, Jimmy'ye olanlar yüzünden üzgün olduğunu söylememişti hiç. Bu düşüncesi onun için yanlış mıydı? Açıkçası, İngilizler çekingenlikleriyle ünlü değiller miydi?

Prudence, Nathan'ın hastalığıyla daha çok ilgileniyor, onun için endişe ediyordu. Normali de böyle olmalıydı zaten.

Prudence Nathan'ı hastanede ziyaret eder miydi? Hayır, çünkü Nathan yoğun bakım ünitesindeydi ve sadece aile fertlerine izin vardı.

Fakat Nathan son iki gündür hastanedeydi. Peki, Prudence ne yapıyordu? İşvereni ölmüştü, işi de yoğun bakımda yatıyordu. Peki, Prudence neredeydi?

İlk kez Catherine tereddüt etti. Bilmiyordu.

Prudence'ı görmüş müydü? Hayır. Catherine dışarıda çok kalmıştı—Nathan'la hastanede birlikte kalıyordu.

Prudence ile konuşmuşlar mıydı? Çok değil.

Yani aslında, Prudence, Jimmy'nin başına gelenlerden dolayı üzgün olabilirdi. Prudence, bir adamın öldürüldüğü bir evde tek başına kalmaktan feci derecede korkuyor da olabilirdi. Belki de Jimmy'ye platonik bir aşk besliyordu. Adamın karizması, albenisi, yakışıklılığı gereğinden fazlaydı... Belki Perşembe günü söylediklerinin daha fazlasını biliyordu ve bu da onu fena halde strese sokuyordu.

Catherine, acaba kendi boynunu kırabilecek derecede strese sokmuş mudur diye karşı çıktı.

Bobby bu sırada, D.D.'nin içinden savurduğu küfürleri kapıdan duyar gibiydi. Fakat D.D. aldığı notlarda Bobby'nin adını yazmayacaktı, bir iyilik olarak. Boston polis departmanındaki arkadaşları da onun bu davranışına sıcak bakacaklardı.

Yalnızlık, diye düşündü. Kendisi adına, Catherine adına. Bunların hep kendi seçimleri olduğunu düşünmek istedi. Yoksa Yargıç Gagnon bu kadar güçlü müydü?

Soruşturma yavaş yavaş sakinleşiyordu. D.D.'nin soracağı şeyler azalıyor, Catherine'in vereceği cevaplar da kısalıyordu.

Kapı nihayet açıldı. D.D. dışarı çıktı. İçeri girerkenki suratsızlığı daha da artmıştı sanki. Bobby özür dilemeyi aklından bile geçirmedi.

D.D. dışarı çıkarken hemen yanına sokuldu.

"Yolumdan defolup gider misin Bobby..." diye çıkışacak oldu.

"Cinayetlerin birbiriyle bağlantılarını biliyorum," dedi Bobby. Kadın sormayacaktı nasıl olsa; kendi söylese daha iyi olurdu.

"Yetişkin bir adamı altüst etmek ve genç bir kızın boynunu kırmak. Bunları her kim yaptıysa devasa bir cüssesi olmalı."

D.D. Bobby'nin üzerine öfkeli bir biçimde yürüyerek, "O kadın seni avucunun içinde oynatıyor. İyi bir polisken aşağılık bir geri zekâlıya döndün. Doğrusu bana kalırsa seksten zevk almana bak Bobby, çünkü bu kariyerinin kahrolası sonu demek oluyor."

Bölüm 27

Gece yarısı saat ikiydi ve herkes yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Bay Bosu da onlara katılmak isterdi aslında ama ne yazık ki Yaramaz aynı fikirde değildi. Yavru köpek o sıra, banyoda inliyor ve kapıyı tırnaklıyordu. Bay Bosu'nun bir tarafı lanet olsun sitemlerindeydi. Bu gece, gerçek bir yatak-yorgan ve sidik kokmayan yumuşacık bir yastıkla geçirdiği ikinci geceydi. Kollarını ve bacaklarını yaya yaya yatabiliyordu. Kocaman mis kokulu yastıklara kafasını korkmadan gömebiliyordu. Şimdi ufacık salak bir köpek için mi bozacaktı rahatını.

Bosu'nun diğer yarısı ise daha akılcı davranıyordu—çoktan geniş görüşlü biri olup çıkıvermişti bile. İyisi mi köpeğiyle ilgilenmeliydi. Kim düşünürdü ki hapishaneden kurtulduktan sonra bile rahat uyuyamayacağını?

Hayat çok acımasızdı.

Bay Bosu yatağından kalktı, beş yüz dolarlık pantolonlarını çıkarttı. Banyonun kapısını açar açmaz

köpek bir anda üstüne atlayıp kollarına yerleşti ve çenesini yalamaya başladı.

"He, he, he," diye gülerken huysuz gözüküyordu. Yaramaz suratının yarısını yalamış, Bay Bosu'nun huysuzluğu da birdenbire eriyip gitmişti. Geçirdiği yirmi beş yıl boyunca yeteri kadar uyuduğunu düşünüyordu. Şimdi ise yavru köpeğiyle dolanan özgür bir adamdı.

"Aradığın şey dışarıda," dedikten sonra Yaramazın tasmasını takıp kapıya doğru yöneldi. Bay Bosu bu akşam için Hampton Pansiyonu'nu seçmişti; şirin ama gözden uzak bir mekândı. Takım elbiseli, oradan geçen herhangi bir adam gibiydi. Bugün burada, yarın gitmiş olacaktı, hatırlamaya bile değmezdi.

Yaramaz otoparkın içinde sağlam bir çalılık buldu, sonra bacağını kaldırıp bir fıskiye gibi işemeye başladı. Bu saatlerde ortalarda kimsecikler olmazdı. Neyse ne! Bay Bosu da fermuarını çözüp Yaramaza katıldı. Bir adam ve köpeği, işiyorlardı. Bu adamın kendisini daha iyi hissetmesine yardımcı oluyordu tabii.

Bu iyi bir şeydi, çünkü Bay Bosu, kendini öğleden beri huysuz hissediyordu.

Gün hayal kırıklığıyla geçmişti. Üretken bir gün olmuştu fakat... hiç zevk vermemişti. Kızı bulmuş, apartmanın merdivenlerinden inerken kimliğini tespit etmişti. Sonra adımlarını takip etmeye başlamış ve köpeğini kullanarak sohbete girmeyi başarmıştı. Her şey pürüzsüz ve mükemmel ilerlemişti aslında. Bir şey dışında...

Kadın, adamın üstündeki kıyafetleri umursama-

nıştı. Gözlerinde hiç ışık göremeyişti ve ilgilendiğini gösteren en ufak ibareden eser yoktu. Açıkçası bu durum Bosu'yu çileden çıkarmaya başlamıştı. Adam oldukça yakışıklı gözüküyordu. En azından iyi diyebilirdi, çünkü onu hiç tanımayan bir sarışın vakit kaybetmeden yemeğe çıkmayı teklif etmişti. Fakat bu genç kız—güzelliğiyle iddialı da sayılmazdı hani—adama konuşması için bir şans daha verecek gibi gözükmüyordu.

Kız, Yaramazı biraz sevdikten sonra kendi yoluna devam etmişti.

Bay Bosu ise çılgına dönmüştü, onu yakalamak için çok seri bir iki adım atması gerekti. Fakat yirmi beş yılını hapiste geçirmiş olması nedeniyle o kadar çevik olamayacağını anlamalıydı.

Şaşkın kurbanlık koyun kaçıyordu. O anda kafasında bir sahne düzenleyemedi ama kurbanının gitmesine de göz yumamazdı. Sonunda kadın yollarının tekrar kesişeceğini hiç aklından geçirmemişti bile. Fakat stratejisini seçmişti, planı buydu ve hayata geçirmek için harekete geçmesi gerekiyordu.

Bir anda aklına şu soru geldi. Kendisi neler yapardı, neleri severdi? Peki, kadının ilgi alanları nelerdi? Çocuklar, tabii ya! Hemen konuşmasına çocuklarından girerek devam etti Bay Bosu. Bingo, kadının dikkatini tekrar çekmeyi başarmıştı.

Sonra işin açığı ortaya çıktı. Prudence artık işverenini değiştirmek niyetindeydi. Şaşırtıcı olacak ki, yeni aile adayını biraz "korkunç" bulmuştu. Bildiğimiz kadarıyla, çocuğuna baktığı işvereninin karısına bir silah doğrulttuğu sırada hayatını kaybetmiş olma-

sı, karşısına çıkan herkese şüpheyle yaklaşmasına neden oluyordu.

Babaya aslında pek de özlem duyulmuyordu. Dadıya göre boş adamın biriydi, aileye sorduğunuzda ise ayyaş bir babaydı. Adam tamamen ezik bir karaktere sahipti. Zengindi ayrıca; diğer eziklerden olmadığının kanıtı da, o Back Bay'de bir evde rahat yaşarken diğerleri hapiste ölümü bekliyordu. Aynı şarkı, hayat çok acımasız, la, la, la, la la...

Bay Bosu baba hakkında hikâyeler duymaktan sıkılmaya başladı. Anneyi bilmek istiyordu. Catherine hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu.

Gerçekten bir şaheser dedi, bakıcı. Kocaman topuklu ayakkabıları üzerinde kasılıyordu—onun yaşındaki bir kadın için gereksiz sayılırdı. (Bayan Gagnon güzeldi, Bay Bosu kendi kendine düşündü, genç dadıdan daha güzel ve iki kat daha seksi olmalıydı.)

Çok kuralcıydı da. Oğlum bunu yer, şunu yiyemez. "Küçük bir böcek gibi, bir çiçekten daha hafif zavallıcık," diye ekledi dadı.

Anne soğuk ve kibirliydi. Burnu gerçekten çok yükseklerde geziniyordu. Kadın çalışmıyordu, evine göz kulak olmaya tenezzül bile etmiyordu, oğlunu büyütmüyor, dahası çoğu zaman evinde bile olmuyordu. Muhtemelen türlü sevgilileriyle oynaşmaktan diğerlerine zaman ayıramıyordu.

Bay Bosu'nun daha fazla konuşmasına gerek kalmamıştı. Sadece "Hayır, olamaz," ya da "Evet, süper," diyecek gibi sempatik bir tavırla kadına bakıyordu. Kadın, sanki evde uzun süre kilitli kalmışçasına sıkıntılı hissediyor olmalıydı. Şimdi anlamıştı,

eğer kadına güzelce Catherine'i överse onu tekrar, zavallı oğlunu üzen, acımasız annenin evine yollayabilecekti.

Sonrasında, kısa bir an için, o eski büyüyü hissetti. Güneş içini ısıtıyor, Yaramaz yanında sevimli hareketler yapıyor, bu sırada da sinir uçları ona her saniye için hayatta olduğunu hissettiriyordu. Hayat yavaş, gerçek dışı bir tempoda ilerliyordu. Bu sanki Bay Bosu'nun balta girmemiş ormanlarda avının peşinden gitmesine benziyordu. Bu Bay Bosu'ydu, güzelce ve kusursuzca avına doğru yaklaşıyordu.

Otuz bin dolar... Düşünüyordu. Bu salak için bu parayı alacak olması onu oldukça sevindirmişti.

Köşedeki otobüs durağına geldiklerinde, dadı birdenbire durmuş, adamla birlikte onca yolu hâlâ konuşarak geldiklerinin farkına varmıştı. İlk kez rahatsız olduğunu belli etti.

Bosu, artık harekete geçme zamanının geldiğini anladı. Onu hemen köşedeki evine, karısını ve çocuklarını görmesi için davet edecekti. Kadını tamamen yalnız bırakmak için bir mazereti olmalıydı.

Gözlerinin içine baktı; o dakikada fantezi kaybolmuş, dünyanın bütün renkleri silinmiş, damarlarındaki adrenalin pompası bir anda duruvermişti. Kadın bunu yemiyordu. Hem zaten adamın şık kıyafetlerinden ve yavru köpeğinden de etkilenmemişti pek. Yavaş yavaş kaşları çatılmaya başlamıştı.

Artık oracıkta durup arkasından el sallayacaktı. Yürüyüp gitmesine izin verecekti. Bundan daha iyisi düşünülemezdi.

Fakat sonradan bunun için çok geç kaldığını fark

Kız Catherine'i tanıyordu. Onun hakkında konuşmuştu. O andan itibaren kendi kaderini mühürlemişti.

Bosu yolun bir sol tarafına baktı, bir de sağ tarafına baktı. Kız konuşmaya devam etti.

Kızın sol kolunu kavradı ve sırtı yüzüne gelecek şekilde onu kendisine çevirdi, diğer kolunu da kızın boynuna doladı. Ufak bir kıtırtı. Evet, hayır. Lütfen yapma... Bir hamle daha ve kız onun üstüne yığılmıştı. Kızı kollarıyla sardı ve kafasını sanki aşıklarmış gibi boynuna götürerek onu doğrulttu.

Sonra kızın tenini koklamaya başladı. Terliydi, seks kokuyordu. Taze ve şehvet dolu bir kokuydu. Yetişkindi.

Bütün tutkuları terk etmişti şimdi Bay Bosu'yu. Ceset bütün ağırlığıyla üzerine yığılmış, aynı zamanda Yaramaz da tasmadan çekiştirerek mızmızlanmaya başlamıştı.

Bundan sonrası basit, hatta zevkli bir işe benziyordu. Üzerine yığılı cesedi, kimseye görünmeden ortalıktan kaybetmeliydi. Birazcık işi eline yüzüne bulaştırdığını anlamıştı—ikna güçlerini kullanıp kızın kendi elinden bir not yazmasını isteyecekti—şimdi bunu kendisinin yapması gerekecekti. Açıkçası, gemi çoktan limandan ayrılmıştı. Elinden gelenin en iyisiyle bir genç kız yazısını taklit etmeye çalışacaktı. Ve polis de ilk buna dikkat etmeyecekti sanki.

İşvereninin bu durumu duyunca sinirleneceğinden şüphesi yoktu. Ve bu, başladığı "katliam" işinin son perdesi olacaktı.

Bay Bosu gerçekten öfkelenmeye başlıyordu. Eğer adam öldürmek bu kadar kolay bir işse, patron gelseydi de kendi yapsaydı. İşin aslı, küçük bir cinayet ve azıcık kargaşa onun sinirini bozan unsurların hepsi sayılmazdı. Şu anı varsayarsak, Bay Bosu yorulmuştu. Akşam yemeği yemek istiyordu, güzel bir içkiye ihtiyacı vardı.

Oysa şimdi, sokağın köşesinde, kucağında bir cesetle bekliyordu ve kıza bayılmış süsü verdiğinden etrafın pek dikkatini çekmemişti.

Beynini daha hızlı ve muntazam düşünmesi için biraz daha zorlamalıydı.

Tamam. Ölü dadıyı merdivenlere oturttu bir güzel. Genç kız etrafı ısıtan güneşten faydalanıyordu. Sonra bloğun etrafında dolaşarak, pek de niyetsiz bir şekilde yürütebileceği bir araba aramaya çıktı. Marazi bir şekilde bunun her şeyin sonu olduğunu düşündü. Cinayetten yırtabilirdi, fakat araba hırsızlığından enselenecekti.

Sokağa geri döndüğünde, çalıntı arabasıyla kaldırıma yanaştı. Trafiğin bitmesini bekleyip, cesedi ön koltuğa koymaya çalışırken çok fazla dikkat çekmemeye çalışıyordu. "Ah tatlım, bu kadar içmeyi artık bırakmalısın," diye yüksek sesli ve abartılı bir tonla söylendi. Etrafta kimsecikler yok gibi gözükse de, bu kimsenin onları dinlemediği anlamına gelmezdi.

Nihayet köpeğini, dadısını ve çalıntı arabasını alıp yola çıkmıştı. Şimdi yapması gereken, cesedi, doğru yere, doğru zamanda ve doğru şekilde götürüp koymak

Kahretsin, hapishanede öldürdüğü adamların işleri bundan çok daha basit bitiyordu. İyi olan, Patron X fazladan para vermişti, çünkü bu iş on bin dolardan fazlasını hak ediyordu.

Cep telefonunu çıkarıp bağlantısını aradı. Zamanlama konusunda mükemmel olduğunu öğrendi. Bina boştu ve şimdi yola çıkabilirdi.

Kısa bir araba yolculuğundan sonra, Bay Bosu altı aydır hayallerini süsleyen eve vardı. İlk telefon çağrısını aldığından beri, gizemli patronu ona sihirli birkaç tuşa dokunup bu şansı tanıdığından beri, bu anı bekliyordu.

Hemen, dadıda bulunan anahtarları alıp binanın içerisine girdi. İçerideki havanın kokusunu soludu, kadının parfümünü arar gibiydi. Bugün fazla zamanı yoktu, ama çok yakında, çok, çok yakında...

Merdivenlerden yukarı çıktığında, aklına o geldi. Merdiveni katlaması, iplerinden çözüp alması ve kızın şişman bedenini yere bırakması. O anda kızın sevimli yüzü canlandı zihninde yeniden.

Bir limonu sıkarmış gibi, her gün, her defasında sıkıyordu. Bu sefer de öyle olmuştu. Ve her geçen gün son anda duruyordu. Sonunda sıkamayacağı bir günün olacağını biliyordu. İkisi de bunun farkındaydı. Bir gün tutkularına yenilecekti ve kızı sıkarken onun son nefesini de sıkarak ondan alacaktı. Acıyla verilen son bir nefes her şeyin sonu olacaktı.

Fakat şimdilik sona ermişti ve kızın gözlerinde ne zaman ufak bir yardım çağrısı görse merdivenden yukarı tırmanır, kıza sevimli bir tavırla el sallar ve onu soğuk ve karanlık dünyayla baş başa bırakır-

dı.

Sonra, tekrar özel buluşma mekânlarına döndüğü o gün geldi aklına. Islık çalıyor, hopluyor zıplıyordu—hatta elinde güzellik olsun diye bir oyuncak bile getirmişti. Ama mekân bomboştu. Şiddetli bir acıyı takiben paniğe kapıldı. Birisi onu çalmıştı, birileri onu alıp götürmüştü, artık onu bir daha göremeyecekti...

Dakikalar sonrası, neler olduğunun farkına vardı. Kız kaçmıştı, onu terk etmişti. Yaptığı onca şeyden sonra, ona gösterdiği onca ilgiden sonra, yaşaması için harcadığı onca dakikayı onun için harcadıktan sonra... Gitmişti.

Sonrasında içini dolduran öfke tarif edilemez biçime gelmişti. Eve döndüğünde, genelde pek çıkmadığı odasına girip sokakta gördüğü herkesi teker teker öldürmeyi geçirmişti içinden. Önce ailesiyle başlayacaktı, tabii ki. En mantıklı olanı da buydu. Onları hemen öldürmeliydi, yoksa çok geçmeden, yetiştirdikleri canavarın farkına varacaklardı. Sonra sırasıyla komşularına geçebilirdi, biraz sistematik davranacaktı—en yakın evden en uzaktakine doğru gidecekti, rotasını sokaktan aşağıya doğru inerek çizecekti.

Silah en iyisi olabilirdi. Hızlıydı, fazla yormazdı. Hareket etmesine de gerek kalmazdı. Kurşunlar uzun bir mesafeden ölüm saçabilirlerdi. Ama o yakın olmak istiyordu, samimilik peşindeydi. Bıçağının ucundan gelen derinin yırtılma hışırtılarını duymak istiyordu, birinin vücudundan fışkıran hayatın bütün suratını yıkamasını istiyordu, fışkıracak son damla-

ya kadar orada durup, son ana kadar merhametsizce izlemek istiyordu. En sonunda da ortalığı kaplayan sonsuz hiçliğin tadını çıkaracaktı.

Bunu yapması gerekirdi. Mutfağa gidip bir ekmek bıçağı almalı, annesini bulup hakkından gelmeliydi.

Fakat yapmadı. Odasında boş boş oturup acıktığını hissetti. Sonra da gidip domuz salamlı koca bir sandviç hazırladı kendine. Karnını tıka basa doldurduktan sonra içindeki öfkenin onu bitkin bıraktığını hissetti ve kestirmeye koyuldu.

Bundan sonra bildiği tek şey, günler gelip geçerken ne yapması gerektiğine hâlâ karar verememiş olmasıydı. Dört günün sonunda, polis ailesinin kapısını çalmış ve bu da onun uzun bir süre kendi adına karar veremeyeceğini kanıtlayan bir son olmuştu.

Şimdi dadıyı bağladı ve dolabı camın yanına itti. Camdaki plastik çuvalı yırttı. Beceriksizce yazdığı notu yatağın üstüne bıraktı.

Belindeki telefonu çalıyordu. "Catherine ve Nathan yerlerinden ayrıldılar," diyordu arayan. Gitme zamanıydı. Binanın dış kapısında durdu. Elleriyle kapının tokmağını tuttu; bir yandan da parfüm kokusunu yakalamak için son bir kez daha kapı arasından burnunu uzatıyordu. Acaba kadınla ilgili hayaller mi kuruyordu? Onu özlemiş miydi? Herkes, bir kızın ilk tecrübesini hiç unutmadığını söylerdi...

Sonrasında, Bosu'yu ilahi bir ilham kaplamıştı. Hızlıca oğlanın odasına doğru hareket etti. Sadece dört dakikaya ihtiyacı vardı. Oraya buraya birkaç ufak hareket yapması lazımdı.

Heyecan geri dönmüştü. Kızın boynunu sıkarken yakalamış olduğu eşsiz korku geri gelmişti. Üç dakika sonra ıslık çalarak tekrar aşağıya indi ve güvenlik sistemini sıfırladı. Sonra kapıdan çıkarak onu bekleyen Yaramazı aldı ve birlikte yola koyuldular.

Adam arkasından bir erkek çocuğunun sesinin geldiğinden emindi: "Anne, yavru köpeğe bak."

Ardından Bay Bosu karanlıkta kaybolup gitti.

Hampton pansiyonunun otoparkına döndüğünde, burada kalmanın ona daha çok rahatsızlık vereceğini düşündü, eski mevzuları tekrar hatırlamak onu sinirlendiriyordu.

Daha işe yarar bir şeyler yapmalı diye karar verdi.

"Hey Yaramaz," dedi hafifçe. "Yolculuk Zamanı."

Bölüm 28

İki gündür uyku uyumadım, gerginim ve canım bi şeyler içmek istiyor. Biliyorum geç oldu, ama sana uğrayabilir miyim?" dedi Bobby.

"Bu bence de iyi bir fikir."

On beş dakika sonra yanındaydı. Kadın onu kapıda karşıladı.

Doktor Elizabeth Lane, Bobby'yi en son gördüğünden beri sadece yirmi dört saat geçmişti. Şu anki görünümü, şok ve yılmışlıktan ibaretti. Suratı asık, gözleri çöküktü. Halbuki oraya, ofise ilk gelip oturduğunda doğasının verdiği bir sükunet vardı adamın üzerinde. Şimdi ise amansızca odanın etrafında gidip geliyor, ortama depresif bir hava katıyordu. O uçurumun kıyısında bir adamdı. Yanlış bir adım... Ve boşluğa düşecekti. Doktor, şiddetli bir ilaç tedavisi hazırlamayı düşünüyordu. Şimdilik, buna rağmen, "Bir bardak su ister misiniz?" diye sormakla başladı.

Aceleyle cevaplayarak, "Eski bir deyiş vardır, bilir misiniz? Paranoyak olman, dışarıdakilerin senin peşinde olmadığı anlamına gelmez."

"Evet."

"Aslında hiç paranoyak olduğumu düşünmezdim, fakat şimdi onlar benim peşimdeler."

Oturmak gibi bir niyeti yoktu. Kadın da onun bu telaşına tepki olarak masasına geçip oturdu, ellerini masasının üzerinde birleştirdi. "Onlar kim Bobby?" diye sordu.

"Kimler değil ki? Yargıç, başsavcı, Boston polisi, dul kadın... Lanet olsun, bugünlerde herkes benden bir parça koparmak istiyor."

"Adamın vurulmasıyla ilgili soruşturma seninle mi kesişiyor?"

"Soruşturma mı?" Bobby durdu, kafası karıştığı için gözlerini kırpıştırdı, sonra sabırsızca ellerini savurdu. "Onu geç, kimse bu sonuçların çıkmasını beklemeyecek. Yarın benim hakkımdan gelecekler."

Kadın hâlâ sakindi. "Yarın ne olacak Bobby?"

Fakat Bobby kadının ses tonundaki imayı yakalamıştı. Şimdi telaşlı adımlarını masanın önünde sonlandırmış, ellerini de masanın üstüne koymuştu. Bobby Dodge dosdoğru doktorun gözlerinin içine bakıyordu. Elizabeth de bu bakışların nedenini anlayamadığından adamın şu anki halinden biraz ürkmüştü.

"Ben geri zekâlı değilim," dedi içli bir şekilde. "Aklımı yitirmiyorum, ya da yitiriyorum ne olacak. Burada olmamın tek nedeni bu zaten. Ama kahretsin, bir sebebim var en azından."

"Baştan başlamak ister misin?"

Bobby masadan hızla uzaklaştı. "Baştan mı? Ne başı? Artık bu saçmalığın da ne olduğunu bilmiyorum. Başlangıç, Perşembe günü Jimmy Gagnon'u öldürmem mi? Yoksa onu ve karısını tesadüfen dokuz ay önce bir partide görmüş olmam mı? Belki de salıdır? Jimmy'nin boşanma davası açtığı gün. Hatta belki de kahrolası yirmi sene öncesidir, hani şu kızı çocuk sevici sapığın kaçırdığı gün. Ben nerden bileyim?"

"Bobby, sana yardım etmek istiyorum..."

"İyi de ben işe yaramaz bir sapık gibi mi gözüküyorum?"

"Bu kelimeleri kullanmamayı tercih ederim..."

"Gagnon ederdi ama. Copley de. Tanrım, bu sadece an meselesi." Bobby ellerini saçlarına attı, sonra kafese kıstırılmış vahşi bir hayvan gibi odaya bakındı.

Elizabeth'in nutku tutulmuştu. Kalktı, bir bardak su alıp getirdi.

Geri döndüğünde, Bobby kadına teşekkür etti ve deliler gibi susadığından bardağı boşalttı. Doktor bardağa baktı, sonra Bobby'ye baktı ve tekrar doldurdu, o da tekrar içti.

Hafifçe, "Hayat çok karmaşıklaştı," dedi. Sesindeki gerginlik gitmişti.

"Anlat bana."

"Jimmy'nin babası beni cinayetle suçluyor. Fakat eğer cinayete azmettirenin Catherine olduğunu söylersem bütün davaları düşürecek. Başsavcı ise, yargıcın bunu vurgulaması için bana ihtiyacı olma-

dığını söylüyor—karısının cinayetle alakalı olduğundan emin. şimdi uğraştığıysa benim işin içinde olup olmamam. En azından kadim dostlarımdan destek alıyorum biraz, fakat Catherine'le görüşerek bir çuval inciri berbat ettiğim için artık onlar da güvenmiyor bana. Ah—ve bana aşık olan bir kız arkadaşım vardı, onu da bu gece terk ettim. Kendi kendime ne gerekiyorsa onu yaptığımı söylüyorum. Fakat tanrı huzurunda yemin ederim ki, ölen adamın dul karısını düşünmekten kendimi alamıyorum."

"Catherine Gagnon'a tutuldun mu?"

"Birine tutulmak şefkat dolu bir duygudur. Ben ona karşı şefkat beslemiyorum."

"Peki, suçluluk hissediyorsun diyebilir miyiz?"

Bobby anında kafasıyla reddetti. "Hayır, o, kocası için ağıt yakan bir kadın değil ki."

"Tutku?" Elizabeth'in sesi kısıktı.

"Belki."

"Bobby onun sana ihtiyacı olduğunu düşünüyor mu-sun?"

Bu soruyu cevaplamadan önce biraz düşündü Bobby. "Belki de. Bana ihtiyacı olduğunu hissetmemi istiyor bence. Fakat bunun ne kadarı sahte, ne kadarı gerçek kestiremiyorum."

"Açıkla."

"O bir oyuncu. Yalan söyler, manipüle eder, aldatır. Kayınpederine göre, Jimmy'yle parası için evlenmiş. Başsavcıya göre dikkat çekmek için çocuğuna zarar veriyor. Kendi açısından bakıldığında da, ben kurbanım diyor. Ve bana göre... Bazen hepsinin doğru olduğunu düşünüyorum. Kadın sadece ken-

dini düşünen biri; tehlikeli ve karşı konulmaz. Fakat bunun yanında da üzgün."

"Bobby, sence Catherine ile görüşüyor olman akıllıca bir davranış mı?"

"Hayır."

"Ama onunla görüştün. Neden?"

"Çünkü o arıyor."

Elizabeth ona bir bakış atınca nihayet yüzü kızardı ilk kez. İskemlesini kadının masasına doğru yaklaştırdı. Uzunca bir süre sonunda oturdu.

"Bu senin düşündüğün gibi değil," dedi Bobby.

"Ben ne düşünüyorum Bobby?"

"Bak, bu önceden tasarladığım bir atış değildi." Sonra hemen ekledi. "Eğer böyle bir şey olmuş olsa... Bak, ben onunla kontak kurmadım. Ona cevap aramak için gitmedim. O bana geldi. Ve sonra..." derken kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Ortada bir şeyler dönüyor. Çocuğuyla ilgilenen doktor dün gece öldürüldü. Bu akşam, onun evine çağrıldım ve gittiğimde dadının asılmış cesediyle karşılaştım. Jimmy olayların sonu değil Doktor. O sadece bir başlangıçtı."

"Anladığıma emin değilim."

"Al benden de o kadar. Bu kadının etrafındaki herkes ölüyor. Ve şu anda benim hayatım da boşluğa doğru sürükleniyor. Catherine Gagnon dünyadaki en kötü şansa sahip ve de tanıdığım bütün kadınlardan daha çok yardıma ihtiyacı var."

"Peki neden ona yardım ediyorsun Bobby?"

Bobby soruyu kavrayamamış kaşlarını çattı. "Çünkü yardıma ihtiyacı var. Çünkü insanlar bunun için yardım."

"Bobby, bu kadınla her temasa geçtiğinde senin kariyerini kötü yönde etkiliyor. Ve bu kadınla her temasa geçtiğinde, Perşembe gecesiyle kendi arandaki mesafeyi büyütemiyorsun. Bu da senin ruh sağlığını etkiliyor."

"Belki de."

"Fakat seni ne zaman arasa, orada bitiyorsun Neden onun çağrılarına cevap veriyorsun Bobby?"

Bobby'nin kaşları hâlâ gergindi. "Çünkü ben polisim."

"Sen polissin. Bu da demek oluyor ki daha bir sürü arkadaşın, polis dostların var, kadını onlara yönlendirebilirsin. Kadına bir tek senin yardım etmen gerekmez. Öyle değil mi Bobby?"

Bobby doktorun son cümlesini pek umursamıyormuş gibiydi. "Öyle sanıyorum."

"Catherine Gagnon'un başının gerçekten belada olduğunu düşünüyor musun?"

"Evet."

"Emin misin? Onun yalancı olduğunu söylemiştin."

"Bak, onun yardıma ihtiyacı var. Ben yardım etmeye çalışıyorum. Bunun ne kadar yanlış olduğunu bilemiyorum." Tekrar ayağa kalktı, bacakları ona yürümesini emrediyordu.

"En son ne zaman uyudun Bobby?"

"Dün gece, o da üç saat."

"En son ne zaman yemek yedin?"

"Az önce bir kahve içtim."

"Yemek, Bobby?"

Cevap asık bir suratla birlikte geldi. "Kahvaltı,

bu sabah erkenden."

"Koşuya da gittin, değil mi?"

Bobby bu sefer cevap vermedi.

Kadın da sessizliği ve sakinliğini korumaya çalışıyordu.

"Yirmi kilometre," diye ağzından baklayı çıkardı. Sonra da volta atmaya başladı.

"İçinde bir şiddet fırtınası var Bobby. Bunu sen de biliyorsun, ben de. Tekrar sormak zorundayım: Catherine Gagnon'u görmenin iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Sorun o değil," dedi aceleyle.

"O değil mi?"

"Hayır. Sanırım sorun, benim lanet olası annem."

"Bu konuda hiç konuşmayız," dedi sonunda. "Her ailenin konuşabileceği şeylerin bir sınırı vardır. İşte bizimki de bu."

"Biz kim?"

"Babam. Ve büyük ağabeyim George." Bobby, şimdi odadaki çerçeveli diplomalardan birine dalmış boş boş bakıyordu. "Babam alkolikti."

"Bunu söylemiştin."

"Babam şiddet yanlısı bir alkolikti."

"Seni, anneni ve ağabeyini döver miydi?"

"Oldukça fazla."

"Aileden hiç biri yardım aramayı denedi mi?"

"Denemişse de benim haberim yok."

"Yani baban ayyaşın tekiydi. Ve annen onu terk etti."

"Bunu tahmin edemedim," dedi Bobby sessizce.

"Bir gece ağabeyim George'un babama bağırdığını duydum. Fakat... babamın sabrı gerçekten taşmıştı. Sonra da ciddi ciddi delirdi. Gidip deri kemerini aldı ve annemin üzerine yürüdü. Onu bir köpek gibi kırbaçladı. Sanırım George aralarına girmek istedi, fakat babam onu da aradan çıkardı. Çok feci yere serdi. George kendine geldiğimde babam çoktan sızmış, annemse bavulunu hazırlıyordu.

"George'a artık dayanamadığını söylemiş. Evi terk ederse, belki babamın daha sakin olacağını düşünüyormuş. Florida'da bir ailesi vardı. İkisi birlikte babamın ceplerini boşalttılar. Sonra annem gitti.

"Sonraları babam ve George'un bu konu hakkında tartıştıklarını duydum. Babam deliye dönmüştü, George'u duvara fırlatmıştı. George da dizlerinin üzerinde doğrulup babama, 'Şimdi ne bok yiyeceksin baba, ha?' demişti. 'Zaten annemi kaybettim,' dedi." Bobby'nin sesi gittikçe alçalıyordu. "Geriye ne kaldı?' diye sormuştu son olarak."

"Peki baban ne yaptı Bobby?"

"Kardeşimi elinde bir bıçakla kovaladı. Ve onu kaburgalarından bıçakladı."

"Ve buna sen de şahit oldun, değil mi Bobby?"

"Kapının eşiğindeydim."

"Peki, sen ne yaptın?"

"Hiçbir şey," dedi.

Elizabeth kafasıyla hikâyeyi anladığını onayladı. Bobby altı veya yedi yaşında olmalıydı. Tabii ki bir şey yapamayacaktı.

"George hastaneye gitti," diye devam etti Bobby. "Eğer George soyulduğunu söyleyip yalan atarsa,

babam bir daha ağzına içki sürmeyeceğine yemin etmişti. George yalan söyledi ve babam da rehabilitasyona başladı. Bir daha da kimse bu konuyu açmadı."

"Bu işe yaradı mı?"

"Neticede evet. Bazen zor zamanlar oldu, geri dönmek istediği zamanlar. Fakat babam en iyisini başarmak için çok çalıştı. Bilemiyorum belki de annemin terk etmesi onu korkutmuştu. Ya da George'u yaralaması. Fakat nihayetinde her şeyi yoluna sokmaya çalıştı, elinden geleni yaptı."

"Annenden hiç haber alabildin mi Bobby?"

"Hayır."

"Ona kızgın mısın?"

"Herhalde."

"Sizi döven babanızdı ama."

Bobby sonunda kafasını çevirip doktorun gözlerine baktı. "Biz sadece çocuktuk. O adam da bıçak ve kemer savurmaktan başka bir şey bilmeyen ayyaşın tekiydi. Bizi nasıl böyle bırakıp gidebilir? Ne tür bir anne oğullarını böyle bir adama bırakıp gidebilir?"

"Bobby, bana Catherine Gagnon'u hâlâ neden görmeye devam ettiğini söyler misin?"

Bobby gözlerini kapattı. Göz kapaklarındaki hareketi doktor fark edebiliyordu. "Çünkü o çocuğunu koruyordu. Jimmy kafasına silah dayamış olsa da oğlunu kesinlikle bırakmıyordu, ondan vazgeçmiyordu."

Elizabeth anlamıştı. Bu ifadeyi zaten Perşembe

gecesi de almıştı. Şimdi, Bobby'nin gördüklerini kendisi de görmüştü. Ve bir sonraki mantıklı sonuca ulaştı, Bobby'nin yüzleşmeye hazır olmadığı bir sonuçtu.

"Ah, Bobby." dedi hafifçe. "Acılarla dolu bir dünyanın içindesin."

Bölüm 29

Polis, Catherine'in evinin altını üstüne getirerek tarama çalışmaları yapıyordu. Kadın dedektif oradan ayrılmıştı, Bobby de onunla birlikte çıkmıştı. Kadın şimdi eve dağılmış, bir şeyler arayan ve ne yaptıklarını sadece tanrının bildiği polis memurlarını izliyordu.

Mekân yavaş yavaş boşalıyordu; tekrar kendi evi haline dönmeye başlamıştı. Minnettar olması gerektiğini düşündü. Oysa evi teker teker boşaltan cinayet masası uzmanlarını izlerken, sinirlerinin gerildiğini hissediyordu; savunmasızdı. Artık ev, onun evi olmaktan çıkmıştı. İşgal edilmiş, tecavüze uğramıştı. Kaçmak istiyordu. Bu sırada çaresizce girişteki oturma odasını seyrediyor, Nathan'ın derin uykusuna biraz daha devam etmesini umuyordu.

Nathan ise bu sırada yastıkların arasında dönüp dururken, dudakları da mutsuz bir rüyadan kelimeler mırıldanıyordu. Yabancı biri, girişteki odanın çok aydınlık olduğunu düşünebilirdi, fakat kadın

gerçeğin farkındaydı. Odadaki iki lamba, kendisi ve ışığa takıntılı olan oğlu için yeterli derecede randıman sağlamıyordu. Şimdilik işler yolundaydı, fakat yakında Dünyada bu ikiliyi aydınlatmak için yeterli ampul kalmayacaktı.

Ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Ve tabii kayınpederi de eve geldi.

James Gagnon salona, üzerindeki binlerce dolarlık kaşmir mantosuyla girdi. Ayaklarındakiler de insanın gözünü kör edecek derecede parlıyordu. Saat sabahın üçüydü ve adam sanki mahkeme salonundan çıkıp gelmiş gibiydi.

Holde bulunan, genç ve üniformalı memur, yargıca baktı ve dikkatini tekrar görevine yönlendirdi.

Güçlü dur, diyordu Catherine kendi kendine. Oysa o kadar yorgundu ki.

"Catherine," diye gürledi kayınpederi. "Duyduğum anda geldim."

Catherine hole geçti. Amacı açıktı: James ve Nathan arasındaki mesafeyi olabildiğince uzak tutmaya çalışıyordu. James ellerini onun omzuna bir baba edasıyla koyarak, iki yanağından öptü. Oysa adamın bakışları çoktan, onu teğet geçmiş, aç bir şekilde torununu arıyordu.

"Senin ve Nathan'ın artık hemen benimle gelmeniz gerekiyor. Maryanne ve ben bu işi daha fazla şansa bırakamayız."

"Biz iyiyiz, teşekkürler."

"Saçmalama! Birinin asıldığı bir mekânda daha fazla kalmak istemezsin herhalde."

Catherine birkaç metre ötedeki polis memuru-

nun konuşmaları pür dikkat dinlediğinin farkındaydı. "Hay Allah, haberleri söylemek için seni aradığımı hatırlamıyorum."

"Gerek yok. Bir meslektaşım haber verdi. İğrenç bir meslek bu, biliyorum. Her zaman söylemişimdir, yabancı uyruklu dadılarla çalışmak iyi bir fikir değildi. Zavallı kızlar. Baskıya dayanamadıkları çok açık. Nathan gerçekten çok üzülüyor olmalı. İzin ver onunla konuşayım..."

Adam bir adım attı. Catherine önünü keserek, "Nathan uyuyor," dedi.

"Bu kadar gürültünün ortasında mı?"

"O çok yorgun."

"Aslında çok basit. Benimle gelmesine izin verirsin olur biter. Hotel Le Roux'da devasa bir süitimiz var. Nathan kendi odasında, kendi yatağında yatabilir; hem bol bol dinlenebilir de. Maryanne de çok mutlu olacak."

"Teklifiniz için teşekkürler. Fakat Nathan hâlâ uykuda olduğuna göre, onu rahatsız etmek pek de hoş olmayacaktır."

"Catherine..." James'sin sesi kibar ve sabırlıydı. Küçük bir çocukla konuşur gibi, "Eminim çocuğunun bir cinayet mahallinde bir gece daha geçirmesini istemiyorsundur," dedi.

"Hayır. Oğlumun geceyi kendi yatağında rahat bir şekilde geçireceğini düşünüyorum."

"Tanrı aşkına, her yerde parmak izi pudrası var. Dört yaşındaki bir çocuğa bunların hepsini nasıl açıklayacaksın? Onu geç, bu koku!"

"Oğlum için neyin doğru olduğunu ben bilirim."

"Gerçekten mi?" derken James sırıtıyordu. "Prudence için doğru olanı bildiğin gibi mi?"

Catherine dudaklarını büzdü.

Söyleyebileceği hiç bir şey kalmamıştı. Ve ikisi de bunun farkındaydı.

"Gerçekleri söylemekten nefret ederim," diye devam etti James. "Fakat sanırım kendi evinde neler olup bittiğinden haberin yok. Prudence, Jimmy'nin ölümü dolayısıyla bir hayli üzülmüştü. Nathan neler hissediyor, onu da tanrı bilir."

"Dışarı!"

"Bak Catherine..."

"Çık dışarı!"

James yüzündeki o, korkunç babaya mahsus gülümsemesini koruyordu. Catherine'in omzunu kavramaya çalıştı, ancak kadın tam o anda halen orada bulunan polis memuruna seslenerek, "Bu adamın evimden gitmesini istiyorum," dedi.

"Catherine..."

"Beni duydunuz." Parmağıyla polis memurunu işaret etti, memur o sırada şoke olduğundan gözlerini kırpıştırıyordu ve bu aile dramının arasında nasıl kaldığına şaşırmıştı. "Bu adamı evimde istemiyorum. Lütfen ona dışarıya kadar eşlik edin."

James hâlâ ısrarcı davranıyordu. "Catherine, moralin bozuk, sağlıklı düşünemiyorsun..."

"Memur bey, amirinizi çağırmam mı gerekiyor? Bu adamı evimden dışarı alır mısınız?"

Genç adam, olduğu yerden ağır hareketlerle olayın olduğu yere doğru ilerledi. Bu sırada James'in ses tonu daha da alçalmaya başlamıştı. Sadece Cat-

herine'in duyabileceği şekilde: "Artık sabrım taşıyor Catherine."

"Dışarı!"

"Sözlerimi unutma, senin için işler, olduğundan daha kötüye gidecek. Ben büyük bir güce sahibim, Catherine. Bunu hayal bile edemezsin."

"*Dışarı çıkın dedim!*" Catherine şimdi çığlık atmaya başlamıştı. Ses, Nathan'ı uyandırmış, uyanır uyanmaz ağlamasına neden olmuştu.

Memur nihayet olaya müdahale edip ellerini James'in kollarına atmıştı. Yargıcın orayı terk etmekten başka çaresi yoktu.

Polisin duyması için yüksek sesle, "Seni daha çok üzdüğüm için özür dilerim bebeğim. Tabii ki Maryanne ve ben de torunumuz için en iyisin yapmak istiyoruz. Belki sabah uyandığında daha mantıklı düşünebilirsin..."

Catherine kararlı bir şekilde ön kapıyı işaret ediyordu. James başını öne doğru eğerek kaçınılmaz gerçeğin farkına vardığını belli ediyordu. Catherine çok geçmeden yalnız kalmıştı. İçeriden oğlunun ağlama sesleri geliyordu.

Bir anda tek bir şeyle savaş, tek bir şeyle savaş...

Salona girdi ve Nathan'ı yastıkların üzerinden kucağına aldı. Çocuk hemen annesinin boynuna sıkıca sarıldı.

"Işık, ışık, ışık," diye hıçkırıyordu Nathan. "Işık, ışık, ışık!"

"Şşşşş... Şşşş..."

Antre artık fazla işe yaramıyordu. Çok karanlıktı, garip gözüküyordu. Oğlunun, lambaların çok ol-

duğu, aydınlık bir odada derin bir uyku çekmesi gerekiyordu. Sonunda biraz dinlenebilecekti. Belki de bunu nesi için de gerekliydi bu.

Polis memurları çok geçmeden geri dönmüştü. Görünüşe bakılırsa James fazla taşkınlık çıkarmak istememiş, kendiliğinden çıkıp gitmişti. Ne de olsa ailesine destek olmak için gelmişti buraya. Gelini şu sıralar çok tutarlı davranmıyordu, bilirsiniz işte...

Catherine derin bir nefes aldı. Kollarıyla oğlunu sıkıca sarmış halde, polis memuruna bakıyordu. "Oğlumu odasına götürüyorum. Kapıyı kapatacağım. Uyuması gerekiyor, ben de uyuyacağım. Siz, neye ihtiyacınız varsa bunu sabah da halledebilirsiniz."

"Tamam, bayan," dedi memur, alaycı bir sesle.

Catherine cesaretini kaybetmeden merdivenlere doğru döndü ve yukarı çıktı.

Koku dağılmaya başlamıştı; büyük ihtimalle Prudence'ın cesediyle birlikte gitmişti. Catherine kızın cesedini kapıdan metal bir sedyenin üzerinde çıkarırlarken görmüştü. Aklı hâlâ almıyordu; Nathan'a masallar okuyan Prudence ile siyah ceset torbasının içindeki Prudence'ı bir araya getiremiyordu bir türlü. Ona göre, kız izin gününde dışarı çıkmıştı ve bir daha geri dönmek istemiyordu.

Catherine için işler böyle daha kolay olacaktı. Kıza çok fazla bağlı olduğundan falan değildi —aslında Prudence'a diğerlerinden ne az, ne de fazla değer vermişti. Fakat öldürülme şekli, boynunun 360 derece çevrilip kırılmış olması, sonra camın önüne sergilenmiş gibi asılı durması, hayal gücünün ötesinde bir korku veriyordu. Catherine'in evinde bir

yabancı vardı demek. Yani onun peşinde bir adam vardı ve onunla ilişkisi olan herkesi yok ediyordu. Eğer Nathan konusunda kayınpederinin sözüne gelmeyip, pes etmeyi reddederse, bir sonraki kurban kendisi olabilirdi.

James'in yapmış olduğu sözlü ikazları aklına getirdi. Bunlar, onun hayatını çileler içinde geçirmesine neden olabilirdi. Adamın bütün güce sahip olması ve kendinin bir hiç olması onu perişan edebilirdi.

Jimmy'yle tanışmadan önce, çok fazla diplerde geziniyordu. Annesi ölmüştü, hayatı koca bir boşlukta salınıyordu. Günlerce bir alışveriş merkezinde, elinde bir parfüm şişesi, ona asılan adamlara fazla yüz vermeden çalışmaya devam ediyordu. Bütün erkek tiplerini orada tanımıştı aslında; kimin karısını dövdüğünü, kimin çocuğuna kötü davrandığını bilebilirdi. Sonra da mesaisi bitince, hamam böcekleri tarafından istila edilmiş evine döner, sonsuz karanlıkta yapayalnız bekler dururdu.

Sonra bir sabah uyandığında artık bütün bunlara daha fazla devam edemeyeceğini hissetmişti. Sonu gelmeyen bu korku dolu hayata bir gün daha tahammül edemeyeceğine karar vermişti.

Küvetinin içine uzanmıştı. Bir jilet bulmuş, sonra da kâğıt kadar ince tenine çizikler atmaya başlamıştı. Birden telefon çalmıştı. Catherine tereddüt etmeden küvetten fırlayıp telefonu açmıştı. Arayan, bir telepazarlamacıydı. Birisi ona yaşam sigortası yaptırmak isteyip istemediğini soruyordu. Bu önce onu güldürdü, ardından ağlamaya başladı ve orada,

telefonda onu dinleyen satıcıya hıçkırarak ağlamasını dinletirken, televizyonda da reklamları izliyordu.

Kendinizi yalnız mı hissediyorsunuz? Hiçbir çıkış yolunun kalmadığını mı düşünüyorsunuz? Kimsenin sizinle ilgilenmediğini mi düşünüyorsunuz?

İntihar telefon hattının numarası televizyondan altyazı olarak geçerken, içindeki kurtulma içgüdüsüyle telefonu pazarlamacının yüzüne kapatıp, numarayı çevirmeye başladığından haberi yoktu bile.

Otuz saniye sonra, hayatında dinlediği en sakin erkek sesini duydu. Derin, rahatlatıcı ve neşeliydi. Zemine uzandı ve bir saat boyunca onu dinledi.

Jimmy'yle böyle tanışmıştı işte, fakat tabii bunun farkında değildi. Acil hatların protokolleri vardı. Çalışanlar kendi kimlik bilgilerini çok fazla açıklayamazlardı. Ama sorular sorup telefonun karşısındaki, tehlikede olan insanları konuşmaya ve cesaretli olmaya ikna ederlerdi. Jimmy de öyle yaptı, Catherine de ona katıldı, çıkmaza giden işini, berbat haldeki dairesini, her şeyini anlattı.

Jimmy sonraki birkaç gün içinde kadının çalıştığı alışveriş merkezine gelmişti. Onu buldu, onunla flört etti, ona iltifatlar etti. Catherine de kendini, bu çekici adam ve sahip olduğu rahatlatıcı sesiyle birlikte yeniden keşfeder gibi oldu. Adam ona çıkma teklif etmişti. Ondan çok teklifi kabul etmesine kendisi de şaşırdı.

Aylar sonra, Jimmy bu işi nasıl yaptığını ona açıkladı. Kadının sesinden çok etkilenmiş, onu şahsen de tanımak istemişti. Yaptığı iş bir sır olduğu için ona kibarca kimseye söylememesi için yalvardı.

Başına büyük dertler açabilirdi...

O zamanlar Catherine olanları çok romantik bulmuştu. Bu adam, cennet ve cehennemi geçerek ona ulaşmıştı. Bu bir işaretti. Bu kesinlikle ona aşık olduğunu gösteriyordu. Sonunda hayatı biraz olsun düzelebilecekti.

Çok geçmeden evlendiler. Ardından, bir pazartesi akşamı Catherine, Jimmy'nin alkol almasıyla ilgili birkaç eleştiri yapmış ve tokadı yemişti. O andan itibaren şüphelenmeye başlamıştı Catherine. Kim intihar hattından kız seçebilirdi? Böyle bir adam ileride eşi olacak kadına ne gözle bakıyor olabilirdi?

Babası gibi, Jimmy de güçlü olmayı severdi. Karısına, kendisi olmadığı takdirde bir hiç olduğunu hatırlatmaktan zevk alırdı. Onu bataklığın içinden kurtardığını söylemeyi severdi ve isterse onu tekrar geldiği yere göndereceğini yinelerdi.

Bazı zamanlar, Jimmy konuşurken, karşısında Richard Umbrio'yu görür gibi olurdu. Gün ışığı arkasından yansıyıp onu kapkaranlık bir görüntüye bürür, sanki onu karanlığa gömecekmiş gibi kuyunun tepesinde beklerdi. "Bir dahaki ziyaretimi daha eğlenceli yapsam daha iyi olacak," derdi neşeli bir tavırla. "Yoksa bir daha ziyaret edeceğimi garanti edemem. Sana bu kadar şey verdim Catherine. Hepsini bir anda ne zaman geri alacağımı tahmin edemezsin."

Jimmy, Catherine'i kurtarmak amacında değildi. Sadece uzatmaları oynuyordu o kadar.

Açıkçası, Catherine ona gerçeğin ta kendisini göstermişti.

Nathan'ın odasında tavan lambalarını açtı. Yukarıda duran iki tane altmış vatlık ampul parlamaya başladı. Fakat bu, yeterli değildi. Nathan için, kendisi için bu hiçbir şekilde yeterli olamazdı.

Nathan annesinin kucağında uyku sersemi, "Kovboy," diye sayıklıyordu. Catherine hemen odasındaki gece lambasını açmaya çalıştı.

Umut yoktu.

Kaşlarını çattı ve tekrar denedi. Işıklar kovboyun sevimli suratını aydınlatmıyordu. Ampul patlak olmalıydı. Diğer gece lambasına doğru gitti ve her zamanki gibi klik...

Halen değişen bir şey yoktu.

Belki de duyları yanmıştı? Polisler ve muhabirler eve bir sürü elektrikli alet getirdikleri için çok fazla elektrik çekmiş olabilirlerdi. Nathan'ın vücudu da gitgide ağırlaşıyordu. Elbise dolabına yöneldi. Dolabın üzerinde kovboy karakterlerinin resimleri vardı. İki lamba vardı. Elleri titreyerek, heyecandan hızla nefes alarak denedi iki lambayı da.

Sonuç yoktu, yoktu.

Tamam dedi içinden. Başka seçenekleri de vardı. Doğru düzgün düşünmeden davranıp sinirlenmenin bir anlamı yoktu. Nathan'ın odasında altı tane gece lambası, üç masa üstü lamba ve iki tane ayaklı lamba bulunuyordu. Tavandakiler düzgün çalışıyordu, ki bu da evde elektriğin olduğunu gösteriyordu. Yapması gereken, prizleri bulup lambaları çalışır hale getirmekti.

Şimdi daha seri hareket ediyordu. Nathan, annesinin telaşını anlamış olacak, kafasını hafifçe kal-

dırmaya başladı.

"Anne, ışıklar!"

"Biliyorum tatlım, biliyorum."

Kahrolası ayıcık lamba da çalışmamıştı. Lambayı, Denver'da alışveriş yaparken bulmuş ve iki yüz dolara satın almıştı. Ardından da evine bir hediye olarak postalatmıştı. Charles caddesinden aldığı antika, beş yüz dolarlık lamba da çalışmıyordu. Ayaklı halojen lambalara gitti. Bunlar bütün odayı aydınlatabilirdi fakat onlarda da hareket yoktu.

Daha bir sürü gece lambası vardı. Lambalar ufak bir alanı aydınlatıyor ve sevimli çizgi film karakterlerinin gölgelerini duvarlara yansıtıyorlardı. Bunların çalışması lazımdı. En azından birkaç tanesi bari. Tanrı aşkına, koca odadaki karanlığı bir şeylerin yok etmesi gerekiyordu.

Çok zor nefes alıyordu; boğulur gibi olmuştu. Nathan arkaya doğru gerilerek üzerindeki rahatsızlığı belli etmeye başlamıştı bile.

"Aydınlık istiyorum!"

"Biliyorum, biliyorum."

Odaya lanet etti. Çok büyüktü, çok geniş. İki insan için burası gereğinden büyüktü aslında. Oğlunu kucaklayıp banyoya yöneldi. Küçük bir parmak hareketiyle banyonun lambalarını açan düğmeye uzandı.

Koca bir hiç.

Tekrar bastı, bir daha denedi. Histeri şimdi yüzünü göstermeye başlamıştı. Catherine, bu hissin gırtlağından yukarıya doğru kaynayarak gelmeye başladığını hissetti.

Nathan annesinin kollarında debelenmeye başladı. "Anne, Anne! Işıklara ne oldu? Aydınlık istiyorum!"

"Biliyorum bebeğim, şşşşş..."

Birden aklına geldi. Elbise dolabı. Ufak bir hareket ala-nı olan odacık, iki tane altmış vatlık lamba ile aydınlanı-yordu. Aydınlık için yapamayacakları şey yoktu. Burası geceyi geçirmeleri için yeterli olacaktı.

"Nathan, aşkım, biraz maceraya ne dersin?"

Oğlunun sırtını sıvazlayarak sakinleştirmeye çalışıyor-du. Banyodan bir hışımla çıkıp elbise dolabına yöneldi. Aynalı kapıyı açtı ve elleriyle düğmeyi bulmaya koyuldu. Evet, bir klik sesi duyar gibi olmuştu.

Aydınlık. Parlak, muhteşem, tapılası aydınlık. Bütün ortamı bir sel gibi kaplıyor, gölgelerin arkasına ulaşıp onları yok ediyordu. Canım aydınlık...

Kapıyı iyice açıp dolabın içine baktı, sonra da iki elini ağzına götürüp çığlığını bastırmaya çalıştı.

Hepsi oradaydı; tam onun görebileceği şekilde yerde duruyorlardı. Her lamba ve her ışık bunu aydınlatır gibiydi. Hepsi de çıkarılıp buraya getirilmiş ve şu üç harfi oluştu-racak şekilde dizilmişlerdi.

Böö.

Catherine oğlunun yüzünü hemen boynuna bastırdı. Dolaptan uzaklaşıp, salondan aşağıya indi. Hole geldiğinde, montunu, arabasının anahtarlarını ve cüzdanını aldı. Üniformalı polise bakmaya tenezzül bile etmedi. Konuşmadı bile.

Binanın ön kapısından dışarı fırladı. Nathan, "Ay-

dınlık, ışık..." diye hıçkırmaya devam ediyordu.

Fakat aydınlık yoktu. Herkesten daha iyi anlıyor ve biliyordu. Şimdi o ve Nathan karanlıkta yapayalnızdılar.

Bölüm 30

Bana, babanla birlikte alkol konusunda bir anlaşma yaptığınızı söylemiştin," dedi Elizabeth. "Sanırım babanın alkollü araba kullandığından dolayı ufak bir kaza geçirdiğini ve artık ayık olmaya çalıştığını söylemiştin."

"Yalan söyledim."

"Sık sık yalan söyler misin?"

Bobby omuz silkti. "Bazı şeyler için hazır cevap olmanız gerekebilir. Babamın kardeşime bıçakla saldırması, benim anlatmaktan hoşlandığım bir açıklama değil. Bununla birlikte, bu araba vakası gerçekti. Bu, babamın eski günlerine döneceğinin ufak bir sinyaliydi—ayık olmaya giden yol onun için kolay bir adım değildi. Daha çok bir adım ileri iki adım geri atıyordu. Ve o zamanlar, ben de kendi dertlerimle meşguldüm. Ve evet, bir anlaşma yaptık."

"Anlıyorum. Yani bana yalan söyledin, ama aslında bu senin açından gerçekleri de içeren bir yalandı."

"Onun gibi bir şey."

"Hımm. Ve bir çocuk olarak, ne zaman bir yerini incitsen bunun için bir açıklaman da oluyordu herhalde. Ve baban sana hiçbir şekilde destek olmadığı ve arkadaşlarının karşısında seni sürekli mahcup duruma düşürdüğü zaman da, içinde ufacık bir gerçeği taşımayan farklı bir mazeretin daha oluyordu değil mi?"

"Evet, anladım. Ne demek istediğini biliyorum."

"Babanın şimdi daha iyi olduğunu söylüyorsun, fakat görüyorum ki yirmi yıl sonra bile aynı kalıp da aynı yalanları ve mazeretleri göstermeyi sürdürüyorsun."

Bobby hemen cevap vermedi. Doktorun nasıl bir savunma yaptığını bildiğini düşünüyordu. Fakat sonra, "Babam da sizinle aynı fikirde olurdu herhalde," diyerek onu hayretler içinde bıraktı.

"Olur muydu?"

"Daha sonra alkol karşıtı bir derneğe katıldı. Bu sanki ona dinleri keşfetmesine yardımcı olmuştu. Günahlarından arınacağına inanıyordu. Eski günleri anlatıp af dilemeye giderdi. Ağabeyim George, onun telefonlarına cevap vermezdi. Bana gelince... Sadece unutmak istiyordum. Babam kimse kimdi, şimdi de nasıl biriyse öyle biriydi. Bunun üzerine daha fazla konuşmayı mantıklı bulmuyorum."

"Bobby, hiç çok kızgın olduğun zamanlar olmadı mı? Çok, ama çok kızgın olduğun zamanlar?"

"Sanırım olmadı."

"Hiç geleceğe bakıp, koca bir umutsuzluk hissine kapıldığın zamanlar olmadı mı?"

"Belki."

"Ve her şeyin senin kontrolünden çıktığını düşündüğün zamanlar olmadı mı?"

Bobby, doktorun konuşmalarına teslim olmuş gibi baktı. "Pekala."

"İşte babanla konuşmanı gerektiren şey bu Bobby. Bu nedenle babanın seninle konuşmaya ihtiyacı var. Aileniz değişti fakat bu değişim onu düzeltmedi. Babanı affetmen, biraz da ondan nefret etmek için kendine vermiş olduğun bir avuntu oluyor. Bunu yapmadığın sürece ilerleyemeyeceksin ve onu şu andaki durumu ile bile olsa sevemeyeceksin."

Bobby güldü. Yorgun yüzünde soluk bir ifade vardı. "Annemden nefret ediyorum ya, bu yetmez mi?"

"Annen kolay bir hedef Bobby. O sizi terk ettiğinde, babanızı sevmek zorundaydınız; sizinle ilgilenen tek kişi oydu çünkü. Ama bir yandan da ondan korkuyor, onu istemiyordunuz. Annenden nefret etmen bu karmaşıklığı çözdü. Başınıza gelenlerin sebebi annenizin ayrılması olduğunda, babanızı sevmeniz en doğru karardı. Buna yersiz öfke diyoruz. Otuz yıl içinde sende bayağı birikmiş."

"Hiç tanımadığım insanlara silah doğrultmamın sebebi bu mudur?" diye sordu Bobby.

"Bilmiyorum Bobby. Bu soruya ancak sen cevap verebilirsin."

Bobby parmaklarını oynatıyordu, stresli olduğu da buradan belliydi. Birden, "Susan, benim agresif olduğumu söyledi," dedi.

"Susan?"

"Kız arkadaşım. Eski kız arkadaşım. Bu akşam

konuştuğumuzda... Hayatımın akışını kendi istediğimle değiştirdiğimi söyledi. Hep sinirli olduğumu ve buna ihtiyacım olduğunu söyledi."

"Sen ne düşünüyorsun peki?"

"Buna sürüklendim ben." Sesi yükseliyordu, hatta hararetlenmeye başlamıştı. "Bu o kadar kötü bir şey mi? Dünyanın polis memurlarına ihtiyacı var. Dünyanın benim gibi, çatılarda güçlü tüfekleriyle bekleyen insanlara ihtiyacı var. Ben olmasam, Catherine Gagnon ve oğlu şimdi ölmüş olabilirdi. Bunun hiç önemi yok mu?"

Elizabeth bir şey söylemedi.

"Dünyanın geri kalanı da bizim her şeyi bildiğimizi sanıyor. Fakat ben sıradan bir adamım, tamam mı? Elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Bir operasyona çağırıldım. Hayır, Gagnon'ları hatırlamıyorum, onlarla görüştüğümü de. Tam tersi olsa ne fark eder ki? Evlilikleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yapmam gerek tek şey gördüklerime tepki vermekti. Kahretsin ben katil değilim. Onu öldürmek zorundaydım!"

Elizabeth hâlâ bir şey söylememişti.

"Ya tereddüt etseydim? Her şeyi izleyip hiçbir şey yapmamış olsam ne olacaktı? Karısını vurabilirdi. Oğlunu vurabilirdi. Ve bunlar da benim suçum olacaktı, bilirsin. Ateş etsen de hatalısın, etmesen de hatalısın. Peki, ben nasıl kazanacağım? Ne yapmam gerektiğini nasıl bileceğim?

Silahı doğrultmuştu. Sonra yüzünde o gülümseme belirdi. Bu bakışları gördüm. Tanrım, bu bakışları çok kez gördüm ve başka insanların canının yan-

masından bıktım. Gördüklerimi tahmin edemezsin... Edemezsin..."

Bobby'nin sesi titremeye başladı. Omuzları, dev gibi omuzları sarsılıyordu. Önce kuru hıçkırıklar başladı, sonra kadından uzaklaşıp kendi duygusal patlamasıyla sandalyesinin arkasına ellerini uzattı ve dayanmak için bir yer aradı.

Elizabeth hareket etmedi. Ona doğru gitmedi. Bobby'yi saf ve ilkel duygularının akıntısına bırakmak istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Otuz altı yıldan sonra, küçük bir duygusal patlama için biraz geç bile kalınmıştı.

Bobby ıslak yanaklarını ellerinin arkasıyla kuruladı.

Biraz özür diler, mazeret bildirir bir tavırla, "Ben yoruldum artık," dedi.

"Biliyorum."

"Biraz uyumam lazım."

"Evet, lazım."

"Yarın benim için büyük bir gün."

Doktor kendinden emin bir tavırla, "Bu, hayatında büyük kararlar alman için iyi bir zaman değil," dedi.

Adam gülerek, "Bunun Yargıç Gagnon'u ilgilendirdiğini mi sanıyorsun?"

"Bu durumdan biraz kaçamaz mısın Bobby? Ufak bir mola versen?"

"Savcının vermiş olduğu resmi bir soruşturma kararı olduğu zaman hayır. Bunun yanında ortada dönen çok olay var."

"Tamam Bobby. Şimdi tekrar otur. Çünkü ayrıl-

madan önce konuşmamız gereken önemli bir konu daha var. Hemen konuya gireceğim. Catherine Gagnon hakkında konuşmalıyız."

Catherine ve Nathan, Ritz otelinin lobisindeydiler. Kadın garip göründüklerinin farkındaydı. Yanında hiç bavul olmayan bir kadın ve kucağında bir çocuk otele giriş yapıyorlardı. Nathan annesinin kollarında titriyor gibiydi; üzerindeki gerginlik solgun ve bitkin yüzünden anlaşılıyordu. Annesi pankreasında bir sorun olabileceğini düşündü, ya da ne olduğunu Allah bilirdi. Sağlığı, stres altında olduğunda çabucak kötüleşmeye başlıyordu.

Hâlâ Nathan'ı kucağında tutarken, bir yandan da cüzdanını bulmaya çalışıyordu. Resepsiyonun önündeydi. Nihayet, kadının bu halini görmüş olan bir otel görevlisi yaklaştı.

"Bayan?"

"Bir oda istiyorum lütfen. Sigara içilmeyen. Hangisi olursa olsun."

Adam kaşlarını kaldırdı, fakat yorum yapmadı.

Klavyede birkaç tuşa dokunduktan sonra otelde odalarının olduğunu söyledi. İkiz yataklı, sigara içilmeyen bir odaydı. Çocuk karyolası da ister miydi?

Catherine karyoladan vazgeçti; bunun yerine bir diş fırçası, diş macunu ve ekstradan üç tane daha lamba istedi. Lambaların özel şeyleri olması gerekmezdi, ellerinde ne varsa onu getirmelerini söyledi.

Catherine bir kredi kartı çıkartıp adama verdi. Adam kartı makineden geçirdikten sonra, "Bir kimlik rica edebilir miyim Bayan?" dedi.

Catherine, Nathan'ın sırtını ovmakla meşguldü, titremesini azaltmaya çalışıyordu. "Pardon?"

"Kimlik. Ehliyet olabilir. Güvenlik nedenlerinden dolayı."

Catherine şaşırmıştı, fakat adamın söylediklerine uyarak çantasını karıştırmaya başladı. Ehliyetini adama uzattı. Adam uzun uzun ehliyetine baktıktan sonra kadına döndü.

"Bayan, bu kartın çalıntı olduğuna dair bir ihbar var. Haberiniz yok mu?"

"Ne?"

"Bu kartı kullanamam bayan."

Catherine adama sanki İngilizceden anlamıyormuş gibi baktı. Bir oda istemişti. Kötü şeylerin olamayacağı, güzel ve sevimli bir otel odası istiyordu. Etrafınız ipekten perdeler ve yumuşacık yastıklarla çevrili olduğunda tabi ki canavarlar onları rahatsız edemeyecekti.

Otel görevlisi, "Belki kocanızdan dolayıdır..." diye kibarca durumu açıkladı.

"Evet, evet haklısınız," diye mırıldandı Catherine. "Kartını kaybedeli uzun bir süre olmadı. Şirketin bütün kartları iptal edebileceğini düşünemedim."

Fakat Catherine olanları Jimmy'nin yapmadığını biliyordu. Çünkü Jimmy hiç bu kadar kurnaz olamamıştı. Bu kayınpederiydi. James'in ta kendisi. *"Senin için işler gitgide daha kötüleşecek..."*

"Başka bir kartınız var mı?" diye sordu otel yetkilisi.

"Eee... Bir bakayım." Cüzdanını açtı, plastik kartlardan koleksiyonuna boş boş baktı. Bir Amex ve iki

tane de platin kartı vardı. Onları uzatabilirdi fakat sonucun ne olacağı aşikârdı. James her şeye hâkimdi. Ve daha çok kart reddedilirse, görevli daha çok şüphelenmeye başlayacaktı.

Nakit parasını kontrol etti. Yüz elli dolar. Bu, Ritz için yeterli değildi.

Bir kere daha denemek istedi. Sesinin çaresiz çıkmaması için dua ediyordu. "Ehliyetimin üzerinde göreceğiniz adreste de olduğu gibi birkaç blok ötede oturuyorum. Ne yazık ki evimde çok kötü bir olay meydana geldi ve oğlum bu gece evde kalmak istemiyor. Bize birkaç saatliğine kalabileceğimiz bir oda lazım, başka bir kredi kartım yok, fakat söz veriyorum sabah size bir çek yazacağım."

"Bayan, bir oda açmam için kredi kartına ihtiyacım var."

"Lütfen," diye mırıldandı.

"*Çok güçlüyüm... Tahmin bile edemezsin...*"

"Üzgünüm bayan."

"Oğlum sadece dört yaşında."

"Üzgünüm bayan. Size yardımcı olacak bir aileniz vardır umarım?"

Catherine arkasını döndü. Bir yabancının onu ağlarken görmesini istemiyordu.

Lobide ilerlerken bir bankamatiğe rastladı. İşini kadere bırakıp kartlarından birini çıkarttı, makineye soktu ve şifresini girdi.

Ekranda bir mesaj belirdi, "Lütfen en yakın banka şubenize başvurunuz. Teşekkür Ederiz."

Makine kartı dışarıya fırlattı, hepsi bu. Ne nakit, ne kart. Catherine hep bir adım önde olmaya çalışı-

yordu, fakat kayınpederi onu her hareketinden önce zaten etkisiz hale getirmiş oluyordu. Yüz elli dolar nakit parayla ne kadar dayanabilirdi ki?

Catherine derin bir nefes aldı. Bir an için kafasının derinliklerinde o sesi duydu. Nathan'ı ver. Eğer düzgün kartları oynayabilirse, James'ten bir çek alacağına adı gibi emindi. Hatta çeki boş ver dedi. Nakit alacaktı. Veya daha mantıklısı bir para transferi. Bir oğul ne kadar ederdi? Yüz bin? İki yüz bin? Bir milyon...

İyi bir anne değildi. Yetkililerin de söylediği gibi o düzgün bir anne olamazdı. Diğer insanların sevdiği gibi sevmeyi bilmiyordu. Diğerlerinin hissettiği gibi hissedemiyordu. Deliğe mutlu bir kız olarak girmişti; dışarı çıktığındaysa koca bir kabuğun içinde tamamen boşlukta, yalnız bir kız oluvermişti. Normal değildi, fakat diğerlerinin sergilediği normalliği taklit etmek için elinden geleni yapmaya çalışıyordu.

Bir kocası vardı ve bir oğlu.

Ve şimdi, otuz altı yaşında olmasına rağmen hâlâ karanlıktan ödü kopan bir kadın olarak kalmıştı.

Catherine cep telefonunu çıkarıp bir numara çevirdi. Telefon uzun uzun çaldıktan sonra karşı taraftan bir erkek sesi yanıt verdi.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Gidecek hiçbir yerimiz kalmadı."

"Catherine Gagnon'a kocası tarafından kötü davranıldığını düşünüyor musun?" diye sordu Elizabeth.

"Evet."

"Kadının bunu hak ettiğini düşünüyor musun?"

"Bunu nerden bilebilirim?"

"Hadi Bobby. Annene karşı sinirin var, Catherine'e karşı sinirlisin. Bu sinirinin bir kısmı, iki kadının da farklı şekilde davranabileceklerini düşünmenden kaynaklanıyor. Yani kendilerini kurban yerine konulmaktan koruyabileceklerini düşünüyorsun."

"Onu izledim," dedi aceleyle. "Bazı geceler babam eve çoktan alkol derecesini aşmış bir şekilde gelir ve anneme yüklenmeye başlardı. *Yine içiyor muydun? Tanrım, bir geceliğine düzgün bir adam olup aileni düşünmeyecek misin?* Gerisi ne olduğu malum, bunu ikimiz de biliyoruz."

"Ona vurur muydu?"

"Evet."

"Annen karşılık verir miydi peki?"

"Fiziksel olarak değil."

"Ama baban ona vururdu. Ya sonra?"

Bobby omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Öfkeden deliye dönerdi ve sonra haliyle sızar kalırdı."

"Yani annene karşı böyle sinirlenmeye başladıktan sonra sinirini ondan çıkarır ve sızıp kalırdı, öyle mi?"

"Sanırım."

"Yani sana ve ağabeyine vurmazdı."

"Eğer aralarına girmezsek hayır."

"Sence annenin bundan haberi var mıydı?"

Bobby duraksadı; kafası karışmıştı. "Bilmiyorum," dedi.

"Bir kadının kocasına olan aşkı çok karmaşık bir olaydır, Bobby. Çocuklarına olan aşkı gibi."

"Evet, o kadar çok seviyor ki bizi, her dakika arayıp soruyor."

"Bu konuda yorum yapamam Bobby. Anneni hiç tanımadım. Bazı kadınlar... Bazı kadınlar zaman zaman çok aşağılandıklarını hissederler."

"Catherine hakkında konuştuğumuzu düşünüyordum."

"Tamam. Catherine'in kocasını kışkırttığını düşünüyor musun?"

"Bunu yapabilecek biri."

"Ya Perşembe gecesi?"

Bobby odada dolanmaya başlamıştı yeniden. "Belki de. Ama hiçbir fikrim yok. Yine de ..." Elizabeth'e bakarak, "Daha önceleri tanışmış, konuşmuş olmamız beni rahatsız ediyor. Tabii, onu hatırlamıyorum, bundan eminim. Fakat bana işimle alakalı sorular sordu, bir taktiksel takımın ne gibi durumlarda göreve çağırıldığını sordu. Bu sorular niye? Aklından neler geçiyordu?"

"Onun hilebaz olduğunu söylemiştin."

"Kesinlikle. Fakat aynı zamanda... Bunu o düzenlemiş olabilir mi? Eğer Jimmy'nin eli tetiğe gitmemiş olsa onu vurmayacağımdan adım gibi eminim. Yani, kocasının silaha sarılmasını gerektirecek bir plan yapmış, sonra da elinde silah olan sarhoş bir adamın önünde kucağında oğluyla oturma riskini almış."

"Tehlikeli," diye katıldı Elizabeth.

"Cesurca," diye ekledi Bobby. "Eğer odada sa-

dece o olmuş olsaydı bunu görebilirdim. Ama o
lunu da tehlikeye atabileceğini düşünmemiştim
"Catherine'in oğluna kötü muamele ettiğine inan
mıyorsun öyle mi?"

"Hayır."

Elizabeth bir kaşını kaldırdı. "Bundan çok emin
miş gibi konuşuyorsun."

"Öyleyim."

"Ben bu kadar emin olmadığımı söylesem pek
Catherine hakkında son zamanlarda çok şey öğren
meye başladım. Ve öğrendikçe, oğluyla arasındaki
ilişkiden daha çok kuşkulanır oldum."

"Sen ve böyle düşünen herkes gibi."

"Onun hep kendini düşündüğünü kendi ağzınla
söyledin. Catherine bir taciz kurbanı ve biz bu vaka-
ların hepsinin aşağı yukarı aynı belirtileri gösterdi-
ğini biliyoruz."

"Benim de sorunlarım oldu," dedi Bobby. Ve cü-
retkâr bir tavırla, "Ve benim de yalan söylemeyi sev-
diğimi ortaya çıkardınız," diye ekledi.

"Bobby, gözlerimin içine bak. Eğer Catherine
Gagnon tehlikede olduğunu hissetse, yaşam tarzı-
nın değiştirilmeye çalışıldığını anlasaydı, sınırları
aşmayacağına gerçekten inanıyor musun? Kendisi
için harcayacak bir kurban aramayacağına inanıyor
musun?"

Bobby doktora isyan edermiş gibi bakıyordu.

Fakat Elizabeth tavrından vazgeçmedi. Bobby'-
nin iyiliği için durmaması lazımdı. "İnanmıyorsun
Bobby. Perşembe gecesini bu yüzden kafandan ata-
mıyorsun. Çünkü kalbinin derinliklerinde, Catheri-

ne'in kocasını öldürtecek kadar cüretkâr olduğuna inanıyorsun. Bunu nasıl yaptığı konusunda ise kararsızsın."

"Jimmy berbat herifin tekiydi."

"Nerden biliyorsun?"

"Catherine dedi ki..."

"O yalan söylüyor."

"Doktor Rocco yaraları gördü."

"Doktor Rocco kim?"

Bobby heyecanlıydı, aynı zamanda biraz hayal kırıklığı da hissediyordu. "Rocco onun eski sevgilisi."

Elizabeth konuyu geçiştirmek için birden farklı bir soru yöneltti.

"Dün gece neden Susan'la görüştün?"

Bobby açıkça ürkmeye başlamıştı. "Çünkü ona bir borcum varmış gibi hissettim. İki yıl birliktelikten sonra... En azından ona şahsen elveda demek istedim."

"O ne dedi?"

Bobby omuzlarını silkti. "Fazla bir şey söylemedi. Yani zaten ayrılmıştık. Geriye söylenecek ne kalmıştı ki?"

"Bu seni hayal kırıklığına uğrattı mı?"

"Anlayamadım."

"Bu gece onu görmek istediğinde, gerçekten ilişkiyi sonlandırmak mı istiyordun Bobby? Yoksa gizliden gizliye başka umutların var mıydı? Senin için savaşacağını mı umuyordun? Sana kalman için yalvaracağını mı düşündün? Kalbinin derinliklerinde, onun seni deliler gibi sevdiğini ve gitmene izin ver-

meyeceğini mi düşündün?"

"Hiçbir şekilde..." Fakat Bobby daha fazla karşı çıkmaya devam edemedi. Savunmasız yakalanmıştı, kalkanlarını indirmiş ve artık yalan söyleyemez bir hale gelmişti. "Nasıl bilebildin?" diye fısıldadı.

"Bir zamanlar seni sevmiş olan biri şimdi terk etti ve arkasına dönüp bakmadı bile. Şimdi, birçok yıldan sonra bile hâlâ insanların seni terk etmesini bekliyorsun. Hatta bir kadın ne kadar fazla üstüne düşmezse sen daha fazla strese kapılıyorsun. Sonra ufak testler, senaryolar yazıyorsun. Kadın senin için hem savaşacak hem de seni terk edecek. Her ikisi de gerginliğini alıyor. En azından geçici bir süre için."

"Tanrım," dedi Bobby sessizce.

"Catherine seni aradığında, ona seni rahat bırakmasını söylüyorsun değil mi?"

"Evet."

"Fakat o gitmiyor. Seninle görüşmek için diretiyor. Sana ihtiyacı olduğunu söylüyor. Sana zavallı ve hasta olan oğlunu hatırlatıyor ve onun yanına geldiğinde, kendisini Nathan'la birlikte göstermeye dikkat ediyor. Bazı erkekler için, sanırım seks hilesini ortaya koyuyor. Fakat senin fantezilerinde siyah iç çamaşırlı bir kadın yok. Seninkilerde, çocuklarını hiçbir zaman yalnız bırakmayacak bir kadın var."

Bobby gözlerini kapattı.

Elizabeth öne doğru eğildi. "Bir kez daha soruyorum Bobby: Catherine Gagnon'un, kocasının ölümüne sebebiyet verebileceğini düşünüyor musun?"

Bobby mırıldanarak , "Evet," dedi.

Elizabeth yavaşça kafasını salladı. "O zaman

onu kendi haline bırakmalısın. Onu görmekten vazgeçmelisin. Çünkü Catherine Gagnon bir avcıysa, sen de kendinin ne kadar tatlı bir av olabileceğini kavramış olmalısın."

Bobby eve vardığında saat neredeyse sabah üç olmuştu. Evinde hiç ışık yanmıyordu. Sadece telesekreterinin yanıp sönen ışığı parlıyordu karanlıkta.

Mutfağındaki kalın sandalyelerden birine yığıldı. Sanki bütün enerjisini koparıp almışlar gibi hissetti. Geriye duygulardan ve zekâdan da hiç eser kalmamıştı. Uzun bir süre orada oturup, telesekreterin lambasına bakıp durdu.

Yavaşça elini uzatıp Play tuşuna dokundu.

Teğmen. Departmandan bir arkadaşı. Cevapsız bir çağrı. Babası. İki cevapsız çağrı daha ve sessizlik.

Bobby mutfak masasına uzandı başını ellerinin arasına aldı.

Telefonda üç tane boş mesaj vardı. Catherine'dir diye düşündü.

Şakaklarını ovdu. Kadını kafasından çıkarmalıydı, kadını kafasından çıkarmalıydı. Kendisiyle böyle oynamasına izin vermemeliydi. Doktor Lane'in ofisinde her şey açıklığa kavuşmuştu. Bobby şimdilik buradaydı, fakat bir saat sonra, karanlıkta Catherine ile baş başa kalacaktı.

Kadın acaba iyi miydi? Nathan idare edebiliyor muydu? Şimdi nereye gideceklerdi? Jimmy'nin ailesine değildi; bu çok açıktı.

Belki de başka bir aşkı vardı. Neden olmasın? Bu-

raya gelmekle hiç zaman harcamazdı bile. Böyle kadınlar yalnız kalacak cinsten değildi. Onu her limanda bekleyen bir para babası vardır mutlaka diye düşündü Bobby. Belki de çoktan başka bir doktora gö- züne kestirmişti. Ya da bir avukatı. Evet, Yargıç Gagnon'u alt etmek için büyük bir silaha ihtiyacı vardı.

Bu kişiyi çok çabuk bulacağına bahse girebilirdi. Doğru kıyafetler, doğru zaman ve doğru bir kıvraklıkla bu işi halledecekti.

Ondan nefret edebilmeyi arzuluyordu. Fakat yapamadı. Catherine kendisini kurtarmak için gereken her şeyi yapıyordu. Ve Bobby bunu çok iyi anlayabiliyordu.

Perşembe gecesi çağrıyı başka biri alsa, hayatında babası hiç annesini dövmemiş ve kimsenin yüzünde umutsuzluğun yeşerdiğine şahit olmamış bir nişancı olsaydı acaba Jimmy Gagnon şu anda hayatta olur muydu?

Catherine Gagnon şu anda ölü olur muydu?

Bunu hiç kimse bilemezdi.

Bobby kafasını iyice kollarının arasına soktu.

Rüya görmemek için elinden gelenin yapacaktı.

Bölüm 31

Bay Bosu iyi bir çalışan olmak için çok çaba sarf ediyordu. Şu anda elli bin dolarlık bir adamın, içerisinde hafif ışık yanan evini seyrediyordu.

Evin aşırı derecede kalabalık bir semtte bulunması Bay Bosu'nun işini biraz zorlaştıracaktı. Ayrıca evin camındaki ADT güvenlik şirketinin etiketi de can sıkıcıydı. Bazen bunlar sadece etiketlerden ibaret oluyorlardı, ama bu sistemi gerçekten evine döşetmiş olanlar da çıkabiliyordu. Bunlar düşünülmesi gereken önemli detaylardı. Üçüncüsü, evin içinde bir ışık yanıyordu ki bu Bay Bosu'yu şaşırtmıştı. Saatin geç olduğunu düşünerek, içerdekinin uykuda olacağını düşündü.

Bu iş sanıldığı kadar kolay olmayacaktı. Bay Bosu'ya bir arkadaş gerekiyordu.

Çalıntı arabanın ön koltuğuna kıvrılmış uyumakta olan Yaramaza baktı. Onun bakışlarını sezen köpek bir gözünü açtı ve esnedi.

"Bir ortağa ihtiyacım var," dedi Bay Bosu.

Bir yavru esnemesi daha.

"Ölü rolü oynayabilir misin bakalım? Öyle yarı baygın bir şekilde ortalarda dolanmak gibi, evet aynen böyle işte."

Yaramaz kafasını çoktan patilerinin arasına gömmüş ve uykusuna kaldığı yerden devam etmeye başlamıştı. Bay Bosu köpeğin kulaklarını hafif hafif okşuyordu. Adamın dolma gibi parmakları köpeğin kafasında gezinirken, köpek bundan çok memnun gibi gözüküyordu.

Çok geçmeden aklına bir fikir geldi: Rol yapmak çok kolay bir şey değildi. Eğer gerçekten iyi bir çalışan olmak istiyorsa, gereksiz riskleri almaktan kaçınmalıydı. Ufak bir el hareketiyle Yaramazın boynunu kırabilirdi. Çok çabuk olacaktı, acısız bir şekilde bitecekti, yavrucak hiç bir şey hissetmeyecekti. Hem elli bin dolarla daha bir sürü yavru köpek alabilirdi.

Eli Yaramazın kafasının arkasında duruyordu. Parmaklarının kopeğin tüylerinin altına geçtiğini hissediyordu. Yumuşak. İpeksi. Narin. Herkes zamanı geldiğinde ölecekti.

Elini geri çekti. Bileğine bağladığı çakıyı çıkardı. Yaramaza son bir bakış attı ve keten gömleğine bıçağı daldırarak kendi koluna bir çizik attı.

Kan akmaya başlamıştı; koyu ve kırmızı bir çizgi kolunda aşağıya doğru süzülüyordu. Bosu parmaklarını biraz kana buladı ve Yaramazın bembeyaz sırtına bulaştırdı.

"Her şey yolunda," dedi Bay Bosu. "Eve gittiği-

mizde söz. seni yıkayacağım. Şimdi biraz idare et. İşler çok eğlenceli olmaya başlıyor."

Arabayı geri vitese taktı. Binadan biraz aşağıya doğru kaydı ve farlarını kapattı. Sonra ellerini Yaramazın kafasına koyup sakinleştirdi hayvanı. Son olarak kendini de yokladı.

"Bir, iki, üç!" Bay Bosu farları açtı. Ayağıyla gaz pedalına yüklendi ve araba hızla binanın önündeki kaldırıma tosladı. Bosu arabayı çimenlere doğru ilerletirken tekerleklerinden patinaj sesi çıkarmayı da unutmadı. Ardından yüksek sesle "Allah kahretsin!" diye bağırarak eksiksiz bir sahne yaratmaya çalıştı.

Yaramazı da alıp arabadan dışarıya fırladı. Arabayı parkın ortasında bırakmıştı ve farları da gece gökyüzüne doğru çevriliydi.

"Hayır, olamaz," diye inledi yüksek sesle. "Hayır, olamaz."

Bay Bosu çimenlerin üzerinden hızlıca ilerleyerek binanın ön kapısına geldi ve bütün gücüyle kapıyı çalmaya başladı. Zor nefes alıyordu ve alnından terler akmaya başlamıştı. Gömleğinin kolunu tekrar aşağıya doğru sıyırdı fakat akan kan çoktan kumaşa temas etmeye başlamıştı. Her şey mükemmel görünüyordu.

Kapıyı tekrar çaldı; bu kez daha sert ve ısrarcı. Nihayet eşikteki lamba yandı. "Yardım edin, yardım edin," diye bağırırken kapıyı çalmaya devam ediyordu. Köpeğine baktı. Güzelce hazırlanmış kanlı tüylerini görünce sevinmişti.

Kapı yavaşça aralandı. Şimdi sadece metal bir zincir tutuyordu kapıyı. Adam dikkatliydi. Bay Bo-

su bunu hemen anladı.

"Efendim, sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm," diye açıklamaya girişti aceleyle. "Arabayla ilerlerken önüme birden bu köpek çıktı. Ona çarpmamak için uğraştım, yemin ederim, ama maalesef onu çok kötü yaraladım. Lütfen, canı çok acıyor olmalı."

Bay Bosu ardından kanlar içindeki köpeği gösterdi.

Elli bin dolarlık adamın tepkisi çok gecikmedi Gerçekten hayranlık vericiydi. Bu bir yandan da onun çöküşü olacaktı.

"Aman tanrım!" dedi adam. "Çabuk onu içeri getir." Zinciri çıkartıp ön kapıyı açtı.

"Dışarıdaki gürültüyü duymuştum," dedi adam. Kaşları çatılmıştı. Ellerini Yaramaza uzatıp yardım etmeye çalışıyordu.

Bay Bosu ikisinin de evin içersine ilerlemelerini bekledi. Seri bir ayak hareketiyle kapıya dokundu ve hemen kapattı.

"Siz veteriner misiniz? Ya da birini tanıyor musunuz?" diye telaşla sordu Bosu. Gözleriyle evi taradı; kontrolü ele almak istiyordu. Adamı evin arkasına doğru giderken takip etti. Gittikleri yerde ufak bir lamba yanıyordu. 1950'lerden kalma dar bir mutfağa girdiler. Küçük bir kahvaltı salonunu andıran odada ufak bir masa vardı ve üstünde yığınla kâğıt duruyordu.

"İşten geç saatte ayrıldım," diye söze girdi adam. "Bu yüzden çok yorgunum."

"Ne iş yaparsınız?"

"Başsavcıyım. Şu köpeğe bir bakalım, yarası ne kadar kötüymüş."

Bay Bosu nihayet köpeği adama verdi. Bu, eğilip bıçağına uzanmasını daha da kolaylaştıracaktı. Köpeği verdikten sonra adam onu tezgâha koydu ve yaranın nerede olduğunu bulmak için incelemeye başladı.

"Kan görüyorum," dedi Copley. "Komik olansa kanın nerden geldiğini bulamadım."

"Gerçekten mi? Belki size bu konuda yardımcı olabilirim."

* * *

Bay Bosu iriydi, görünüşe bakılırsa rakibinden çok daha üstündü. Ancak Copley seriydi ve birkaç ayak hareketi yapmayı biliyordu.

Bay Bosu ileriye doğru ilk hamlesini yaptığında, Copley sola kaçtı. Savcı Yaramazın gitmesine izin verdikten sonra, köpek zeminde sekti ve salona doğru koşarak gözden kayboldu.

İki adam da ona dikkat etmediler. Copley çoktan topuklarının üzerine basmış ve dikkatini dağıtacak şeylerle ilgisini kesmişti. Bay Bosu mutlu olmuştu. Geçirdiği sıkıntılı günden sonra güzel bir boğuşmayı hak etmişti.

Başsavcı düşünen bir adamdı. Düşünen bir adamın telefona ihtiyacı olacaktı, böylece içinde bulunduğu durumu meslektaşlarına bildirebilecekti. Copley, kendinden emin bir şekilde masanın köşesindeki telsiz telefona uzandı. Bay Bosu da ileriye

atılarak ilk kanı dökmenin mutluğunu yaşıyordu.

Copley geriye doğru kaçtı, kesik kolunu tutuyordu. Başsavcı terlemeye başlamıştı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Dünyada barış."

"Paraya mı ihtiyacın var? Cüzdanımda üç yüz dolar nakit para var, alabilirsin."

"Lütfen, ölüyken bunun bin katı daha değerlisin."

"Ne?" Başsavcı duydukları karşısında şaşırmıştı. Dikkati dağılmıştı. Bay Bosu tekrar atıldı. Copley kaçmasına rağmen artık çok geçti. Kaburgalarına bir bıçak daha saplandı.

Başsavcı salona doğru kaçarken, Bay Bosu onu kovalıyordu.

Küçük bir evdi. Kaçacak çok yer yoktu, saklanacak fazla yer de. Copley eline bir lamba aldı, bir kitap, bir yastık. Dans ediyordu, kıvrılıyordu ve kaçmaya çalışıyordu.

Bay Bosu ondan oldukça iriydi ve ona istediği gibi uzanabiliyordu. Başsavcı için son kaçınılmazdı. Copley etrafa çarparak kaçmaya çalışıyordu. Ve Bay Bosu da onu takip etmeye devam ediyor, onu bir çoban gibi evinin derinliklerine sürerek işini kolaylaştırmaya çalışıyordu. Kısa bir süre sonra kaçacağı yer kalmayacak ve dört duvar arasında sıkışıp kalacaktı. Bir ev, bir adamın kalesi gibidir. Fakat Rick Copley için evi bir ölüm çemberi olmuştu.

Bay Bosu nihayet ufak adamı kendi banyosunda kıstırmayı başarmıştı. Zaten küvetin içine soktuktan sonra gerisi çok uzun sürmedi.

Bay Bosu'nun kafasında süregelen kan fırtınası dindikten sonra nefes alışı yavaşladı, kalp atışları hız kesti ve birçok şeyi aynı anda fark ettiğini gördü: Çenesi acıyordu. Omuzları bir kapının kenarına çarpmıştı ve Copley şans eseri bulduğu lambayla kafasının kenarına zarar vermişti.

Sol kolu da biraz sızlıyordu. Kendi isteğiyle kestiği kolundaki yaraydı. Şimdi yaranın hâlâ kanadığını fark etmişti ve muhtemelen yürürken her yere damlalar bırakıyordu. Delil olabilecek noktaları aradı fakat karışıklığı gördüğünde... Vazgeçti.

Ev tamamen harap olmuştu. Kitaplar, kâğıtlar, parçalanmış yastıklar ve tabii ki kan, çok, çok fazla kan her yere dağılmıştı. Eğer kanı yerlere aktıysa çoktan başka sıvılarla karışmış ve laboratuar uzmanlarının delil oluşturamayacağı hale gelmiş olmalıydı. Açıkçası adli tıp konusunda çok fazla bilgisi yoktu, televizyonda ne gördüyse o kadar.

Mutfağa geri döndü, ellerini ve kollarını temizledi. Beş yüz dolarlık deri kıyafetleri şimdi kana bulanmıştı. Onları çıkartıp çitilemeye çalıştı ve sonuçları görünce sırıtmaya başladı. Ve gelecekteki operasyonları için not aldı: Kan, elbise ve ayakkabıları mahvediyor.

Evde kıyafetlerin yıkandığı yeri aramaya koyuldu.

Çamaşır makinesinin üzerinde beyazlatıcı dolu bir şişeye rastladı. Şişeyi alıp mutfağa geri döndü ve şişenin yarısını lavaboya boşalttı. Bir keresinde, filmin birinde lavabo borusuna tıkalı kan pıhtılarına rastlayan cinayet uzmanları olayı bu yolla çözmüş-

ferdi.

Bay Bosu sabıkalıydı. Bu da bütün parmak izleri, kan örnekleri ve DNA örnekleri polis dosyasında bulunuyor demekti.

Şişede kalan beyazlatıcıyı bir el bezine döktükten sonra evdeki izleri aramaya koyuldu. Bütün kanı yok etmesi imkânsız gibi gözükse de elinden geleni yapmaya kararlıydı. Ayak izlerini siliyor, bir yandan da gördüğü pati izlerini yok ediyordu. Keşke hastaneden daha çok cerrahi atık alsaydım diye düşündü, burada çok işine yarayabilirdi.

Bay Bosu banyodaki işini tamamladı. Dehşet verici bir sahne olmuştu. Elindeki bezleri Copley'nin cesedinin üzerine attı ve orayı terk etti.

Sabah saat dört buçuk olmuştu. Bay Bosu resmen yorulmuş ve acıkmaya başlamıştı.

Yaramazı aramaya koyuldu. Onu bir yatağın altına saklanmış halde buldu.

Hırlayan köpeğe, "Her şey yolunda," dedi. "Her şeyi hallettim, merak etme."

Ellerini uzattı, köpek de buna itaat edercesine ileri atıldı ve Bay Bosu'nun parmak uçlarını koklamaya başladı. Bay Bosu köpeğini kucağına aldı ve onu sakinleştirmek için kafasını okşadı. Yaramaz halıya işemişti, evet, bunun için yapılabilecek bir şey yoktu. Zaten filmlerde köpek sidiğinden bir cinayeti çözmeye çalıştıklarına da hiç rastlanmamıştır diye düşündü.

"Sen iyi bir dostsun," dedi kan içindeki köpeğe. "Yarın akşam yemekte sana biftek vereceğim, söz!"

Bay Bosu çıkışa yönelmişti ki evdeki telefon çal-

maya başladı. Durdu ve bu saatte kimin aramış olduğunu merak etti. Daha sonra makine otomatik yanıtlamaya geçtiğinde merakla dinlemeye başladı.

"Copley, ben ve D.D. bugün Gagnon'ların malikânesindeydik. Seni orada göremediğimde şaşırdım. Ortaya birkaç şey çıkardık." Derin bir nefes aldı. "Seninle Memur Dodge hakkında konuşmak istiyorum. Catherine Gagnon ile ilişkisi konusunda kafamda soru işaretleri var. Sen... Sen söylediklerinde haklıydın sanırım. Müsait olduğunda beni ara. Şimdi birkaç saatliğine bazı raporlar hazırlayacağım."

Telefon kapandı. Bay Bosu yanıp sönen makineye bakmak için mutfağa döndü. Sonra bakışları kâğıtların üst üste olduğu masaya odaklandı. Özet raporu dikkatini çekti. Üzerinde bir isim listesi vardı. O anda kafasında bazı şeyler kesinleşti. Ne yaptığını ve niçin yaptığını artık biliyordu.

Sonra, adımları atmaya başladığında bu fikir...

"Yaramaz," diye mırıldandı. "Sanırım patronumuzu nasıl çok mutlu edebileceğimizi biliyorum."

Bay Muhteşem Bosu işini yapmaya devam ediyordu.

Bölüm 32

Bobby pazartesi sabahı gözüne vuran güneş ışığıyla uyandı. Boynu ağrıyordu. Omuzları tutulmuştu. Sabahın erken saatlerinde en azından mutfak masasından kalkıp üçlü kanepeye geçmişti. Şimdi yüzüstü kafasını yatıklara gömmüş, bir kolu kenardan sarkarak vücudunun her tarafındaki ağrılarla öylece uzanıp duruyordu.

Yavaşça doğruldu. Sırtındaki ağrıdan dolayı inledi. Tanrım bu kadar bela için çok yaşlıydı.

Ayağa kalktı ve esnedi. Kollarını yanlara doğru açarken vücudunun her noktasındaki sinirler, ne kadar gergin olduğunu haber veriyordu. Gün ışığı mutfağın camlarından içeriye giriyordu, gün çok aydınlıktı. Salona doğru yürüdü ve bir saat bulmaya çalıştı.

Sabah on, kahretsin! Yedi saattir uyuyordu. Günlerdir çektiği ilk derin uykuydu bu ama saat beşte sona erecek mühleti için saçma bir davranış sergilediğini düşündü. Yemeğe ihtiyacı vardı, duş almalıy-

dı ve tıraş olmalıydı. Harekete geçmeliydi... Bir şeyler yapması gerekiyordu.

Banyoya doğru giderken, aklına telefonuna bırakılan mesajlar geldi. Teğmeniyle irtibata geçmeliydi. Ve muhtemelen avukatını araması gerekirdi. Belki babasını da aramalıydı.

Peki arayıp ne diyecekti?

Bobby duşa girdi. Buz gibi suyun altına kafasını soktu. Temizlenmesi lazımdı. Uyanık olmaya ihtiyacı vardı. Güçlü olmalıydı.

Duşun ortasında aklına geldi.

Bobby duştan fırlayıp telefonunun yanına doğru gitti.

"Selam Harris," dedi bir dakika sonra. Her yanından halıya sular damlıyordu. "Hadi buluşmamız lazım."

Robinson'da polis tarayıcısı vardı. Bütün gece, Gagnon malikânesinde geçen bir olay hakkındaki konuşmaları dinlemişti. Bu durum hiç de iyi gözükmüyordu.

Şimdi Robinson işi şansa bırakmak istemiyordu. Bir zaman gelecekti ve bu anda güvenlik ön planda olacaktı. Şu sıralar bunun için kesinlikle doğru zamanlardı.

Hızlı bir şekilde toparlandı. Tuvaletteki sifonun içinde saklı olan, içi sahte kredi kartları ve kimliklerle dolu kutuyu da kapıp çantasına attı. Ardından kıyafetleri geldi. Bayıltıcı, silah ve ufak dizüstü bilgisayarını aldı.

Kaldığı mekân kiralıktı. Robinson mobilya almamıştı ve bu yüzden evi dantelli süslemelerle donatmasına gerek yoktu. Ne kadar az eşyan olursa o kadar az şey kaybederdin. Ve ayrıca aleyhinde kullanılabilecek çok az delil olurdu.

Beş dakika sonra, Robinson kapının önünde, elinde bir kibritle duruyordu.

Son bir tereddüt ya da pişmanlıkla geçen birkaç saniye. İşini yaptığını anladığı ender zamanlardan biriydi. Büyük işi. Riski her zaman artan fakat öte yandan iyi bir gelir sağlayan işi. Soğuğun o keskin yüzü; bir yanda da canlı paranın sıcaklığı. Bu işten sonra, Robinson artık kolay bir hayata geçebilecekti. Bembeyaz bir kumsal, buz gibi meyveli içecekler ve sonsuza dek uzanan berrak mavi bir denizden ibaret olan hayalleri gerçekleşecekti.

Robinson derin bir nefes aldı. Ardından da kibriti çaktı.

Özür yoktu, arkaya dönüp bakmak da yoktu. İşi üstlenmiş ve en iyisini yapmaya çalışmıştı. Fakat öncelikli olan hep kendi çıkarlarıydı. Ve şu anda çıkarları bu lanet olası kasabadan bir an önce uzaklaşmasını söylüyordu.

Dışarı çıktı, sokağın bir ucundan bir ucuna baktı. Her şey yolunda gözüküyordu.

Ardından sokağın biraz aşağısına park ettiği arabasına doğru yürüdü. Çantasını bagaja attı, sonra kendisi de şoför koltuğuna oturdu. Gözüne ilk çarpan, yanındaki koltukta kıvrılmış yatan beyaz bir köpek yavrusuydu. Sonrasında dikiz aynasını dev gibi bir

adam kaplamıştı.

"Günaydın Colleen," dedi Bay Bosu. "Bir yere mi gidiyordun?"

Catherine uyuyamamıştı. Çocukluğunu geçirdiği odasında bir iskemleye oturmuş, Nathan'ın eski ranzasının köşesinde, uykuya yenik düşüşünü izliyordu. Babası ona hiçbir şey sormadan evine almıştı. Ekstradan lamba getirmeyi de problem etmemişti. Ardından, Nathan yatakta debelenip dururken kapının eşiğine gitti ve gördükleri karşısında içinin kan ağlamasını durduramadı. Bu sırada Catherine, çocukluğundan yarım yamalak hatırladığı bir şarkıyı söylüyordu ki, bir anda odada geçirdiği eski günlerini anımsadı. Bu şarkıyı ona annesi söylerdi. Tâ ki kaybolmuş köpeğini arayan bir adamla karşılaşıncaya kadar.

Nathan'a söylüyordu bu şarkıyı. Tekrar kafasını kaldırıp baktığında babası odadan ayrılmıştı.

Nathan uykuya daldıktan az sonra, Catherine babasını alt katta buldu. Adam eski sallanan iskemlesinde oturmuş belli belirsiz etrafa bakıyordu. Ona Prudence'ten söz etti. Babası yorum yapmadı. Ona Tony Rocco ve Prudence'ten bahsetti. Polisin, kocasının öldürüldüğü günü kendisinin tezgâhlamış olduğundan şüphelendiklerini söyledi ve kayınpederinin Nathan'ı almak için hiçbir engel tanımadığından söz etti.

Sözleri bittikten sonra babası nihayet konuştu, "Hiçbir şey anlamıyorum."

"James, baba. James Gagnon. Jimmy'ye zarar

verdiğimi düşünüyor ve şimdi de Nathan'ın vekâletini almaya kararlı."

"Ama Jimmy'yi vuranın bir polis olduğunu söyledin."

"Keskin nişancı bir polis Jimmy'yi öldürdü. Ama James bunu benim düzenlediğimi düşüyor. Yani Jimmy'nin beni silahla kovalamasını istemişim, sonra onu Nathan ve beni tehdit etmesi için zorlamışım sanıyor. James acısından çılgına dönmüş. Ne düşündüğünü kim bilebilir."

Babası kaşları çatık bir şekilde duruyordu "Ve bu, dadıyı çok üzmüş olacak ki, o da kendini astı?"

"O kendini asmadı, öldürüldü. Boynu kırıktı, sana söyledim."

"Bu bir şey ifade etmiyor."

"Ne bir şey ifade etmiyor? Bir kadının öldürülmesi mi? Yoksa bir kadının benim evimde öldürülmesi mi?"

"Asabi olmanın hiç âlemi yok Catherine."

"Biri beni öldürmeye çalışıyor!"

"Acele etmeyelim..."

"Beni dinlemiyorsun ki! James, Nathan'ı kullanmak istiyor. Birini kiralamış. Beni ve beni tanıyan herkesi teker teker öldürtüyor. Eğer Nathan'ı yakında ona vermezsem bir sonraki ben olabilirim."

Babası inatçı bir tavırla, "Bana öyle geliyor ki, James gibi varlıklı bir adamın cinayete başvurması çok düşük bir ihtimal."

Catherine ağzını açtı. Ama babasının yüzündeki ifadeyi görünce tekrar geri kapattı. Bir işe yaramıyordu. Babası ayrı bir dünyada, kendi dünyasında

yaşıyordu. Komşuluğun kutsal olduğuna inanıyordu, özellikle de haftalık ritüellerin yaşandığı Çarşamba gecesi poker partilerine ve Pazar akşamı barbekülerine tapıyordu. Dünyasında hiçbir zaman küçük bir kızın okuldan evine dönerken kaçırılacağı yoktu, ya da bir gün kızının severek evlendiği adamın hayatında en korktuğu adama dönüşebileceğini bilmiyordu. Ona bir çocukken nasıl yardımcı olacağını bilememişti; açıkçası şimdi de ona nasıl yardım edeceği konusunda en ufak bir bilgiye sahip değildi.

Catherine yavaşça ayaklanırken Bobby Dodge geçti aklından. Onu arayabilirdi... İçinden bir titreme geldi. Omurgası ani ve keskin bir hareketle kıvrıldı. Duyularından haberi olmadığı için bu durum onun rahatsız olmasına neden olmuştu.

Bobby'nin yüzünü hatırlarken kendine geldi. Ona dokunuyordu, onu işliyordu ve kazanıyordu. Ve sonra... Bobby ona baktı. Ona baktı ve açıkçası baktığını görebiliyordu. Her şeyi berbat eden de bu olmuştu.

Catherine, ortada çırılçıplak savunmasız bir şekilde kalmaya tahammül edecek türden bir kadın değildi.

Dikkatini tekrar babasına toplamaya çalıştı. "Bizi eve aldığın için teşekkürler," dedi. Çenesi yukarıdaydı ve sesi nazikti. "Yarın, elimden geleni yapıp kalacak bir yer bulacağım."

Babası sert bir şekilde, "Gitmene gerek yok," dedi.

"Evet, var."

Ardından tekrar oğlunun olduğu üst kata döndü. Nathan tekrardan titremeye başlamıştı ve kafasını sağa sola doğru çeviriyordu. Annesi, rahatlatana kadar oğlunun yanaklarını okşadı, sonra da yatağın kenarına çömeldi.

"Sana her zaman inanacağım," diye mırıldandı. "Büyüdüğünde bana söylediğin her şeye inanacağım."

Daha sonra cep telefonu görüşmeleri başladı.

Telefonuna ilk çağrı sabah dokuzda geldi. Doktor Iorfino'nun ofisindeki sekreter arıyordu ve bugünkü randevularını teyit etmek istiyordu. Buna ek olarak Doktor, Catherine ile uzun bir görüşme yapmak istemişti. O yüzden belki daha erken gelebilirdi, mesela saat öğleden sonra bir olabilirdi. Nathan'ı getirmesine gerek yoktu. Hatta Catherine yalnız gelse çok daha iyi olacaktı.

Catherine telefonu kapatırken, kalbinin gümbür gümbür atmaya başladığını hissetti. Doktorun yalnız gelinmesini istediği randevulardan hiçbir zaman iyi bir sonuç çıkmazdı.

Aşağıda, babasının çalan telefonunu duyduğunda, halen titremeye devam ediyordu.

Beş dakika sonra babası odanın kapısında göründü. Suratındaki ifadeye kızı daha önce hiç rastlamamıştı. Kurşun yemiş gibi, uçurumun kenarındaki bir adam gibi duruyordu.

"Arayan Charlie Pidhemy'ydi," diye mırıldandı.

"Avukat mı?"

Charlie, Catherine'in davasına bakmış olan bir savcıydı. Neredeyse on yıl önce emekli olmuştu; bu

yüzden Catherine adını bile hatırlamakta zorluk çekmişti.

"Onu salmışlar," dedi babası.

"Kimi salmışlar?"

"Umbrio'yu, Richard Umbrio'yu."

"Anlamıyorum," dedi Catherine.

"Cumartesi günü tahliye edilmiş. Charlie'ye göre sapıkları muntazam bir bildiri yollamadan tahliye etmezlermiş ve ayrıca cumartesi sabahları da tahliye yapılmazmış. Bir hata olmuş olmalı. Olanlar ortada. Bir hata var."

Catherine babasına şaşkınlık içinde bakmaya devam etti. Nihayet şoku üzerinden attı fakat bu sefer de gerçekler bir balyoz gibi kafasına inmeye başlamıştı.

Hey, tatlım. Bir saniye bana yardımcı olur musun? Kayıp bir köpeği arıyorum da.

Catherine yatak odasından fırladı ve doğruca tuvalete gitti. Richard Umbrio, Richard Umbrio.

Ama benim arkadaşlarım zengin olduğumu söylerler ve bana yapmış olduğun bu güzellikten sonra, sence de hâlâ arkadaş olamadık mı?

Tanrım, kadın artık Tony'ye ne olduğunu biliyordu, Tanrım, Catherine artık Prudence'ı o hale sokanın kim olduğunu biliyordu.

Nathan geldi aklına. Tanrım Nathan...

Catherine içinde bir damla su kalmayana kadar kustu. Gözünden yaşlar sel olup akmaya başlamıştı.

Bölüm 33

Bobby, Harris Reed ile Bogey's de buluştu. Çok yüksek maliyetli bir dedektif bile böyle sıradan bir lokantada yemek yiyebilirdi. Harris double-çizburger istedi ve içine ayriyeten bol soğan ve mantar koydurdu. Bobby de sosisli bir omlet sipariş verdi.

Harris iyi günündeydi, yerlere dökülen hamburgerinden kocaman ısırıklar alıyor ve iştahla çiğniyordu. Bobby'nin bu buluşmayı, pes ettiğini söylemesi için ayarladığından şüphesi yoktu: Yargıç Gagnon'un büyük planına uyacaktı ve gereken neyse yapmaya hazır olacaktı.

Bobby ise, müfettişe bombayı patlatmadan önce hamburgerini yemesi için biraz zaman tanıyordu.

Ve lafın gelişi, "Ee, dün Back Bay'de bayağı olaylar olmuş," dedi.

Harris'in çenesi yavaşladı, dişleri de eti kemirmeyi birkaç saniyeliğine bırakarak konuşmasına izin verdi.

"Evet."

"Dadının kendini astığını duydum. Sen ne gibi duyumlar aldın?"

Harris yutkundu, ardından, "Benim bağlantılarım, senin orada olduğunu söylüyor. Muhtemelen olanları onlardan daha iyi biliyorsundur."

"Belki." Bobby biraz bekledikten sonra devam etti. "Şüphen mi var?"

"Olmalı mı sence?"

"Bence olmalı."

Harris omuzlarını silkti. Davranışlarını olabildiğince sıradan tutmaya gayret ediyordu. "Yani dadı kendini asmış. Bu kızlar gençtir, evlerinden uzaktalar ve zor işler yapıyorlar. Her şeyi göz önüne alırsak belki de hiç sürpriz değildir."

"Hadi ama," diye bastırdı Bobby. "Bundan daha iyisini de becerebilirsin."

"Ne dediğine anlam veremiyorum."

Bobby öne doğru eğildi. "Yargıç Gagnon sana hiç isim sordu mu? Hani zor işleri yapabilen bir adamın ismi gibi? Ya da belki de işlerin üstesinden gelebilecek birini tanıyan birinin ismini sormuştur? Yoksa işin içinde sen de var mısın? Bu iş için çok zeki olduğunu varsaymam gerekir, ama yinede ..."

"Ne dediğini anlamıyorum..."

"Hadi oradan! Rocco'nun kanı kaldırımları yıkamadan önce bu olaydan haberin vardı. Dinliyordun. Bekliyordun. Neden? Çünkü böyle bir şey olabileceğini biliyordun. Yargıcın ne kadar çok parası var Harris? Daha ne kadar ileri gideceksiniz?"

"Sanırım yemeğim bitti."

Harris tezgâha doğru giderken Bobby adamın elinden yakaladı ve masanın üzerine vurdu.

"Ben deli değilim," dedi öfkeyle. "Seni mıhlamaya da çalışmıyorum, sadece biraz bilgi alışverişi yapmak istiyorum. Erkek erkeğe. Yeni bir arkadaş işine yarayabilir Harris. Eski arkadaşların seni zor durumlara sokuyorlar çünkü."

"Kişisel bir şey değil, Dodge, fakat olaylar gitgide seninle bağlantılı olmaya başladı ve bunun bana hiçbir yararı olmayacak."

"Kızın boynu kırılmıştı, Harris. Adamın biri Prudence Walker'ı bir kürdan gibi ikiye kırmış. Vicdanın rahat bir uyku çekmene izin veriyor mu? Gözlerimin içine bakıp gerçekten bir şey hissetmediğini söyleyebilir misin?"

Harris terlemeye başlamıştı. Ve Bobby bileğini halen masada basılı bir şekilde tutuyordu.

"Polisler ellerindekileri birleştirerek ilerleyecekler," dedi Bobby. "Doktor neden bir otoparkta doğranarak öldürüldü? Bir dadı neden izin gününde dışarı çıkıp geri geldiğinde ölüydü? İki cinayet çok fazlaydı; Prudence'ın ölümüne cinayet süsü vermenin sebebi de buydu. Bu oyunun bir son perdesi de olacak mı Harris? Çünkü ikimiz de iyi biliyoruz ki, öldürmeye başladığında durmak çok zordur."

Harris telaşla, "Ben yargıca hiçbir bilgi vermedim," dedi. "Hatta açıkçası, bana bir isimle gelen kendisi oldu."

"Ne ismi?"

"Colleen Robinson. Bu kızı bulmamı istedi. İlk seferde anlamamıştım, fakat sonra özgeçmişini oku-

dum. Bazı kaynaklara göre, kız iş bitiriciliğiyle üslü."

"Kadın suikastçı mı?"

"Hayır, hayır. Colleen... İnsanları birleştirmekte uzmanlaşmış. Sen şunu istersin o bir başkasını ister, kız da bu işleri yürütür. Büyük bir araba vurgunundan dolayı kısa bir süre hapishanede de yatmış. İçerdeyken kendine bir ağ kurmuş ve o günden beri işlerini bu ağ üzerinden hallediyormuş." Harris omuzlarını silkti. "Raporları okudum ve yargıca verdim. Tatmin olmuş gibi gözüküyordu."

"O kızın adını ve adresini istiyorum."

"Bir cep telefonu numarası var, işine yararsa."

Bobby nihayet Harris'in elini bıraktı. "Cinayet mahallinde, Böö diye bir mesaj bulundu. Bu ne demek oluyor?"

"Gerçekten bir fikrim yok, sanırım bu sorunun cevabını Bayan Robinson'da araman gerekecek. Anladığım kadarıyla yargıcın teklifini kabul etmiyorsun."

"Maalesef."

"Bu kadın için değer mi yahu?"

"Bilemiyorum."

Harris masadan kalkarken bileğini ovuşturuyordu. Sonra ellerini ceplerine soktu ve katı bir şekilde, "Söylememe gerek yok fakat yargıç sorarsa bu konuşmayı yapmadık."

"Benim için problem değil, ancak şahsen müşterilerini de izlemeyi unutmaman lazım."

"İzin ver sana bir şey söyleyeyim: Parası çok olan insanın, saklayacak da çok şeyi olur. Yaptıklarını ta-

kibe almaya başlarsak bir yılda iflas bayrağını çekeriz."

Harris kapıya doğru bir adım daha attı, fakat son anda bir şey daha eklemek istiyordu.

"Şu Prudence olayı... Ona ne olduysa, evet gerçekten kötü etkilendim." Bobby'ye bakmaya devam ederken dudakları neredeyse bir çizgi haline gelmişti. "Komik bir şeyler duymak ister misin Bobby? Yargıç ve karısı Georgia'lı olduklarını söylüyorlar. Orda tanışmışlar, evlenmişler sonra da yeni bir sayfa açmak için Boston'a gelmişler. Şimdi işin ilginç kısmı geliyor: Biraz karıştırdım. James'in okul kayıtlarını, mezuniyetini, çalışmış olduğu hukuk bürosunu bulabildim. Oysa Maryanne Gagnon diye biri yok."

"Ne?"

"Doğum belgesi, ehliyet, evlilik cüzdanı, hiçbiri yok. 1965'ten önce Maryanne Gagnon diye birisi yokmuş."

"Ama bu çok anlamsız."

Harris güler gibi oldu. "Söylediğim gibi Dodge, başı belada olan insanlar hep zengin olanlardır."

Bobby lokantadan saat bir buçukta ayrıldı. Telefonunun kapağını açtı ve onu aramaması için milyonlarca neden olmasına rağmen numarayı çevirdi.

"Yargıcın katili kiralamak için kimi kullandığını biliyorum," dedi.

"Katilin kim olduğunu biliyorum," diye yanıtladı Catherine. "Richard Umbrio."

Bobby'nin bu ismi hafızasında araması birkaç

dakika sürdü; sonra aynen devam etti. "Emin misin? Nasıl?"

"Cumartesi sabahı tahliye edilmiş. Fakat hükümlüleri cumartesi günleri tahliye etmezlermiş."

"Böyle bir işi yapanın mutlaka çok yüksek bağlantıları olmalı," diye ekledi Bobby.

"Evet."

"Şu anda neredesin?"

"Yeni doktoru görmeye gidiyorum; saat birde gelmemi istedi."

"Bu, Doktor Rocco'nun tavsiye ettiği uzman mı?" diye sordu Bobby telaşla.

"Evet."

"Seninle orada buluşuruz."

Bobby, Catherine'i gözlerinin önüne getirdi ve ardından kendi doktoru Lane ile yaptığı konuşmaları hatırladı: Catherine zekiydi, buna rağmen son derece hileci de olabiliyordu. Bobby ise değerleri olan bir adamdı. Catherine, savunmaya çekili, derin bir kurtulma arzusuyla her şeyi yapabilecek bir kapasiteye sahipti; Bobby ise her şeyi bilmesi şart olan bir kişiydi.

Doktorun lüks ve gizli saklı ofisine doğru ilerlerken, Bobby hâlâ salak gibi davranıyordu.

Catherine köşede dünden kalma elbiseleriyle duruyordu. Siyah eteği berbattı. Üzerindeki gri kaşmir süveter de daha iyi günler görmüştü. Suratı solgundu, gözleri de şişmişti. Kollarını kendi beli etrafında bağlamış, çok zayıf, çok yorgun ve bunca yükü omuzlarında taşımak için çok küçük bir kadın gibi görü-

nüyordu.

Kafasını kaldırdı ve onu gördü. Uzunca bir süre koridorun iki ucundan birbirlerini izlediler.

Bobby onu ilk defa Gardner müzesinde gördüğü anı hatırladı; sadece iki gün önceydi. Siyah daracık elbisesi ve kalem gibi ince topuklarını hatırladı. Erotik bir tablonun önünde aldığı stratejik konumu gözünde canlandırdı. Her giydiği, her yaptığı, her söylediği profesyonelce hazırlanmış ve kusursuzca sahnelenmişti. Her adamın korkması gerekecek bir Catherine Gagnon olmuştu.

Bu kadın, o değil diye düşündü Bobby.

Odayı geçti ve "Nathan?" diye meraklıca sordu.

"Babamda," dedi Catherine; sonra öksürerek boğazını temizledi. "Dün gece oraya gitmemiz gerekti. Kredi kartlarım ve ATM kartlarım iptal edilmiş. Bu sabah bankayı aradım. Hiçbir hesaba erişmeme izin vermeyecekler, görünüşe bakılırsa hepsi Jimmy'nin adına açılmış."

"Yargıç," diye ekledi Bobby.

"Umbrio benim evime girmiş," diye fısıldadı Catherine. "Nathan'ı yatmaya götürdüğümde odasındaki ışıkların hiç biri çalışmadı. Çok korktuk... Elbise dolabına gittim. Sonra, dolabın içinde yere ufak ampullerle: Böö, yazmış."

"Catherine..."

"Tony'yi öldürdü. Prudence'ı öldürdü. Yakında beni de öldürecek. Bu, yapmaya söz verdiği şeydi. Her zaman yapmak istediği şey buydu. Günbegün, anlamıyorsun." Elini kaldırdı ve takıntılı biri gibi boğazını sıkmaya başladı.

"Catherine..."

"Karanlıkta çok uzun süre yalnız kaldım," diye fısıldadı. "Artık aydınlığı bulamam."

Bobby, kollarını tutar tutmaz kadın kendini bıraktı. Elleriyle Bobby'nin gömleğine tutunmaya çalışıyor, vücudu kontrolsüzce titriyordu. Kadın gerçekten ufaktı ve Bobby'nin üzerine fazla bir ağırlık olmuyordu. Ve Bobby şimdi kadının tükendiği anı hissedebiliyordu. Geceler boyu uykusuzluk, kuşku dolu bir beyin, korkuyla dolu günler.

Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek isterdi. Ona şu anda burada olduğunu, her şeyi kontrol altına alacağını söylemek isterdi. Artık korkması gerekmediğini söylemek isterdi.

Başka birçok adam bu tarz sözler vaat etmişti, Bobby iyi biliyordu. Tabii Catherine de.

Bobby ellerini uzatıp kadının saçlarını okşadı ve ilk defa Catherine kendini, adamın göğsüne doğru sıkıca bastırdı.

Kapı açıldı. Bir sekreter gözüktü. "Doktor şimdi sizinle görüşecek Bayan Gagnon," dedi.

Catherine Bobby'den kurtulup toparlanmaya çalıştı. Bobby de ellerini tekrar oldukları yere geri götürdü.

Holde yürürlerken Bobby onu bir adım geriden takip ediyordu. Tam kapıdan geçmeden, kadın durdu ve son bir kez, "Ben hiçbir zaman Jimmy'ye zarar vermediğimi söylemedim," dedi. Ardından ikisi de doktorun ofisine girdiler.

Bölüm 34

Bay Bosu tükenmişti. Coşku dolu anılarını hatırlıyordu şimdi. Mesela, özenle hazırladığı arabasına on iki yaşındaki Catherine'i tıkıp kaçırırken kendini çok yükseklerde bir uçurtma gibi hissetmişti. Ya da doktorun arkasından yaklaşıp jöleli saçlarını tuttuğunda mesela... Küçük bir bıçak darbesi... Mutluluk hormonunun fışkırması. Saf, baş döndürücü, korkuyla sıcak kırmızı kanın ellerine aktığı anlar...

Ama her çıkışın bir inişi de olmalıydı. Bu da yaşadıklarının sağlaması oluyordu: vücudu sarsan düşüş. Mutluluk hormonu ve adrenalinin, kanınızdan bitip gitmesinin ardından bıraktığı pozitif, tatmin edici duygular. Sert zemine şu anda yatıp saatlerce uyuyabilecek bir duruma gelmesi, getirmesi... Günlerce uyuyabilirdi.

Ne yazık ki, yapması gereken işleri vardı.

İlk durak, ufak bir marketti. Yaramaz için yavru maması. Kendine de, şu enerji veren Red Bull'dan.

Kutunun üstünde yazana göre, Red Bull onu kanatlandıracaktı. Verilen görevlere bakılırsa Bay Bosu'nun hareket etmesi gerekirdi, açıkçası bu pek zor bir iş de değildi.

Marketten çıktıktan sonra, Bay Bosu, Robinson'un arabasına bir tokat attı. "İşte bu da senin," diyerek kutuyu havaya kaldırdı, şerefe kadeh kaldırır gibi. "Ücret artışı için pazarlık yapmana sevindim, bu arada lütfen asabileşme. İş, iştir."

Robinson ölü olduğundan, güzel bir cevap verememişti. Fakat Bay Bosu minnettar gözüküyordu. Kızın sayesinde güzel bir arabası olmuştu, hiç beklemediği belgelere ulaşmış ve sevimli yüzleriyle bir düzine banknotu olmuştu.

İçkisini bitirip şoför koltuğuna geçti.

"Hey Yaramaz," dedi. "İşler şimdi daha da eğlenceli olmaya başlıyor..."

Doktor Iorfino, Rocco'nun başına gelenlerden sonra biraz şoktaydı. Genetikçi uzun, ince bir vücuda sahipti ve tepesi açılmaya başlamıştı. Kocaman gözlükleri ve kanca gibi burnuyla, Bobby'ye Ichabod Crane'in Johnny Depp'e benzemeyen, fakat kuru ve klasik kasaba öğretmeni rolündeki resimlerini andırıyordu.

Doktor, Bobby ve Catherine'i göz alıcı bir ofise teşrif etti. Odada kocaman, kiraz ağacından yapılmış bir masa vardı ve devasa pencereleri güzel bir Boston manzarasına bakıyordu. Anlaşılan, genetikte iyi para vardı. Doktor aynı zamanda çok titiz birine benziyordu. Doktor Rocco'nun ofisine nazaran, bu-

rada etrafa dağılmış kâğıtlar yoktu. Adamın masasında sadece ince bir monitör, bir tane de kalın, sarı bir klasör bulunuyordu.

Iorfino masasının arkasındaki siyah deri koltuğa oturdu ve misafirlerine de masanın etrafına oturmaları için işaret etti.

"Catherine Gagnon," diye kendini tanıttı Catherine ve elini uzattı.

"Ah evet," dedikten sonra doktor hemen uzatılan eli sıktı ve şüpheli bir şekilde Bobby'ye döndü.

"Bobby Dodge," diye aydınlattı. "Aile dostuyum."

"İlginç," diye mırıldandı doktor.

Bobby omuzlarını silkti. Aile dostu diye bilinmenin ilginç olması onu tatmin etmiyordu, fakat doktor çoktan dosyaları karıştırmaya başlamıştı.

"Benimle görüşebildiğinize sevindim," dedi doktor. "Nathan'ı görmeden önce bulgularımı sizinle paylaşmanın daha önemli olacağını düşündüm."

"Bulgular?" Catherine'in kafası karışmıştı. "Nasıl bulgular olabilir ki? Daha Nathan'a bakmadınız bile."

Doktor bir baykuş gibi gözlerini kırparak, "Dr. Rocco söylemedi mi?"

"Neyi?"

"Bana Nathan'ın durumuyla ilgili geldiğinde yanında çocuğun bütün sağlık geçmişini gösteren belgeleri de getirmişti. Bunun yanında kan ve idrar örnekleri de var. Yani, teorimi test etmeye başladım."

"Teori mi? Ne teorisi?" Catherine biraz panikle-

miş gibi gözüküyordu.

Bobby atıldı. "Bayan Gagnon geçtiğimiz günler-

de çok yıprandı doktor, isterseniz en baştan alalım."

"Anladım, tamam. Rocco'nun başına gelen olaylar. Ve aynı zamanda Bayan Gagnon'un kocası. Doğru söylüyor-sunuz." Doktor dosyanın içindeki kâğıtları karıştırdı ve genzini temizleyerek devam etti. "Dr. Rocco, Nathan hakkında bana birkaç ay önce danışmıştı. Bundan size bahsetmiş miydi Bayan Gagnon?"

"Hayır."

"Anlıyorum. Nathan'ın belirtilerine bakılırsa—yüksek ateş, kusma, büyüme eksikliği, motor yetilerinin geç gelişimi, hepatik glikoneojenez, galaktoza aşırı tepki ve tıbbi hipofosfatemi—belli bir hastalığın sendromlarına benzer bir şüphe uyandırdı bende. Yani, doktor benden bu konuda derin bir araştırma yapmamı istedi, özellikle kromozomlarda."

"Glikoneojenez," diye tekrar etti Catherine. "Galaktoza alerji mi? Ben bunların ne olduklarını bilmiyorum."

"Dr. Rocco, Nathan'ı yiyeceklere karşı alerjisi olduğu için tedavi ediyordu değil mi? Size soya bazlı yiyecekler öneriyordu ve bunları şeker ve karbonhidratlar az olacak şekilde vermenizi istiyordu, öyle değil mi?"

"Nathan'ın süte karşı alerjisi olabileceğini düşünüyordu. Ve kanındaki şeker oranları çok yüksek olduğu için düşük karbonhidrat ve yüksek protein diyetine girmesi gerekiyordu."

"Evet, doğru. Raporlarda değinilen noktalar bunlar. Fakat sizin de bildiğiniz gibi, bunca yıllık tıbbi yardıma rağmen, Nathan'da bir ilerleme kaydedilemedi. Testler, vücuttaki glikoz seviyelerinin yüksel-

diğini ve bu nedenle de karaciğerdeki glikojen oranının arttığını gösteriyor. Aynı değerler pankreas ve böbreklerde—"

"Oğlum iyileşmiyor," diye katıldı Catherine.

"Bayan Gagnon, Nathan'ın yiyeceklere karşı alerjisi yok. Aslında GLUT2 geninde bir mutasyon olmuş. Kısaca oğlunuz, çok nadir ama kesin olarak tanımlanmış olan Fanconi-Bickel sendromundan muzdarip."

Catherine'in nefes alışı kısalmıştı, "Oğlumun ne hastası olduğunu biliyor musunuz?" diye hararetli bir şekilde sordu. "Oğluma neler olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet. Basit olarak, genetik bir hata, oğlunuz glikoz ve galaktozu normal olarak metabolize edemiyor—"

"Galaktoz mu?"

"Sütteki şeker. Nathan'ı süt ürünlerinden uzak tutmanız biraz işe yaramış, fakat karaciğer filtrelerinde birikmiş olan yüklü miktardaki şeker bazı problemlere yol açmış. Ve tedaviye bir an önce başlamazsak karaciğer enfeksiyonu geçirebilir."

"Bunun belli bir tedavisi var mı? Bu Fanconi-Bickel'i iyileştirebilir misiniz?" Kadının gözleri parlamaya başlamıştı. Bobby onu tanıdığından beri ilk defa yüzünde umuda dair bir ifade görmüştü.

"Bu hastalık için bir tedavi yok, Bayan Gagnon," dedi doktor sakin bir şekilde. "Fakat artık hastalığı tespit ettik. Düzenli bir rejime başlarsak Nathan'ın yaşadığı bu etkileri azaltabiliriz. İyi tedavi ve güzel bir diyetle oğlunuz çok normal bir hayata dönebilir."

"Aman tanrım," dedi Catherine. "Aman tanrım..." Bir eliyle ağzını kapattı, ardından ağlamaya başladı. "Oğlum bunca yıldan sonra iyileşecek, nihayet iyileşecek..."

Sonra geç de olsa kendini toparlamaya çalıştı. Boştaki eliyle gözlerinden akan yaşları sildi. Parmaklarına ve yanaklarına rimel bulaşmıştı. Umurunda değildi ki.

"Teşekkür ederim," dedi doktora. "Bunca testten sonra, merak ve şüphe. Olan bitenin tamamen ortaya çıkmasının beni ne kadar mutlu ettiğini tahmin edemezsiniz."

Dr. Iorfino biraz kızardı. "Sanırım teşekkür etmeniz gereken kişi ben değilim. Çünkü bütün bu parçaları bir araya Dr. Rocco getirdi. Güzel bir analiz, söylemem gerekir. Bu hastalık çok nadirdir ve bu tarz bir analizle bulunması çok zordu."

"Genetik bir düzensizlik," diye mırıldandı Catherine. "Rasgele, kötü şans. Kim bilebilirdi ki?"

Dr. Iorfino şu anda kaşlarını çatmış düşünüyordu. "Fanconi-Bickel tam olarak rasgele oluşmaz, Bayan Gagnon. Bu, miras gibi aileden geçen bir bozukluktur, çoğunlukla da erkeklerde görülür. Hatta ensest geçmişi bulunan ailelerde görülen bir vakadır dersek yanlış olmaz."

Catherine bir süre konuşamadı. Bu gelişme karşısında kalakalmıştı. Bu arada Bobby'nin hikâyesinde de parçalar bir bir yerine oturmaya başlamıştı.

"Fakat Jimmy ve ben akraba değiliz," diye karşı çıktı Catherine sinirli bir şekilde. "Benim ailem Mas-

sachusetts' lidir; onunkiler ise Georgia'dan. Ailelerimizi tanıyoruz bu imkânsız..."

"Bunun seninle alakası yok," diye girdi söze Bobby.

Catherine ona döndü fakat hâlâ kafası karışıktı.

"Tamam da kiminle var o zaman?"

"Gagnonlar. Yargıç ve karısı. Bu yüzden Georgia'yı terk ettiler. Bu yüzden kadın normalde var olmamış—tabii ki de ona yeni bir isim vermeleri gerekti. Ve muhtemelen evlilik cüzdanlarının olmamasının nedeni de kan testini geçemeyeceklerini bildiklerindendir."

Doktora döndü. "Bu genetik bozukluklar bir jenerasyonu pas geçebilir mi?"

"Kesinlikle."

"Peki, halen akrabalık bağı olan bu insanlar sağlıklı bir çocuk sahibi olabilirler mi? Yoksa çocukları hep hastalıklı doğmak zorunda mı?"

"Hayır. Sağlıklı bir çocuk doğabilir. Yüzyıllar önce, Avrupa'da yaşayan soylu aileleri düşünün. Bunlardan çoğu ilk kuzenleriyle evlendiler ve hep sağlıklı bebekleri oldu. Fakat bu birleşme genetik havuzu yıpratır. Er ya da geç..."

"Yani James ve Maryanne birleştiler. Diyelim ki ikisi de birinci göbekten kuzenler." Bobby kaşlarını çatarak Catherine'e döndü. "Harris, Maryanne'in ailesinin düğünden önce öldüklerini söylemişti. Peki, James'in ailesinden kimse yok muydu? Diğer akrabalar hakkında hiç konuştuğunu duydun mu? Amcalar, teyzeler, herhangi birinden?"

"Hayır, Jimmy akrabalarının küçük ailelerden

geldiklerini söyledi. Ve şu anda hayatta kimse kalmamıştı."

"Yani James ve Maryanne tanıştılar. Maryanne'in ailesinin bu fikre nasıl baktıklarını tanrı bilir. Ardından aile yok oldu. Problem çözüldü. İkisi de buraya yerleştiler, Maryanne için yeni bir başlangıç yap- tılar ve yeni bir isim buldular. İkisi için de yeni bir geçmiş. Bir de oğulları oldu."

"Jimmy'nin büyük kardeşi," diye fısıldadı Catherine. "Şu erken yaşta ölen."

"Belki de Nathan, Gagnon ailesinde bir ilk değildir. Harris, James Jr.'ın hasta bir çocuk olduğunu söylüyordu."

"Fanconi-Bickel çeşitli şiddetlerde baş gösterebilir," diye ekledi doktor. "Çok şiddetli vakalarda..."

"Fakat Jimmy'de hiçbir bozukluk yoktu," diye karşı çıktı Catherine.

"Tekrar söylüyorum, bu tarz birleşmelerde genetik bir felaket kesin değildir, Bayan Gagnon, sadece ihtimali arttırır."

"Saatli bir bomba gibi," diye ekledi Bobby.

"Aman tanrım, zavallı Nathan..." Ve Bobby, kadının da kendi sonuçlarına ulaştığını fark etmişti, çünkü gözleri bir anda yepyeni bir korku ifadesiyle kocaman olmuştu. Sonra ona doğru döndü. "Ama Nathan'da bu sendrom varsa ... Ve diğerleri bunun farkına varırsa..."

Zafer kazanmış bir edayla gülümsedi Bobby. "Evet. Yargıç bu yüzden torununun vekâletini almak için diretiyor. Kim Nathan'a sahip olursa, Gagnon'ların derinlerdeki, karanlık gizemine ulaşacak. Ve bu da insanları öldürmek için geçerli bir sebep."

Bölüm 35

Bobby doktorun ofisinden, lobiye doğru yürürken telefonu çalmaya başladı. Yüzü asılmıştı."Babamı ne olursa olsun aramam lazım," dedi. "Nathan'ı getirmesi için hazır olduğumuzu söyleyeceğim."

Bobby başıyla onayladı, Catherine biraz uzaklaşıp telefonunu kulağına götürdükten sonra, o da kendi telefonunu yanıtladı. Arayan D.D.'ydi. Sesi çok garip geliyordu.

"Neredesin? Sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Yapacak işlerim vardı. Senden ne haber?"

"Onunla mısın?" diye sordu D.D.

Bobby, D.D.'nin kimi kastettiğini sormayı gerekli bulmadı. Kız ses tonuyla bunu ima ediyordu zaten.

"D.D., ne istiyorsun?"

"Neredesin?"

"Sen benim sorularıma cevap ver. Ben de seninkilere."

Sessizlik. Bobby kaşlarını çattı, sessizliği bozmaya çalışıyordu, fakat bunu başaramadı.

"Jimmy Gagnon'un silahının balistik incelemeleri tamamlandı. Dokuz milimetrelik silah tamamen doluymuş. Şarjörde bir tane eksik kurşun bile yok. Namluda ve silahın üstünde barut izi de bulamadık. Silah hiç ateşlenmemiş."

"Ama ben sanıyordum ki..." Bobby duraksadı, ne söyleyeceğini düşünüyordu. Tehlikenin farkındaydı, fakat hâlâ nereden geleceğini bilmiyordu.

"Peki, duyulan silah sesleri hakkında ne diyorsun?" diye ekledi D.D.

"Evet?"

"İnanılmaz bir gelişme oldu. Dün gece Gagnon'ların evinde dadının cesediyle uğraşırken, cinayet mahalli uzmanlarından birisi büroya uğradı. Tahmin et, çekmecelerin birinde üst kısma yapışık olarak ne bulduk?"

Bobby şimdi anlıyordu. Gözlerini kapattı. Catherine'e arkasını döndü; bu haberleri duyduğunda onun gözlerine bakamazdı. "İkinci bir silah."

"Aynen, o da dokuz milimetrelik. Kısa süre önce kullanılmış. Şarjörde iki kurşun eksik."

"Parmak izleri?"

"Kadının izleri Bobby. Onun adına ruhsatlı, kendi silahı, kendi satın aldığı kurşunlarla dolu, silah satıcısı böyle söylüyor. Jimmy Gagnon Perşembe gecesi hiç ateş etmemiş. Catherine yapmış."

Bobby duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu.

Sonra kendi kendine bunların önemsiz detaylar olduğunu söyledi. Jimmy ona kötü muamele ediyordu; o da sadece çocuğu için yaşıyordu. Adam bunu bilmiyordu. Taş kalpli ve soğuk bir adam olarak kalmayı başarmıştı.

"Bobby, bu konuda ona bir şey anlattın mı?" diye soruyordu D.D. "Olay böyle mi cereyan etti? Onunla partide tanıştın. Elindeki sarışını çok daha egzotik bir modelle takas etmeye çalıştın. Catherine büyük bir lokma, sana hak veriyorum. Sana para vaat etti mi? Yoksa sadece aşk için mi?"

"Olaylar böyle gelişmedi."

"Öyle mi? Yani sadece seks öyle mi? O senin vücudunu kullandı ve sen de bu güzellik karşısında ağzını kapattın öyle mi?"

"D.D., ben Catherine'i o partide çok kısa bir süre gördüm. Perşembe gecesine kadar bir daha da görmedim."

"Catherine seni etkiledi Bobby. Silahı ateşledi ve sahneyi kurdu. Eğer elimizde ses kaydı olsaydı, bahse girerim Jimmy'nin neden silahı ona tutmaya devam ettiğini de anlardık. Gerisi sadece an meselesiydi."

Bobby artık D.D.'ye karşılık vermiyordu. Gözlerini sıkı sıkı kapatmıştı gerçi, ama bu hâlâ görmek istemediği şeyleri görmesine engel olamıyordu. Hedefte Jimmy Gagnon vardı ve parmaklarıyla tetiği çekiyordu.

"Anlayamıyorum Bobby," dedi sessizce D.D. "Tamam, Jimmy'yi öldürmen için seni ayartmış olabilir, belki sen bunun gerekli olduğunu bile düşünmüş olabilirsin. Fakat bu kahrolası dünyada ne yap-

mış olabilir ki gidip Copley'yi de öldürdün? Tanrım, Bobby o bizden biriydi."

"Ne?"

"İkimiz de adamın seni takip ettiğini biliyorduk. Yine de bundan vazgeçebilirdin Bobby. Sen kanunları yerine getiren iyi kariyerli bir memursun Dodge. Bir hata yaptın ama hâlâ seçeneklerin vardı. Yapman gerekmezdi... Tanrım, Bobby, bir bıçakla hem de? Yemin ederim içinde böyle bir şeyin olduğunu tahmin edemezdim."

"D.D., sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Son kez soruyorum, neredesin Bobby?"

Ama o cevap vermenin gereksiz olduğunu anlamıştı. Copley'nin başına bir şey gelmişti. Üçlünün, bunu Bobby' nin yaptığına inanması bir yana, onun kadim polis dostları da böyle düşünseydi...

Uzman bir polis nişancısının arkasından bir çift kelepçe ile dolanmak çok akıllıca değildi.

Tanrım, acılar içinde bir dünyada yaşıyordu.

"D.D," dedi acilen. "Beni dinle, cumartesi sabahı hapisten bir adam tahliye edildi. Adı Richard Umbrio. Onu araştır: aynı adamın yirmi beş yıl önce Catherine Gagnon'u kaçırıp tecavüz ettiğini bulacaksın. Ayrıca tahliyesinin gelmediğini, onu Yargıç Gagnon'un çıkardığını da göreceksin. Adam her şeyi ayarlamış. Kadının etrafındakileri öldürmek için Umbrio'yu kullanıyor."

"Copley ona yakın değildi."

"Copley'yi neden öldürdüğünü bilmiyorum! Tanrıya yemin ederim... Bıçak demiştin. Umbrio doktoru öldürürken de bıçak kullanmıştı. Tony Rocco ve

Prudence Walker'ı öldüren, Umbrio'nun ta kendisi."

"Copley ölmemişti, Bobby. Kolejdeyken boks yaparmış. Bunu biliyor muydun? Rick sağlamdı. Ne kadar mücadeleci olduğu seni şaşırtmadı mı? Bu kadar karmaşa olacağını düşünebilir miydin? Aslında, son gülen yine o olmuş. Banyo küvetinde kanlar içinde yatarken son bir ipucu bırakmış. Senin adını yazmış Bobby, hem de kendi kanıyla."

Kahretsin, diye düşünüyordu Bobby.

Aceleyle, "Colleen Robinson," diye araya girdi. "Bu kızın idare ettiği bir bağlantı şebekesi... Yargıç Gagnon, Umbrio'yu içerden çıkarması için bu kadını kiralamış. Yargıcın finansal hareketlerine bak. Robinson'u ara. Benim söylediklerimle çakışan bir şeyler bulacaksın. Bunu Yargıç yaptı, D.D. Kendi delillerini ve Maryanne ile olan ensestini örtbas etmeye çalışıyor. Doktor Iorfino'yu ara, o sana anlatacaktır."

"Teslim ol Bobby."

"Olamam."

"Son bir kez..."

"Eğer demir parmaklıkların arkasına girersem, Catherine'i koruyacak kimse kalmayacak."

"*Allah kahretsin Bobby...*"

Bobby telefonu kapattı. Arkasını döndü ve odaya geçti. Düşündüğünden daha hızlı hareket ediyordu. Öfke ve keder doluydu içi. Catherine ise halen telefonla konuşuyordu.

Kadının omuzlarını tuttu ve kendini frenlemeden önce onu iyice bir sarstı.

"Ne halt ettin sen?"

Bobby..."

"Umursamayacağımı mı sandın? Bir cinayet aleti gibi kullanılmayı önemsemeyeceğimi mi düşündün?"

"Önemli değil, önemli değil."

"Nasıl önemli değil? Beni kullandın. Bana yalan söyledin. Başka bir insanı öldürmem için beni ayarttın."

"*Başka bir şansım yoktu!* Bobby lütfen beni dinle..."

"Kes sesini!" diye kükredi Bobby.

Ardından kadın ona tokat attı. Yüzüne. Sertti. Kulakları çınlamıştı. Gözleri kararmıştı. Tokat Bobby'nin içinden hızlı bir roket gibi geçmişti. Bir anda kollarını geri çekerken kendine geldi. Kendisini, beynindeki sinemada izler gibi oldu. İleri atılıp ona karşılık verircesine yumruklar savuruyordu. Yumruğu yiyip yere yığılacaktı. Sonra? Ne... Ondan üstün mü olacaktı? Fiziksel üstünlük yüzünden kazanmış mı olacaktı? Annesi gibi, yalnız ve çaresiz bir şekilde mutfakta saklanmasını mı izleyecekti?

Elini indirdi. Beyninin içinde kendi kendine öfkesini yok etti ve kendini toparladı. Elleri hâlâ Catherine'in omuzlarında, parmaklarıyla onu merhametsizce sıkıyordu. Bu sırada kadın da ağlıyordu.

Birden onu bıraktı, kadın tökezledi.

"Nathan'ı benden alacaktı," dedi Catherine. "Beni her şeyden mahrum edecekti, çünkü bunu yapması çok kolaydı. Nasıl olduğunu bilmiyorsun Bobby, hiç bir şeye sahip olmamanın ne demek olduğunu bilmiyorsun."

"Hiç hakkın yok..."

"Eğer Jimmy benden nefret etmese bunların hiçbiri olmazdı. Hile yapmamın bütün sebebi bu, biliyorsun. Birini, kesinlikle yapmak istemediği bir şey için zorlayamazsın. Onları sadece kalplerinde hissettiklerine yönelterek yapabilirsin."

"Bunu bilmiyorsun."

"Onun yüzünü gördüm, Perşembe gecesi. Jimmy'nin gözlerine baktım ve o anda öleceğimi biliyordum."

"Yalancı."

"Bobby, onu öldürdüğün için sana teşekkür etmedim. Hayatımı kurtardığın için sana teşekkür ettim."

Artık Bobby daha fazla konuşamıyordu. Kafası karışmıştı. Kalbi sızlıyordu.

"Bobby," diye ellerini uzattı. Denemek için kollarını tuttu. "Sana ihtiyacım var. Bana yardım etmelisin."

Bobby içi boş bir kahkaha attı. "Herhalde şimdiden aklına öldürülecek başka biri daha geldi."

"Şimdi babamı aradığımda, telefona o cevap vermedi Bobby."

"Nasıl yani?"

"Richard Umbrio açtı."

Bölüm 36

Bay Bosu mahalleyi bulmakta pek zorluk çekmemişti. Bu Robinson'la buluşmalarında yapmış olduğu ilk şahsi ricasıydı. Catherine hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Evi, ailesi, kocası, oğlu... Her şeyi. Çalıştığı bütün işlerin bir listesini yaptı. Resimleri ve ehliyeti hakkında bilgi topladı. Marketten yaptığı alışveriş listesinden, gittiği restoranlara kadar araştırdı. Bazı detaylar sıkıcı olmuştu. Fakat çoğu onu ateşlemeye yetmişti.

Ailesinin hiç taşınmamış olması gerçeği onu çok mutlu etmişti. Son kuruşuna kadar bahse girebilirdi ki, onun ailesi de kendi ailesi gibi aynı evde, aynı koltuklarda her gün aynı sofraya bakıyor olmalıydılar. Bir tabakta duran iki fasulye tanesi gibiydiler aslında, o ve Catherine. Başlangıçta, onu sokaktan çığlık çığlığa arabasına aldığında böyle olmasını beklemiyordu. Sonra sonra anlamaya başlamış ve kızın yaşamasına izin verdiği her saniye daha da çok far-

kına varmıştı. Catherine, isteklerini dünyada karşılayabilecek tek kadındı. Dünyada, gerçekten onu tanıyan tek kişi Catherine'di.

Onun gitmiş olduğunu gördüğü gün hayatının en berbat günüydü.

Ama bu çok mühim değildi. Her şeyi eski haline geri getirecekti.

Bay Bosu kaldırım kenarına park ederken ıslık çalıyordu. Arabadan inerken de ıslık çalmaya devam etti.

"Olduğun yerde kal," dedi Yaramaza. "Bu sefer ben tek başıma halledeceğim."

Merdivenleri tırmandı ve kapıyı çaldı.

Kapının diğer tarafından gelen sesi duydu. Ses uyanık ve dikkatliydi.

"Kim o?"

Bay Bosu gülümsedi. Colleen'den aldığı kimliği çıkardı ve kapının deliğine doğru tuttu. Resmi bir kimlik olduğu izlenimini yeterince vermişti, fakat asıl resmi göstermiyordu.

"Dedektif Bosu," diye açıkladı. "Korkarım Bay Miller, eski bir dava hakkında kötü haberlerim var. Hemen görüşmemiz gerekiyor."

"Richard Umbrio hakkında mı?" diye sordu Miller.

"Evet efendim."

Catherine'in babası kapının kilidini açtı ve Bay Bosu hemen içeriye girdi.

Frank Miller'ın aptal olmadığı ortadaydı. Bay

Bosu aslında nasıl bir şeyle karşılacağını bilemiyordu. Belki daha ufak tefek, çökmüş ve ailesinin başına gelenlerden sonra daha zayıf bir adam bekliyordu. Kendi babasına benzeyen biri olması gerekirdi.

Oysa Miller, uzun boylu, sıkı ve canlıydı. Yaşına göre aktifti ve yalnız yaşamaktan bir hayli mutlu gözüküyordu.

Bay Bosu'nun devasa cüssesine bir bakış attı.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu. Ardından her şey çok hızlı gelişti. Yaşlı adam gözlerini kıstı. Bay Bosu'dan çok daha seri bir şekilde, hiç beklemediği bir hamleyle, sağ kolunu gerdi ve Bosu'nun gözüne bir yumruk attı.

"Kahretsin," diye inledi Bay Bosu, geri doğru kaçtı ve yüzünü korumak için geç kaldığını anladı. Moruk hiç beklemedi. Bay Bosu'nun böbreklerine yöneldi. Güzel birkaç tane yumruğu yerleştirdikten sonra, Bosu'nun gece biraz kanlı bir şekilde öksüreceğinin farkındaydı.

Miller sağ koluyla bir aparkat daha salladı. Tabii bir yere kadar. Bay Bosu sinirlenmişti. Adamın yumuşak elini yakaladı. Adamın yumruğu, Bosu'nun avuç içinde erimişti. Ardından parmaklarıyla adamın elini kavradı ve onu yere fırlattı.

Miller'ın yüzünden kanlar boşalmaya başlamıştı. İlk defa gözlerinde korktuğuna dair bakışlar belirdi.

"Çocuğun nerede olduğunu söyle."

Miller konuşmadı.

"Sende olduğunu biliyorum. Kızının gidecek bir yeri olmadığı için haliyle onu sana getirdi." Bosu şimdi adamın elini arkasına çevirdi ve kıvırdı. El-

leri neredeyse dirseklerine gelecekti. Miller'ın gözleri acıdan patlayacak gibi şişmişti.

"Bana şimdi de söyleyebilirsin, sonra da. Ama bu bilgiyi senden alacağım. Tek mesele, senin ne kadar acı çekeceğin olacak."

"Canın cehenneme," dedi Miller. Ardından Bay Bosu'nun diz kapağına bir tekme indirdi. Bir saniye önce Bosu ayaktaydı şimdi ise yeri öpmüştü. Acı çekiyordu. Miller'ın elini bırakınca adam da, fırsat bu fırsat, hemen mutfağa koştu.

Bay Bosu mutfağa adımını attığında, Miller alet dolabına ulaşmıştı bile. Bay Bosu çok geçmeden bir çiftenin namlusuyla göz göze geldi. Beklemedi. Kolunu uzatıp namluyu tutmaya çalıştı ve bu sırada Miller tetiği çekti. Silah patlamadı ya, Bay Bosu da patlayacağını düşünmüyordu zaten. Evde bir bebek varken çok az insan bir silahı dolu bir şekilde ortada bırakırdı.

Miller'ın silahını geri çekmesi Bay Bosu'ya başka bir şey çağrıştırdı. Alet dolabı arka kapının birkaç metre yakınındaydı. Miller, kesinlikle dışarı kaçıp güvende olmak için yeterli zamana sahipti. Fakat adam kalıp savaşmayı tercih ediyordu.

Çocuk evin içinde bir yerdeydi. Bu yüzden Miller kalıp savaşmayı tercih etmişti. Torununu öylece bırakıp kaçamazdı.

Asilce, diye düşündü Bay Bosu, ardından da tırtıklı bıçağını adamın kaburgalarına sapladı. Miller garip, hırıltılı bir ses çıkardı. Bir çığlık değildi, inleme değildi. Neredeyse iç geçirir gibiydi. Biraz sonra

başına nelerin geleceğini bilen bir adamın çaresiz inil-
tisi.

"Karının başına gelenlere üzüldüm," dedi Bosu. "Yoksa gelecek sefere sıra ona gelecekti."

Bıçağını döndürerek yukarıya doğru itti. Sonrası pek uzun sürmedi. Yaşlı adam mutfak zeminine içi boş bir kabuk gibi yığıldı. Bu sefer Bay Bosu geri çekilmekte erken davranmıştı. Bir çift ayakkabı daha ziyan etmek istemiyordu.

Mutfaktaki lavaboda temizlendi. Gömleğine ve pantolonuna sıçramış taze kan lekelerine baktı ve sırıttı. Adam tam bir pislikti, hiç şüphesi yoktu. Bıçağını, belindeki kılıfına sokmadan önce güzelce yıkadı. Ardından da evi aramaya koyuldu.

Çocuğu üst katta, pembe çiçek motifli duvarlarla kaplı bir odada buldu. Kapıyı açtığında çocuk umut dolu bir sesle, "Anne?" diye haykırdı.

Bay Bosu gülüyordu. Çocuğu ilk kez, doktoru öldürdükten sonra odasına gittiği gün görmüştü. O gece çocuk, baba diye seslenmişti. Bay Bosu bu kadar sevildiğini duyunca çok mutlu olmuştu.

Çocuk yatağın üzerinde oturuyordu. Bir süreliğine ikisi de birbirine sakin sakin baktılar. Çocuk küçük, solgun ve hastaydı. Bay Bosu ise iriydi, fazlasıyla kaslıydı ve üstü başı kan içinde kalmıştı.

"Evet," dedi nihayet Bosu. "Bir köpek yavrusu görmek ister misin?"

Çocuk ellerini uzattı.

Evi terk ederlerken telefon çalmaya başladı. Bay Bosu' nun kimin aradığını anlaması için kâhin olmasına gerek yoktu. Ahizeyi kaldırıp cevap verdi.

"Baba," dedi Catherine.
"Catherine," diye cevap verdi.
"Aman tanrım."
"Selam Cat. Oğlunun da sana selamı var."

Bölüm 37

Bir silaha ihtiyacımız olacak," dedi Bobby. Catherine cevap vermedi. Şok halindeydi, Bobby'yi merdivenden inerken takip eden bakışları boş ve odaksızdı. Asansörleri pas geçmek gibi bir seçim yapmıştı, çünkü hastanede güvenlik görevlileri bulunuyordu. Belki de çoktan onu aramaya koyulmuşlardı. Belki lobide onun asansörden çıkacağı anı bekliyorlardı.

Bobby, Dr. Lane'e saatler öncesinde söylediklerini hatırladı: "Paranoyak olmanız, peşinizde birilerinin olmadığı anlamına gelmez."

"Jimmy'nin silahlarını aldılar," dedi Catherine aceleyle, merdivenleri soluksuzca inerken. "Onları kasada saklardı. Bir memur hepsini alıp götürmüş."

Tabii büroda sakladığı silahın dışında, diye düşündü Bobby, fakat şimdi bunun sırası değildi.

"Evde üç tabanca ve bir tüfeğim var, fakat eminim şu anda kapımda birkaç tane polis memuru beni bekliyordur." Kaşlarını çattı, ardından bir kat merdiveni daha hızlıca indi ve aklına bir çözüm geldi. "Ba-

bam. Babalık yani. Belki de ona ulaşamamışlardır henüz."

Merdivenlerde sinyal olmadığından, Bobby telefonunu kullanmak için zemine inmeyi bekledi. Ana giriş kapısında iki tane polis memurunun olduğu gördü. Memurlar birinin peşindeymiş gibi gözükmüyorlardı fakat Bobby işini şansa bırakmak niyetinde değildi. Catherine'in ellerinden tuttu ve holden aşağıya doğru ilerledi. Küçük bir kapıdan, kalabalık bir arka sokağa çıkmışlardı. Mükemmeldi.

"Bir taksi çevir," diye emretti.

"Arabam var..."

"Ve polisin elinde plaka numaraların var."

Catherine taksi çevirmeye koyuldu. Bobby ise telefonunu kapağını seri bir şekilde açtı ve babasının numarasını hızlı arama tuşuna basarak çevirdi. İkinci çalışta babası yanıtladı.

"Babalık, bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Bobby? Az önce iki adam geldi. Bakındılar, sorular sordular ve abuk subuk konuşup gittiler."

"Üzgünüm baba. Konuşamam ve açıklayamam. Bana bir silah lazım, ama oraya gelecek zamanım da yok."

"Ne istiyorsun?" diye sordu babası.

"Tabanca. Özel bir şey olmasına gerek yok, fakat fazla şarjöre ihtiyacım var. Seni izliyorlar mı?"

"Şu sokağın karşısındaki takım elbiseli iki adamdan mı bahsediyorsun?"

"Kahretsin."

"Bana boyunu aşan işlere bulaştığını söylediler."

"Hâlâ boğulmadım."

"Haberlerde izledim... Resmini gösteriyorlar, Bobby. Başsavcı cinayeti konusunda sorgulamak için seni arıyorlar."

"Ben yapmadım."

"Aksini hiç düşünmedim zaten."

"Bana güveniyor musun Babalık?"

"Bir an bile şüphem olmaz."

"Seni seviyorum, Baba." Ve bu yorum, muhtemelen diğerlerinden çok ikisini de en çok korkutan olmuştu.

"Nerede?" diye sordu babası.

Bobby Kale adasını düşündü.

Yarım saat sonra babası onlarla, orada buluştu.

* * *

Bu arada Bay Bosu da telefonla görüşüyordu. Arabasını, Boston'un dolambaçlı arka sokaklarında sürerken, neredeyse kaybolmuş gibiydi fakat henüz bu yüzden endişelenmiyordu. Çocuk ön koltukta sessizce oturuyordu. İyi bir çocuktu, pasifti, itaatkârdı. Çocuk çoktan, Bosu'ya annesini hatırlatmıştı bile.

Yaramaz, çocuğun kucağındaydı. Nathan, köpeğin kulaklarıyla oynuyordu. Yaramaz da onun ellerini kokluyordu. Bay Bosu ikisine bakarak sevecen bir gülücük attı. Nihayet telefonu açan birisi çıkmıştı.

"İyi akşamlar!" diye bağırdı Robinson'un telefonundan.

"Kiminle görüşüyorum?" diye sordu karşı taraftaki.

"Bay Bosu tabii ki. Sanırım siz de Yargıç Gagnon olmalısınız."

İyi kalpli yargıç, nam-ı diğer Patron X, kesinlikle şaşkına dönmüştü.

"Kim... ne..."

"Richard Umbrio desem? İzlenen biri olarak bile cesaret edebiliyorum buna, ya siz? Bu arada bana borçlusunuz."

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu yargıç.

Bay Bosu Nathan'a baktı. Nathan ise ona şüphe içinde bakıyordu. Bosu sırıttı. Arkadaşça gözükmeye çalışıyordu. Belki de suçluların arasında çok vakit harcamıştı. Çocuk tekrar köpekle ilgilenmeye devam etti. Yaramaz onun çenesini yalıyordu.

"Bana iki yüz elli bin dolar borçlusun," dedi Bay Bosu, havadan sudan konuşurmuş gibi.

"Ne?"

"Torunun için." Bay Bosu nihayet aradığı sokağa ulaşmıştı. Arabasını bir sıra halinde bulunan eski malikânelerin olduğu sokağa doğru çevirdi.

"Bu hiç komik değil..."

"Nathan, iyi bir çocuk, hadi dedene merhaba de."

Bay Bosu telefonu uzattı ve Nathan, "Merhaba." dedi.

"Seni aşağılık!" diye kükredi yargıç. "Ne cehennemdesin çabuk söyle!"

Ardından Bay Bosu mutlu bir şekilde yanıtladı. "Hemen, kapının önündeyim."

Bobby'nin babası onlara katılmak istiyordu. Bobby ise bunun çok tehlikeli olduğunu, babasının sade-

ce iyi bir koleksiyoncu fakat bir atıcı olmadığını anlatmak için yaklaşık on değerli dakikasını harcamıştı.

Sonunda, Bobby nezaketi bir yana bırakıp silahı aldı. Catherine'i de babasının arabasının ön koltuğuna oturttu. Bobby, babasının dikiz aynasındaki duruşunun kaybolmasını izleyerek arabayı sürmeye başladı.

Elleriyle sıkıca direksiyonu tutuyordu.

"Nereden başlıyoruz?" diye sordu Catherine.

"Babanın evinden."

"Yani sen..."

"Nathan'ın iyi olduğuna eminim," diye üsteledi Bobby.

Kadın belli belirsiz gülümsedi. Gözleri yavaşça ışıanmaya başlamıştı.

"Babamla ben devamlı kavga ederdik," dedi sessizce. Sonra da yüzünü diğer tarafa çevirip ağlamaya başladı.

Frank Miller'ın evi uzaktan bakıldığında sakin gözüküyordu. Kapılar kapalıydı ve panjurlar inikti. Hiçbir şey olağan dışı gözükmüyordu. Bobby bloğun etrafında bir iki tur attıktan sonra polise rastlamadığı için tekrar binanın önüne yöneldi.

Köşeye park etti ve Catherine'e direksiyona geçmesini söyledi. "Onu görürsen," dedi, "Sadece gaza bas ve bu lanet yerden uzaklaş."

"Ya Nathan yanındaysa?"

"O zaman gaza bas ve Umbrio'ya dizlerinden çarpmaya çalış. Yere düşecektir, o zaman gidip öğ-

lunu alırsın."

Bu fikir hoşuna gitmişti Catherine'in. Yüzüne renk geldi ve gözleri ışıldadı. Sürücü koltuğuna geçerken gözlerinde çok kararlı bir ifade vardı. Bu sırada Bobby de babasından aldığı silahı tekrar kontrol etti ve eve doğru ilerledi.

Ön kapı kilitli değildi. Bu ona ilk ipucunu vermişti. Salona doğru ilerlerken, ağır kan kokusu ona gerisinin ne olduğunu anlatır gibiydi. Bütün evi emin olmak için aradı. Ama bomboştu. Richard Umbrio sadece uğrayıp gitmişti ve arkasında gözleri açık bir ceset bırakmıştı.

Bobby, Catherine'in babasına yakından bakmaya cesaret edemedi. Kır saçlar, bükülmüş, kıvranmış bir şekilde yerde yatan ceset ona hemen kendi babasını hatırlattı. Yerdeki pompalı tüfeği gördü ve aldı, yarı açık dolaptan da bir kutu mermiyi cebine koydu. Adam bir savaş vermek zorunda kalmıştı. Torunu için savaşmayı seçmişti.

Bobby tüfekle birlikte evden çıkıp arabaya yöneldi, fakat zamandan haberi yoktu. Umbrio ve Nathan yaklaşık bir saattir birliktelerdi. Koca altmış dakika. Böyle bir adamın bu kadar uzun sürede neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Fakat Umbrio'nun çocuğu öldürmediğini biliyordu — henüz yapmış olamazdı. Eğer gerçekten yapmak istediği buysa, Nathan'ın cesedini yargıcınkiyle yan yana bulacağından emindi Bobby.

Ve bu düşünce Bobby'yi kemiklerine kadar donduruyordu.

Arabaya yaklaştığı sırada 911'i aradı.

"Ceset bulundu, erkek bir ölü, kesinlikle bir cinayet," diye rapor etti ve adresi verdi. 911 operatörü ona hatta kalmasını söylerken, o çoktan telefonunu cebine atmış, ardından da sürücü koltuğuna yerleşmişti bile.

Catherine şaşkınlıkla, önce tüfeğe sonra da Bobby'nin yüzüne baktı.

"Nathan?"

"Ondan iz yok. Ama hâlâ iyi olduğuna eminim."

"Tamam," derken kadının sesi tamamen kontrolsüzdü, kendisini zar zor tutabiliyordu. Çok derin ve titrek bir nefes aldıktan sonra, "Nerede?" diye sordu.

"Sanırım artık kaynağın olduğu noktaya gitmenin zamanı geldi."

"Walpole'a mı?"

"Hayır, kayınpederine."

Bay Bosu kendisiyle gurur duyuyordu. Arabasını, Gagnon'ların gösterişli binasının önüne paralel biçimde park etti. Şimdi yargıçla pazarlık yapmaya hazırdı.

Ancak Yargıç Gagnon telefonun diğer tarafında kükürdamaya başlamıştı.

"Şunu tekrar söyle bakalım," diyordu James, "benden iki yüz elli bin dolar istiyorsun, yoksa ne yapacaksın?"

Bay Bosu yanındaki çocuğa baktı. Ilginçtir ki, yapacaklarını çocuk yanındayken söylemek istememişti.

"Sanırım bunu ikimiz de biliyoruz," dedi Bay Bosu. Arabanın camından evi süzüyordu. Bina karanlık gözüküyordu. Terk edilmişti. İlk kez Bay Bosu olanlar konusunda endişe içine düşmüştü.

"Umurumda değil."

"Ne?"

"Beni duydun. Yanındaki çocuk, er ya da geç halledeceğim bir problemdi zaten. Kısaca diyebilirim ki, çok makbule geçer ve sana teşekkür ederim."

"Senden teşekkür istemiyorum," dedi Bay Bosu sinirli bir şekilde. "Ben paramı istiyorum!"

Yargıç Gagnon, "Polise haber vereceğim," dedi. "Onlara senin, hükümlü bir sapığın, torunumu kaçırdığını söyleyeceğim. Ardından da bütün FBI ajanlarını, bütün eyalet polisini ve bütün miskin şerifleri peşine takacağım. Ben olsam şimdiden kaçmaya başlardım, Bay Bosu. Çok fazla zamanın kaldığını sanmıyorum."

Telefon kapandı. Bay Bosu oracıkta kalakalmıştı. Bu nasıl bir işti? Adam koca bir yargıç, torununu bile satmayı nasıl göze alabilirdi?

Bosu arabadan indi. Nathan'ın hâlâ ön koltukta oturduğunu unutmuş gibiydi. Gömleğindeki kan lekeleri de duruyordu hâlâ. Koşarak kapıya gitti ve bütün gücüyle yumruklamaya başladı. Yanıt yoktu. Zili çaldı. Sonra olanca öfkesiyle gerildi ve ahşap ön kapıya bütün gücüyle yüklendi.

Ev boştu. Terkedilmişti. Ve her zaman olduğu gibi gemiyi ilk terk edenler sıçanlar olmuştu.

Bay Bosu çok hızlı nefes alıyordu. Önceden kesmiş olduğu kolu sızlamaya başlamıştı. Aynı zamanda midesi bulanır gibi olmuştu, sanki uyuşturucu bağımlısı birinin uzun ve ağır bir adrenalin komasın- dan çıkarken hissettiklerini yaşıyordu.

Yargıç ateşle oynuyordu. Artık Bay Bosu'ya daha fazla para vermek ya da torununu kurtarmak istemiyordu.

Artık olan olmuştu. Bosu şimdi resmen delirmişti. Artık parayı bile önemsemiyordu. Artık geride sadece prensipler kalmıştı.

Kimse Bay Bosu'yu kandıramazdı. *Kimse.*

Bosu, Robinson'un arabasına geri döndü. Çocuk ön koltukta, Yaramazın kulaklarıyla oynuyordu.

"Söyle bakalım, dedenin başka evi var mı?" diye sordu.

Çocuk omuzlarını silkti ve köpekle oynamaya devam etti.

"Ara sıra gittiği yerler var mı? Bilirsin işte, kendi özel mekânları gibi?"

Çocuk oralı olmamıştı.

Bay Bosu sabırsızlanmaya başladı. "Nathan," dedi sert bir şekilde, "Seni dedene götürmem gerekiyor. Onu görmek istemiyor musun?"

"Evet."

"O zaman ne cehennemde olduğunu söyle!"

Çocuk ona baktı ve hemen cevapladı. "Hotel Le Roux' da."

Bay Bosu gülümsüyordu. Arabayı vitese attı.

"Nathan," dedi, "zamanı geldiğinde, sana hiçbir
hissettirmeyeceğimden emin olabilirsin."

Bölüm 38

Anlayamıyorum," dedi Catherine. "Umbrio'yu James'in kiraladığını mı düşünüyorsun?" "Bir aracı kullanmış. Colleen Robinson, bağlantıları yapan şahıs. Birkaç rüşvet ve söz ile Umbrio'yu tahliye ettirdi."

"Peki, ben neden hâlâ hayattayım?"

"Çünkü seni saf dışı bırakmak öldürmekten daha önemli."

Gözlerini kırparak, "Anlamadım?" dedi.

"Yargıç senden nefret ediyor. Jimmy ile evlendiğin için, aileye karıştığın için senden nefret ediyor. Ama en çok ta Nathan yüzünden senden nefret ediyor. Nathan'ın hastalığının üzerine gittiğin sürece, James ve Maryanne'in büyük sırrı ortaya çıkmaya başlıyor."

"Eğer ölmüş olsam, daha fazla tehdit teşkil etmezdim."

"Hayır, ama Dr. Rocco olabilirdi. Ve belki de baban bile olabilirdi. Nathan'ın sağlığını düzeltmek için uğraşacak birileri olacaktı. Tabii Nathan'ın ne

hastası olduğunu kesin olarak açıklayana kadar."

"Onu zehirliyordum," diye söze girdi Catherine. "Ben kötü bir anneydim."

"Kesinlikle."

"Fakat Nathan'ın vekaletini aldıktan sonra..." Catherine kaşlarını çattı. "Nathan'ın mucize bir şekilde iyileşmemiş olması sorun yaratmayacak mıydı?"

"Yargıcın, böyle bir sorunu başlamadan bitirmek isteyeceğini düşünüyorum," dedi Bobby sessizce.

"Kendi torununa gerçekten zarar verebileceğine inanıyor musun?"

"Bence," dedi Bobby, "bu adam kendi oğlunu öldürmüş bile olabilir."

Görünüşe bakılırsa lüks otel gerçek bir kale gibiydi. Tabii ki Bay Bosu arabasını park etmesi için görevliye vermişti. Tabii ki kucağında Nathan ve ufak bir köpekle içeriye girmişti. Şirin bir oğlan ve köpek yavrusuna kim hayır diyebilirdi ki?

Ama asıl sorun bu değildi. Yargıcın hangi odada kaldığını bilmiyordu ve lobide duran resepsiyon görevlisi bayan, otelin prosedürlerine harfiyen uyduğu için böyle bir bilgiyi vermeyecek gibi gözüküyordu. Onu arayıp, misafirleri olduğunu söyleyebilirdi, fakat yargıcın izni olmadan onları yukarıya salamazdı.

Bay Bosu çoktan bir problem daha bulmuştu bile. Çocuğun anlattığına göre, yargıç oteldeki lüks bir süitte kalıyordu. Bu da, asansörleri kullanmak için özel bir giriş kartı gerektiriyordu. Yani teras katında bir süitte kalıyorlarsa oraya hiçbir zaman çıkama-

yabilirdi.

Her şey allak bullak olmuştu. Bir çıkmazdaydı ve yorulmuştu. Birden Hampton Pansiyonundaki sıcak, temiz yatağını özledi. Hatta hapisteki karyolasını bile ister olmuştu.

Çocukla birlikte dışarı çıktılar. Burada Bay Bosu bir Red Bull daha içti ve olayları tekrar düşündü. Gömleğindeki kan lekeleri onu rahatsız ediyordu; kapıda duran ukala görevlinin şüpheci bakışları onu rahatsız etmişti. Kahrolası bütün dünya onu rahatsız ediyordu.

Ardından aklına bir fikir geldi.

Red Bull'unu bitirdi, çocuğu alıp lobiye yöneldi ve doğruca resepsiyona gitti.

"Bu Nathan Gagnon, Yargıç Gagnon'un torunudur." Sesini olabildiğince resmi kullanmaya çalışıyordu. "Eğer odasını ararsanız, onun da torununu beklediğini göreceksiniz. Kaza işte, kolumu fena yaraladım..." Bay Bosu kanlı kolunu gösterdi. "Ve tıbbi desteğe ihtiyacım var. Nathan'ı yukarıya, dedesinin yanına kadar götürebilecek birileri var mı? Çocuğun yalnız bırakılmaması onları çok mutlu edecektir."

Resepsiyondaki kadın ona gülümsedi. "Tabii ki efendim, bir saniye."

Odayı ararken, Bay Bosu nefesini tutuyordu. Yargıç torununun yukarıya yalnız geldiğini duyunca kesinlikle reddedemeyecekti.

"Bayan Gagnon?" dedi görevli. Bay Bosu nefesini bıraktı. Kazanmıştı. Mükemmel. "Evet, yanımızda çok tatlı bir ufaklık var. Nathan Gagnon... Evet, torunumuz. Ne kadar yakışıklı bir çocuk, onu hemen

bellboyla yukarıya yollayacağım. Nathan'ın bir köpeği olduğunu biliyor muydunuz? Problem değil Bayan Gagnon, fakat bunun için de bir form doldurmamız gerekiyor. Tamamdır, onu da yukarıya göndereceğim. Teşekkürler."

Kadın telefonu yerine koyarken yüzündeki yapmacık gülümseme hâlâ duruyordu. "Bayan Gagnon torununu göreceği için çok heyecanlı. Bundan sonrasını biz hallederiz bayım, siz isterseniz ayrılabilirsiniz."

Bay Bosu kibar bir şekilde kadına teşekkür etti. Sonra Nathan'a dönüp: "Seni dedene getirebildiğim için çok mutluyum genç adam. Köpeğinin adı Yaramaz, annen sürpriz olsun diye onu da almanı istedi."

"Annem mi?" diye sordu Nathan şaşkın.

"Bana güven, çok yakında o da gelecek."

Bu, çocuğu sakinleştirmeye yetmişti. Yaramazı kucağına bastırıp kafasıyla Bosu'ya tamam dedi. Sonra bellboy geldi; çocuğa, köpeğe kısaca her şeye hayranlıkla bakıyordu.

Asansöre doğru ilerlediler. "Kral dairesi," diyerek Nathan'a anlatmaya başlamıştı. "O oda benim evimden daha büyük. Orayı seveceğinden eminim."

Asansörün kapıları açıldı. Bay Bosu geri döndü ve resepsiyon görevlisinin başka biriyle uğraştığını gördü, bellboy da Nathan'la ilgileniyordu...

Bay Bosu merdivenlere koştu. Üç katı depar atarak çıktı, güm, güm, güm, bir anda üç basamak atlıyordu. Ardından üçüncü kata ulaştı—tanrıya şükür boştu—ve asansörün düğmesine bastı. Asansör anıden durdu.

Kapılar açıldı. Bellboy, Bay Bosu'yu karşısında görünce şaşkına dönmüştü.

"Siz lobide değil miydiniz?"

Bay Bosu genç adamı gömleğinden tutup dışarı çekti ve ufak bir hareketle boynunu çevirip onu yere serdi. Sonra adamın ceketini aldı ve boynunda asılı olan kartı çekip kopardı, ardından asansöre bindi.

Nathan ona dik dik bakıyordu. Gözleri kocaman açılmıştı ama sakindi.

"Annem, beni senin gibi adamlara karşı dikkat etmem için uyardı," dedi.

Bay Bosu en berbat sırıtışını göstererek, "Evet, eminim uyarmıştır."

Hotel Le Roux'ya girerken Bobby, etraftaki güvenlik görevlilerini bulmaya çalışıyor, konuşma işini de Catherine yapıyordu.

"James ve Maryanne Gagnon," dedi görevliye.

"Sizi bekliyorlar mı efendim?"

"Onlara torunlarıyla ilgili olarak geldiğimizi söyleyin lütfen."

Görevli, "Nathan mı?" diye sordu şaşkın bir şekilde.

Catherine ve Bobby dehşet içinde irkildiler. "Nathan'ı gördünüz mü?" diye sordu Catherine sertçe.

"Evet. Sadece on dakika önce. Bellboylarımızdan biri onu yukarıya götürdü."

"Yanında bir adam var mıydı?" diye söze girdi Bobby. "İri yarı, kavgadan çıkmış gibi?"

"Evet, evet, yaralandığını söylemişti..."

Gerisini duymak istemiyorlardı. "O adam hü-

kümlü bir sapık!" diye çığlık attı Catherine. "Çocuğumu kaçırdı. Polis çağırın ve bizi hemen yukarıya çıkarın!"

Resepsiyon görevlisi bocalamaya başlamıştı. Güvenliği aramak istedi, odaya haber vermek istedi. İzin istiyordu, yardıma ihtiyacı vardı. Açıkçası ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Bobby çoktan asansörün önüne varmış, telaşla düğmelere basıyordu.

"O zaman odayı ara!" diye emretti Catherine. "Hemen numarayı çevir. Onları hatta al, çabuk ol!"

Hayretler içindeki görevli ahizeyi aldı. Dört haneli bir numara çevirdi. Catherine akıllılık edip numarayı ezberledi. Otuz saniye kadar geçmişti ki, görevli öncekinden daha şaşkın halde: "Kimse cevap vermiyor, anlamıyorum. Neden? Daha iki dakika önce..."

Ani ve keskin bir çığlıkla asansörden bir çift fırladı. İkisi de iyi giyimliydi ve çok korkmuşlardı.

"Orada bir ceset var!" diye haykırdı kadın. "Üçüncü katta bir ceset var."

"Bir bellboy," diye ekledi yanındaki adam, "Yemin ederim biri boynunu kırmış."

Curcuna başlamıştı. Şimdi, güvenlik görevlileri ve bellboylar koşuşturmaya başladılar. Parkçı çocuk yanından koşarak geçerken Bobby onu kolundan yakaladı.

"Polis! Bana giriş kartını ver. *Derhal!*"

Çılgına dönmüş genç hemen kartını ona verdi. Bobby Catherine'e döndü.

İkisi birden asansöre atladılar, Bobby kartı yerleştirdi ve kral dairesine doğru yükselmeye başladılar.

"Sen Nathan'ı ara," dedi Bobby, "ben Umbrio'yla başa çıkarım."

"Ya James ve Maryanne?"

Bobby omuzlarını silkti. "Eğer Umbrio ile çalışıyorlarsa, o zaman güvendedirler. Eğer ona karşılarsa, muhtemelen onlar için daha fazla endişelenmemizin anlamı kalmamıştır."

"Ah tanrım..."

"Haydi!" Bobby harekete geçti.

Bay Bosu kapıyı bir kere çaldı. Küçük çocukların yaptığı gibi bir melodiyle kapıyı tıkladı.

Kapı açılır açılmaz hiç beklemeden ilk yumruğunu adamın suratına indirdi. Islak ve çatırtılı bir ses çıkmıştı. Adam geriye doğru sendeledi ve mermer zemine yığıldı.

"Hey Yargıç," dedi Bay Bosu, "beni hatırladın mı?"

Nathan Bosu'yu ısırıyordu, fakat buna rağmen o hâlâ gülüyordu.

Asansörden dışarı adımını atarken Bobby'nin karşısında koca bir hol ve ortasında duran taze bir ceset vardı. Bir elini arkaya atarak Catherine'e sakin olmasını söyledi, fakat sonra enerjisini boşa harcadığını düşündü. İşin ucunda Umbrio olduğu için, bir ceset onların en son düşüneceği şeydi.

"Sessiz ol," diye ikaz etti. "Zamanı gelmeden or-

taya çıkmayalım. Bütün kozlarımızı kullanmak zorundayız."

Ortalık sessizdi. Rahatsız edici derecede sessiz... Bobby bundan hoşlanmamıştı. Çığlıklar, kaçışan ayak sesleri ya da bir ufaklığın korku dolu haykırışlarını duymayı bekliyordu. Oysa hiçbir şey yoktu. Kesinlikle hiç bir şey yoktu. Bu durum ensesindeki tüylerin dikleşmesine neden olmuştu.

Mermer döşeli hole girdiklerinde, Catherine'in topukları silah sesi gibi yankılanmaya başladı. İkisi de bir anda gerildi, Catherine'in kara gözleri sıkıntıdan ufacık olmuşlardı.

"Çıkar şunları!" diye emretti Bobby sessiz bir tonla.

O da ayakkabılarını çıkarttı.

Bobby ilerlerken Harris'i fark etti. Müfettişin burnu kırılmış ve kemik parçaları beynine kadar gitmişti. Her şey çok hızlı olmuştu, adam ceketinin düğmelerini açıp silahına uzanamamıştı bile. Kapıyı açmasıyla, ölmesi bir olmuştu.

Bobby buna üzülmüştü. Öyle ya da böyle, Harris'i sevmeye başlamıştı.

Ardından müfettişin ceketine elini daldırdı ve dokuz milimetrelik silahını aldı. Emniyetini açtı ve Catherine'e uzattı. Odadan hâlâ başka ses gelmiyordu.

"Ters giden bir şeyler var," dedi Catherine.

"Bence de."

Ardından... Melodik tınılar gelmeye başladı. Notalar uzaktan geliyordu. Süitin arka taraflarından, sevimli bir melodi içeriye süzülüyordu. Bir müzik ku-

tusu, belki de bir çocuk oyuncağıydı. Bobby bilemiyordu, fakat yüksek sesli küçük melodiler yavaş yavaş etrafı doldurmaya başlamıştı.

Yüzü bembeyaz olan Catherine'e döndü.

"Bu da nesi?" Bobby elleriyle sakin olmasını işaret ediyordu.

"Bilmiyorum, kendine hakim ol Catherine, Nathan'ın sana ihtiyacı var."

Kadın kafasıyla onayladı ve derin bir nefes aldı. Bobby duvara yaslandı. Catherine de bir adım arkasından onu takip ediyordu.

Zaman, Umbrio'dan yanaydı, Bobby şimdi anlamıştı. Onları ayırıp pusu kuracaktı. Süit Bobby'nin kontrol edemeyeceği kadar büyüktü ve Catherine de yardım edemeyecek kadar tecrübesizdi.

Dikkatli bir şekilde, holden boş oturma odasına geçtiler. Umbrio'nun şiddetli girişinden sonra muhtemelen odadaki herkes saklanacak bir yer aramış olmalıydı.

Sola doğru açılan geniş alanda kocaman bir koridor bulunuyordu. Bir başkası da sağ taraftaydı. Görünüşe bakılırsa, oturma odası iki yanındaki koridorlara merkez olarak tam ortada bulunuyordu. Bobby tereddüt etti. Bu sırada Catherine onun eline vurarak sol tarafı işaret etti.

"Müzik," diye ağzını oynattı.

Bobby anladığını işaret eder gibi kafasını salladı. Minik notaların nereden geldiğini kestirmek zordu, fakat sol taraftan geliyor gibiydiler.

Bobby kadının elini tuttu ve tek parça halinde koridordan aşağıya doğru ilerlediler.

Ardından bir çığlık duydular. İnsanın kanın donduran, tiz bir kadın sesi.

"Maryanne!" diye fısıldadı Catherine.

Ardından yürümeye devam ettiler.

Bölüm 39

Bobby her şeyi tek seferde tespit etti. Üç tane açık kapı vardı, üç yatak odası. Birinciye koşarak girdi, ardından ikinciyi kontrol etti ve nihayet üçüncüye girerken Maryanne'i yerde yatarken gördü.

"James, James, James..." Kadın hıçkırıyordu. "Aman tanrım, James!"

Bobby eğilip bakınca yerde kanlar içinde bir adam tespit etti. Biraz sonra, arkasında duymaktan ziyade birinin olduğunu sezdi.

"Dikkat et!" derken Catherine'in çığlıkları koridorda yankılandı.

Dönmeye çalıştı ve silahını doğrultmak istedi.

Ama Umbrio onu omzundan yakalamıştı. Bobby yıkıcı bir yumruk hissetti. Hissettiği kuvvet onu döndürmüş ve dengesini kaybetmesine neden olmuştu. Çaresizce ayağa kalkıp tekrar toparlanmaya çalıştı. Bir gözünün ucuyla neye karşı savaştığını görmeye çalıştı. Gümüştü ve kırmızı renkteydi.

Bıçak, diye tahmin etti. Bıçak ona doğru geliyordu.

Ardından bir silah sesi duydu. Bir an sonra, kafasının arkasındaki duvarın parçalandığını duydu.

Bobby yere düştü, bu arada, Umbrio durup arkasına baktı.

"Vay Catherine?" dedi iri adam. "Seni burada görmek ne güzel bir sürpriz."

Umbrio sırıtıyordu. Suratının her tarafında kırmızı lekeler vardı. Kan lekeleri, belki James'in vücudundandı, belki de Bobby'ninkinden. Kan kırmızısı, adama vahşi bir görüntü veriyordu.

Catherine dokuzluğu tekrar doğrulttu. İki elini kullanıyor, yere sağlam basmak için elinden geleni yapıyordu. Kolları çok fazla titriyordu bu yüzden düzgün nişan alamamıştı. Vahşice tetiğe asıldı ve kurşun Umbrio'nun omzunu neredeyse sıyırıp duvarda patladı.

Umbrio hâlâ sırıtıyordu, bir adım daha yaklaştı. "Oh, Catherine, Catherine, Catherine..."

Bobby'nin omzundan akan kan avucunun teriyle karışmıştı. Sağ kolu hareket etmek istemiyor, parmakları da bu yüzden çalışmıyordu. Silahı bir hamleyle sol eline aldı ve tetiği çekti.

Silah patladı, kurşun bir anda Umbrio'nun dizine saplandı. Arkasından gelen sürpriz saldırı, koca adamı yere yıkmıştı. Catherine titreyerek adamın karşısında duruyordu ve Bobby de tam arkasında yerdeydi. Bobby bu sırada tekrar nişan almıştı. Düştüğü zemin ters bir açıdaydı, fakat bu onu pek etkilemiyordu. Yıllarca sol elini çalıştırmanın faydasını görüyordu şimdi.

Umbrio, Bobby'nin düştüğünü fakat henüz ayun

düşmüş kalmadığını fark etmişti. Bobby, adamın göğsüne doğru nişan almıştı. Parmakları tetiğin üzerinde gerginleştiği sırada, iri adam kapı aralığından sıyrılıp büyük salona doğru kaçmıştı. Catherine geç kaldığını anladığı anda arkasından bir düzine kurşun sıktı, iki tablo, bir antika sofa ve duvara on beş santimlik bir delik açmıştı. Umbrio bu sırada başka bir odaya geçerek kayboldu.

"Kahretsin!" dedi Catherine.

Yatak odasına döndüğünde halen kontrolsüz bir şekilde titriyordu, üzerindeki barut kokusu da tazeydi. Kara gözleri solgun yüzünde korkuyla kocaman olmuşlardı ve saçları da darmadağındı. Fakat hâlâ ayaktaydı ve hâlâ silahını sımsıkı tutuyordu. Bobby kadının kesinlikle müthiş gözüktüğünü düşündü.

Şimdi, Bobby'nin omzundan akan kanı görmüştü. "Hayır olamaz!"

"O adam kim?" diye ağlıyordu Maryanne. "Ve Nathan nerede?"

* * *

Catherine, Bobby'yi oturur konuma getirdi. İyi haber, Umbrio ana damarı ıskalamıştı. Kötü haber ise eklemleri zarar görmüştü ve Bobby'nin sağ kolu işe yaramaz bir şekilde yanında sallanıyordu.

"Anlamıyorum," diye ağlıyordu Maryanne. "Resepsiyondan aradılar. Nathan yukarıya geliyordu ve ben de çok heyecanlandım. Nathan'ı ilk gören olmak için kapıya gitmek istedim, ama James karşı çıktı. Bırakalım Harris gitsin dedi. Ardından kapı

açıldı ve iğrenç bir ses duydum, ıslak bir çatırtı gibi. James bana kaçmam için bağırdı, ben de kaçtım. Sonra beni bu odaya ittirdi, elbise dolabına girmemi söyledi ve ne olursa olsun dışarıya çıkmamam için beni uyardı. Ben de saklandım. Sonra da ayak seslerini duymaya başladım.

"James ya da Harris'in gelmiş olacağını düşündüm. Fakat dolabın kapısını araladığımda o dev gibi adamı gördüm Adam gülüyordu. Elinde bir bıçak vardı ve gülüyordu. Bu nasıl bir insan ki böyle?"

Bobby ve Catherine cevap vermedi. Catherine dolaptan bulduğu bir yastık kılıfıyla çaresizce Bobby'nin omzunu sarmamaya çalışıyordu.

"Birden James geldi. Adamın kafasına büyük bir kitabın köşesiyle vurdu. Gerçekten sertti. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Ama o korkunç adam gözlerini bile kırpmadı. Arkasını döndü ve James'e baktı... Aman tanrım James anlamıştı!" Maryanne hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Yüzünde, az sonra neler olacağını bilen ifadeyi bir görseydiniz. 'Koş Maryanne' diye bağırdı. Ben de öyle yaptım. Sesler duyuyordum. İğrenç sesler. Onları duymamak için elimden geleni yaptım. Sonra birden her yer sessizleşti, bu beklediğimden daha korku vericiydi. Buna daha fazla dayanamıyordum. James'i görmeliydim. Ah, benim zavallı, zavallı sevgilim, James..."

Kadın yerdeki cesedin yanına geldi, kocasının yumuşak ve soğuk ellerini tuttu. Adamın elleri de yavaşça karısının ellerini sıktı.

"James!" Maryanne ağlıyordu. "James! O nefes alıyor, sevgilim şükür hâla yaşıyorsun!"

"Sssş..." Bobby ve Catherine onu hemen susturmaya çalıştı. "Geri gelecek."

"Kim geri gelecek?"

"Richard Umbrio."

"Bu, seni kaçıran adam değil miydi Catherine?" Maryanne dehşete kapılmıştı. "Bu yıllar önceydi. Bizden ne istiyor olabilir?"

"Maryanne!" derken Catherine sakin gözüküyordu. "Nathan nerede?"

Elbise dolabı karanlıktı, fakat zifiri karanlık da değildi. Nathan zifiri karanlıkta duramazdı, hem de şimdi, gerçekten aklını kaçıracak kadar korktuğu bir anda hiç duramazdı. Köpeğin gitmesine izin vermişti. Şimdi keşke yapmasaydım diye pişman olmuştu. Onun küçük, sıcak vücudunu ve minik diliyle ellerini yalamasını özlemişti.

Şimdi gerçekten fazlasıyla yalnızdı.

Kötü adamın kötü şeyler yaptığını izlemişti. Ardından dedesinin 'Kaçın!' diyen çığlıklarını duymuştu. "Kaçın!", o da kaçmıştı. Ters yöne gitmişti. Diğerlerinden uzak olan tarafa, çünkü dedesini sevmiyordu, nedeni de, ona devamlı kendisini yanlarına alacağını söylemesiydi. Fakat annesinin buna karşı olduğunu çok iyi biliyordu.

Sonuçta Nathan köpeği bırakıp herkesten ayrı bir yöne koşmuş, iri ve korkunç adam da onun nereye kaçtığını görmemişti.

Ardından elbise dolabı çıkmıştı karşısına. Kapısı kapalıydı. Küçüktü ve içi, yastık, yorganla ve yatak odası eşyalarıyla doluydu. Keşke daha büyük, keşke

daha güçlü olsaydım dedi. O zaman dolabın üzerine tırmanıp, korkunç adamın kafasının üstünde bir yere saklanabilirdi.

Ama Nathan bunu yapamazdı. Bu yüzden, dolabın arkalarına kadar ilerledi. Kapıyı kapattı ve üzerini içerideki beyaz örtülerle kapadı. Hapşırmamak için kendini zor tutuyordu.

Şimdi bekliyordu. Karanlıkta yapayalnızdı.

Kötü adam geliyordu.

Nathan, "Anne..." diye fısıldadı.

Catherine, yastık kılıfıyla Bobby'nin omzunu sarmayı bitirmişti. Çok fazla işe yaramamış gibi gözüküyordu ama şu an için yapabileceklerinin en iyisi bu kadardı. İki silah da Bobby'nin yattığı yatağın kenarında duruyordu. Umbrio geri dönerse yetişmesi kolay olacaktı. Catherine, Bobby'nin omzuna bakarken silahların bu kadar etkili olacağını hiç tahmin edememişti.

Sonra Catherine, James'e yöneldi, adam halen yerde yüzüstü yatıyordu. Altından kanlar sızarken, ciğerleri de nefes alıp verdiğinde ıslığa benzer bir ses çıkarıyordu; sanki hava kaçıran bir balon gibiydi.

Maryanne kocasının kafasını dizlerine alıp yanaklarını okşamaya başladı. Kadın, sessiz fakat derinden ağlıyordu. Catherine yaklaşınca, kadın kafasını kaldırıp ona baktı. Yalvarır gibi gözükse de Catherine'in yapabileceği fazla bir şey yoktu. James ölüyordu ve hepsi de bunun farkındaydı.

Yargıç, bakışlarını Catherine'e çevirdi. İlk kez bu kadar uzun bir süre birbirlerine bakmışlardı.

Catherine bir şeyler hissetmeyi bekliyordu. Bir şeyler hissetmek istiyordu. Zafer, galibiyet... Tatmin. Fakat hissettiği tek şey sonsuza giden bir boşluktu.

"Ne yaptığını biliyorum," dedi Catherine sonunda, sesi şüphe uyandıracak şekilde sabitti. "Nihayet bir genetik uzmanı Nathan'a tanı koydu—oğlum çok nadir ve ensest geçmişi olan ailelerde rastlanan bir hastalığa yakalanmış."

Maryanne son yarım saattir çok garip sesleri bir arada duyduğu ve çıkardığı için elini ağzına götürmeyi tercih etti. Catherine kadına bakıyordu. Ardından nihayet bir duygu hissetmişti—buz gibi soğuk bir öfke.

"Bana nasıl söylemezsiniz? Nathan hastalık belirtilerini gösterdiği andan itibaren nasıl düşünemediniz..."

Maryanne, "Çok üzgünüm," diye konuşmaya başladı.

Catherine sözünü kesiyordu. "Siz kuzen misiniz?"

"Yarı kardeşiz," diye açıklamaya girişti Maryanne ve ardından hemen ekledi. "Fakat biz beraber yetişmedik, hatta daha önceden birbirimizi hiç görmemiştik. Kardeş olduğumuzu dahi bilmiyorduk. James, annesi öldükten sonra, babası tarafından askeri okula gönderilmişti, anlarsınız ya. Sonrasında biraz araları açılmış, James de kuzeye taşınmaya kara vermişti. Fakat yıllar geçtikten sonra babam, bir mutabakata varmaya yanaştı. James'i yeni ailesinin yanına çağırdı. Ben on sekizime giriyordum. Ailem

olağanüstü bir parti düzenlemişti. Ve sonra hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamla karşılaştım..."

James'in elleri karısının avucunda kasılıyordu. Kadın hemen onun yanaklarını okşamaya koyuldu, fakat aralarındaki bu şefkat Catherine'in midesini daha da çok bulandırmıştı. Onlar kardeşti.

"O adam aileni katletti," dedi Catherine, Maryanne'e.

"Saçmalıyorsun, o bir kazaydı..."

"O kazanın olmasını James istedi Maryanne. Sonunda sana sahip olabilmek için bütün aileni öldürecek bir plan yaptı. Aynen, ilk doğan çocuğunuzu öldürdüğü gibi, bu sebeple doktorlar küçük sırrınızı açığa çıkartamayacaklardı. Aynen benim üzerime, azılı bir katil salıp Nathan ile ikimizi öldürtmek istediği gibi. Neden etrafındaki herkes ölüyor Maryanne? Bu kadar saf olabilir misin gerçekten?"

Catherine'in sesi tehlikeli bir biçimde yükselmişti. Maryanne kafasıyla yerde yatan, kanlar içindeki kocasını işaret ediyordu. Bu sırada James güçlükle inledi.

"Ben... ben onu sevmiştim," dedi ve sonra kendinden geçti.

"Sevdin mi?" diye çıkıştı Catherine. "Sen suçsuz insanları öldürdün. İlk sefer yaptığında da bu kadar kolay olmuş muydu? Babanın frenlerini bozduktan sonra kazaların olağan şeyler olduğunu söyledin."

"Sen... sen anlamıyorsun."

"Bunların ardından, Boston'a kaçarak hayatında yeni bir sayfa açmak istedin, böylece kimse senin

küçük, iğrenç sırrını açığa çıkaramayacaktı. Fakat sonradan bir çocuğun oldu. Ve genetik uzmanları seni yakaladı. İlk çocuğun da Fanconi-Bickel hastası mıydı? Her zaman hasta ve acı çekiyor muydu?"

"Anlamıyorum," diye söze girdi Maryanne; kalbi kırılmıştı. "Küçük Jimmy SIDS' ten öldü."

"Ya da birisi suratına bir yastık basmıştır."

Maryanne'in kafası karışmıştı. "James?" derken bunu açıkça gösteriyordu.

"Seni... seviyorum," dedi yargıç tekrar. Fakat bu sefer ses tonunda farklı bir hava vardı. Suçluluk duygusundan daha beter bir histi. Maryanne ağlamaya başladı.

"Hayır, olamaz, hayır, hayır, hayır..."

Buna rağmen Catherine durmayacaktı. "Jimmy'yi bana karşı doldurușa getirdin. Kafasını berbat fikirlerinle doldurdun ve beni ağza alınmayacak şeyler yapmaya yönelttin. Bu ne cüret! Nathan'a yardım etmek için beraber çalışabilirdik. Belki çok mutlu olabilirdik."

"Oğlum," dedi James, sesi düzgün çıkmıştı bu sefer, "benim oğlum... senin için çok fazla iyiydi."

Maryanne, James'e serzenişte bulunurcasına adını söyledi.

Catherine serinkanlı bir şekilde konuşmaya devam ediyordu.

"Seni geri zekâlı, Umbrio'yu serbest bıraktın ve şimdi hepimizi öldürecek."

"Polis... gelecekler dir," diye mırıldandı yargıç.

Fakat sonra, koridordan Umbrio'nun sesini duydular.

"Nathan. Nathan. Nathan. Neredeysen çık orta-ya."

Bobby sessizce hepsine, "Daha her şey bitmedi," diye hatırlattı.

* * *

Bay Bosu bu oyundan fazlasıyla sıkılmıştı. Yargıcın otel odasına gelmek çok iyi bir fikirdi. Yargıcı şahsen tehdit edip parasını alacaktı, ya da bir dakika, şahsen yargıcı öldürecekti ve birazcık tatmin olacaktı, şimdi planı buydu. Bay Bosu çok esnek olabiliyordu.

Fakat hiçbir şey istediği gibi olmamıştı. Evet, biraz olsun intikamı tadabilmişti. Ama bu beklediği kadar haz vermemişti. Belki de cinayet işlemek bile bir süre sonra sıkıcı olmaya başlıyordu. Bilemiyordu. Ama adamın karısı ve torunu hâlâ ortalıkta dolanıyordu ve Catherine de buradaydı ve yanında başka bir adamı vardı.

Bay Bosu heyecanlanmak istiyordu. Fakat çoğunlukla yorgun hissetmeye başlamıştı kendini. Hepsini öldürmeyi boş verdi. Son bir hedefe odaklanmalıydı. Ve o hedef hepsinden daha büyük bir darbe olmalıydı.

Çocuğu istiyordu.

Sadece çocuğu.

Ardından buradan gidecekti.

Bay Bosu, devasa süitin sol tarafını aramayı tamamlamıştı. Ana yatak odasına girdi ve hemen gözüne mücevher kutusu takıldı. İçinde yüklü miktar-

da nakit para bulmuştu. Şimdi dikkatini süitin sağ tarafına yöneltti. Dört yaşında bir erkek olsaydı nereye saklanırdı diye düşündü.

Sıcak ve karanlık bir yer olabilirdi. Hayır, çocuğun odasında düzinelerce gece lambası vardı. Karanlıktan korkuyordu.

Bay Bosu'nun bakışları, salondaki panjurlu büyük dolaba doğru çevrildi.

Tabii ya. Bay Bosu gülümsüyordu.

Bölüm 40

"Bir plan yapmalıyız," dedi Catherine. Gözleri Bobby'deydi. Bobby onu başıyla onaylarken yattığı yerde doğrulmaya çalışıyordu.

"Ne yapacaksınız?" Maryanne umut dolu bakışlarıyla oturduğu yerden soruyordu. "James yaralı. Sen de yaralısın. Ne yapacağız?"

"Ben silah kullanabilirim," dedi Bobby. "Sol elimle devamlı antrenman yapıyorum."

Catherine başını salladı. Yatağın üzerindeki iki tabancayı alıp birini Bobby'ye verdi. "Tamamdır, sen bir tane alacaksın, ben de diğerini alacağım."

"Sen silah kullanmayı hiç beceremiyorsun ki," dedi Bobby ciddi bir şekilde.

"Tamam, o zaman ben de iyice yaklaştıktan sonra ateş ederim. Onu avlamıyor muyuz? Bu oyun böyle oynanmıyor mu?"

Bobby itiraz etti. "Birbirimizden ayrılmamızı istemiyorum. İkiye tek her zaman daha iyidir. Çapraz ateşte birbirimizi yaralama olanağımız çok fazla, o yüzden işi şansa bırakamam."

"Çok fazla sürprizle karşılaşmayacağız, sadece ikimiz koridorda ilerleyeceğiz."

"Hayır, yapmayacağız. Onun bize gelmesini sağlamamız gerekiyor."

"Peki, bunu nasıl becereceğiz?"

Bobby gözlerinin içine bakarak, "Eh, Catherine. Onu aramızda en iyi tanıyan sensin."

Catherine başını yavaşça salladı. "Evet," dedi sonra, "sanırım öyle."

Bay Bosu pusudaydı. Hedefi belirlemişti. Dolabın kapağının arkasına geçti. Bıçağını iyice gerdi ve yastıkların arasına doğru daldırdı, onlarca havluyu parçalamıştı. Bu da ne demek oluyordu?

"Kahretsin!" diye kükredi.

Havluların hepsini dışarı attı. Ardından bir raf dolusu tuvalet kâğıdını fırlattı, onları bir sıra bornoz takip etti. Yoktu, yoktu, yoktu... Neredeydi bu çocuk?

"Kahretsin!" diye kükredi yeniden.

Fakat sonra aradığını gördü. Koridorun sonunda yarı açık bir dolap daha vardı. Oraya doğru ilerlemeye başladı.

"Richard."

Ses onu durdurmuştu, adını duyması da. Arkasını dönerken ciddi derecede kafası karışmıştı. Richard diye çağrılmayalı uzun yıllar olmuştu. Gardiyanlar bu ismi kullanmamışlardı, koğuş arkadaşları da. O, Umbrio'ydu, ya da kendi deyimiyle Bay Bosu'ydu. Belki de yirmi yıldır kimse ona Richard diye seslenmemişti.

Catherine, koridorun sonunda tek başına duruyordu. Bosu'nun kafasındaki resimden biraz daha uzundu, fakat diğer özellikleri neredeyse aynıydı. O kapkara gözler. Upuzun siyah saçlar. Keşke kırmızı bir tokası olsaydı, diye düşündü, büyük kırmızı bir toka.

Bütün kızların bir gün büyüdüğünü görmek onu üzüyordu.

"Catherine," dedi, elindeki kanlı bıçağı göstererek, "beni özledin mi?"

Adam ona sırtıyordu. Kadının omuzları arkadaydı ve başı ilerideydi. Açıkçası güçlü gözükmeye çalışıyordu. Ama Bosu, göğsündeki hızlı hareketleri gördüğü için ne kadar heyecanlı olduğunu tahmin edebiliyordu.

Catherine dehşete düşmüştü.

Bay Bosu o eski zamanları yeniden yaşamaya başlamıştı şimdi. Yirmi beş yıl önceydi, ormanda, ağaçların arasında mutlu bir şekilde koşuşturuyordu ve sadece bir kontrplak ile belli ettiği ufak deliğe doğru gidiyordu. Hemen yanında çok uzaktan bakıldığında sadece bir dal gibi gözüken, fakat koca bir merdivene dönüşebilen bir sopa duruyordu.

Kontrplağı kaldırdı, köşesinin sopaya denk gelmesine dikkat ediyordu. Sonra deliğin kenarına eğilip halatı aşağıya indirmek için hazırlandı.

Kızın yüzü kasvetli karanlıkta ortaya çıkıyordu. Ufaktı, solgundu ve çamura bulanmıştı. Çaresizdi.

"Beni gördüğüne sevindin mi?" diye seslendi aşağıya. "Beni gördüğün için mutlu olduğunu söyle."

"Lütfen," dedi kız.

Merdivenlerden aşağıya indi ve kızı kollarına aldı. "Bugün ne yapalım?"

"Lütfen," dedi kız tekrar ve sadece bu sözcüğü duyması, kalbinin deliler gibi atmasına neden olmuştu.

"Bana yalvaracak mısın?" diye soruyordu Umbrio, heyecan içinde. "Ne duymak istediğimi bilirsin."

"Hayır."

"Yapmalısın. Seni ve oğlunu öldüreceğim."

"Hayır."

"Gel Catherine. Sen ve bütün insanlar ne kadar güçlü olduğumu biliyor."

"Sen beni yirmi sekiz günlüğüne bir deliğe tıktın, bense seni yirmi beş yıl hapsettim."

Bay Bosu şaşırmıştı. Bu düşünce hoşuna gitmemişti. Aslında yapılan bu konuşmayı da çok fazla umursamıyordu. Bir adım ilerledi. Catherine olduğu yerde duruyordu. Sonra bir adım daha attı ve aniden durdu. Bir dakika.

"Ellerini göster," diye emretti.

Kadın itaatkâr bir şekilde ellerini gösterdi.

"Silahın nerede?" diye sordu Bosu şüpheyle.

"Onu Maryanne'e verdim. Bunu nasıl olsa denedim, ikimiz de iyi atıcı olmadığımı biliyoruz."

Bosu kaşlarını çattı, olanlardan hâlâ memnun değildi. "Yani, bana sadece çıplak ellerinle mi saldıracaksın?"

"Hayır."

"Ne peki? Neden dışarı çıktın? Neden odayı terk ettin?"

"Oğlum için zaman kazanmaya çalışıyorum. Polisler gelecek, Richard. Biraz sonra burada olacaklar. Ve açıkçası, vücudumun bütün noktalarını parçalayacak bile olsan oğlumun kılına zarar gelmemesi için buna değer."

"Anladım," diye düşündü, "Biliyor musun? Anlaştık."

Adam ileri atıldı ve Catherine koridordan koşmaya başladı.

Catherine koşuyordu. Fazla hızlı değildi. İşin zor kısmı da buydu zaten. Kalbi patlayacak gibiydi ve sinir uçları çığlık atıyordu. Damarlarına pompalanan adrenalin ona koşmasını emrediyordu. Koş, koş, koş...

Fakat onun oynaması gereken bir rol vardı. Hepsinin oynadığı bir rol vardı ve bu rol onun hayatındaki en önemli sahne olacaktı.

Kadın, arkasından gelen adamın ayak seslerini duyabiliyordu. Kâbuslarında, Umbrio'nun nadiren bir yüzü olurdu. O hep kocaman kapkara bir gölgeydi ve karşı konulamaz gücüyle onu hep altına alıp ezerdi. Kız ufak ve önemsizdi. Umbrio, karanlık ve gözünü intikam bürümüş bir tanrıya benziyordu.

Yıllar boyunca kendine bütün bunların hep bir çocuğun penceresinden bakmak olduğunu anlatmaya çalıştı; genç kız, yetişkin adam karşı, çocuk büyük adama karşı. Ama şimdi onu görünce yanıldığını anlamıştı. Umbrio dev gibiydi, kaslardan oluşan dağ gibi bir adamdı. Onu eskiden olduğu gibi şimdi de dehşete düşürmüştü.

Adam onun hayatından çok şey çalmıştı, çaldığı her şeyi o çukura gömmüştü ve bir daha hayata döndürememişti.

Şimdi ondan kaçıyordu. Koşuyor ve ağlıyordu. Kaçmaya çalışırken bir yandan da içinin panikle dolduğunu hissediyordu. Adam onun ensesindeydi, ona uzanıyordu. Onu boynundan yakalayıp yere fırlatacaktı ve sonra…

Oturma odasına kaçtı. Bakışları kahve masasına doğru yöneldi. Bobby masanın arkasında yatıyordu, dokuz milimetrelik silahını köşesine koyarak bir tüfek düzeneği yapmıştı ve sol eli de tetikteydi.

"Şimdi!" diye bağırdı Bobby.

Catherine bir kaya gibi yere düştü. Arkasından, Umbrio fren yaparak durmaya çalışıyordu. Ellerini iki yana açıp, hızını azaltmaya çalıştı.

Bobby tetiği çekti. Bam, bam, bam. Bir, İki, Üç…

Ve Umbrio bir çam ağacı gibi yere yığıldı. Elleri kımıldadı ve sonra durdu.

Catherine sürünerek oradan uzaklaşmaya çalıştı. Uzandığı zeminde, hemen arkasında Umbrio'nun gözleri onu izliyordu. Ağzının kenarlarından kanlar gelmeye başlamıştı. Gülüyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı.

Catherine anlamamıştı.

Ardından kadının eteğini yakaladı ucundan.

Catherine çığlık atmaya başladı. Bobby'nin tetiği çektiğini duydu, fakat sonrasında gelen boş metal sesi onun aklını kaçırmasına neden olacaktı. Silahlar aklına geldi. Onları alırken karıştırmıştı ve Bobby'nin elindeki silah daha önce bir sürü atıp da Umb-

nio'yu vuramadığı silahtı. Umbrio, uzanıp Catherine'in dizlerini tombul elleriyle kavradığında, Bobby vahşice küfür etmeye başladı.

Sonra Catherine aklını tamamen kaçırdı.

Umbrio onu parçalayacaktı. Elleriyle gırtlağının etrafını saracaktı. Adam onu sıkacak ve o da hemen ölecekti; aynı yirmi beş yıl önce olması gerektiği gibi. Deliğin dibindeydi, yerin altında... Yapayalnızdı.

Neler olacağının farkındaydı. Bobby şimdi ayağa kalkmış, bir şeyler söylüyordu. Onu duyamıyordu, odadaki bütün sesler kısılmıştı. O an bütün canlılığını kaybetmişti.

Umbrio'nun elleri şimdi kalçalarındaydı. Onun vücudunun üzerine doğru sürünerek geliyordu, kanlar içindeki ağzıyla ona doğru gelirken sağ elini onun boğazına attı.

Catherine çılgınca çırpınıyordu. Neden sonra, deminden beri aradığı şeyi bulmuştu.

Umbrio'nun parmakları, boğazını sarmaya başlamıştı.

Bobby de onun arkasına iyice yaklaştı ve elini arkaya doğru gerdi.

Ve Catherine, dokuz milimetrelik tabancanın namlusunu doğruca adamın ağzına daldırdı. Umbrio bir an için de olsa afallamıştı. Ardından Catherine tetiği çekti.

Richard Umbrio kelimenin tam anlamıyla havaya uçtu.

Adam bütün hantallığıyla, onun küçük bedeninin üzerine yığıldı. Ve Catherine ağlamaya başladı.

Bobby adamın cesedini kaldırdı. Kollarını, Catherine'in beline doladı ve onu kendine doğru kaldırdı. "Şşşş," diye mırıldandı. "Şşşşş, her şey yolun-da. Her şey bitti. Artık güvendesin, Cat, güvende- sin."

Fakat daha bitmemişti. Hiç bir şey sona ermemişti. Onun gibi bir kadın için hiçbir zaman bitmeyecekti. Bobby' nin bilmediği daha pek çok şey vardı.

Ağlıyordu, yanağından aşağıya akan, hayatındaki ilk gerçek damlaları hissetti. Bobby onun saçlarını okşadı ve kadın daha çok ağlamaya başladı, çünkü biliyordu, Bobby' nin yapmış olduğu sadece sonun başlangıcı olacaktı.

Polis nihayet gelebilmişti, yanlarında otel güvenliği de vardı. Kapıyı kırıp içeriye büyük bir gürültüyle girdiler. Odada silah ve rozet sesleri dalgalanıyordu. Bobby silahını sessizce D.D.'ye teslim etti, aynı zamanda Catherine'in silahını da almıştı. Tıbbi ekipler yargıca yöneldiler. Bir ilk yardım uzmanı da hemen Bobby'nin omzuna müdahale etti. Bu sırada adli ekip, Harris ve Umbrio'nun cesetlerini oradan uzaklaştırdılar.

İçeridekiler hâlâ hasar tespiti yapıyordu ve nihayet bir memur tesadüfen Nathan'a rastlamıştı.

Küçük çocuk koridorda ortaya çıkmış, ufak köpeği kucağında sıkı sıkı tutuyordu.

Catherine'i gördü, annesi zorla sofanın üzerine yatırılmıştı ve oğlunu arayamamıştı.

"Anne?" dedi çocuk, gürültünün arasından.

Catherine ayağa kalkıp oğluna doğru yürüdü. Çö-

melerek kollarını açtı. Nathan köpeğini bıraktı ve uçarak annesinin şefkatli kollarına atıldı.

"Anne," dedi Nathan, ardından da kafasını annesinin omuzlarına gömdü.

Bobby ikisine bakarak gülümsedi. Sonra D.D., Bobby'ye haklarını okumayı bitirip ona yolu gösterdi.

Son Söz

Ocak ayı çok sevimsiz bir aydı. Sıcaklık hep or derecede seyrederdi ve dışarıda esen rüzgâr, insan iliklerine kadar dondururdu.

Bobby hâlâ çok fazla umursamadığını fark etti. Newbury sokağından aşağı yürürken, yünlü beresini iyice suratına çekmiş, atkısıyla kulaklarını sıkıca kapamış ve diğer kalan yerlerini de paltosunun derinlerine saklamıştı. Minik ışıklar, cadde boyunca dikili ağaçların üstünde hoş bir görüntü veriyordu. Dükkânların vitrinleri de tatilden kalma renklerle insanların zevklerini okşuyordu.

New England'lılar dişli adamlardı. Böyle bir günde bile, dışarıda şehirden zevkini alıyor ve kışın ilk, taze karının tadını çıkarıyorlardı.

Bobby ajandasında yazan programı biliyordu. Ve bugün Dr. Lane ile olan son görüşmesini yapmıştı.

"Tatil nasıl geçti?" diye sormuştu doktor.

"İyiydi. Babamla geçirdim. İki bekâr, dışarı çıktık, gezdik... Yemek yapmaya bile tenezzül etmedik."

"Peki ya kardeşin?"

"George babamın mesajlarına cevap vermedi."

"Bu babanı üzmüş olmalı."

"Bu konuda çok çılgına dönmüş sayılmaz, fakat ne yapabilirsiniz ki? George kocaman bir çocuk, kendi kendine gelmesini bekleyeceğiz."

"Ya sen?"

Bobby omuzlarını silkti. "George hakkında konuşamam, ama babam ve ben güzel zaman geçirdik."

"Tabii bu da bizi annene getiriyor."

"Hep annem hakkında konuşmak istiyorsun."

"Mesleki alışkanlık."

Bobby iç geçirdi. Kesinlikle annesi hakkında konuşacaklardı. Hep konuşmuşlardı zaten. "Tamam, babama annem hakkında sorular sordum, aynı ikimizin tartıştığı gibi. Babalık cevaplamak için elinden geleni yaptı. Biz, ayrıca o gece hakkında da biraz konuştuk."

"Zor oldu mu?"

Bobby ellerini iki yana açtı. "Daha çok... garipti. Gerçeği söyleyeyim mi? Şu kıyamet kopan geceyi? İkimiz de o geceyi iyi hatırlamıyoruz. Ciddiyim, ben çok ufaktım. Babam da çok sarhoştu. Ve belki de—tahminimce—bu yüzden biz beraber olabiliyoruz, fakat George bunu kaldıramıyor. O hâlâ neler olduğunu hatırlıyor. Tanrı şahidimdir ki, babam ve ben denesek bile hatırlayamıyoruz."

"Baban, annenle irtibata geçmeye çalışmış mı?"

"Yıllar önce denemiş, programının da bir parçasıymış bu zaten. Florida'daki kız kardeşine ulaşmış. Mesajını anneme ileteceğini söylemiş, fakat babam o günden sonra bir yanıt alamamış."

"Bir teyzen mi var?"

"Bir teyzem var," dedi Bobby. "Ve dedemle anneannem de hayattaymış."

Dr. Lane şaşırmıştı. "Ne güzel bir haber."

"Evet."

"Bu sana neler hissettiriyor?"

Gözlerini kaçırarak, basmakalıp sorusuna yapmacık ufak bir gülümsemeyle yanıt verdi Bobby. Sonunda evet diyerek doğruladı. "Evet, bu zor bir soruydu. Bir yerlerde bir ailenizin olduğunu ve onların hiçbir şekilde size ulaşmayı denemediğini düşünmek... insanın içini acıtıyor. Nasıl acıtmasın ki? Kendi kendime, onlar kaybeder diyordum. Kendime çok şeyler söylüyorum. Ama, tamam. Bu zor bir durum."

"Onlara kendin ulaşmayı denedin mi?"

"Evet."

"Ya sonra?"

"Sonrasını bilemiyorum artık. Yani, ben otuz altı yaşında bir adamım. Dedeme ve anneanneme ulaşmak için yeterince geç kalmış sayılırım. Onlar bana ulaşmadığına göre mesajı almış olmam lazım."

"Buna gerçekten inanıyor olamazsın Bobby?"

Bobby omuzlarını silkerek umursamadığını anlatmaya çalışıyordu.

"Peki, gerçekte olan biten ne?" Artık Dr. Lane onu iyice tanımaya başlamıştı.

Bobby iç geçirerek bakışlarını yere dikti. "Sanırım bu biraz prensip meselesi. Annem Florida'da. George Florida'da. Ne kardeşimden ne de annemden haber almıyoruz. Aile bölünerek paylaşılmış gibi oldu aslında. George babamı terk edip annemi

kazandı. Ben de Babalığı terk etmediğime göre ..."

"Babanla sıkı fıkı olursan, annenin seninle konuşmayacağını düşünüyorsun."

"Bu benim tahminim."

Dr. Lane düşünceli bir biçimde kafasını salladı. "Bu mümkün. Ancak, babanın ne düşüneceğini umursamadan, annenle bir ilişki kurmuş olman daha sağlıklı olabilirdi."

Bobby kurnaz kurnaz sırıttı. "Tamam, ona bir mektup yazman için sana izin veriyorum." Gülümsemesi solup gitmişti şimdi. Tekrar omuzlarını silkti. "Hayat nasılsa ona göre davranıyorum. Sizin tavsiyelerinizi dikkate aldım—sadece kontrol edebildiğim şeylerin üzerine yoğunlaştım ve kontrol edemediklerimi de kendi hallerine bıraktım. Annemi kontrol edemedim, George'u kontrol edemedim, akrabalarımı da."

"Bu çok akıllıca bir davranış Bobby."

"Evet, son zamanlarda epey bir bilginleştim."

Doktor gülümseyerek, "Peki, bu günlerde pek hareket yok mu? İş?"

"Haftaya başlıyor."

"Heyecanlı mısın?"

"Daha çok gerginim."

"Bunu bekliyordum zaten."

Kafasındakileri toparlayarak, "Jimmy Gagnon'un vurulması olayından beraat ettim, aynı şekilde Copley cinayetinden de, yani bunlarla bir problemim yok. Fakat rütbelerimi kaybettim. Catherine ile olan ilişkilerim, soruşturmaya olan etkimden dolayı... çok köprüler yaktım. STOP üyesi olmak bir takım

çalışması gerektirir. Şimdilerde birçok üye benim takım oyununu bilmediğimden şüphe ediyor."

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Takımı özlüyorum," derken içtendi Bobby. "İşimi özledim. İşimde iyiyim ve kendimi tekrar kanıtlamam gerekirse—evet, tekrar kanıtlayacağımdan eminim. Mücadeleden kaçmıyorum."

"Ama ben hâlâ biraz şüpheliyim, Bobby. Kendini bir takım oyuncusu olarak görüyor musun?"

"Kesinlikle. Ama bir takım oyuncusu olmak saçma sapan işler yapmayı gerektirmez. Eğer bütün takım bir uçurumun kenarındaysa onlara katılman gerekir ya da, ayakların üstünde durup 'Hey, beyler düşmeyeceğiz!' demen gerekir. D.D. ve bütün müfettişlere saygı duyuyorum, fakat onlar Gagnon'ların evinde neler olup bittiğini bilmiyorlardı. Ben biliyordum. Ve sağduyularımla hareket ettim. Buna pişman değilim. Bence her iyi polisin yapması gereken de bu olmalı."

"Bobby, çok yol kat ettin."

"Elimden geleni yapıyorum."

Kadının sesi alçalınca Bobby sıradaki sorunun ne olacağını anladı.

"Hâlâ onunla ilgili rüyalar görüyor musun?"

"Bazen."

"Ne kadar sıklıkla?"

"Bilmiyorum," derken Bobby'nin sesi yumuşadı. Artık doktora bakmıyordu; duvardaki çerçeveli diplomalar dikkatini çekmişti birden. "Belki haftada üç, dört kez."

"Bu eskisinden daha iyi."

"Evet."

"Uyuyabiliyor musun?"

"Bazen, bu... bu yol uzun sürecek gibi."

"Zaman gelip artık Jimmy Gagnon'u düşünmediğin bir gün olacak mı?"

"Onu öldürdüm. Bu taşıması çok ağır bir yük. Bunun yanında, düşünmemi hafifletecek bazı durumlar var. Özellikle... şey, bilirsin, kesin olan sıkıntı da bu aslında. Aradan iki ay geçti ama ben o gece neler olduğunu hâlâ tam olarak bilemiyorum."

"Polis, Catherine'e suç atmıyor mu?"

"Kanıt yok."

"Dolabında bir silah bulunduğunu söylememiş miydin?"

Bobby omuz silkti. "Ama bu neyi kanıtlayabilir ki? Evinde iki el ateş etmiş, buna karşı çıkan bir yasa yok. Jimmy'yi öldürme kararı benimdi, sadece benim. Onun yüzünü gören yalnız bendim. Tetiği çeken de bendim."

"Ondan nefret ediyor musun?"

"Bazen."

"Peki diğer zamanlar?"

Gevrek bir gülümsemeyle, "Diğer zamanlar ne düşündüğümü de kendime saklamayı tercih ederim."

Dr. Lane bunu beğenmemiş olacak ki, kafasıyla reddetti. "O kadın çok tehlikeli Bobby."

"Şakası yok evet."

"Evet, sanırım artık seninle olan işimiz tamamlandı. Teğmenine imzalı birkaç belge gönderdim. Fakat ne zaman istersen beni arayabilirsin, bundan şüphen olmasın."

"Memnuniyetle."
"İyi şanslar Bobby."
"Teşekkürler Doktor, çok teşekkür ederim."

Şimdi Newbury sokağının sonuna varmış, parkın karşısındaydı. Ağaçların arasında çocuklar koşturuyor ve ağızları açık bir halde dilleriyle kar tanelerini yakalamaya çalışıyorlardı. Yetişkinler de dışarıdaydı, soğuğa karşı kenetlenmişlerdi. Bazıları çocuklarına göz kulak oluyor, bazıları da köpekleriyle ferah kış havasının tadını çıkarıyorlardı.

Bobby ilk bakışta onları görememişti, fakat gördükten sonra oldukça şaşırdı.

Catherine'i gördü ilk. Siyah yün mantosu, koyu mor atkısı ve eldivenleriyle çok güzel gözüküyordu her zamanki gibi. Ama şu işe bakın ki, Nathan annesinin yanında oturmuyordu bu kez. İki çocuğun arkasından koşturuyor, köpek yavrusu da onun arkasından deliler gibi takip ediyordu.

Bobby, banka otururken, "Neredeyse onu tanıyamıyordum," dedi.

Catherine kafasını kaldırıp ona baktı ve güzel bir gülümsemeyle oğlunu izlemeye devam etti. "İki hafta, birden çok büyük değişikliklere neden oldu."

"Yeni diyet işe yaramış gibi gözüküyor."

"Yüksek früktozlu mısır şurubunun gücü. GLUT2 geninin glikoz ve galaktozu sindirdiği ortaya çıktı, tabii Nathan'ın bu geni mutasyona uğramış. Buna rağmen, früktoz, GLUT5 geniyle taşınıyor, yani oğlumun sistemi şimdi, sindirmeye daha hazırlıklı. Artık şimdi sadece fazla kalorinin yanında, vücudunun

gelişimini sağlayacak gücü de buradan alıyor."

"Catherine, bu muhteşem."

Kadın tekrar güldü, fakat hemen sonra, son günlerde olduğu gibi tekrar umutsuz bir ifadeye büründü yüzü. "Bütün hayatı boyunca kısıtlı bir diyeti olacak, bunun yanında başka problemler de var. Vücudu, vitaminleri normal olarak sindiremiyor. Her zaman sağlığına dikkat etmesi gerekecek. Diğer komplikasyonların ortaya çıkıp çıkmayacağını da tanrı bilir.

"Ama siz ikiniz de bu işte uzman olmuşsunuz artık."

"Keşke hastalığın nedenini daha önce bulabilseymişim. Ona daha erkenden yardım edebilmeyi isterdim. İstiyorum... çok şey istiyorum."

Buna söylenecek hiç bir şey yoktu. Geçtiğimiz iki ay boyunca, ikisinin de hatırı sayılır derecede pişmanlıkları olmuştu. Bobby son olarak, "Ev konusunda bir gelişme var mı?" diye sordu.

"Çoktan satıldı."

"Tanrım, çok hızlı olmuş."

"Back Bay gayrimenkulleri hiç boş kalmaz."

Bobby kafasını iki yana salladı. Catherine malikânesini dört milyondan satışa çıkarmıştı. Bobby insanların bu kadar parayı nereden bulduğunu çok merak ediyordu. "Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"Arizona'ya gitmeyi düşünüyorum. Nathan'ın her gün dışarıya çıkıp, oynayabileceği sıcak bir yer. James Gagnon ve Umbrio isminin hiç duyulmadığı bir yer. Nathan ve benim sıfırdan başlayabileceğimiz bir yer istiyorum."

"Ya Maryanne?"

"James aramızı böyle bozduğu için çok üzgün. Sanırım o da yeni bir başlangıç istiyor ve Nathan'la birlikte olabilmeyi umut ediyor. Diğer yandan... biliyorsun, James'i gerçekten çok seviyor. Bunca şeyden sonra, hâlâ onu bırakabileceğine inanmıyor."

James komadaydı. Vücuduna aldığı darbeler ve kan kaybı yüzünden vücut sistemi durmuştu. Doktorlar tekrar bilincinin geri geleceğine şans vermiyorlardı. Çoğunlukla adamın hayatta kalmasına bile hayretle bakıyorlardı.

"Belki, bir gün..." dedi Bobby.

Catherine onayladı. "Maryanne Arizona'yı seviyor. Bana hep oradan bir ev almak gibi bir hayalleri olduğunu anlatırdı. Yani, olanlardan sonra..."

Şimdi onaylama sırası Bobby'deydi. Artık ikisi de Nathan'ı izliyordu. Çocuğun yanakları kızarmıştı ve nefesinden buharlar soğuğa karşı koyuyordu. Yaramaz da onun topuklarını ısırıyor ve etraftaki bütün çocuklar neşe içinde gülüyorlardı.

"Ya kâbuslar?" diye sordu Bobby.

Alaycı bir şekilde gülerek, "Bir gecede yarım düzine kadar," dedi Catherine.

"Senin mi, oğlunun mu?"

Catherine tekrar gülümsedi, fakat bakışları üzgündü. "İkimiz de. Komik olan ne biliyor musun? Umbrio'yla ilgili kâbuslar görmüyorum. Hayatımda ilk defa artık sokağa giren bir yabancıdan korkmuyorum. Jimmy'yi görüyorum. Yüzündeki son ifadeyi. Ve bazen, gece yarısı Nathan da onun adını sayıklayarak uyanıyor."

"Kötü..." dedi Bobby.

Catherine de aynı kelimeyle ona katıldı. Durakladı. "Arizona'ya yerleştiğimizde sanırım bir uzman bulacağım. Nathan'a yaşadığı travma konusunda yardım edebilecek biri olmalı. Belki bana da yardım edebilecek biri."

"Bu bence de çok iyi bir fikir."

"Sen de bizimle gelebilirsin."

"Ne, bütün bu soğuğu bırakarak mı?"

Kadın Bobby'nin ellerini tuttu. "Bobby, korkuyorum."

"Biliyorum."

"Çalışmak istemiyorsan, sana ben bakabilirim..."

"Gerek yok."

Catherine utanç içinde arkasını döndü birden. Ama Bobby'nin yanağını okşaması onu biraz rahatlatmıştı.

"Sen hayatımda gördüğüm en ilginç kadınsın Catherine," dedi Bobby. Gözleri Nathan'ı izliyordu. "Oğlunu çok seviyorsun ve sonunda Umbrio'ya karşı koydun. İkiniz de çok mutlu olacaksınız. Sadece biraz zamana ihtiyacınız var."

"Madem o kadar özelim," derken yüksek sesle ona meydan okuyordu, "neden bizimle gelmiyorsun?"

Bobby gülümsemeye devam etti. Ellerini şimdi yanağından çekip dizlerinin üzerine koydu. Gözlerini, mutlu bir şekilde koşup oynayan Nathan'dan ayırmıyordu ve söylenmesi gereken son sözünü söyledi:

"Geçtiğimiz gün dedektif Warren'dan bir çağrı aldım."

Catherine dikkat kesilmişti.

"Yargıç Gagnon ve Colleen Robinson arasındaki bağlantıyı çözmeye çalışıyor—telefon kayıtlarını, finansal bağlantıları, kısaca ikisini birleştiren her şeyi araştırıyor. Yargıç çok kurnaz bir adammış. D.D., James'in kasasından çıkan paraları tespit etmiş, fakat nerelere gittiği hâlâ bir sır. Telefon kayıtlarına gelince, D.D. en ufak bir çağrı bile bulamamış. Yargıçla alakalı hiç bir şey."

"Ama senin yaptığın iki çağrıyı biliyordu."

Bobby dönüp Catherine'e baktı. Kadının soğukkanlı bakışlarında, ona kelimelerden daha çok şey ifade eden bir farkındalık seziyordu.

"Görünüşe göre, Colleen Robinson hapishanede çok iyi zamanlar geçirmemiş. Dışarı çıktığında, kadınların kurduğu, travma sonrası tedaviyle alakalı bir gruba katılmış. O grubu sen de biliyor olabilirsin Catherine. Grup yetkilisinin dediğine göre, sen de birkaç toplantıya katılmışsın."

"Grup terapisini bir keresinde denemiştim," dedi Catherine samimiyetle. "Fakat bu, yıllar önceydi. Jimmy'yle tanışmadan önce. Yıllar önce gördüğüm bir kadını hatırlayabileceğimi sanmıyorum."

"Sen hatırlamıyorsun. Ama belki de o seni hatırlıyordu." Bobby düşünceli bir biçimde kafasını salladı, bu sırada parmakları da bir diğerinin üstünden dolanmaya devam ediyordu. "Bütün hafta boyunca, bu parçaları kafamda birleştirmeye çalıştım. Öncelikle senin Umbrio'yu hapisten çıkarmaya yardım etmiş olduğunu düşünmüyorum. Fakat tahliye olduğunu öğrendikten sonra... Colleen seni aradı mı?

Belki kadın biraz para istemiş olabilir, belki de sadece sana yardım etmeye çalışıyordu, seni ikaz etmeye çalıştı. Tabii ki, sana bir ikaz yardım edemezdi, yanılıyor muyum? Umbrio resmen tahliye edilmişti. Ve polisler de sana bir koruma sağlamayı düşünemeyecek kadar meşguldü. Hayır, sen tamamıyla yalnızdın, köşeye sıkışmıştın. Bu fikir o zaman mı geldi aklına? Yargıcın silahını, ona karşı kullanma fikri?"

"Richard Umbrio babamı öldürdü," dedi Catherine sakince. "Ne cüretle onunla işbirliği yapmış olduğumu düşünebilirsin. Tanrı aşkına, o adam Tony ve Prudence'ı öldürdü. Böyle bir şeyin sonunda benim elime geçecek şey ne olabilir ki?"

"En azından Tony ve Prudence hesapta olmamış olabilir. Yargıç Gagnon'un bu cinayetler için, Umbrio'ya para verdiğinden şüpheleniyorum. Ama Rick Copley, başsavcı... O senin peşindeydi, Catherine. Eğer amacına ulaşsaydı Nathan'ı kaybedecektin."

Kadın dudaklarını büzdü ve hiç bir şey söylemedi.

"Ve yargıcın kendisi de işin içinde," diye devam etti Bobby. "Çok kurnaz, çok zeki bir adam, takip edilmemek için, Colleen ve Umbrio ile yaptığı bütün alışverişleri yok etmiş. Ve sonunda Umbrio ona yöneldi. Nasıl oldu da yargıcın peşinden gitmeyi istedi Catherine? Ona yargıcın ismini kim vermiş olabilir?

"Bunu Umbrio'ya sormalısın."

"Soramam Catherine, onu öldürdün."

Kadın daha fazla bir şey söylemedi. Çünkü sa-

vunulacak bir şeyi yoktu; ve çünkü masumiyetini ispat edebilse bile Bobby'nin ona inanmayacağını biliyordu. Söz konusu Catherine olunca, kafasındaki soruların cevabını bulabileceğinden de şüpheliydi.

"Bugün Dr. Lane bana bir şeyler söyledi," diye mırıldandı Bobby. "Söylediği şuydu: 'Öyle bir kadının, mesele oğlunu korumak olduğunda, hiçbir sınır tanımayacağından eminim.' dedi. Bu doğru Catherine, değil mi? Kendini yargıçtan korumak için, Umbrio gibi bir adamla başa çıkmayı bile göze aldın, öyle değil mi? Colleen Robinson'ın aracılığıyla sen şeytanın ta kendisine para verdin."

Bir kalp atışı süresince bekledi Bobby. "Rick Copley," dedi sessizce, "Çok iyi bir adamdı. Baban da öyle."

Catherine konuşmadı. Bobby onun gözlerindeki yaşları fark etmişti.

"Umuyorum," dedi Catherine neden sonra, "bir gün kendi çocuğun olduğu zaman, onun hayatı için endişelenmenin ne kadar zor bir şey olduğunu göreceksin."

"Sana yardım eden insanlar vardı Catherine, ben sana yardım ettim."

Nihayet Bobby'ye bakarak, "Fakat başlangıçta bundan haberim yoktu, değil mi?" dedi.

Banktan kalktı; hâlâ asildi ve tanrıçalar kadar güzeldi. Bobby, kadının neler bildiğini tahmin ettiği halde, yine de nefessiz kalmıştı.

"D.D. iyi bir dedektiftir," dedi Bobby sessizce.

"Oğlum güvende. Bunun sağlanması için hiçbir bedel yeterli değildir."

"Gerçekten buna inanıyorsun değil mi?"

"Bobby, beni geceleri ayakta tutan tek şey bu zaten. Arizona'da seni özleyeceğim."

"Hoşça kal Catherine."

Catherine oğlunu aldı. Bobby bankta oturuyordu. Yüzüne düşen kar taneleri, onları izlemesine engel olamamıştı.

Birkaç dakika sonra, sokağın kenarındaki beyaz kamyonetin içinden D.D. çıktı ve hemen Bobby'nin yanında bitti.

"Sana hiçbir şey çıkaramayacağını söylemiştim," dedi Bobby.

Kadın omuzlarını silkti. "Denemeye değerdi."

Bobby elini ceketinin içine attı ve kabloları çıkarmaya başladı.

"Sence, ciddi ciddi Arizona'ya mı taşınıyor?" diye sordu D.D. Ardından da ekledi: "Onu zamanı geldiğinde kesinlikle geri getiretebilirim."

"Tabii."

"Onu enseleyeceğim Bobby."

"Bence biraz zor."

D.D. durakladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kadının tek ihtiyacı, jüriye yerleştireceği bir adam, sonrası malum. Demir parmaklıkların arkasında çok fazla kalmayacaktır."

"Tanrı aşkına," diye homurdandı D.D.

Bobby güldü. Ellerini paltosunun ön ceplerine soktu ve evinin yolunu tuttu.

- SON -

Silahlı bir adamın karısını ve oğlunu rehin aldığı ihbarı yapıldı. Komşular silah sesleri duyar. Evden görülmeler gelmektedir. Boston emniyet teşkilatı ayaktadır. Olay yerine ilk gelen keskin nişancı Bobby Dodge'un tek başına namlunun arkasından seyrettiği, sindan bir kan koca kavgası mı, yoksa ustaca tezgahlanmış bir oyun mudur? Öfkeli kocanın parmağı tetikte kenetlenmişken memur Dodge'un karar vermek için zamanı daralmaktadır.

Güzel, alımlı ve tehlikeli Catherine Rose Gagnon için bu ilk kabus değildir. Yirmi beş yıl önce, henüz küçük bir kızken acımasız bir sapık tarafından kaçırılmış ve toprağın altında kabus dolu bir ay geçirmiştir. Şimdiyse kocası gözlerinin önünde öldürülmüştür. Üstelik bütün gücünü ve bağlantılarını kullanmaya hazır olan kayınpederi Yargıç Gagnon, oğlunun ölümünden Catherine'i suçlamaktadır. Etrafındaki çember gittikçe daralan Catherine akıntıya karşı tutunacak bir dal aramaktadır.

Bay Bosu, işlediği korkunç suçlar yüzünden yattığı yüksek güvenlikli hapishanede geçirdiği yalnızlık dolu yıllardan sonra hayatta kalmayı başarmıştır. O artık özgür bir insandır. Kimsenin adını sanını bilmediği, bütün dünyanın unuttuğu bir adam. Onun unutmadığı tek şey ise intikamdır.

Yıllar süren zorlu eğitim, gecesi gündüzü belli olmayan bir hayat, aileye ve aşka yer kalmayan bir dünya. Ve bütün bunlar tek bir atış içindir. Namlu henüz soğukken yapılacak tek bir atış. Bir kurbanın başına silah dayalıyken keskin nişancının yaralama ya da sakat bırakma lüksü yoktur.

Bir can kurtarmak için bir can alırsınız...
Ve bedelini bir ömür boyu ödersiniz...